

Луиз Бегшоу

Авторка на „Дяволът в теб“

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

Родена

В ПОНЕДЕЛНИК

ЛУИЗ БЕГШОУ РОДЕНА В ПОНЕДЕЛНИК

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Трийсет и две годишната Анна Браун се счита за твърде висока и твърде пищна. Разминава се с общоприетите критерии за красота, затова никак не е изненадана, че приятелят ѝ я напуска. Параноичната ѝ шефка непрекъснато ѝ натяква, че е на най-ниското стъпало в продуцентската компания. У дома Анна се чувства като слон до миниатюрните си съквартирантки — манекенки. Но когато в ръцете ѝ попада обещаващ сценарий за касов хит и когато богат английски наследник я избира за своя годеница, тя съзира своя златен шанс. А щом и най-успелият британски режисьор проявява еднакъв интерес и към сценария, и към нея, в живота ѝ най-неочаквано нахлува вихър от емоции и събития...

ПЪРВА ГЛАВА

— И така, сега, повече от всякога, филмите възплъщават творческия дух на Обединеното кралство. А богатото културно разнообразие...

Зяпам конференсието и се старая да не изглеждам твърде отегчена. Трудно е. Уморена съм. Работният ми ден бе дълъг и краят му все още не се вижда. Шефката ми, Кити Симпсън, е поканена на тази дивотия и естествено е решила да си придаде важност, като заведе и асистентката си, защото почерпката струва две хиляди лири на човек. Това е поредният благотворителен прием на филмовата индустрия, на който скъпоплатени актьори, режисьори, импресарии и продуценти уж събират средства за борбата срещу СПИН, а всъщност целта им е да се покажат и да наваксат с ключките. От всичко има в изобилие: купища хайвер, циркови артисти, обикалящи между гостите и гълтащи огън, скъпи мезета, жени със зашеметяващи тоалети, мъже с часовници, чиято цена е шестцифрена сума. Похарчени са най-малко двадесет хилядарки за цветя, които не цъфтят през сезона. Питаш се защо просто не изпратят чек на фондацията на Терънс Хигинс и не си спестят разходите, но, разбира се, тогава не би било забавно.

— Анна — просъсква Кити срещу мен. — Казах да ми донесеш чантата.

— Извинявай — плахо прошепвам в отговор.

— Тук си като моя асистентка. Не бива да се разсейваш — казва тя и тръсва безупречно оформените си коси.

Тази вечер е облечена с екстравагантна рокля с дълъг ръкав и пищна яка, която прикрива бръчките на шията ѝ. Мисля, че е „Армани“. Допълнила е тоалета си с обици, по чиито огромни висулки блестят диаманти, и червена панделка, емблема на борбата срещу СПИН, която, естествено, представлява платинена брошка, обсипана с рубини.

— Не съм те довела, за да стоиш като голям чувал с картофи — продължава да ме хока тя, явно изнервена. — Можеше да положиш

малко усилие. Поне да се опиташ да намериш подходяща рокля.

Лицето ми помръква. Мислех, че съм избрала прилична рокля от тъмносиньо кадифе, с прозрачни ръкави, стигаща чак до равните ми обувки.

— Но, предполагам, няма голяма полза — въздъхва Кити, загубила интерес.

Ръстът ми е метър и седемдесет и осем. Имам леко издуто коремче, месести ръце и нос, подобен на човка. Все пак, има неща, които харесвам във външността си. Задникът ми си го бива, не е отпуснат, и краката ми са прави, но се налага да ги прикривам, защото съм доста висока.

Мислех, че тази вечер не изглеждам зле, но явно съм се излъгала. Кити е кльошава жена на възраст, която никой не би отгатнал след множеството пластични операции.

— Тази рокля ми се стори подходяща — смотолевям.

Кити не ми обръща внимание.

— Чантата ми! Донеси я, преди да умра, моля те.

— Добре — въздъхвам. — Имаш ли номер от гардероба?

Свива рамене.

— Загубих го. Просто им я опиши.

— Ще я търсят цяла вечност — възразявам. Тук има над хиляда души. — А и след малко ще говори Марк Суон!

Неговата поява е единственото интересно нещо в тази кошмарна вечер. Бог знае как са успели да го убедят да произнесе реч, та той е най-нашумелият английски режисьор. Спечелил е три Оскара за най-добър филм, а все още не е навършил четиридесет. Толкова е талантлив, че в сравнение с него Сам Мендес изглежда аматьор. Но е и изключително затворен и никога не дава интервюта за пресата. Никакви приеми в Кан, никакви снимки за „Хелю!“ . Продуцент съм и не разбирам защо около режисьорите се шуми толкова. Но все пак искам да чуя какво ще каже Марк Суон. (Е, добре, не съм истински продуцент. Задължението ми е да чета сценарии и да бъда вярното кученце на Кити, но работя с продуценти, което е почти същото.)

— Просто им я опиши — повтаря Кити. — Знаеш как изглежда моята чанта. Черната.

Черната. Супер.

— Можеш ли да бъдеш малко по-...

— Шшт! — просъсква Кити и малките ѝ очи с благоговение приковават поглед в сцената. — Представят го.

Наистина.

— ... трети Оскар за „Крал Харълд“... Дами и господа, господин Марк Суон.

Аз също изпъвам шия към сцената. Но Кити е настанена на удобното място. Точно пред мен седи някакъв дебелак с огромна плешива глава. Не се осмелявам да го помоля да се премести. Платил е две хиляди за мястото си, което го прави доста по-важен от мен.

— Благодаря — започва Марк Суон. Има плътен, секси баритон и е много висок. И все пак не успявам да видя как изглежда. — Казано по този начин, звучи направо впечатляващо.

Публиката избухва в истеричен смях.

— Знаете ли, първото, което ми хрумва винаги при подобни прояви, е: Защо просто не напишем чек? — продължава той. — Впрочем, за колко са пазарени тези огнегълтачи?

Още смях, малко по-смутен. Ухилена до уши, се размърдвам на стола си, опитвайки се да го зърна. Вече страшно харесвам този чешит.

— Анна — просъсква Кити с присвити очи. — Глуха ли си?

С неохота ставам.

— Отивам, отивам...

Проправям си път между масите, чувам гневни цъкания с език, когато попреча на някого да вижда Суон за секунда (в момента разказва политически неуместен виц за съпругата на шеф на киностудия и чистач на плувен басейн) и хуквам към фойето. „Бързо!“ Много искам да чуя речта му. Това е страхотна възможност. Той не се явява пред публика често, не дава интервюта...

— Да? Мога ли да ви помогна? — пита служителката от гардероба с фалшива усмивка.

— Мм, да. Трябва да взема чантата на шефката си.

— Номерът?

— Загубила го е.

— Тогава не мога да ви помогна.

— Черна, без дръжки — настоявам с умоляващ тон. Жената ме измерва с поглед, пълен със заслужено пренебрежение. — Моята е номер триста и шестдесет. Може би е близо.

— Има около петдесет хиляди черни чанти без дръжки близо до номер триста и шестдесет, скъпа.

— Слушайте — отчаяно казвам аз. — Ще пропусна речта на Марк Суон...

— Отби се тук по-рано — омеква служителката. — Красавец е, нали?

— Не зная. Няма да мога да го видя.

— Да — замечтано продължава жената. — Красив е. Висок, мургав хубавец. Каза, че харесва косите ми — добавя тя и кокетно завърта глава.

— Има прекрасен глас — казвам. — Наистина не искам да го пропусна. Мога ли сама да надникна тук? Зная как изглежда чантата, горе-долу.

— Заповядай — отвръща гардеробиерката, свивайки рамене.

Гмурвам се в огромното помещение и безпомощно ровя сред кожените палта (от естествена кожа) и якета в търсене на трудно определямата, без особени белези чанта „Прада“ на Кити. Всички чанти изглеждат еднакви. Сега разбирам защо служителката толкова настояваше за номера. Безсмислено е. Двадесет минути вече безнадеждно тършувам и си представям как Суон подхвърля шеги с топлия си глас и се подиграва на надутите важни клечки.

Във Великобритания няма много наистина добри кинотворци, а пропускам шанса си да видя най-талантливия от тях. И естествено, Кити само ще ме нахока, че съм загубила проклетата ѝ скапана чанта.

— Извинете.

Обръщам се в мрачната гардеробна и виждам висок мъж с брада и черна вратовръзка, който се опитва да се промъкне покрай мен.

— Не очаквах да заваря някого тук — казва.

— Ааа... Дано няма нищо нередно, колежката ви каза, че мога да потърся чантата си.

— Не съм неин колега, а правя същото като вас — обяснява непознатият със съчувствие. — Загубили сте номера?

— Шефката ми е загубила своя.

— Милиони черни палта — казва той с въздишка. — Защо избрах точно черно?

— Лош късмет, а?

Съгласява се и ми се усмихва. Изглежда доста привлекателен, доколкото мога да видя в полумрака. С широки, мускулести рамене.

— Откога сте тук?

— Вече почти половин час — въздъхвам. — Пропуснах цялата реч на Марк Суон.

Замълчава за миг.

— Боя се, че да. Но не я биваше кой знае колко.

— Преди да изляза, ми се стори доста забавен — възразявам. — Не говори превзето и надменно като останалите звезди. Дори не се преструва на поласкан.

— Така е.

— Странно е, като се има предвид, че страни от хората.

— Защо? — пита той и започва да рови сред палтата.

— Е — разпалвам се аз, — всички, които избягват компания, са чудаци, нали? Мислят се за толкова важни, че вечно трябва да се крият. Това е признак на патологична самовлюбеност. Например Стенли Кубрик.

— Може би просто не желае да го преследват — любезно изтъква той. — Все пак, дойде тук тази вечер.

Подсмърквам с раздражение.

— Някой трябва да му напомни, че не е Том Круз.

— Предполагам, че го знае — отвърща мъжът и замислено поглажда брадата си.

— Но ми се стори забавен. Хареса ми — казвам. — Жалко, че не можах да го чуя. Искях да видя как изглежда, нали разбирате. Няма да имам друга възможност.

— Намерих го — заявява той тържествувайки и сваля красив черен балтон от закачалката. — Каква е чантата, която търсите?

— „Прада“, без дръжки. Трябва да е някъде около номер триста. Но вие тръгвайте — казвам. — Няма смисъл и двамата да се врем в тази дупка.

— Бившата ми приятелка имаше такава — казва той. — Случайно да е тази?

Истинско чудо. Пъхва ръка в купчината чанти и безпогрешно издърпва тази на Кити. Бързо я отварям. Да, наистина е нейната. Вътре са визитките ѝ, цигарите, талонът за козметични процедури в салон „Ив Лом“.

— О, вие сте гений — възкликвам. — Толкова съм ви благодарна.
— Винаги съм готов да помогна на хубаво момиче — казва той с лек поклон.

„Хубаво момиче!“ Хм. Сигурно тук е по-тъмно, отколкото предполагам.

— Кой е тук? Не можете да влезете всички! — провиква се гардеробиерката и се устремява към нас. — Позволявам си пет минути почивка и всеки... О... — внезапно застива. — Извинявайте! Не беше нужно да влизате. Веднага щях да го намеря — казва тя, разтапяйки се от любезност.

— Загубих номера си — извинява се непознатият.

— Запомних как изглежда палтото ви, господин Суон.

Толкова съм изненадана, че загубвам равновесие, политам назад и събарям цялата закачалка с палта.

— По дяволите! — изревава жената.

— Не се безпокойте, няма нищо — казва Суон и ми помага да стана. Благодаря на бога, че е полутъмно и не може да види как се изчервявам. — Лесно ще ги вдигнем.

С една ръка изправя закачалката заедно с всички палта.

— А, добре — мънка жената, поразена.

— Съжалявам — извинявам се аз.

— Следващия път бъди по-внимателна — сопва ми се гардеробиерката. Но погледът ми е втренчен в Суон.

— Успокой се, беше забавно — уверява ме той. — По-забавно от речта.

Намига ми.

Грабвам чантата. Смея да твърдя, че дори аз никога не съм се излагала така.

— Най-добре да тръгвам — казвам. — Пазете се.

Господи, как можах да го изтърся? Пазете се?

— Приятно ми е да се запознаем. Как се казвате?

— Анна. Анна Браун — отговарям. — Е, довиждане, господин Суон.

— Марк — настоява той и се усмихва. — Чао, Анна.

— Къде изчезна, по дяволите? — пита Кити и дръпва чантата си от треперещата ми ръка. — Не можа да чуеш речта на Марк Суон.

— Хм... да.

— Жалко за теб. Донеси ми още една чаша шампанско — нехайно казва тя.

— Разбира се — отвръщам, доволна от възможността да се измъкна.

Е, добре поне, че никога няма да узнае за случката. Нали?

Съквартирантката ми Лили се е закотвила пред компютъра си. Жълтата ѝ лачена къса пола подчертава тъмnozлатистия загар на дългите ѝ крака. Блузата ѝ е от бяло еластично жарсе и под нея се открояват съвършените ѝ силиконови гърди. Лъскавите руси коси се спускат по гърба ѝ.

Аз също съм облечена с най-хубавия си летен тоалет. Черни джинси, черна тениска и обувки „Док Мартинс“. Едноцветното облекло „оптически вталява фигурата“, както винаги казва Лили. Все пак, не изглеждам, сякаш съм се стопила. Нито хоризонтално, нито вертикално.

И двете ми съквартирантки са модели. Не участват за ревюта, само във фотосесии. Лили е метър и шестдесет и пет, а Джанет метър и шестдесет и осем, но са стройни и нежни, особено Лили, която прилича на момиченце. Аз стърча и над двете и ръстът ми е подходящ за професията им, но бих станала манекенка само на някоя друга планета. Хората любезно ме описват като закръглена. Безспорно съм едра жена. Наистина съм висока, но не съм кльоцава дългучка. Имам яки ръце, коремче, огромен бюст, почти никаква талия и приличен задник — не е дебел, но е малко сплескан от седене по цял ден, а от това, че краката ми са прави, няма голяма полза. Не бива да ги показвам, нали? Ако човек изглежда като мен, не би искал да привлича внимание. Най-често нося равни обувки и широки дънки. Камуфлаж.

Какво мога да кажа за лицето си? Дъщеря съм на чаровник с мъжествени йоркширски черти и прелестна майка. На петдесет години все още е красива. Има скули като на Мишел Пфайфър, на които можеш да окачиш кърпа. Не е много висока, метър и шестдесет и три, с крехко тяло, огромни сини очи и прекрасни гарвановочерни коси. По-скоро би могла да мине за майка на Джанет, отколкото за моя.

Но аз явно съм се метнала на татко. Къде е стройната фигура на мама? Къде е гарвановочерната ѝ грива? Няма и помен от тях. А

малкото чипо носле, толкова нежно и женствено? Не съм наследила нищо от нея. Имам рядка пепеляворуса коса, лунички, едро, силно тяло и голям нос, съразмерен с широкото ми лице. Докато растях, татко често ме наричаше хубавица. Постепенно разбрах, че това не е вярно. Когато Джак Лафърти, който трябваше да бъде мой кавалер на една дискотека в четвърти курс, ми върза тенекия и станах за смях пред всичките си съученици, все още недоумявах защо постъпи така. Следващата година на голямото тържество в училище „Сейнт Джон“ всичко ми се изясни. Петокурсниците празнуваха завършването си с голям купон в класическата гимназия в другия край на града. Готвихме се за него цяла година. Повечето момичета не желаеха да бъдат придружавани от кавалери, защото момчетата от „Сейнт Джон“ бяха апетитна плячка и съученичките ми искаха да опитат късмета си с тях. Не се срамувах, че нямам кавалер, нали повечето момичета нямаха. Издокарах се, както всички. Прекарах съботния следобед във фризьорски салон и получих като подарък безплатен грим „№ 7“ (тогава сините сенки бяха на мода). Избрах рокля „Лора Ашли“ от черно кадифе, с панделка отзад. Знаех, че съм твърде висока и носът ми е голям, но все още не се срамувах от това. Мислех се за хубава. И принцеса Даяна бе висока и с голям нос, но хората я смятаха за най-красивата жена на света. Не бях излизала с много момчета, но си въобразявах, че е, защото повечето се срамуват да ме поканят.

Едва ли някога ще забравя момента, когато влязохме в залата. Бях много развълнувана, както и останалите, а момчетата от „Сейнт Джон“ се хилеха, шушукаха си и след пет минути нехайно мотаене край масата с чаша безалкохолно в ръка едно от тях дръзна да се приближи към мен, при това с тежкарска походка. Беше мускулист красавец и изглеждаше страхотно в смокинга си, а на крачка зад него пристъпваха двама негови приятели. Когато срещнах дяволития му поглед, се почувствах чудесно. Всички момичета от гимназия „Фелдстоун“ стояха сами, а той щеше да покани на танц точно мен.

— Е? — каза приказното видение, поне в моите очи, въпреки пъпките по лицето и леко мазните коси.

— Здравей — закачливо го поздравих.

— Може ли един танц? — попита красавецът.

Приятелите му се засмяха.

Усмихнах се и на тримата.

— Разбира се, защо не? — казах с престорено нехайство.

— Как се казваш?

— Анна — отвърнах.

— Аз съм Гари — представи се той и с насмешка добави: — А на теб повече ти подхожда името Върлина.

Приятелите му го побутнаха ухилени.

— Как е времето там горе, скъпа? — попита единият.

— Тази трябваше да дойде с лампички на главата — обади се другият. — За да предупреждават ниско прелитащите самолети да не се блъснат!

И тримата се изсмяха гръмогласно право в лицето ми, а после се обърнаха и се оттеглиха в своя край на залата, докато аз стоях, загубила ума и дума, с пламнали страни. Искаше ми се да се престоря, че не ми пука, и дори опитах, но когато чух някои от момичетата да се подхилкват злорадо, не можах да го понеса. Разплаках се пред всички. Унижението бе толкова жестоко, сълзите запариха по бузите ми, носът ми потече и лицето ми стана още по-румено, с набразден от струйки фон дьо тен.

Грабнах салфетка от купчината до пластмасовите чинийки с кубчета сирене и парченца ананас и изтрих очите си, но бе твърде късно. Все още си спомням как хукнах към тоалетната през тълпата момичета, които флиртуваха с момчетата, кикотеха се и си шепнеха. Погледнах лицето си в зацапаното огледало във вонящата на урина и дезинфектанти тоалетна и видях зачервените си очи и нашарените бузи. Опитах се да сложа нов фон дьо тен, но не преставах да плача, и ставаше все по-зле. Лицето ми изглеждаше толкова ужасно, с размазана спирала, зачервен нос и насълзени очи, че накрая просто се наплисках с вода и измих всичкия грим, плод на два часа усилен труд. Проследих с поглед тънките черни и бежови струйки, които се стекоха в мивката и изчезнаха в канализацията.

Не се върнах в залата. Може би трябваше да отида, да намеря някоя приятелка и предизвикателно да започнем да подхвърляме обидни реплики за всички останали. Но не го направих. Не бях в състояние да сторя друго, освен да пропълзя в една от кабините, да седна върху капака на тоалетната чиния и да си поплача.

Стоях в тоалетната цели четири часа, докато в залата гърмеше диско, и слушах клюките, които момичетата си разменяха, когато

идваха да освежат грима си и да си побъбрят за момчетата, с които са се запознали. В десет без пет автобусът бе готов да потегли, затова излязох направо на паркинга. Качих се първа. Когато най-добрата ми приятелка — Клара Брайънт, дойде задъхана и усмихната, само ме погледна, без да изрече нито дума, защото не знаеше какво да каже.

Онази вечер научих урока си. Не бях красива и привлекателна и никак не приличах на принцеса Даяна. По-рано бе лесно да вярвам на родителите си, особено на баща си, който винаги бе твърдял, че съм хубавица и че момчетата ще се избиват за мен. Вярвах им, въпреки образа, който виждах в огледалото. Макар че рядко се случваше някое момче да ме покани да излезем, а малцината, с които се бях срещала, ме бяха зарязали. Винаги аз бях изоставената, никога те. Сляпо вярвах на думите на татко, до онази вечер на тържеството.

Тогави най-сетне проумях истината. Приех я веднага. Натъпках всичките си красиви тоалети в дъното на гардероба и започнах да обличам най-скромните, които имах. Изхвърлих обувките с висок ток, ярките червила и тубичките брокат. Като тийнейджърка не живеях близо до магазин „Гап“, но ако имаше такъв в района, щях да стоя там цяла вечност и да избирам все по-семпли тениски, джинси и памучни панталони в бледи, пастелни цветове, които никой не би забелязал. Постарах се да избира най-доброто от „Маркс енд Спаркс“ и „Топ Шоп“. Когато пораснах, открих класически модел рокли, на които сякаш бе извезано „Не ме забелязвай“, и си купих четири в различни цветове, така че ходя на работа, на ресторант и на редките си злополучни срещи с мъже с дрехи, чийто дизайн сякаш е създаден специално, за да ме прави незабележима.

Никога не ще изглеждам като Джанет или Лили, дори ако се подложя на пластични операции на цялото тяло, което не мога да си позволя. Започнах да заделям пари в касичка, за да се сдобия с по-приличен нос, и наскоро надникнах в нея. Събрала съм цели деветдесет и осем лири и тридесет и четири пенса. Имаше малко повече, но преди шест месеца си позволих уикенд в „Ситибрейк“, през който непрекъснато валя.

— Анна, на коя дата си родена? — изведнъж казва Лили, без да отлепи очи от екрана.

— Защо? — питам.

— Просто така, забавно е — убеждава ме тя. — Ще разбереш кой ден от седмицата е било.

— Трети юли хиляда деветстотин седемдесет и първа.

Дългите нокти на Лили чаткат по клавишите, докато въвежда цифрите една по една.

— Понеделник! — извиква тя.

Джанет ме поглежда. Облечена е с прилепнала момичешка розова рокля, която изглежда невероятно в съчетание с матовата ѝ кожа. Дрънкулките по ръцете ѝ звънят при всяко движение.

— „Родените в понеделник са красиви“^[1] — рецитира Джанет.

Лили тихо се засмива.

— Извинявай — казва тя и повдига костеливата си ръка към устата. — Просто ми се изплъзна! Честна дума!

— Анна разбира от шегги, нали, Анна? — казва Джанет.

— Няма проблем — въздъхвам. Наистина няма. Искам да кажа, не чувам това за първи път. Може би в началното училище е най-трудно. Но след първите десет години човек свиква. Имам предвид, с мисълта, че е грозен.

Не се самозаблуждавам относно външността си. Когато станах на петнадесет, дори баба ми престана да казва: „Преживяваш етап, който ще отmine. Ще видиш“.

Сега не ми се говори за това. Опитвала съм много неща. Равни обувки, пастелни цветове. Грим, който „намалява“ носа ми, отенъци и светлосенки, но нищо не помага. Остава си голям. И се набива на очи. В случай че си позволя да забравя за него, мъжката част от обществото услужливо ми напомня.

— По дяволите, страхотен хобот имаш!

Това бе реплика, която чух миналата седмица от пиян тийнейджър, докато се прибирах у дома от „Теско“. Признавам, подигравката все пак беше остроумна.

— Не се безпокой, Анна, аз те намирам за красива — казва Джанет.

— Защото истинската красота е вътрешната — изрича лъжата Лили. — Тя е важна.

— Какво е това на върха на носа ти? — пита Джанет.

— Кое? — уплашено пита Лили.

— Някакво червено петънце. Може би ти излиза пъпка — злобно предполага Джанет.

— Господи! — ужасено изпищява Лили. Втурва се към огледалото над камината и се взира в едва забележимата розовина. — Боже мой! Не съм за пред хора! А утре съм на работа!

— Изглеждаш добре — успокоявам я аз.

— Какво разбираш ти?

Разхленчва се и мята буйните си платиненоруси коси като в реклама на шампоан „Тимотей“.

Джанет мъдро поклаща глава.

— Казах ѝ да не ползва този фон дьо тен. Наистина мисля, че запушва порите.

— Ти в кой ден си родена, Лили? — питам, но опитът ми да отклоня вниманието ѝ е безполезен.

— Ще погледна — казва Джанет. Пристъпва към компютъра, поклащайки съвършено стегнатия си, заоблен задник. Джанет има мания да подражава на Джей-Ло. Гледа всичките ѝ клипове с религиозно благоговение и се кичи със златни бижута и естествени кожи, задигнати от фотосесии. Освен това прекалява с хип-хоп аксесоарите и настоява да я наричат Джей-Ми, вместо с истинското ѝ име Джанет Мийкс.

— В сряда — обявява тя.

— „Родените в сряда са злочести“ — шеговито подхвърлям. Кой знае? Всичко бе възможно. Например Лили да се разболее от едра шарка или да прояви остра алергична реакция към колагенов имплантант. Би било фантастично!

— Това е само глупав стих — нехайно казва Лили. — Не означава нищо.

— За разлика от астрологията — изтъквам шеговито.

Хвърля ми злобен поглед.

— Астрологията е напълно доказана.

— От кого?

— От всички — заявява тя и тържествувайки ме затапва.

— Трябва да се залавям за работа — казвам аз и протягам ръка към поредната червена картонена папка. Очилата тежат на носа ми, а очите ми сълзят, но вече е неделя, а трябва да напиша рецензии за още

пет сценария, всеки от които, без съмнение, ще бъде толкова ужасен, колкото шестнадесетте, които вече прегледах.

— О, почини си, Анна. Поне за малко! — весело казва Джанет.

Тя работи най-много два дни в седмицата, а изкарва тройно повече от мен. Взира се с премрежен поглед в обектива три-четири часа и ходи по разни кастинги. А аз цял уикенд пиша, докато пръстите ме заболяват, съчинявам рецензии за скапани сценарии, по които никога няма да бъдат заснети филми, а през седмицата тичам по поръчки, набирам писма на компютъра, вдигам телефона, правя ксерокопия, разхождам кучета и буквално робувам на една долна кучка на име Кити.

Джанет и Лили печелят по четиридесет хиляди на година. А аз едва шестнадесет.

Те са на двадесет и осем и двадесет и три. Аз съм на тридесет и две.

Все пак, колкото и да е наивно, не преставам да вярвам, че един ден животът ми ще се промени. Работя в обещаващ бранш. Загубих четири години, докато си намеря работа като асистент по подбор на сценарии, но сега съм служител на престижна продуцентска компания с луксозен офис в Ковънт Гардън. Имам пенсионна и здравна осигуровка.

Може пък да успея, нали? Да намеря игла в копа сено, един-единствен велик сценарий, който да препоръчам. Тогава може би ще бъда повишена в изпълнителен продуцент като Кити. Ще спечеля милиони и ще получа Оскар...

Случвало се е с други хора. Непрекъснато се случва. Понякога ми хрумва да променя живота си, да потърся по-добре платена работа някъде другаде, но какво бих могла да върша? Няма да бъде във филмовата индустрия. Тук плащат малко на заемащите низши длъжности, защото толкова могат да си позволят. В града има поне четиридесет малки Анни, току-що завършили филмовата академия, които са готови да убият за моето място. Освен това нямам време да мисля за промяна, защото съм твърде заета. Спестявам доста, като плащам само триста лири наем за този апартамент. Вместо пари, давам на Лили и Джанет всички покани и билети, до които мога да се добера — за филмови премиери, приеми на филмовите къщи и VIP пропуски за клубове.

Доволна съм, защото и без това не ходя на такива места. Всички гости са богати, красиви и преуспели. Аз не отговарям на това описание, така че си стоя у дома и чета лоши сценарии.

— Мога да ти помогна да промениш външността си — предлага Джанет.

— Не мисля, че ще има полза, но все пак благодаря.

— Хайде, знай, че ще успея да направя нещо — настоява Джанет.

— Външността не е важна, нали? — възразявам. — Харесвам се такава, каквата съм!

— Дали Брайън мисли така? — лукаво казва Лили.

Брайън е приятелят ми. Работи като банков чиновник в „Барклис“. Малко е слабичък и има проблеми с потенето и лошия дъх, но деликатно се опитвам да ги реша. Твърди, че не го интересува как изглеждам, защото истинската красота била вътрешната. Често чувам тези думи.

Самият Брайън не е красавец. Кльоцав е, от време на време получава обриви и кожата му заприличва на пица с чушки. Освен това е по-нисък от мен... но кой ли не е? Все пак една жена трябва да си има приятел, нали? Особено ако е грозна. Мъжката компания е добра защита срещу съжалението на околните, така че поддържам връзка с него.

— Брайън ме харесва заради това, което съм — дръзко заявявам на Джанет.

— Добре — шеговито отвръща тя, — както кажеш.

Някой звънва на входната врата и тя скача. Лили изведнъж се отдръпва от огледалото. Сърцата им се разтуптяват винаги когато чуят звънеца, телефона или каквото и да е. Очакват да им се случи нещо страхотно. И защо не? На красивите момичета винаги им се случват страхотни неща.

— Да?

— Здравей, Брайън е — чувам провлачения му глас.

— Говорим за вълка... — леко се засмива Джанет. Не може да се сдържа. Флиртува с всеки, който носи панталони, дори с мъже, с които за нищо на света не би искала да бъде видяна. — Тъкмо разговаряхме за теб. Качи се горе.

— Добре — глуповато отвръща той.

Ставам и поглеждам лицето си в огледалото.

— Е, вече е твърде късно да направиш нещо по въпроса за разкрасяването — просъсква Лили.

След секунда чувам шума на асансьора. Апартаментът ни се намира на Тотнъм Корт Роуд над книжарница за феминистична литература, в една от старите викториански сгради с допотопни, тесни асансьори. Вътре се побира един нормален човек или две манекенки. Общо взето, чувстваш се като в ковчег без кадифена облицовка.

Брайън отваря вратата и излиза от кабината. Облечен е с бяла полиестерна риза с къси ръкави и провиснал панталон, но се радвам да го видя. Все пак ми е гадже. Да, имам гадже!

— Здравей, скъпи — целувам го по бузата. — Влез.

— Здравсти, Брайън — изчуруликуват Лили и Джанет в един глас, мятат коси и приглаждат вече достатъчно прилепналите си дрехи.

— Здравейте — казва той, ококорил очи.

Неприятно ми е, че ги зяпа така. И аз съм тук, за бога.

— Искаш ли кафе? — питам с нескрито раздражение.

— О, не — отговаря той и продължава да зяпа съквартирантките ми.

Покашлям се.

— Ще излизаме ли?

— Мислех, че си затрупана с много работа — невинно казва Джанет. Усмивва му се и избелените ѝ зъби заблестяват. — Нали знаеш каква е Анна, все работи, работи...

— Мога да си позволя почивка — казвам аз. — Заради теб — добавям и се обръщам към Брайън.

Изглежда малко смутен.

— Не, няма да излизаме... ще ме поканиш ли в стаята си?

— Ооо! — казва Лили, широко отваря сините си очи и се преструва на смаяна.

— Никакво търкаляне между чаршафите! — укорително го предупреждава Джанет и размахва пръст срещу него.

Брайън се засмива. Цялата настръхвам от негодувание.

— Нямам подобни намерения — казва той. — Просто искам да поговорим насаме.

— О, не се смущавай от нас — успокоява го Лили. — Нямаме тайни помежду си, нали, Анна? Като сестри сме.

Примигва с гъстите си черни мигли срещу него.

— Ела.

Повеждам го към спалнята си. Повече прилича на килер с легло, но какво мога да очаквам за триста лири на месец?

— О, не се безпокойте. Ще отидем в кухнята — казва Джанет. — Хайде, Лили.

Влизат в кухнята и затварят вратата. Веднага чувам приглушения им шепот. Навярно се карат коя първа да долепи ухо до ключалката.

— Какво има, скъпи? — питам го нежно.

— Става дума за връзката ни — казва Брайън. — Трябва да споделя нещо с теб.

Господи. Отново се е ровил в книгите за себепознание.

— Не може ли да говорим, докато вечеряме? — питам го с надежда. — Какво ще кажеш да отидем в „Пица Експрес“? — Брайън е малко стиснат. — Всеки си плаща — припряно добавям, като че ли някога е било различно.

— Точно сега би било нарушение на моралните ми принципи — мрачно заявява той.

— Извинявай, не разбирам странния език, на който говориш — казвам и в следващия миг съжалявам.

— О, да, това е типично — сопва се той. — Винаги си била пречка за себеутвърждаването ми!

С мъка преглъщам.

— Извинявай. Какво искаше да кажеш?

— От доста време си част от живота ми, както и аз от твоя — започва Брайън.

— Три месеца.

Смръщва тъмнорусите си вежди. Мрази да го прекъсват.

— Да, добре. Мисля, че това е неповторимо преживяване и за двама ни, от което сме натрупали полезен опит — смутено се усмихва.

Хей! Може би ще ми предложи да се преместя при него. Брайън има малък собствен апартамент. Едностайно бивше общинско жилище в Кемдън с мъничка тераса. Бих могла да седя на шезлонг там цяло лято и да чета сценариите си.

— Аз със сигурност — съгласявам се и го подканвам с усмивка да продължи.

— Разбира се — казва Брайън, сякаш това е пределно ясно. — Но аз се чувствам като в задънена улица. Нуждая се от свеж стимул в

живота, какъвто не бих казал, че досега сме си давали взаимно.

Трябват ми няколко мига, за да проумея накъде бие. Изведнъж ми просветва.

— Скъсваш с мен — произнасям бавно. Измервам го с поглед, цялото му шестдесеткилограмово тяло, проскубаните червеникави коси, пъпчивото лице и издайническите сивкави петна под мишниците (предупредих го поне да носи тъмни ризи, но не ме послуша). Казано накратко, Брайън е един от най-непривлекателните мъже, които съм виждала. — Ти скъсваш с мен.

— Не разбирам защо реагираш толкова бурно — казва ми раздразнително. — Аз го приемам просто като трупане на опит.

Мили боже. Това е върхът на унижението.

— Не мога да повярвам!

Старая се да прозвучи учудено, но гласът ми затреперва и издава единствено огорчение.

— Страданието прави човека силен, Анна — мъдро изтъква той.

— Ти си пълен боклук — изтърсвам. — Просто си върви, Брайън, махай се.

Но стои като закован.

— Не е заради външността ти — благородно се опитва да ме утеши. — Е, до известна степен. Не бива да си кривя душата. За мен е важно как изглежда една жена, защото външният вид е отражение на духа — посочва към издутото ми коремче. — Мисля, че трябва да поработиш върху това. Просто приятелски съвет.

— „Отражение на духа“? — сопвам се аз. — Дано не си прав, защото, ако съдя по лицето ти, твоят дух е болен от шарка.

Леко се изчервява.

— Милдред ме намира за доста привлекателен.

— Коя е пък тази? Новата ти приятелка?

Не отговаря.

— Е, твоята Милдред или е лъжкиня, или е сляпа, а ако не е доловила отвратителния ти дъх, значи страда и от липса на обоняние — заплашително се изправям. — Вън от тук.

Тежа с десетина килограма повече от него. Обръща се и се изнизва.

Вратата на кухнята се отваря.

— Всичко наред ли е? — пита Лили, уж нехайно.

— Да — лъжа.

Заставам до прозореца и поглеждам навън. Долу пред книжарницата се мотае някакво момиче. Има руси коси и изглежда щогоде добре, което означава, че не е нито в моята категория, нито в тази на Брайън. Но, разбира се, той притежава жилище в Кемдън...

Той излиза от входа и я поздравява. После плесва дланта ѝ в стил „Дай лапа“ и това е поредният му жалък опит да се прави на американец.

— Е — ласкаво казва Лили. — Радвам се, че те цени заради това, което си!

[1] Част от детско стихче за дните на седмицата. — Б.р. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Господи, колко мразя метрото.

Всеки божи ден се заричам повече да не пътувам с него. Мога да ставам час по-рано и да вървя пеша. Или да си купя колело. Би се отразило добре на задника ми, както и на банковата ми сметка. Ако не се налагаше да си купувам карта за транспорт, сигурно щях да бъда богата.

Но отново е понеделник сутрин, осем и тридесет, и ето ме тук, заклещена между четиринадесетгодишно момче, което подозрително се търка в момичето пред нас — навярно има ерекция — и петдесетгодишен пияница, вонящ на алкохол и телесни течности. Най-ужасното е, че се чувствам почти обидена, че хлапакът не прави нито един опит да се отърка в мен. Не би трябвало да дискриминират жените заради възрастта им, нали? Годишите им дори не би трябвало да ги интересуват.

Може би съм малко чувствителна заради случката с Брайън. След като се позабавлявах, Лили и Джанет се опитаха да бъдат мили с мен.

— Той не те заслужава.

— Разбира се, че можеш да си намериш нещо по-добро — каза Джанет не особено уверено.

— Беше твърде млад за теб — отбеляза Лили.

Стрелнах я с поглед.

— На тридесет и шест години е.

— Ти не си ли на тридесет и осем? — невинно попита тя.

— Може би изглеждам на толкова — отвърнах мрачно.

И така, днес е поредният тъп понеделник. Единствената разлика с предишните е, че вече нямам гадже. Излизах с най-невзрачния мъж на света, а той ме заряза.

— Слава богу — извиква Ванна (това е истинското ѝ име), когато чува новината. Тя е най-добрата ми приятелка. Запознахме се в колежа и останахме приятелки, въпреки че животът ни пое в различни посоки:

аз се захванах с преглеждане на посредствени сценарии и слугуване за жълти стотинки, а тя стана отговорен редактор в едно от най-престижните издателства за около сто и петдесет хиляди на година. Аз бях изоставена от един грозен неудачник с вонящ дъх, а тя е щастливо омъжена за банкера Рупърт и има две малки деца.

— Всички мъже се заглеждат по нея. Не разбирам как е възможно все още да сме близки.

— Беше негодник, скъпа.

— Зная. Но той ме заряза.

— Коя друга би се захванала с него? — изсумтява Ванна.

— Някакво момиче — унило отговарям аз. — Видях я.

— Хубава ли е?

— Да — признавам. — Е, поне в сравнение с мен.

— Сигурно е кучка — казва Ванна. — А и ти не го харесваш истински.

— Но беше хубаво да имам приятел — споделям с тъга.

— Ще си намериш друг. По-свестен. Все пак работиш в „Уининг Пръдакшънс“. Помисли само колко надарени хора влизат там! Имам предвид, надарени в панталоните — добавя Ванна. — Знаеш, че смятам всички актьори и сценаристи за самодоволни чешити.

— Зная.

— Наистина са такива.

— Наясно съм, че мислиш така.

— Не мога да си представя как ги понасяш — казва тя, сякаш всеки ден ходя ръка за ръка със звездите на „Бритпак“^[1].

— Точно както ти понасяш писателите — изтъквам аз.

— Тях ли? И те са негодници, които се мислят за много важни. Оставям ги на отдел „Връзки с обществеността“ — самоуверено казва приятелката ми. — Разговарям с тях само когато е неизбежно. Например при представяне на нови книги.

— Нямам много възможности да общувам с известни хора в работата си.

— Трябва да опиташ — решително заявява Ванна. — Може би пропускаш най-големия си шанс.

— Нали на връзките между колеги се гледа с лошо око?

— О, да. Ако те хванат. Но къде другаде да срещнеш половинката си? Заета жена с кариера като теб!

Не съм сигурна дали бих могла да се определя по този начин, но си замълчавам.

— Преуморена от отговорна работа — уверено продължава тя. — Творческа работа. С много малко свободно време вечер. Няма къде другаде да откриеш подходящия човек, освен на работното си място. Трябва да гледаш на случилото се с Брайън като на зов за пробуждане.

— Какво искаш...

Когато е в стихията си, човек не може да я спре. Това е едно от нещата, на които дължи успеха си. Никой не се осмелява да я прекъсне.

— Зов за пробуждане, който звучи така: „Повече няма да бъда пренебрегвана! Няма да се задоволявам с каквото ми падне! Ще излизам само с неустойими мъжкар, които се смятат за късметлии, че огън-момиче като мен им е обърнало внимание!“ Това е новата ти мантра, скъпа: „Анна е огън-момиче!“

— Много мило — казвам, но вече не мога да сдържам смеха си.

— Не се шегувам — сериозно заявява тя.

Ванна е напълно сляпа, когато става въпрос за мен.

Както и да е, поне ме убеди, че краят на историята с Брайън не е чак толкова лошо нещо. Всъщност не можех да го понасям. Естествено, това не означава, че ще го заменя с някой по-добър. Вече зная каква е реалността. Но бих могла да се съсредоточа върху работата си, да се старая да правя добро впечатление. Може би ще получа повишение. Ще постигна нещо.

Казват, че за всеки влак си има пътници, но е общоизвестен факт, че на света има много самотници, нали? Може би някои хора трябва да свикнат да бъдат щастливи сами.

Поглеждам например четиринадесетгодишния хлапак, който упорито се притиска към хубавицата пред мен.

Вдига глава.

— Какво зяпаш? — пита той и се изчервява.

— Не мислиш ли, че трябва да направиш малко място на момичето?

— Млъквай, дебелано — казва той с чаровна усмивка.

Явно не е прочел лозунга, издигнат от Ванна: „Анна е огън-момиче“. Вдигам крак и го стоварвам с все сила върху неговия.

— Ооох! — изкрещява той.

Всички извърщат глави към нас. Хубавицата се обръща.

— Този тук се търкаше в теб — обяснявам й аз.

Хвърля му гневен поглед.

— Малък извратеняк!

— Не е вярно. Тая повлекана си измисля — злобно просъсква хлапакът.

— Как смееш! Жената може да ти бъде майка — казва тя и ми кима с благодарност.

Влакът спира и слизам. Денят е адски горещ и когато най-сетне се измъквам от метростанцията, сякаш преминавам от пещ в сауна.

„Да“, мисля си. Страхотно начало на страхотна седмица!

— Здравейте — казвам на Шарън и Джон, другите двама асистент-продуценти и роби. Всеки от нас има малко бюро, сбутано в кабина точно пред офиса на Кити Симпсън, до секретарките. На книга не сме помощен персонал като тях, а както Ванна често изтъква, ние сме ръководни кадри. Все пак ни се плаща много по-малко и сме длъжни да правим каквото ни наредят.

Шарън и Джон ме поздравяват еднакво вяло. Шарън е оперено двадесет и две годишно момиче, което върши тази работа само защото е за предпочитане пред сервитьорската, докато усъвършенства актьорските си умения. Очевидно е решила, че ако флиртува с достатъчно от мъжете, заемащи ръководни длъжности тук, може би някой от тях ще й даде роля (не каквато предполагате), ще й намери импресарио или нещо подобно. Тя няма нужда от съвети как да търси романтична близост с някого от офиса. Шарън е професионалистка в това отношение. Светлокафявите й къдрици винаги подскачат, а луничките по нежната й кожа сияят. През лятото носи къси ефирни рокли и красиви жилетки с бродерии на цветя. През зимата избира много тесни панталони и плътно прилепващи якета. През цялата година предпочита обувки с тънък висок ток и големи обици.

Джон е на двадесет и осем и се смята за пълен неудачник, но за разлика от мен, гледа на това като на личен избор. Вярва, че благородната мисия на киноизкуството е опорочена от Холивуд и само истински сериозни творци като него могат да я спасят. Мечтае да режисира. Изненада. Междувременно изпитва първерзно задоволство

да чете лоши сценарии и да ги предава по-нататък. Винаги ходи с кафяв кадифен костюм и оранжева или тъмносиня риза на карета, защото е луд по всичко от седемдесетте (освен най-ценните неща, например уомблите^[2]). Джон харесва джаз, литературата на бийт поколението и френското кино. Харесва и Кити, която е долна кучка, но, изглежда, това го възбужда.

Джон все още не е загубил работата си, защото е лицемер и подмазвач от световна класа.

Шарън никога няма да бъде уволнена, защото мъжете в офиса няма да позволят на Кити да я пипне.

Аз съм тук, защото върша всичката работа.

— Как мина уикендът? — пита ме Шарън. Играе на минички, смръщила вежди и съсредоточена върху екрана. Никога не е печелила нивото „Експерт“, но не се отказва. — Срещна ли интересни хора?

— Не.

— Чудесно — казва разсеяно. — О, мамка му.

— Може би трябва да играеш само на трето ниво — предлагам.

Шарън ме поглежда с пренебрежение.

— Преминах на следващото... А аз срещнах някого — добавя тя и халките на ушите ѝ подскочат.

— Така ли? Кого?

— Запознахме се на премиерата на „Професия блондинка 2“ — продължава, твърдо решена да ми разкаже подробно.

— Красив ли е? — питам. — Секси? Забавен?

Шарън махва с ръка, сякаш това са несъществени подробности.

— Работи в „Метро Голдуин Майер“ — казва тя.

— Вълнуващо — отбелязвам.

— В Ел Ей — тържествувайки добавя Шарън.

Мечтата на живота ѝ е да покори Холивуд и да стане следващата Катрин Зита-Джоунс. За свое съжаление няма талант, а и не е чак толкова красива.

— Там би постигнала нещо — окуражавам я аз.

Свива рамене.

— Е, разбира се. Притежавам необходимите качества. Талантлива съм.

— Имаш хъс.

— Точно така.

— Решителна си. Амбициозна — добавям.

Усмивката на Шарън става по-широка. Кръстосва дългите си стройни крака под бялата мини рокля, с която е днес.

— Именно — съгласява се тя. — Наистина имаш дарба да откриваш таланти, Анна.

— Мислиш ли, че би трябвало да отида в Ел Ей? — питам. — Може би това липсва в кариерата ми. Просто не съм попаднала на подходящото място.

Шарън ме оглежда критично. Облечена съм със семпла памучна пола, бяла риза с дълъг ръкав и ниски обувки. Струва ми се подходящ тоалет за работа, а и не привлича твърде много внимание.

— В Ел Ей не е за теб — отсича тя. — Просто съм откровена.

Въздъхвам.

— Тук напредваш — лъже тя. — Кити разчита на теб.

— Добро утро, банда — казва Майк Уотсън.

Всички вдигаме погледи. О, каква радост. Той също е изпълнителен продуцент и голям гадняр. Ненавижда Кити, но това е единственият му плюс. Майк е мрачен човек. Пада си по американския жаргон, ходи на фитнес и вечно намира недостатъци на жените. Всяка актриса е или „много дебела“, или „много стара“. Майк има само един асистент — Роб Станфорд, русокос деветнадесетгодишен младеж от богато семейство, който се облича по последна мода. По-важното е, че е племенник на известния импресарио Макс Станфорд, на когото Майк се подмазва. Не мисля, че някога съм виждала Роб наистина да чете сценарий. Просто отмята всичките и ги предава на шефа си. Майк одобрява само тези, които са му препоръчани пряко от приятели импресарии, и отхвърля останалите.

Има сериозно основание да ме мрази. На едно съвещание Макс Уитърс, директорът на „Уининг“, се обърна към мен с въпрос за сценарий, който Майк се опитваше да пробута, и аз отговорих, че според мен не струва. Проектът не беше одобрен и Майк никога няма да ми го прости.

Поздравявам го. Джон отегчено кимва.

Шарън завърта глава, халките ѝ заблестяват, както и чаровната ѝ усмивка към Майк.

— Хей, Майк — глезено казва със звънливия си момичешки глас. — Да ти донеса ли чай с лед? Зная, че обичаш.

— Нямаме чай — казва Майк и приятелски докосва рамото ѝ.
— Мога да отскоча до „Старбъкс“ заради теб — задъхано предлага Шарън. — Не е проблем.
— Благодаря, скъпа — отвръща той, — но Роб вече се погрижи.
— О — промълвява разочаровано Шарън.
— Но можеш да ми донесеш малко бисквити — усмихва се, сякаш това е голям жест от негова страна.
— Разбира се, Майк! — Шарън съблазнително примигва.
Струва ми се, че ще повърна.
— Какво ти е? — пита той, щом вижда изражението ми. — Не обичаш понеделниците?
— Нещо такова — смотолевям.
— В „Уининг“ с нетърпение очакваме понеделника — строго казва Майк. — Мразим петъците.
Телефонът звънва. Шарън веднага скача.
— „Уининг Пръдакшънс“ — казва тя. — Добър ден. С нас всеки печели. Какво има? Сега? Добре. Добре, Кити. Да, веднага — драматично става и поклаща дългите си бедра със загар срещу Майк.
— Беше Кити. Искате веднага да отидем в офиса ѝ.
— За какво? — любопитства Майк.
— За съжаление не каза, Майк — отговаря Шарън и начупва устни.
— Тогава ще трябва да почакам за бисквитките — примирява се той. — После ще дойдеш да ми ги донесеш.
Да, разбира се, и без съмнение, да му разкаже за съвещанието с Кити.
Усмихва му се със съжаление.
Джон се изправя.
— Кити е казала веднага — настоява той и отваря вратата на офиса ѝ. Пронизва Майк с поглед. — Извини ни, Майк.
— И аз трябва да поговоря с помощния си персонал — отвръща Майк и го поглежда с презрение. — Чао засега.
Първа прекрачвам прага на специално проектирания офис. Навярно Кити намира типичната обстановка на модерна закувалня за много оригинална и затова е решила да обзаведе прекрасната си викторианска ниша в ъгъла със сложни гипсови орнаменти по тавана като американско заведение от петдесетте. Има диван, две табуретки,

облицовани с винил, неработещ автомат за газирана вода и плакати на филми с Джеймс Дийн и Рок Хъдзън. И разбира се, Оскарът.

Кити наистина е спечелила един Оскар за най-добро продуциране на чуждестранен филм — „Questa Sera“^[3] през седемдесетте, и оттогава използва това като реклама. Говори се, че е спала с режисьора, за да ѝ бъде оказана тази чест, но не вярвам. Нима има човек на света, който би легнал с Кити? Освен Джон, естествено. Кити плаши хората.

Никой не може да отгатне възрастта ѝ. Четиридесет и девет? Петдесет и една? Кожата ѝ е изпъвана толкова пъти, че вече не може нито да се мръщи, нито да се усмихва нормално. Но все още може да крещи. Дребничка е и слаба, облича се в стил „Доко Шанел“ и има благия нрав на Мусолини. Макар да е едва метър и петдесет и пет, винаги успява да ме накара да се почувствам, сякаш се смаявам пред нея.

В офиса си Кити е като питбул, но в обществото пърха като пеперуда. Попадне ли в една стая с известен актьор, режисьор или импресарио, напълно се преобразява и започва да се държи като ангелче. Почти виждате как кожата ѝ на отявлена кучка се смъква и от нея излиза симпатична, остроумна жена, която, очарована от събеседника си, слуша думите му в захлас. Кани всеки, който я интересува, на дълги, разточителни обяди, изпраща цветя за рождените им дни и по два пъти в месеца се обажда на всяка важна клечка, чийто номер е записан в бележника ѝ, само за да попита как е. Името ѝ е известно в киносредите. И може да се похвали със завидни връзки сред по-старото поколение звезди. Макар и да не са участвали в продукции с голям касов успех, все пак са впечатляващи имена: Джуди, Хелън, Шон...

Кити уважава преуспелите и презира неудачниците.

Държи ме на работа поради две причини. Едната е, че все някой трябва да пише рецензии за сценариите, а другата — че това дразни Майк.

Настаняваме се на неудобния твърд диван (Кити мрази на гостите ѝ да им бъде удобно) в напрегнато очакване. Това не е в стила на шефката ми. Обикновено влиза в офиса си и затръшва вратата. Плахата ѝ, кротка секретарка Клер ѝ донася графика за деня и след

малко свиква съвещание, по време на което ни мъмри и хока, защото не сме намерили следващия „Титаник“ или поне „Хари Потър“.

После ме натоварва със задачи за целия следобед, докато тя обядва с някоя зашеметяваща звезда, а Джон води записки за нея. Шарън се мотае из офиса и се преструва, че чете сценарии, но през повечето време носи кафе на шефовете или разменя клюки с някого в кухнята.

Това е добре усвоена рутина.

За какво ли ни вика Кити? Дали ще уволни някого? Не бих го понесла. Замислям се за банковата си сметка. В момента в нея има точно сто и три лири и четирийсет и седем пенса. А автобиографията ми? Какво бих могла да кажа за себе си? „Тридесет и няколко годишна асистентка по подбор на сценарии търси престижна работа като изпълнителен продуцент. Постижения във филмовия бранш: никакви. Скорошни изяви: никакви. Препоръчани сценарии, по които са заснети продукции: никакви“.

Поглеждам към Шарън и Джон. Никой от двамата не изглежда притеснен.

— Какво ли е намислила?

— Едва ли Кити е „намислила“ нещо — процежда Джон през зъби. — Според мен като неин екип сме длъжни да я изчакаме и да чуем какво има да ни каже.

— Може би е подала оставка — казва Шарън с надежда.

— Защо да го прави? — сопва се той.

Дяволитата ѝ усмивка няма никакво въздействие върху него. Дори не трепва.

— Може да е получила по-съблазнително предложение — предполага Шарън.

— Това да. Възможно е. Кити е невероятно талантива — Джон ме поглежда предизвикателно, явно очаквайки да изразя несъгласие.

— Идвам, идвам — гърми познат глас в коридора. Обръщам се и виждам Кити да крачи важно през общото помещение. Жалко, че няма кой да я види. Явно ѝ е все едно. Мобилният телефон е долепен до ухото ѝ.

— Да, да, да, да. Разбира се. Да, много жалко — замърква тя. Успокоявам се. Очевидно е, че новините са добри.

Кити приключва разговора, влиза в офиса и затваря вратата с трясък. Като вярно пале, Джон я поглежда с възхищение. Днес има вид на ултрамодерна кучка. Първо, жълт костюм „Долче“ с вензел DG на копчетата. Второ, продълговата чанта „Луи Вутон“ в пролетен цвят. Трето, пръстен с голям яркожълт диамант, който блести ослепително. Косите ѝ са прихванати в неизменната френска прическа, може би за да се виждат малките двукаратови диаманти на обиците ѝ.

Кити държи на марката. Ако не е очевидно чии модели носи, защо да си прави труда да се издокарва?

— Тук ще настъпят известни промени — тържествено заявява тя. Изпадам в паника. Ще ме уволни.

— Ще си поставим по-високи цели. На всяка цена трябва да открием онзи ключов проект, който ще ни даде тласък.

Господи, говори като Майк.

— Някой трябва да изпревари всички други в „Уининг“ и възнамерявам този някой да бъде екипът на Кити Симпсън — казва тя. — Жизненоважно е да бъдем забелязани.

— Напълно съм съгласен — подмазва се Джон. — Притежаваш страхотен усет, Кити.

Удостоява го с хладна усмивка.

— Да — продължава да разсъждава на глас. — Трябва да бъде усет на целия екип, подходът на отбора „Кити Симпсън“ — описва кръг във въздуха с ръка и диамантът на пръстена ѝ заблестява. — Като моя запазена марка!

— Искаш да кажеш, като наша запазена марка — чаровно се усмихва Шарън.

Кити присвива очи. Мрази Шарън, което е глупаво. Шарън не може да я изненада с нищо. Човек знае точно какво да очаква от нея в офиса.

— Можем да започнем с общите усилия на екипа, като донесеш на всички ни кафе — срязва я тя. — Изглежда, много те бива за това.

— Разбира се — любезно казва Шарън. — Особено ще се постарая, докато приготвям твоето.

Очевидният подтекст е: „Ще се изплюя в него“.

— Всъщност защо не отидеш ти, Анна? — размисля Кити след секунда.

— За мен капучино — казва Шарън с широка усмивка. — С обезмаслено мляко.

— А за мен индийски чай — обажда се Джон, загледан в Кити с обожание. — За енергия! Изглежда, ще ми бъде нужна.

— Вече знаеш как обичам кафето — нехайно казва Кити. — Еспресо. Двойно. С парченце лимонова кора.

Мрачно излизам. Фактът, че имаме кухня в офиса, ясно говори за доброто състояние на продуцентската ни къща. Ако бъда уволнена като асистент по подбор на сценарии, винаги мога да си намеря работа в някое от кокетните кафенета в Сохо. Разбира се, Кити е сигурна, че аз няма да се изплюя в кафето ѝ. Убедила се е, че не съм способна.

Заставам пред машините, разбърквам млякото, за да се получи пяна, и отрязвам парченце кора от пресен лимон. Дори поръсвам малко какао в чашата на Шарън. Зная, че е прекалено мило от моя страна, но не мога да постъпя другояче. Предполагам, че това има нещо общо с грозотата. Понякога хубавите момичета са добри, но не е задължително да бъдат такива. Достатъчно е да развеят коси и да се усмихнат, за да очароват всички, и мъже, и жени. Невзрачните не могат да си позволят нелюбезно държане. Винаги трябва да бъдем мили и приветливи.

Подреждам всичко върху поднос и се отправям обратно към офиса на Кити. Изведнъж изневиделица изниква Роб Станфорд и препречва пътя ми.

— Пак ли ти носиш кафето? — пита ме с ужасния си превзет говор. Обзалагам се, че е усвоен съзнателно. Навярно майка му е светска дама. — Адски много те товарят.

— Подносът тежи, така че по-добре да побързам.

— Майк е любопитен да узнае за какво е това „строго секретно“ съвещание — настоява Роб.

Побиват ме тръпки от отвращение.

— Нима? — и аз го владее този тон.

Роб стиска устни.

— Всички сме в един и същ екип, нали знаеш — просъсква. — От известно време Майк смята, че ти не си подходяща за работа в екип, Анна. Наистина.

— Щом иска да знае за какво е съвещанието, защо не попита Кити?

— Аз питам теб — продължава да упорства Роб.

— Не мога да ти кажа.

Това е самата истина, нямам и най-малка представа.

— Хм — изсумтява. — Ще го запомня, да знаеш.

— Аз пък няма — отвърщам. — Чао, Роб.

Преминавам край него с тежкия поднос в ръце с пъргавина, която би ми донесла успех в новата ми работа като сервитьорка в кафене.

Кити ме стрелва с поглед, когато влизам. Нетърпеливо почуква с химикалката си по бюрото. Струва ми се, че няма нужда от нова доза кофеин.

— Загуби ли се? — пита ме злобно.

— Не, Роб Станфорд ме спря — отговарям невинно. — Започна да разпитва за какво е съвещанието.

— Така значи — мрачно просъсква Кити. Очите ѝ, очертани с черен молив, поглеждат и трима ни. — За да каже на Майк Уотсън, без съмнение. Новината, която ще ви съобщя, трябва да си остане между членовете на този екип. Разбрано?

— Разбира се! — заявява Джон. — Никога не бих предал доверието ти, Кити. Надявам се, знаеш, че...

Махва с кървавочервения си маникюр и го прекъсва:

— Анна?

— Добре — свивам рамене. И без това не понасям Майк.

Тя приковава поглед в Шарън.

— Ако изтече информация, Шарън, ще зная, че вината е твоя. Трябва да остане абсолютно поверително.

— Е, добре — казва Шарън с неохота.

Кити бавно отпива глътка кафе, само за да нажежи напрежението.

— Тази компания ще бъде купена — казва най-последно. — Моят източник е разбрал, че е проявен интерес както от Ню Йорк, така и от Ел Ей. Сериозни играчи. Искат да превземат проектите ни, хората ни и потенциала ни.

— Някой от Ел Ей? — пита Шарън и очите ѝ засияват. В главата ѝ танцуват видения как някой ще я открие.

— Разбира се, който реши да наддава, ще направи подробно проучване за „Уининг“ — строго казва Кити. — Ще търси нов, свеж

подход. Ще се освободи от излишната плява.

— Ще отсее само най-доброто — добавя Джон с възхищение.

— Аз... ние няма да допуснем да ни изхвърлят. Искам обещаващ проект. Нещо мащабно и амбициозно, бъдещ хит, който да представя — казва Кити. — Намерете ми достоен сценарий. Искам да засенча Хю. Или Катрин. И дори Джуд. Искам да надскоча...

— Колегите? — пита Шарън.

— Конкурентите ми! — сопва се Кити. — Знаеш, че първото, което прави новото ръководство на една компания, е да уволнява, нали, Шарън? Тези, които не се представят добре и отзивите, за чиято работата са лоши.

Шарън сухо преглъща.

— Попаднахте ли на нещо сред сценариите, които прочетохте през уикенда?

Всички поклащаме глави.

— Нищо? — Кити изглежда силно разочарована. — Не желая да чувам това. Къде са рецензиите ви?

Джон и Шарън глуповато ококорват очи.

— Написах една страница бележки — запелтечва Джон.

— За двадесет сценария?

— Не заслужавах повече внимание, Кити, уверявам те — оправдава се той.

Тя въздъхва.

— Остави ги на бюрото ми. Шарън?

Тя се изчервява.

— Водила съм записките си главно наум...

— Искаш да кажеш, че изобщо не си чела сценарии — заключава Кити. — Само заемаш място тук. Най-добре веднага се залавяй за работа, Шарън. Иначе дори няма да дочакаш новия собственик.

— Добре — покорно казва Шарън.

— Анна?

— Нямахте нищо ценно — отвърщам. — Но написах по две страници за всеки сценарий. Ще ти ги донеса.

— Не, за бога — отсича Кити, загубила интерес. — Много тъпо. Намери ми нещо, Анна. Намерете нещо. Първият ще получи награда.

За първи път през този ден долавям нещо необичайно. Лъч надежда. Това е.

— Каква награда? — питам, стараяйки се да прозвучи съвсем нехайно.

— Крачка напред в кариерата — казва Кити с най-сериозния си тон. — Шанс за голям пробив.

О! Защо не?

„Не е невъзможно“, мисля си, докато си седя на бюрото. Бих могла да бъда асистент-продуцентът, който ще намери този единствен бисер и ще го лансира. Кити ме подкрепя и заедно започваме да вземаме участие в обсъжданията за нови продукции, на които, естествено, говоря толкова красноречиво и разпалено, че убеждавам всички да прегърнат проекта ми. Назначават Кити за вицепрезидент на продуцентския отдел, а аз заемам мястото ѝ на изпълнителен продуцент. С преместване в Лос Анджелис. Подбирам свои асистенти и се настанявам в луксозен апартамент в кооперация с охранителна система, старателно окосени тревни площи, плувен басейн...

Е, може и без басейн. Не съм натъпквала шкембето си в бански костюм, откакто бях на четиринадесет и плуването беше задължително. Но не бих се отказала от хубава кола. Кабриолет. Не се и съмнявам, че тогава Брайън с удоволствие би излизал с мен.

Хвърлям поглед към Шарън и Джон. Вече са отскочили да вземат папките си. Шарън е домъкнала повече сценарии от обикновено. И двамата са струпали пред себе си големи купчини и старателно ги преглеждат.

Телефонът ми звънва.

— Ало — Кити е. — Ела пак при мен.

— Всички ли да дойдем?

— Да съм казала всички? Само ти. Веднага — повтаря раздразнително. — Без да те видят.

Господи, днес е вълнуващ ден. Почти като на Уолстрийт. Пъргаво ставам и отивам до кухнята за чинийка бисквити. Нисковъглекхидратни, с овесени ядки, любимите на Кити. Според мен се заблуждава, че са диетични. Как е възможно бисквити да бъдат с ниско съдържание на въглекхидрати?

Промъквам се обратно към офиса ѝ с подноса в ръце за претекст, но нито Шарън, нито Джон ме поглеждат. И двамата са непривично съсредоточени върху задачата наистина да четат.

Затварям вратата след себе си и сядам на дивана.

— Разполагай се — казва Кити.

— О, благодаря — отговарям. — Бисквитка?

— Какво? Не съм те молила да ми носиш бисквити.

— Не ми хрумна друг повод — обяснявам аз.

— Аха. Много хитро. Не, благодаря. Внимавам за фигурата си — добавя многозначително. Ясно намеква, че свободно падащата ми пола не може да заблуди никого, нито пък широките ръкави на ризата, които прикриват тлъстините по ръцете ми. — Анна, ти си единствената, на която разчитам и имам пълно доверие.

Това е новина.

— Така ли? — питам с надежда.

— О, разбира се. Ти си дясната ми ръка — потвърждава Кити. — И държа да споделя най-сочното парче от пая с теб.

Едва се сдържа да не кажа: „Извинявай, това някакъв нов американски израз ли е?“.

— Супер — отбелязвам плахо.

— Кандидатът, който проявява интерес към компанията — казва тя, — е Ели Рот.

Леко изправям гръб.

— Ели Рот? От „Ред Крест Пръдакшънс“?

— Знаеш кой е Ели Рот? — Кити присвива очи. — Откъде?

— Чета специализираните издания — казвам, сякаш ги преглеждам всеки ден. Кой не е чувал за Ели Рот? Основал е „Ред Крест“ още като обещаващ студент в „Станфорд“ и я е превърнал кинокомпания. Това е отговорът на Западното крайбрежие към „Мирамакс“. Известен е главно с две неща: филми — хитове и минимални разходи. „Ред Крест“ често закупува малки продуцентски къщи, запазва добрите проекти и най-талантливите кадри и уволнява всички останали.

Сега разбирам защо Кити е толкова разтревожена. Нужен ни е хит час по-скоро или загиваме.

— Анна. Анна — Кити щраква с пръсти пред лицето ми. — Слушаш ли ме внимателно? Ели Рот е човек с големи идеи. Трябва да бъдем готови, когато дойде. Възлагам ти задачата да ми помогнеш да намерим ценен проект.

— Добре — казвам. Но нямам представа как да го направя. Достатъчно се старая, нали?

— Имам добра новина за теб — Кити параноично снишава гласа си до шепот, въпреки че вратата е затворена. — Във филма ще играе Грета Гордън.

Наострям слух. Грета Гордън. Носителка на Оскар, някогашна холивудска икона, много нашумяла през осемдесетте. Грета премина през ада на наркотиците и след шест посредствени филма, когато достигна дъното, най-сетне се реши да отиде в клиниката на Бети Форд. После напълно се оттегли от киното, премести се в Англия и заживя в уединение, далеч от папараците.

— Решила е да се завърне на екрана?

— Това е поверителна информация — просъсква Кити, сякаш ми е подала папка от МИ-6, и гордо добавя: — Но да. Почти успях да я убедя.

— Чиста ли е?

— Пие само минерална вода и витамини — уверява ме Кити.

Кимвам. Наистина завръщането на Грета би било голяма реклама за нас.

— Но не е ли вече малко стара?

Кити настръхва. С нейната неразгадаема възраст за нищо на света не би признала, че която и да е жена е стара.

— Жизнена е и сияе както някога.

— Разбира се.

— Нужна ѝ е главна роля. В романтична история — отново описва кръг във въздуха и диамантът на ръката ѝ проблясва. — Искане нещо леко. Комедия.

— Страхотно — отбелязвам.

Главна роля в романтична комедия за актриса, прехвърлила четирийсет и петте, която от години не се е снимала в киното. Сигурно ще бъде лесно да открия такава, а? В индустрия, в която минеш ли тридесет, вече не ставаш за нищо.

Иска ми се да ѝ кажа, че е невъзможно. Вместо това обаче изненадвам самата себе си, като питам плахо:

— Ще получи ли повишение?

— Какво? — изръмжава Кити.

— Нали се сещаш, ако намеря подходящ сценарий — обяснявам.

— Ще стана ли изпълнителен продуцент?

Тя ме зяпа учудено.

— Разбира се, ще остана твоя подчинена — уверявам я. —
Защото и ти ще бъдеш повишена.

— Да — замърква тя.

— Ще бъдеш вицепрезидент. В Ел Ей. И ще имаш нужда от
надежден човек за подбор на сценарии.

Кити изсумтява, прехапвайки тънките си устни.

— Ще трябва да останеш в Англия — казва най-сетне.

Господи, наистина ли ще се съгласи? Ако просто искаше да ме
залъже, щеше вяло да повтаря до припадък: „Да, да“.

— Отлично познаваш британския пазар. Това е добър потенциал,
който Ели ще иска да запази — отнася се замечтано. Вече го нарича с
малкото му име и се вживява в ролята на негова дясна ръка.

— Добре — отвърщам, въпреки че малко съжалявам за
слънчевия загар и хибискусовите цветове. Но за какво му е на момиче
като мен слънчев загар? — Значи се разбрахме? Ако открия най-
подходящия сценарий, получавам повишение?

— Дадено — Кити ме поглежда право в очите. — Имаш думата
ми — завърта се на стола си и се взира през прозореца. Пред очите ѝ
най-вероятно вече се мерзелее собствената ѝ империя и тя гледа цял
Лондон отвисоко. — Само ми намери този сценарий, Анна.

[1] Класация на най-популярните британски актьори — Б.пр. ↑

[2] Герои от серия детски книжки от английската писателка
Елизабет Бересфорд, публикувани за първи път през 1968 г., по които
по-късно са направени телевизионни серии. — Б.р. ↑

[3] Тази вечер (итал.). — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Какво правя тук?

След като съм похарчила дванадесет лири за такси до изпълнения със зеленина Барне, стоя на каменните стъпала, които водят до площадката пред входната врата на Ванна. Тя живее във великолепна къща в стил крал Джордж, със сиви колони отпред, висок жив плет, който я скрива от пътя, и чакълена алея. Лендровърът ѝ е паркиран до зеления „Астън Мартин“ на Рупърт, а зад къщата има малка, китна градина.

Ванна е създала красив зелен кът там. Между храстите на живия плет надничат шипки, покрай стените растат глицинии и няколко ябълкови дървета, а наоколо са засадени всякакви цветя, които цъфтят по различно време, така че през цялата година градината грее. Дори през зимата — с бодливата зеленика, коледните рози и зимния жасмин.

Пръстът ми плахо докосва звънеца. Все още не е късно да избягам.

Обичам Ванна и дори ми е приятно да идвам тук, особено вечер в края на лятото, когато Рупърт е в командировка в Ню Йорк или Токио, а двете ѝ ангелчета са сложени да спят от детегледачката, която живее в къщата. Излизаме в градината, пием охладено бяло вино и ядем екологично чисти ягоди или каквото аз поискам. Сякаш вкусвам от живот, който никога не бих могла да си позволя. Опитвам се да не се чувствам виновна, защото наистина сме много близки, а просто няма начин да ѝ се реванширам. Дори не мога всеки път да нося бутилка шампанско. Но този път съм купила.

Във вечери като тази се чувствам съвсем различно. Рупърт е тук, а е непоносим. Добронамерен, но ужасен. Поканил е някакъв свой приятел на име Чарлс, но поне е гей, така че Ванна няма да ме сватосва за пореден път. Все пак ще бъде вечеря за четирима, а аз винаги се чувствам неловко в компанията на бляскавите ѝ приятели, за мнозина от които често чета в статиите на Найджъл Демпстър или „Хелой!“.

С неохота приех поканата, но тя бе толкова настойчива, че ето ме тук. Натискам звънеца.

— Здравей, скъпа! — Ванна пристига след две секунди и ме лъхва ароматът на скъпия ѝ парфюм, но преди да успее да ме прегърне, ме връхлита пухкав облак. — Уинстън! Долу! Просто се опитва да бъде дружелюбен — казва тя и напразно дръпва проклетия пес за нашияника.

— Да. Зная. Здравсти, Уинстън — казвам на големия и доста стар златен ритрийвър, който може да посипе цяла Англия с кучешки косми. Отново съм забравила този факт и съм облякла тъмносин тоалет. По кадифената ми рокля вече е полепнал жълтеникав мъх. — Долу, Уинстън. Добро момче.

Енергично повдига предни лапи, опира ги в мен и облизва цялото ми лице с огромния си език. Спиралата ми се размазва, а по червилото ми остават капки кучешка слюнка. Мисля, че корейците имат добри идеи относно кучетата. Въпреки че нямам представа кой би поискал да изяде този нещастник.

— О, виж! — смее се Ванна. — Колко весело. Виж, скъпа...

Рупърт излиза от кухнята с чаша мартини в ръка.

— Ха-ха, страхотно изглеждаш, Анна! Уинстън, ти си много лошо куче — добавя и ласкаво разрошва козината му. — Просто е дружелюбен, нали знаеш, Анна.

— Зная — полагам усилие на лицето ми да се появи подобие на усмивка. — Отивам да оправя грима си.

До Рупърт застава някакъв непознат. Метър и шестдесет, слабичък, със сив костюм, който изглежда скъп, но не и елегантен, и виолетова копринена вратовръзка. Има старателно оформена козя брадичка. Изражението му издава ужас. Прошепва нещо на Рупърт.

— О, да, това е Анна! — въодушевено казва Рупърт. — Но обикновено изглежда доста по-добре. Нали, Анна? Стариият Уинстън я подреди така. Анна, това е Чарлс Доусън.

— Извинете ме за секунда — промърморвам и побягвам към тоалетната на долния етаж.

По дяволите. Скроили са ми номер, а? Този път Ванна постъпи още по-подло. Увери ме, че Чарлс е гей. Обеща ми интересен, интелигентен разговор и скъпа индийска храна, доставена от близкия изискан ресторант. Вместо това ми е заложила капан. Отново.

Все се опитва да ме сватоса. Наумила си е, че моето щастие е мисията в живота ѝ. Разбира се, няма нищо лошо в това, но има и други начини да ме направи щастлива. А не да ме принуждава цяла вечер да седя до някакъв задръстен, самовлюбен чешит, който работи в банка, и да ме подлага на мъчението да се чудя какво да кажа по време на вечерята, докато другият гост се изниже. Неведнъж ми е хрумвало да си нося малко черно тефтерче, в което да записвам извиненията им. Някои от тях наистина са много хитри и бих могла да ги използвам в работата. „Бързам, заминавам на конференция в Койото“. „Съжалявам, но трябва да взема кучето си... този уикенд го оставих в приют за домашни любимци“. „Точно сега ли? Искам да се прибера час по-скоро, утре ще ме оперират и трябва да си почина...“ В този момент Ванна отчаяно започва да ги увещава да останат още малко, после ги изпраща до вратата, връща се при мен и гръмогласно заявява:

— Мина страхотно, мисля, че той много те хареса.

Рупърт изсумтява.

Попивам лицето си с влажна тоалетна хартия и изтривам размазаната спирала. Може би не бива да бъда толкова сурова с Уинстън. Той е единственото същество от мъжки пол, което истински ме цени.

Дълбоко си поемам дъх и правя проверка. Старият грим — изтрит. Новият, в неутрални тонове — готов. Нося неизменните си козметични принадлежности: фон дьо тен, лек кафеникав руж, спирала и очна линия. Роклята — изтупана. Тъмносиня е. Широка. С плътна подплата. Дискретната огърлица от ситни перли е на мястото си. Слагам малко парфюм, „Шанел“ № 5. Доста е скъп, но този флакон ми е от Коледа. Мама и татко винаги ми подаряват „Шанел“ № 5. Не бих им се разсърдила, ако се сетят за нещо друго, например мобилен телефон с много екстри или да кажем, банкнота от петдесет лири. Или дори различен парфюм, по-лек. Но всяка година получавам точно този и винаги им казвам, че е любимият ми подарък, без който Коледа не би била същата.

Може би не желаят да рискуват. Когато не си красавица, имаш различни изисквания за облекло от другите жени. Прелестните момичета прекарват цяла вечност в магазините, преценявайки материята на един или друг скъп шал, пробвайки мини рокли или нещо дълго и прилепнало. Обличат се така, че да бъдат забелязвани.

Обичат да променят външния си вид. Винаги се стремят да изглеждат уникални, искат на всяка цена точно този десен или чанта да бъдат техни.

Грозните момичета имат съвсем други потребности. Ние се обличаме така, че да бъдем незабележими. Целта ни е да се сливаме с обстановката. „Не ми обръщайте внимание. Искам да стана невидима“.

Пазаруването е детска игра за мен. Обикновено се бавя в магазина не повече от двайсет минути. Важното е да преценявам кое е най-подходящо. Като тази вечер например. Вечеря с богати и изтънчени приятели означава семпла тъмносиня рокля от плътна материя, която не подчертава формите, стегнат чорапогащник, леко прозрачен, за да изглежда по-изискано, перлена огърлица със същата цел и стандартен аромат „Шанел“ № 5. Имам три-четири подобни рокли и са идеални. Никой не те заглежда.

Излизам от тоалетната, решително тръгвам до коридора и попадам сред тълпа. Ванна си проправя път между хората и равно подстриганите ѝ кестеняви коси игриво подскочат, докато раздава въздушни целувки на всички и чаши шампанско (не от онова, което аз донесох, а отбрано — „Въов Клико“).

— Ванна — сграбчвам като с клещи гладката и ръка с лек загар.
— Какво става тук?

— Е, щяхме да бъдем само четиримата — неубедително лъже тя,
— но тези хора са толкова мили и си помислих, че ще ти бъде приятно да си поговориш с всеки от тях...

Приятелката ми си е втълпила, че имам нужда от социален живот. Това е истински кошмар. Можех да си седя у дома и да преглеждам сценарии. Или просто да се вирам в една точка.

— Ванна...

— Твърдиш, че не ти харесва, но винаги прекарваш чудесно. И се запознаваш с толкова симпатични мъже!

Изръмждавам мислено.

— Искам шампанско — процеждам през зъби и грабвам пълна кристална чаша от ръката ѝ. Бих могла да я пресуша на екс, но има твърде много хора и не искам да се изложя. Трябва да се задоволя с голяма глътка.

— Чарлс — казва Ванна, когато той минава край нас. — Ела да се запознаеш с Анна Браун. Тя ще седи до теб на масата.

Леко се усмихвам на Чарлс, който вече има тревожното, уплашено изражение на мъж, безпомощен пред непоклатимата воля на домакинята.

— Тя е най-добрата ми приятелка — осведомява го Ванна. — А Чарлс е брат на Криспин, приятеля на Рупърт от банката. Нали помниш Криспин, Анна?

Разбира се. Жалък нещастник.

— Приятно ми е — избъбря Чарлс през стиснати зъби.

— Чарлс е много талантлив писател — казва Ванна. — Скоро ще предаде новия си роман за публикуване.

— Да — потвърждава той и изпъчва гърди. — Вие ще го издадете, Ванна! Ако имате късмет!

— С удоволствие бих го приела, но за съжаление в момента издателската ни къща не се занимава с художествена литература. Ръцете ми са вързани. Много жалко.

— Радвам се да се запознаем — отговарям аз на репликата му, само за да му напомня, че все още съм там.

— Ванна и Анна — изведнъж казва Чарлс, сякаш едва сега е схванал случайната рима. — Носите почти едно и също име. И изглеждате като сестри — добавя той със скован лек поклон.

— Благодаря — казва Ванна. Много мило от нейна страна.

— Разбира се, Ванна е Пепеляшка — пискливият му смях проглушава ушите ми. — Ха-ха-ха, малка шегичка, Анна!

Хвърлям гневен поглед към домакинята, а тя към него.

— Не се обиждай, изглеждаш чудесно — смутено смутолява той.

— Анна работи във филмовата индустрия — уверено го прекъсва Ванна.

Твърдо решена е да ни накара да се харесаме дори с цената на живота си.

— О! — казва Чарлс, вече започнал да проявява малко по-голям интерес.

— Хайде всички! — отеква басовият глас на Рупърт. Удря любимия си гонг, който мразя. — Бам-бам! Време е за вечеря!

Зная какъв ад ме очаква. Цяла вечност на масата. Можем да започнем с вечерята. Но дали в менюто има превъзходни скариди с

пикантен сос от любимия ресторант на Ванна — „Звездата на Бопал“, където се предлагат скъпи и изискани индийски ястия? Не. Френски специалитети от заведението, което предпочита Рупърт, скъпо и претенциозно бистро на име „Льо Кок Д’Аржен“. Първо, охлюви с вонящо чесново масло. Всички лакомо ги поглъщат, сякаш са царевични пръчици. Но аз все още не мога да вкуся от слюзестите градински животинки.

— Не обичаш ли охлюви, Анна? — пита Рупърт и повдига вежди, когато вижда как само ги побутвам с вилицата си.

— На диета съм — отговарям. — Но изглеждат апетитно.

— Поздравявам те — одобрително казва Рупърт. — Дори най-дългото пътуване започва с една малка крачка.

Или с петнадесет килограма.

— Имал ли си някога проблеми с теглото, Чарлс? — пита Присила, колежка на Рупърт от банката, която седи от другата му страна, до невзрачния си съпруг-домашар Джъстин. Ванна я ненавижда. Носи блузи с изрязани деколтета в комплект с жилетки, зализва косите си назад с диадема и играе ролята на наивно момиченце, а всъщност е безмилостна манипулаторка. Ванна е убедена, че е хвърлила око на съпруга ѝ.

— Не — отговаря Чарлс и с възхищение оглежда тънката ѝ талия. — Съгласен съм с теб, че самодисциплината е важно нещо. В наши дни представителната външност е от голямо значение, поне според мен.

Не мога повече.

— Е, кога ще се консултираш със специалист за плешивината си — питам го любезно. — Може да създаде погрешно впечатление за теб, освен ако не искаш да те смятат за монах от католически манастир.

Чарлс се изчервява, а Ванна ми намига. Навярно се чувства гузна, защото тя ме постави в това положение.

— Следващо ястие! — съобщава Рупърт. Две униформени сервитьорки влизат на минутата и слагат порциите пред нас. — Пушена съомга и гъши пастет foie gras^[1].

Това звучи по-примамливо. Мразя почти всякаква риба, освен съомга. Опитвам от пастета, който също е вкусен.

— Би могло да се отрази зле на диетата ти — прошепва Чарлс. — Gras на френски означава мазнина.

Иска ми се да попитам как е на френски „Млъквай, шибан плешивец“, но се задоволявам да набода голямо парче и да го изям пред очите му.

— Ето това е истински пастет! — Рупърт размахва вилицата си с дръжка от слонова кост. — Повече няма и да вкуся от онази модерна имитация. Поръчват го от място, където го произвеждат по традиционната стара технология.

— А каква е тя? — пита някой от другия край на масата.

— Затварят гъската така, че да не може да помръдне, и я хранят насила, докато черният ѝ дроб се пръсне — обяснява Рупърт.

Преставам да дъвча. Започва да ми се гади.

— Знаеш ли, Чарлс — казва Ванна, когато вижда, че пребледнявам. — Анна четете сценарии за „Уининг Пръдакшънс“.

— Никога не съм чувал за тях — отвръща той с пълно безразличие.

— О, но сигурно си чувал за някой техен филм — упорства Ванна. — Миналата година пуснаха „Туикънъм“, онази комедия за играчи на ръгби, и адаптацията на „Студеният дом“, която спечели всички награди на Британската филмова академия.

Явно е чувал. Най-сетне се обръща към мен с уважение.

— Значи търсите качествен материал? — пита ме.

— Разбира се — отговарям, въпреки че нямам нищо общо със споменатите филми. Кити твърди, че има заслуга за „Студеният дом“, но тя си приписва заслуги за всичко.

— Това е похвално — казва Чарлс, — защото напоследък киностудиите се интересуват само от комерсиален боклук, нали?

— Правят филми, за които ще се продават билети — отговарям уклончиво.

— Боклук! — повтаря той. — А така нареченото британско кино е двойно по-голям боклук!

— Напълно съм съгласна — замърква Присила.

Ванна ми хвърля умоляващ поглед, така че преглъщам обидата и учтиво подхвърлям, че може би книгата на Чарлс може да бъде адаптирана за киното.

— Е — той сякаш обмисля идеята. — Това може да бъде направено само от специалисти с добър вкус и изтънчен усет. Отговорното лице, което се заеме със задачата, трябва да бъде с висока култура и да разбира от велики творби. Твърде много хора пренебрегват тънкия психологизъм и вникването в чувствата — подозрително се вглежда в лицето ми. — Ти притежаваш ли такъв усет, Анна? Способна ли си да се справиш със сценарий по литературна творба?

— Занимавам се само с оценяване и подбор на сценарии.

— Аха. Значи нямаш властта да дадеш зелена светлина. Може би трябва да поговоря с шефа ти. Кой е той? Не е зле да се обърна направо към него.

— Шефката ми се казва Кити — усмихвам се учтиво. — Но не приема непрепоръчани проекти.

— Художествената стойност на романа е достатъчна препоръка — възразява той. — Какво друго е нужно? Освен това, разбира се, мога да използвам твоето име.

— Първо трябва да разбере нещо повече за книгата — отсичам. — Освен че има висока художествена стойност.

— Не виждам защо — изсумтява той.

Оглеждам се за помощ, но Ванна, постигнала целта си да ни накара да общуваме, сега е заета да води разговор с някой друг, а Рупърт зяпа Присила с ококорени очи. Всички бърбят на различни теми. Изглежда, никой не проявява интерес към шедьовъра на Чарлс. В безизходица съм.

— Е — казвам бавно, — не всяка книга може да бъде филмирана. Понякога добро художествено произведение не изглежда добре на екрана... особено стойностната литература.

— Разбирам — промърморва Чарлс.

— Нужни са ни интересни идеи. Нещо, което хората биха пожелали да гледат само заради идеята. Например „Джурасик парк“ или „Фатално привличане“.

— Пълна боза! — дава оценката си той.

— Филми по велики произведения може да нямат особен успех — продължавам. — Но „Клетниците“ беше бомба.

— Пародия! — засмива се той. — Зрителската аудитория не знае кое е добро и кое е лошо!

Уау! Трябва да запозная този чаровен принц с Джон. Веднага биха си паснали. Не че Джон би препоръчал книгата му, той мрази някой друг да има успех.

— Изглежда, се харесват глупости — като онези, които пише Триш — просъсква писателят и прави гримаса на отвращение.

— Коя е Триш? — питам.

— Триш Евънс — отвръща. — Детегледачката на сестра ми. Пише сценарии. Често ме занимава с глупавите си идеи.

— Какви, например?

— Последната беше за някаква провалена сватба.

— Аха — казвам без интерес. — Изтъркана тема.

— Да, сладникава история, наречена „Майката на булката“ — изсумтява Чарлс. — Завижда на дъщеря си и се опитва да саботира сватбата, а накрая се влюбва в чичото на младоженеца.

Засмивам се.

— Всъщност звучи забавно — идеално за Грета Гордън! „Майката на булката“. Страшно ми допада!

— Забавно? — недоумява той. — Напълно безинтересно.

— Все пак си го запомнил.

— Романът ми... — започва той.

— Чарлс — казвам, — как бих могла да се свържа с детегледачката на сестра ти?

Изведнъж застива.

— Няма смисъл да я безпокоиш — уверява ме. — Относно книгата ми...

— Ето какво ще ти кажа — прекъсвам го решително. — Кити настоява да ѝ представя разнообразни идеи. Ако се добера до нещо сантиментално, блудкаво...

— Комерсиално и простовато — добавя.

— Именно. Може би ще я убедя да обърне внимание и на литературна творба.

Замисля се.

— Значи сценарият на Триш ти е нужен, за да прокараш път за моя роман?

— Точно така — потвърждавам.

— Ясно — изважда от джоба си луксозна визитка с позлатени ръбове и написва номера. — Сестра ми е лейди Картрайт. Съпруга на

изявения подиатър^[2] сър Ричард Картрайт.

— Много впечатляващо — отбелязвам.

— Наистина ли Кити се вслушва в препоръките ти? — подозрително пита Чарлс.

— Аз съм човекът, на когото разчита — уверявам го.

Чарлс вдига към мен чашата си с червено вино за тост.

— За Анна — казва той, — която току-що получи шанса на живота си.

Чувам чашата си в неговата и се питам що за човек е Триш.

— Дай боже — отговарям.

Останалата част от вечерта преминава в празни приказки и преглъщане на блудкава храна. Когато най-сетне донасят кафето, нямам търпение да си тръгна.

— Нали беше чудесно! — настоява Ванна и стиска ръката ми. Изглежда толкова обнадеждена, че би било жестоко да ѝ кажа истината. — Ти и Чарлс! Изглеждахте въодушевени, и двамата!

— Струва ми се свестен — отвърщам плахо.

— Дано си уговорите среща. Много си подходите. Книгата му не струва, разбира се, но има купища пари — осведомява ме тя. — Попечителски фонд. Апартамент на Итън Скуеър с ипотека за шейсет години.

— Явно наистина е заможен — съгласявам се.

— Чарлс, скъпи — Ванна сграбчва ръката му и я преплита с моята. — Нали ще повикаш такси за Анна?

— Разбира се — отвърща любезно той. — Една дама не бива да върви сама по улиците.

— Мога да хвана метрото — казвам и опитвам да се откопча.

— Нека те изпратя — настоява писателят с лек поклон и дори целува ръката ми.

В таксито на път за дома се питам какво ли зло съм сторила в предишния си живот, за да заслужи тази съдба. От една страна, Чарлс е по-добра партия от Брайън. Поне не намеква, че трябва да си платя таксито, и дъхът му не вонява на развалена риба, маринована в изветряла бира. От друга, дори не се преструва, че проявява интерес към мен. Не престава да превъзнася ту книгата си, ту таланта си. Скоро разбирам, че е достатъчно да казвам: „Аха“ и „Мм“, или просто да кимам, за да го заблудя, че съм дълбоко заинтригувана.

— За жалост — казва той, докато завиваме към Лестър Скуеър (почти сме стигнали, слава богу) — жените просто не ме разбират, Анна.

— Така ли? Искрено съжалявам.

— Вярваш ли, че не съм имал сериозна връзка от три години?

Да.

— Не.

— Вярно е — потвърждава с огорчение. — Не могат да свикнат с необичайните привички на един гениален творец. Всички твърдят, че трябва да се захвана с истинска работа. Но нима има нещо по-истинско от изкуството?

— Надали — съгласявам се.

— Разбира се, нямат нищо против да харчат парите ми — изтъква. — Да се самонастаняват в апартамента ми, а после да заявяват, че имат главоболие или така наречените „женски проблеми“.

— Боже мой — възкликвам престолено и се опитвам да запазя самообладание.

— Нали женските проблеми не траят по две седмици всеки месец? — пита той.

— Обикновено не — отговарям.

— Проверих това в интернет — добавя.

Спираме пред входа ми. Ура!

— Имам толкова качества — прочувствено заявява Чарлс, — но все още никоя жена не е пожелала да опознае истинската ми същност.

— Сигурна съм, че скоро ще откриеш идеалната.

— Ти излизаш ли с някого? — пита.

— Точно сега не.

— Разбира се — казва той.

„Хей, благодаря“.

— Е, аз съм дотук — въздъхвам с облекчение. — Много благодаря, че ме изпрати. Ще чакам да ми се обадиш за книгата.

— Анна — казва той, когато слизам от таксито, — харесваш ми. Умееш да изслушваш. Малко жени притежават тази дарба, повечето непрекъснато бърборят за себе си.

— Благодаря — продумвам.

— Какво ще кажеш да ти се обадя да се видим? Все пак ти също си приятелка на Ванна и Рупърт. Сигурно ще открием нещо общо

помежду си.

— Хм...

„Помощ! Как да се измъкна? Защо казах, че не излизам с никого?“

— Значи си съгласна! — въодушевява се Чарлс. — Ще ти позвъня.

Разбрахме се. Късметът ти наистина излезе тази вечер, Анна. Лека нощ.

— Чухте ли новината? — пита Шарън веднага щом стигам до бюрото си. Дори не съм оставила чантата си, а тя вече кръжи около мен като орел, което означава, че наистина е нещо голямо.

Започвам да гадая.

— Джон е направил предложение на Кити?

— Не.

— Намерила си най-великия сценарий?

— Не — отговаря Шарън, поклаща глава и разтърсва непокорните си къдрици, сякаш се пита как е възможно да съм толкова глупава. Разбира се, това би означавало, че наистина си е направила труда да прочете сценарий.

— Кити е уволнена.

— Кой ти каза? — пита тя и очите ѝ светват.

— Никой. Просто се опитвам да отгатна каква е голямата ти тайна.

— Преминавам на нова длъжност — гордо заявява тя. — Получих повишение.

Зяпвам от изумление.

— Какво?

Не е възможно да е истина, нали? Тук има сума ти протежета на кого ли не, доста по-умни от Шарън. През последните шест месеца тя бе застрашена от уволнение и все се отървяваше на косъм.

— Майк Уотсън забеляза потенциала ми — тържествува тя. — Вече официално работя за него като младши изпълнителен продуцент.

На път съм да припадна.

— Но ти работиш за Кити.

Очевидно не съм единствената ядосана. В този миг Кити излиза от офиса си като малка фурия, облечена в зашеметяващ тоалет „Азедин Алая“ и слага ръце на костеливите си хълбоци.

— Какво става тук, мамка му? — разкрещява се и размахва някакъв лист пред лицето на Шарън. — Това да не е нечия тъпа шега?

Обръщам се и виждам Майк, материализирал се сякаш от въздуха, стои и злорадо се усмихва на Кити. Двамата застават един срещу друг, настръхнали като леопарди и готови да се бият до смърт.

— Проблем ли има, Кити? — спокойно пита той.

— Да — сопва се тя, — има. Намерих на бюрото си нареждане, според което Шарън вече е пряко подчинена на теб.

— Точно така — потвърждава Майк. — Нуждаех се от още един човек в екипа си, а на теб, изглежда, тези тук са ти достатъчни.

С пренебрежение посочва двама ни с Джон.

— Не ти ли хрумна да ме попиташ? — тросва се Кити.

— Ти си толкова заета, Кити — лукаво изрича Майк. — Готвиш се за предстоящите промени в компанията. Ели Рот и прочие.

Кити хвърля убийствен поглед към Шарън, която тържествувайки мята къдрици.

— Значи си получила повишение — срязва я Кити. — Излишно е да питам за какви заслуги!

— За таланта си — отвръща ѝ самодоволно Шарън. — Разбира се.

— Наясно си — обръща се Кити към Майк, — че щом си й уредил повишение, ако се издъни, ти ще бъдеш на топа на устата, нали? А това е просто въпрос на време.

— За бога, Кити — казва Майк, — имай малко повече вяра в екипа си.

Но вече не изглежда така самонадеян. Знае, че Шарън върши полезна работа колкото астрологът на Чери Блеър.

— Върви на майната си, Майк! — сопва се Кити.

— Дама както винаги — отбелязва той, ухилен широко. — Да вървим, Шарън.

— Вие двамата в офиса ми! — нарежда Кити на двама ни с Джон.

Влизаме след нея, тя затръшва вратата и изнася двадесетминутна тирада за нелоялността.

Джон се съгласява почти с всяка нейна дума.

— Разбира се, Кити... не си заслужава... не се ядосвай заради нея...

Аз седя мълчаливо. Опитвам се да се примиря. Шарън Конрад, младши изпълнителен продуцент. Току-що се е настанила на длъжността, към която се стремя с къртовски труд от шест месеца. Шарън, момиче без капка ум, без никакъв хъс и усет. Било е достатъчно само да изпее тайната на Кити пред Майк Уотсън и готово.

Разбира се, това не е цялата истина.

Ако например аз бях отишла при Майк и му бях издала, че Кити е чула за предстоящо поглъщане на компанията, какво щеше да стане? Да бъда преместена на нова длъжност? Да получа повишение? Нищо подобно. Щеше да каже: „Браво, моето момиче“, и снизходително да ми се усмихне. Може би. А после щеше да поиска кафе. Докато Шарън, с неизменната си чаровна усмивка и миловидно личице, не само няма да си плати за нечестната си постъпка, а дори получава повишение.

Само защото е хубава.

Е, не мога повече. Отсега нататък никога вече няма да се доверявам на красива жена. Мразя ги всичките! Освен Ванна, естествено.

Хубавите жени са живото доказателство, че Господ е мъж. Без никакво усилие получават повишенията, заслужени от други. Мързелуват у дома по цял ден и трупат сума пари само като позират пред фотоапаратите. Всички ги обичат. Влизат безплатно в клубовете, винаги застават най-отпред на опашката, а мъжете им отстъпват място в метрото. И то за какво? Заради съвършените им черти, които дори не са тяхна заслуга.

Мамка му. Пет пари не давам за сестринската обич и женската солидарност. Мразя всички красиви жени и искрено се надявам Роб да се изплюва във всяка чаша кафе на Шарън.

— Анна? — обръща се Кити към мен. — Попадна ли на нещо интересно?

Сещам се за визитката на Чарлс Доусън в джоба си.

— Може би — отговарям замислено.

— Е, действай — настойчиво казва тя. — Щом Майк е узнал, скоро всички ще разберат. Няма време за губене! Възможно е новият

собственик да пристигне утре.

— Ели Рот ще дойде тук? — пита Джон.

— Всеки момент — отговаря Кити. — Затова трябва да бъдем подготвени. Компанията ни е на пазара, хора!

Държа да отбележа, че мразя и Кити, макар да не е от най-красивите жени.

— Ало? Лейди Картрайт ли е на телефона?

— Не — казва някой с говор, характерен за източните предградия. — Нейна милост не си е у дома. Да предам ли нещо?

— Всъщност не търся нея — обяснявам. — Опитвам се да се свържа с детегледачката Триш Евънс.

— Същата на телефона — казва жената с нежен като ренде глас. — Какво искате?

Явно съм тръгнала за зелен хайвер и се чудя дали да не затворя.

— От агенция „Идеални детегледачки“ ли сте? — продължава тя. — Защото вече ви казах, че не мога отново да се разменя с друга детегледачка. Предложиха ми с четири хиляди повече, за да остана. И собствена кола. Освен това ми писна да се местя.

— Не съм от агенцията — успявам да вметна.

— Значи сте от „Помощ за майката“? — пита подозрително.

— Не се опитвам да ви скроя номер — успокоявам я. — Чувала съм, че в този бранш конкуренцията е ужасно непочтена.

— Не знаете и половината от истината — промърморва тя.

— Онзи ден се запознах с брата на лейди Картрайт.

— Особняк — отзовава се жената силно и ясно.

Неволно започвам да се питам къде ли са малките Картрайт в момента.

— Е, той ви препоръча като сценарист — послъгвам.

— Така ли? Необичайно за него. Мисли се за Чарлс Дикенс — изсумтява Триш. — Какво точно каза?

— Спомена за ваш сценарий и ми хрумна, че можем да се видим някъде на кафе.

— Серийна убийца ли сте? — изведнъж пита тя.

— Не — отвърщам.

— Е, откъде мога да бъда сигурна?

— Можете да попитате Чарлс.

Приема този отговор с обяснимо пренебрежение.

— Слушайте — казвам отчаяно. — Просто бих искала да се срещна с вас на обществено място. Без никакви хладни оръжия и вани с киселина. Казвам се Анна. Анна Браун, и работя за продуцентска компания. Търся добри сценарии.

— Добре — отстъпва тя. — В един започва обедната ми почивка, но трябва да дойдете тук. Нямам време да се лашкам с метрото или друг транспорт.

— Дайте ми адреса — настоявам. Е, лесен е, Лейди К. живее в Олбъни, Пикадили. На една пряка от мен. Която ми се струва милиони километри.

Това е напълно безсмислено.

Стоя на входа на един от най-разкошните имоти под наем (колите отпред са „Бентли“, „Ролс-Ройс“ и едно „Лабморгини“, все ултра нови модели) и разговарям с някакъв надменен портиер. Готова съм да потъна в земята от срам и навярно само си губя времето в обедната почивка.

От друга страна, успях да се измъкна от офиса. Имах нужда от това.

Не бих могла да изтърпя мърморенето на Джон за Майк и истеричните викове на Кити, която само търси върху кого да излее гнева си. Най-непоносимо е да седя там и да мисля за хубавата Шарън и напълно незаслуженото ѝ повишение, което аз трябваше да получа преди месеци. Затова може би си струва да слушам този портиер, който ме предупреждава, че ако от апартамент 7 Е не вдигнат домофона скоро, ще се наложи незабавно да напусна сградата, защото не е позволено „да се мотаят“ външни лица. Мога да отида в някое кафене и да потъна в самосъжаление. Или да ползвам почивен следобед и да си похленча у дома. Каква примамлива идея!

— Слушайте, госпожице, трябва да... О.? Да? Ало? Госпожице Евънс? Да, някаква млада... дама ви чака на партера.

Затваря, явно изненадан, че наистина ме очакват.

— Веднага ще слезе, госпожо — уведомява ме той.

Детегледачката се появява след минута. Несъмнено е любимка на портиерите тук. Докато тича по коридора, стъпките ѝ отекват по старите каменни плочи.

— По дяволите! — почти изкрещява тя. — Едва успях да накарам малките да кротуват, докато вдигна проклетия телефон. Нали няма проблем?

— Няма — процеждам през зъби.

Подава ми ръка.

— Аз съм Триш. Наблизо има свястно кафене. Готвачката ще гледа децата, докато съм в обедна почивка.

Мрачно хващам ръката ѝ. Голям късмет, няма що!

Триш е невероятна, изваяна, безспорна красавица. Да изброя ли прелестите ѝ? Дълги изрусени коси, крака като на расов арабски жребец, гладка, свежа кожа с естествена руменина по високите скули, които са гаранция, че ще изглежда добре дори на шейсет. Големи зелени очи с гъсти, тъмни мигли. Чувствени устни. Ако Кейт Мос беше малко по-мургава и беше блондинка, навярно щеше да изглежда като нея.

Едва се сдържам да не избухна в плач. Няма начин тази кукла Барби да е написала нещо поне донякъде интересно.

— Радваш се, че си намерила повод да се измъкнеш от офиса, а? — пита тя с неустоима усмивка. — Когато работех като секретарка, едва издържах. Искаш ли цигара?

— Хм, не, благодаря — озъртам се за кафене и виждам пред себе си надписа „Коста Кофи“, който ме приканва като ангел на кофеиновото милосърдие. — Само ще пийнем по едно кафе набързо и ще ми разкажеш за творенията си. Но не мога да ти обещаю нищо — бързам да добавя. — Просто искам да се опознаем.

— Не е нужно да ме опознаваш — казва тя. — Достатъчно е да прочетеш сценария ми, щото е страхотен.

Леко се усмихвам.

— Не се и съмнявам.

Отговаря на усмивката ми.

— Не мога да повярвам, че наистина разговарям с теб. Такава късметлийка съм!

Сядаме в „Коста Кофи“ и поръчваме за мен капучино, а за нея — чисто, без кофеин.

— Навярно пазиш диета — изричам намръщено.

— Налага се — казва тя. — Момиче като мен. Нямам си нищо. Не можах да завърша университет. Работих на няколко места като сервитьорка и секретарка по заместване и накрая станах детегледачка. Плащат добре, но мразя тази работа — разпалено разказва Триш. — Искам да се омъжа. Старомодно, нали? — казва със самоирония. — Но това е единственият ми шанс.

— Защо мразиш работата като детегледачка? — питам я. — Щом е толкова добре платена...

— Наистина е така — потвърждава, — но се отнасят с теб като със слугиня. И те карат да тъпчеш хлапаците с отвратителни неща, които те не искат да ядат. Макробиотици. По-скоро макробоклуци.

Засмивам се. Всъщност жената изглежда доста сваятна за малка чаровна хитруша.

— На лейди К. не ѝ пука за децата ѝ — казва тя. — Сърцето ми се къса, като гледам как се мъчат да я зарадват. Подаряват ѝ рисунки, а тя просто ги изхвърля и когато ги намерят, започват да плачат. Поставям ги в рамки и ги лъжа, че тя го е направила.

Отново се усмихвам.

— Значи искаш да се омъжиш по сметка?

— Не мога да си позволя апартамент — отвърща Триш. — Всъщност не мога да си позволя нищо. Човек трябва да знае интереса си, нали?

— Предполагам.

— Може би, ако прочетеш сценария ми, ще решиш, че струва милион лири — казва тя с надежда. — Тогава няма да се наложи да се омъжвам.

— И ще престанеш да пазиш диета?

— И още как! — откликва тя. — Мога да унищожа един „Макдоналдс“. Не съм яла сандвич от „Макдоналдс“ от месеци. Лигите ми потичат.

— О, престани.

— Голям сочен бургер с пържени картопки и три дози кетчуп — изкушава ме тя.

— Не се безпокой. Няма да качиш нито грам. Но едва ли ще получиш милион лири.

— Е, добре — свива рамене. — Знаех си, че звучи прекалено хубаво, за да е истина.

— Съжалявам, ако съм ти създала погрешно впечатление — казвам аз и за своя изненада съм искрена. Момичето започва да ми харесва. — Точно сега просто търся проекти. Всякакви. Давам ти честна дума, че ще прегледам и твоя, но те предупреждавам, че отхвърляме почти всеки сценарий.

— И защо? — любопитства Триш.

— Защото са пълен боклук.

— Е, поне си откровена. Но аз няма за какво да се безпокоя, защото моят сценарий не е боклук — казва тя и го изважда от чантата си. Подготвила го е според изискванията, в добър формат, перфориран на точните места.

Струва ми се забавна и не искам да я разочаровам.

— Трябва да знаеш, че всички кандидати твърдят същото — осведомявам я, — но почти винаги се оказва, че грешат. Така че, моля те, не се обиждай, ако проектът ти не е подходящ за нас. Може би ще бъде одобрен от някой друг...

— Ясни сте ми — заявява с усмивка. — Опитват се тактично да ме разкарате. Не съм глупачка, честна дума. Просто бях мързелива в училище. Ако не ви хареса, няма да се сърдя. Трудно е да накараш някого от продуцентска къща дори да прочете сценария ти.

— Ако не ми хареса, в което съм убедена, ще ти се обадя и ще ти дам насоки за следващия. Съгласна ли си?

— Добре — отвърща тя. — Доходна работа ли е четенето на сценарии?

— Не. Шибана.

— Винаги е така, нали? — въздъхва. — Най-високоплатени са скучните работи. Затова толкова много хора стават адвокати.

Колкото и да е удивително, когато се връщам на бюрото си, настроението ми е малко по-добро. Триш наистина е забавна. Няма вина, че е зашеметяващо красива, нали?

Оставям сценария ѝ в единия ъгъл и се обаждам по телефона на няколко места, като се опитвам да си придавам важност.

— Да, Кити иска най-добрите ви творби. Веднага. И нека не бъдат от рода на онази история за двете джуджета-клоуни, която ми изпратихте миналата седмица.

— Ало. Да, разбрах, че вече сте подготвили сценария на „За вечни времена“. Имате ли възможност да ни го изпратите? В офиса на Кити, за Анна Браун...

Не зная дали ще има някаква полза, но поне върша нещо смислено. Настойчивостта ми среща одобрение. Когато минава покрай мен, Кити повдига палци. За мое удивление, след минута дори се връща с чаша кафе за мен.

— Добра работа — просъсква тя и хвърля злобен поглед към офиса на Майк. — Продължавай в същия дух.

Изпивам кафето и започвам да треперя. След две дози кофеин през последните два часа търся дъвка, за да спра тракането на зъбите си, но това не е голям проблем. Напрежението е извор на енергия. Човек изпитва нужда да се залови с нещо ползотворно.

Поглеждам към Джон. Седи приведен над бюрото си, закрил лице с ръка, за да не виждам какво говори в слушалката, тихо и припряно. Като че ли ме интересува. Харесва му да се вживява в ролята на Джери Макгуайър. Мистър Суперагент.

— Какво е това?

Вдигам поглед и виждам Шарън, застанала до бюрото ми, да прелиства сценария на Триш.

— „Майката на булката“? — пита тя. — От Триш Евънс. Кога пристигна?

Светкавично го грабвам.

— Мой е.

Протяга ръка и сребристият лак на ноктите ѝ заблестява.

— Всъщност принадлежи на компанията — заявява тя. — Дай ми го.

Заклучвам го в долното чекмедже на бюрото си. По лъчезарното лице на Шарън плъзва червенина. Смръщва вежди.

— Аз съм изпълнителен продуцент — казва тя. — Заемам по-висша длъжност от теб.

— Работя за Кити — напомням ѝ. — Или вече трябва да докладвам на теб? Не съм получила такива инструкции.

Шарън мята къдрици.

— Май ще трябва да се обадя в „Личен състав“, за да уредя това!
— заплашва.

Отпивам глътка кафе.

— О, така ли? — пита Кити с леден тон. Видяла е всичко от офиса си и се е промъкнала зад гърба ѝ, бавно и безшумно като хищна котка.

Шарън подскача като ужилена.

— О, здрасти, Кити — опомня се и предизвикателно се обръща към нея. — Може би ще ми помогнеш да убедя Анна, че всички получени сценарии са адресирани до агенцията, а не само до Анна Браун.

— Или до Кити Симпсън? — пита Кити тихо, но заплашително.

Господи, страхотно е. Като в научнопопулярен филм по Би Би Си 2, в който младият лъв дръзва да се опълчи срещу стария.

— Точно така — невъзмутимо отвръща Шарън. — Работим като екип и трябва да споделяме находките си.

Това е такава глупост, че докато отпивам от чашката, не мога да съдържа подигравателния си смях и в носа ми влиза кафе и ме задавя. „Уининг Пръдакшънс“ не е „екип“, а гнездо на оси, изтъкано от недоверие и омраза. И алчност.

— Чудесна идея — спокойно заговаря Кити. — Защо не изтичаш до офиса на Майк и не ми донесеш копия от всичко, върху което работи? Тогава и ние ще ти изпратим копие от откритието на Анна — властно се подпира с костеливата си ръка на мекото ми рамо. С периферното си зрение улавям блясъка на огромния ѝ жълт диамант.

Шарън напразно се мъчи да измисли остроумен отговор.

— Не мога да взема нещата на Майк — казва накрая. — Но ще ви изпращам всичко, което аз открива.

— Не, благодаря — рязко отвръща Кити. — Нямам нужда от съвети как да лакирам ноктите си или да се гримирам.

Шарън се оттегля ядосана и промърморва под носа си така силно, че всички да я чуят:

— Напротив, имаш.

Веднага щом малкото ѝ стегнато задниче изчезва от погледа ни, Кити пита:

— На какво попадна? Нещо ценно ли е?

— Съмнявам се — отговарям. — Първи опит на една детегледачка.

— Е, добре. Все пак не ѝ го давай. И не стой със скръстени ръце, Анна. Ели Рот пристига утре.

Най-сетне се прибирам у дома, натоварена със сценарии за четене. Иска ми се само да отскоча до близкия магазин за бутилка вино. Може би три-четири готови коктейла. И една „Снежинка“. Да си претопля замразена храна от „Маркс енд Спенсър“. И да взема гореща вана с пяна „Мейти“, а после да облека дългия си, овехтял и леко посивял хавлиен халат, да седна и да се натъпча до пръсване.

О, звучи много примамливо. Тъкмо започвам да се отпускам от напрежението през деня, влизам у дома и дочувам нечии ридания.

Стоварвам багажа си на дивана. Джанет се е свила на кълбо, обляна в сълзи.

— Какво има? — питам.

— Джино — отвръща ми хлипайки.

Разбира се, че проблемът е Джино. Нейният приятел-безделник, италиански граф или нещо подобно. Наследил е куп пари от баща си, собственик на автомобилна компания, и сега си е поставил за цел да се отърве от тях колкото е възможно по-скоро. Джино е типичен двуличник. Твърди, че изповядва социалистически и анархистки принципи, а в същото време прекарва времето си в скъпи клубове, излиза с модели и се присмива на бедните.

Никак не ми се нрави.

— Какво е направил този път?

— Заряааза меее — проплаква тя. — Бяхме в „Браунс“ и изведнъж ми заяви, че било крайно време да си потърси нещо ново. Ходи с Катерина Перешкова!

— Коя?

— Не може да не си чувала за нея. Миналата седмица се появи в „Къмпани“. Снимала се е за немския „Вог“ — хленчи Джанет. — В момента е много нашумяла! Когато го попитах защо, той сви рамене и каза, че задникът ми бил твърде голям. Пищните форми не били на мода... и ме нарече Джанет, а не Джей-Ми!

Поглеждам невероятно стройното ѝ тяло и стегнатия ѝ задник. Не би могъл да се нарече дори леко закръглен.

— Какви пищни форми? — питам. — Сигурно носиш тридесет и четвърти номер. Формите ти не са пищни.

— Това е мярка за манекенки — проплаква Джанет. — Дебела съм! Нося тридесет и осми — засрамено прошепва тя и отново избухва в плач.

— О, разбирам — опитвам се да проявя съчувствие. Но за съжаление след съжителството ми с фотомодели зная, че е права. Джанет изглежда почти като анорексичка, но това „почти“ в нейния свят е равнозначно на „твърде пълна“. Лили има по-подходяща фигура за манекенка — кльощаво тяло с изпъкнали кости, без грам тлъстина. А типове като Джино сменят гаджетата си модели както часовниците и колите си. Преди месец бе модерно да излизат с леко закръглени красавици като Кейт Хъдзън и Катрин Зита-Джоунс, но сега хитът отново са фиданките и измършавелите наркоманки, а малкото съвършено задниче на Джанет не се вмести в тази линия. Затова Чаровният принц я е изоставил.

— Обещах му, че ще пазя диета — ридае тя. — Но той каза, че никога няма да стана достатъчно слаба, и дори заяви, че остарявам.

— Джино е леке.

— Не, беше откровен — изхлипва Джанет.

— Просто злобее. Погледни се, можеш да си намериш някой далеч по-свестен.

— Но той е милионер — отвърща тя. — И граф. Можех да стана графиня.

— Тези италиански титли вървят по десет за пени. Сигурно е купил своята по обява в някое списание, като е платил двайсет евро за удостоверение.

— Така ли мислиш?

— Сигурна съм — уверявам я. — А и след няколко години няма да му останат никакви пари. Ще дойде при теб и ще те моли отново да се съберете, но ти вече ще живееш с Бил Гейтс.

— Той е женен — казва Джанет с тъга, — проверих.

— Стой тук — нареждам ѝ. — Ще отскоча до магазинчето да взема нещо за пиене, а после ще се отбия в „Златния дракон“ за китайска храна.

Джанет ококорва очи.

— Знаеш ли колко калории има в това нещо?

— Китайците го ядат, нали? А всичките са слаби.

— Предполагам, че веднъж няма да навреди — колебливо мънка тя. — Все пак ми избери нещо от диетичното меню.

— Добре.

Пъхва ръка в чантичката си „Прада“ и ми подава две банкноти по двайсет лири.

— Не се безпокой, аз черпя.

— Стига глупости, Анна — упреква ме съквартирантката ми и изтрива очи. — Всички знаем, че си бедна.

Стоим до късно, пием коктейли (за мен ром с кока-кола, а за нея джин с тоник, за който я излъгах, че е диетичен) и ядем хапки „Дим сум“ и скариди със спагети „До мейн“. За тях също й казах, че са диетични. Джанет изяжда по-голямата част и кой би могъл да я упрекне? Навярно не се е хранила до насита от пет години.

Накрая ме прегръща.

— Излизам — заявява.

Примигвам.

— Сигурна ли си? Малко си замаяна.

Тя се поклаща опасно, докато крачи из стаята, а още не сме пуснали песни на Джей Ло. Обича да ги пее. Има дори свои версии на някои текстове. Не може нито да рецитира като рапър, нито да пее, но това не я спира.

— Добре съм — казва. — Чувштвам ше чудешно. Нощта едва започва, искаш ли да дойдеш с мен по клубовете?

Потупвам купчината папки.

— Имам работа.

— Не се тревожи, че няма да те пуснат — успокоява ме тя. — Няма проблем, щом си с мен. Само ще кажа: „Приятелки сме. Тя е с мен“ — махва великодушно с ръка. — Ще кажа: „Разкарай се, глупак, Джей-Ми и Анна Би ще ви разбият“.

— Иска ми се да разбия всички в някой клуб, но за съжаление трябва да се закотвя в този апартамент и да работя.

Джанет кимва.

— Добре! — взема палтото си. — Но да знаеш, че не изглеждаш толкова зле, колкото мислиш, а ако изглеждаш, сама си си виновна,

нали разбираш какво искам да кажа?

— Хм, да.

— Чао — казва тя и след нея остава мирис на „Дюн“ и джин с тоник.

Поглеждам часовника си. Дванайсет без петнайсет. Приспива ми се от алкохола, но не бива да се предавам на съня. Трябва да прочета част от тези сценарии. Поне няколко.

Приготвям си кафе и прелиствам първия от купчината. Главоболието ми веднага се връща. Защо хората пишат подобни неща? Философски, претенциозни „инди“ филмчета, наивни романтични комедии, безброй плагиатски опити за британска версия на историята за отвличената дъщеря на президента (прозявам се) или за закоравял крадец, принуден да се оттегли в пенсия, когато при последния голям удар...

Еуфорията от рома с кока-кола отшумява и започва да ме наляга умора. Безсмислено е. Няма да открива това, което търся, защото няма нищо стойностно, само милиони скапани сценарии. Кити ще ме уволни и няма да постигна нищо в живота си.

В отчаянието си вземам сценария на Триш. Трябва да го прочета от край до край. Защо, защо ѝ обещах да ѝ дам бележките си и съвет за следващия? Няма да мога да си легна до два часа.

Разсеяно преглеждам първата страница. После втората. И третата. И бавно оставям чашата си с кафе.

Не мога да повярвам. Комедията е забавна, динамична, с правдоподобни герои. Искам да разбера какво става по-нататък! Продължавам да чета и да прелиствам. Разсмива ме, има малко еротика и събужда чувства, като най-добрите комедии. Освен това няма нужда от много специални ефекти. Би могло да излезе евтино заснет филм, който да донесе милиони.

Сънено се събличам, зарязвам дрехите на пода и пропълзвам в леглото, но съм толкова развълнувана, че не мога да заспя. Просто лежа, загледана в тъмнината.

Може би това е моят шанс!

[1] Деликатес, приготвен от гъши или пачи черен дроб. — Б.р. ↑

[2] Ортопед, специалист по заболявания на ходилото. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Събуждам се рано. Или по-точно казано, изобщо не съм заспивала. Всъщност дремнах малко, но за кратко и на пресекулки, мятайки се в леглото, а след такъв сън човек се чувства по-уморен, отколкото ако е стоял буден с чаша кафе и опаковка кофеинови стимуланти.

Във всеки случай чувах всички шумове от Тотнъм Корт Роуд, за които обикновено изключвам съзнанието си. Пиянски крясъци. Гласове на младежи, излизаци от клубовете и викащи такси. Прибирането на Джанет около четири и половина и повръщането ѝ в тоалетната. След всичко това съм доволна, когато слънцето подава глава от изток и първите розови лъчи на зората озаряват мрачното лондонско небе. Скачам от леглото и се отправям към банята. Имам лек махмурлук, но вълнението от снощи все още не е изчезнало и бързо се разсънвам. Сякаш е Коледа и тръпна в очакване да получа голям и лъскав подарък.

Измивам косата си и я подсушавам със сешоара. Шест сутринта е. Друг път фотомоделите биха се разкрещели, но Лили не се е свъртала у дома от няколко дни (навярно гостува на поредното си гадже футболист), а Джанет спи като пън. Както и да е, не ме е грижа. Предстои ми вълнуващ ден, изпълнен с възможности.

Когато съм готова с косата си, влизам в кухнята, открадвам от кафето с ванилия и лешник на Лили, специално донесено от Сиатъл, и си приготвям от него чаша с неустоим аромат. За съжаление не си струва да крада от храната ѝ, нискокалоричен и безвкусен боклук, така че седоволявам само с кафето, докато препрочитам „Майката на булката“. Отначало ме обзема страх, че може би съм била под въздействието на алкохола и сега историята ще ми се стори блудкава. Това се случва често на асистент-продуцентите, точно както след порядъчно количество бира някои мъже си лягат с красавица, а се събуждат с плашило.

Но не и на мен днес. Тази сутрин сценарият е също толкова вълнуващ. Дори при втория прочит ми харесва още повече. Бързо се обличам и не вярвам на късмета си. Бежов панталон, евтина бяла тениска, посивелият ми сутиен, който не би очаровал никой мъж, но е стегнат и леко прибира гърдите ми. Когато една жена стърчи над околните толкова много, не би желала две огромни дини да привличат още повече внимание, нали? Добавям дълга плетена жилетка, която прикрива всички недостатъци на тялото ми. Бързо слагам фон дьо тен и тъмен руж в жалък опит да направя носа си малко по-незабележим и съм готова за тръгване. Осмелявам се да се спра за миг пред огледалото. По зъбите ми няма червило, косите ми не са разрошени. Не мога да направя нищо повече за външността си. Грабвам сценария и хуквам към метрото.

Когато стигам в офиса, Кити вече ме чака.

— Уау! — казвам. — Добре изглеждаш.

Стрелва ме с поглед, като че ли думата „добре“ далеч не е най-уместната.

— Е — изсумтява. — Някои от нас полагат усилия.

И то какви. Кити е избрала идеално скроена рокля, яркочервена като домати, вероятно „Версаче“, с дискретни перлени копчета отпред, тъмнобежов чорапогащник „Улфорд“ и обувки с цвета на роклята. Този стил беше най-въздействащ през осемдесетте, но все пак изглежда модерна: роклята ѝ е с три-четвърти ръкави, плътно прилепнала, с леко изпъната пола. Малката ѝ черна чанта е от еластична кожа, а гримът ѝ е съвсем дискретен, в шоколадови нюанси. Би могла да мине за тридесет и пет годишна.

— Дано поне ти си спомниш, че днес пристига Ели Рот — казва тя и се озърта из полупразния офис. — Явно всички други са забравили.

— Аз... не — казвам и приглаждам жилетката си, но опитът ми да изглеждам по-представителна е напразен.

— Още е едва осем и трийсет.

— Да, Шарън и Джон трябваше да бъдат тук преди часове — сопва се Кити, явно забравила, че винаги прием първото си кафе след десет. — Но поне ти си тук. Защо си дошла толкова рано? — подозрително пита и присвива очи. — Надяваш се първа да

посрещнеш господин Рот, а? Пристигнала си преди всички, за да направиш добро впечатление?

— Не, разбира се — отговарям. — Едва ли ще бъде впечатлен точно от мен, нали?

Кити ме оглежда от главата до петите, изпъвайки шия, сякаш погледът ѝ не достига достатъчно високо, за да ме види.

— Малко вероятно — съгласява се накрая.

— Мисля, че имам нещо за теб — казвам.

Нетърпеливо ококорва очи.

— Така ли?

— Предполагам.

— Онзи сценарий? На детегледачката?

— Всъщност се оказа доста сполучлив — споделям. — Струва ми се подходящ за Грета.

Кити буквално се завърта на палци като балерина.

— Какво чакаш? — пита тя. — Влизай в офиса ми. Не, почакай, първо ми донеси кафе. Ако искаш, направи и за себе си, и ела — добавя великодушно.

Подавам ѝ сценария и се втурвам към кухнята. Коледното вълнение не ме напуска, докато зареждам машината за еспreso и слагам джезвето за моето капучино. Кити е подранила с два часа. Явно пристигането на бъдещия собственик наистина е важно за нея. И сме само двете!

Офисът е изцяло на мое разположение. Мога да вляза и да я впечатля, без Джон или Шарън да ми се пречат. Няма документация за подреждане, няма тичане по задачи. Това е шансът ми. Докато внимателно отрязвам парченце лимонова кора и я слагам в чинийката ѝ, виждам, че ръцете ми треперят.

— Заповядай — поднасям ѝ любезно чашата.

— Благодаря — Кити посяга с костеливата си ръка и диамантът на пръстена ѝ проблясва, когато кокетно хваща дръжката от фин китайски порцелан, а моите груби лапи сграбчват голямата ми очукана чаша, на която пише: „Който пази диета, не умира, но и не живее“. — Къде е рецензията ти?

— В главата ми — отговарям, но осъзнавам, че това е дежурната реплика на Шарън, и припряно добавям: — Пристигнах рано, за да я напиша тук, но щом вече си дошла, направо ще ти кажа мнението си.

— Давай — подканва ме тя.

— Романтическа комедия — започвам, — казва се „Майката на булката“.

— Заглавието ми харесва — отбелязва Кити.

— Героинята завижда на дъщеря си, която се омъжва, и несъзнателно възпрепятства сватбата. Но после се влюбва в чичото на младоженеца. Той обаче изпитва неприязън към нея, защото се е държала като властна примадона, така накрая ѝ се налага да спасява и сватбата, и своята любов.

— Не зная — колебливо казва Кити. — Не мисля, че Грета ще иска да играе такава кучка. Тя е любимката на Америка.

Е, беше, преди да си признае, че е употребявала повече наркотици от Кийт Ричардс.

— Мисля, че ще се съгласи — уверявам я. — Спомни си „Звездна светлина“ и „Аутсайдери“. Постигна голям успех с тези филми. Щом е решила да се завърне в киното, ролята е подходящо забавна, предизвикателна, енергична...

— Енергична — промърморва Кити.

— Може да получи номинация — естествено, това е наивно, но изпълнителните продуценти обичат да го чуват. — Ще можеш да се похвалиш с участие в осъществяването на две продукции, спечелили Оскар.

— Не просто участвам в осъществяването, аз съм движещата сила — гордо заявява Кити. — Казваш, че историята е забавна?

— Мисля, че притежава всичко, което липсваше на „Клуб Първа съпруга“, а филмът все пак стана хит — изтъквам и изваждам най-силния си коз. — Плюс това не се намират много страхотни главни роли в романтични филми за по-възрастни актриси.

— Грета не е възрастна — възразява тя.

— Но не е и на годините на Кейт Хъдзън — казвам. — Или на Натали Портмън. Знаеш как е на кастингите, Кити.

— Ммм — отвръща уклончиво, но поне не ме отпраща.

— Майката, която се казва Даян, е единствената централна роля, а всички останали ще бъдат просто типажи. Действието не се развива на различни места, така че заснемането ще излезе евтино. Може да се получи нов „Време за мъже“ или „Четири сватби“.

Кити преплита костеливите си пръсти.

— Напиши рецензия — настоява. — Постарай се да бъде впечатляваща. Осигури ми нещо, с което мога да привлека внимание. Направи я интригуваща за Грета. Може би ще постигнем нещо.

Иска ми се да попитам дали това означава, че получавам повишение, но погледът на Кити е смразяващ.

— Побързай — изръмжава тя. — Разполагаме само с няколко часа.

След четиридесет минути ѝ занасям листовете, прихванати с телбод. Пръстите ми са схванати от писане. Офисът е пълен с хора, макар все още да е рано. Очевидно никой не иска да закъснее, когато новият шеф е тук.

— Благодаря — казва Кити, докато се въртя около бюрото ѝ. Закрива телефонната слушалка с длан. — Нещо друго?

— Аз... не, но...

— Какво?

Надявах се да го прочете или да ме накара да почакам, докато се обади на Грета Гордън. Да направи нещо.

— Нищо — отговарям.

— Отскочи до „Старбъкс“ и ми донеси обезмаслено фрапучино — заявява нехайно и това е всичко.

Честно казано, не зная защо си въобразявах, че ще бъде различно. Никога не съм имала късмет, нали?

— Не унивай, Анна — раздразнително казва тя, когато тръгвам към вратата с наведена глава.

Връщам се от „Старбъкс“ в ужасно настроение. Чувствах се толкова потисната и отчаяна, че си поръчах малинов чай с лед и питка със сирене и лакомо ги излапах, преди да свия зад ъгъла. Не помогнаха, а само ме накараха да се почувствам още по-дебела. Винаги, когато се тъпча, става така, но продължавам, което е признак на лудост, нали? Бих могла да създам своя версия на онази песен на „Върв“, „*Drugs Dont Work*“^[1] и да я нарека „Тестените изделия не действат“.

— Имаш посетител, в приемната е — тихо съобщава Клер, когато ѝ подавам фрапучиното на Кити. Не обича да чува гласовете на секретарките.

Посетител? Никой не идва при мен.

— Кой е?

— Някой си Чарлс Доусън. Казва, че е донесъл романа, който си поискала.

— А... о... добре — въздъхвам.

— Знае, че си тук, защото му казах — услужливо добавя тя. — Да го повикам ли?

— Да — отвърщам с примирение. Не мога да откажа, нали? Все пак той ме свързва с Триш, а и е приятел на Ванна. Най-важното е, че обещах да прочета глупавата му книга.

Мога да я взема и да го изпратя по живо по здраво. Тогава и той, и Ванна ще бъдат доволни. А и може би е добре да ме видят как приемам ръкопис днес, щом Кити ми крещи и настоява за „още проекти“. Не е нужно някой да разбира, че книгата не струва. Кой знае, може да предположат, че е творба на новия Джон Гришам.

Посрещам Чарлс с дежурната си изкуствена усмивка, когато излиза от асансьора. Господи, нима е било абсолютно наложително да облече този старомоден костюм от три части и да носи златен часовник с верижка? Липсва му само монокъл. Хората в коридора започват да го зяпат и да се подсмивват.

Пристъпвам към него с увереността на бизнес дама и здраво хващам ръката му.

— Чарлс, благодаря ти, че дойде — казвам високо. Може би ще го вземат за ексцентричен импресарио. — Оценявам жеста ти да предоставиш това копие от ръкописа специално за мен.

— Да го предоставя специално? — недоумява той и за мой ужас гласът му се извисява силно и ясно. — Не съм направил нищо подобно. Все още не съм намерил издателство.

— Предпочитаме свеж материал — обяснявам и едва не се изчервявам. — Обичаме да изненадваме пазара. Впрочем благодаря ти, че намина. Скоро ще ти се обадя — приятелски обвивам ръка около раменете му и го изпращам. Готово. Не мина зле, нали?

— Здравееейтеее — глезено проточва някой. О, супер.

— Аз съм Шарън! — представя се с ослепителната си усмивка. Днес е надминала себе си. Облечена е с рокля, която макар и малко безвкусна, има страхотно въздействие. Изработена е от фина тъмносиня вълна, с доста изрязано деколте, паднал ръкав и подгъв точно над коленете. Подчертава плътно всяка извивка на тялото ѝ, но не изпъкват нито бикини, нито дори прашки. Навярно не носи бельо.

Явно е посещавала солариум. Дългите ѝ крака са обути в елегантни бели сандали с тъмносини ивици на каишките. Пренебрежително ме поглежда и му подава изящната си малка ръка.

— Много ми е приятно — провлачено казва Чарлс, ококорил очи.

Шарън издърпва ръката си и кокетно я изтрива в роклята си. Явно дланите му са леко запотени.

— Донесли сте проект за Анна? — пита тя.

Изумена съм. Не може да се примири с отказа ми да ѝ дам сценария на Триш и сега иска да докопа ръкописа на Чарлс само защото е мой. Изглежда, тази сутрин всички са настроени за битка.

— Точно така — потвърждава Чарлс и изпъчва хърбавите си гърди като изпосталял гълъб в опит да привлече женска. — Изключителен шанс да прегледа един съвсем нов роман.

Натъртва на „изключителен шанс“ и едва не умирам от срам.

— Е, благодаря, Чарлс, засега само ще взема книгата — казвам му.

— Не съм съгласна — възразява Шарън шеговито, но категорично. — Нали разбирате — обръща се тя към него, — аз заемам по-висша длъжност. Тя само чете сценарии, а хора като мен вземат решенията.

— Истина ли е? — пита ме той.

Преглъщам.

— Може да се каже.

— Може да се каже? — повтаря Шарън. — Аз съм младши изпълнителен продуцент, а Анна е просто асистент. Получих повишение — добавя тя и разтърсва къдриците си.

Наистина боли. Поглеждам Чарлс, над когото стърча убедително, със семплия си панталон и безформена, размъкната жилетка, а до мен е застанала Шарън, висока почти колкото него, стройна и нежна, с малката си елегантна рокля и пружиниращи къдрици. Тя притежава по-голяма власт от мен. Очаквам господинът да даде на нея скапаната си книга.

Той се обръща към Шарън и много учтиво казва:

— Съжалявам, но мисля, че е редно да я дам на Анна.

— Защо? — намръщено пита малката злобарка.

— Защото помежду ни има специална връзка — заявява Чарлс.

Усмиввам му се. Не мога да повярвам. Застава на моя страна!

— Не знаех, че Анна поддържа специални връзки с талантили хора — опитва се да ме клъвне милата ми колежка и съблазнително облизва устни.

Той се поколебава, но не отстъпва.

— Не — отсича. — Обещах да дам книгата на Анна и ще удържа на думата си.

— Благодаря, Чарлс — злорадствам аз и здраво сграбчвам ръкописа.

— Доскоро! — долавям в погледа му надежда. — Какво ще кажеш да се видим довечера? Свободна ли си?

Сърцето ми се свива.

— Е, не знаех, че излизате заедно — просъсква Шарън с презрение. — Мислех, че е истински писател.

— Чарлс е много талантлив писател — уверявам я, за да отвърна на жеста му. Лицето му засиява. Шарън се оттегли несъмнено за да потърси някой друг, чиято идея да открадне. Възползвам се от възможността. — Слушай, Чарлс, за довечера...

— Между седем и половина и осем — казва той, качва се в асансьора и натиска бутона.

— Но...

— Не е нужно да казваш нищо, Анна — заявява великодушно. — Заслужаваш една вечеря. Ще се видим довечера!

Вратите изсъскват и го скриват от погледа ми. Оставам неподвижна, със стиснати зъби. Защо? С какво съм заслужила вечеря с него? Какво лошо съм сторила?

Чета книгата на Чарлс, когато Ели Рот се появява на етаж. През офиса, където обикновено всичко е замряло, сякаш преминава електрически импулс. Изведнъж всички евтини романи и клюкарски списания изчезват в чекмеджетата, секретарките оправят прическите и грима си, сядат с изправен гръб и си дават вид, че усърдно печатат. Оставам ръкописа, благодарна на повода за заслужена почивка.

В интерес на истината, не е трудно да откъсна очи от „гениалното“ творение. Неведнъж си намирах далеч по-интересни занимания, например да сортирам съобщенията в електронната си поща, да променям фона на екрана на монитора, да подреждам бюрото

си. Искам да му дам шанс, наистина, но книгата е толкова безинтересна. В един момент осъзнах, че съм прочела едни и същи десет страници два пъти, а нищо не се е запечатало в съзнанието ми. Донякъде напомня за стила на Пруст, но е далеч по-глуповато. Предпочитам да чета обяви. Поне мога да си поръчам пица.

Около Рот се е събрала малка групичка. Едва различавам висок мъж с тъмносив костюм. Майк Уотсън стиска ръката му, Шарън поклаща бедра и тръска къдрици, Роб Станфорд се суети наоколо, а Джон се подмазва...

Поглеждам към офиса на Кити. Нейно кралско височество все още не е благоволила да излезе. Чака той да отиде при нея. Кити е като Ледената кралица. Искане ми се да приличам на нея в професионално отношение, вместо да се свивам и непрекъснато да се чувствам неловко. Откъде ли черпи безграничната си самоувереност?

Най-сетне Рот се измъква и тръгва към офиса ѝ. Провира глава през вратата. Висок е метър и седемдесет и осем, точно колкото мен. Това е нещо, което винаги забелязвам у мъжете — над повечето от тях стърча смешно. Сигурна съм, че дори и да бях хубава, мъж като Рот не би проявил интерес към жена, към която не може да погледне от горе.

Чарлс е метър и шейсет, най-много и шейсет и пет. Не мога да повярвам, че иска да се появи на обществено място с мен. Може би е извратен или нещо подобно. Потръпвам при мисълта, че ще изляза с него. Ще изглеждаме ужасно нелепо. Може би ще се съгласи да поръчаме нещо за вечеря в квартирата ми, но тогава ще трябва да споделя преживяването с двете красавици Лили и Джанет. Иде ми да се гръмна.

Кити му казва нещо и той влиза в офиса ѝ. Затваря вратата. Поглеждам крадешком към Майк Уотсън. Стои вцепенен и изглежда ядосан. Но и Кити си я бива: такава ловка манипулаторка, не допуска никой да ѝ се пречка. Сега Рот е изцяло на нейно разположение.

Лампичката на телефона ми започва да примигва.

— Да?

— Анна? — Кити е. — Би ли дошла в офиса ми, ако обичаш! Искам да те запозная с един човек.

Недоверчиво примигвам. Никога не е правила подобно нещо. Плахо ставам и почуквам на вратата ѝ. Усещам погледа на Джон, завистливо вперен в гърба ми.

— Влез — покани ме тя.

Открехвам леко вратата. Седят на дивана. Кити изглежда напълно спокойна и безкрайно великодушна. Дали не е дрогирана?

— Ели — усмихва се широко, — искам да те запозная с Анна Браун, едната от асистентите ми. Анна много ми помага при подбора на материал.

— Приятно ми е — казва Рот.

Млад и внушителен е. Широки рамене, очертани мускули, без да са напомпани със стероиди, тъмен костюм „Хюго Бос“, златен „Ролекс“ (естествено). Всъщност, ако човек иска да си представи типичен холивудски шеф, достатъчно е да добави слънчеви очила.

— Кити казва, че сте много ценен човек от екипа ѝ — отбелязва Рот. Гледа ме в очите.

— А... да — запелтечвам. — Благодаря, господин Рот.

— Ако се обръщаш към мен така, скъпа, винаги ще се оглеждам за баща си — казва той. — Наричай ме просто Ели. В „Ред Крест“ не държим на официалностите.

Кити ме поглежда. Очевидно звездният ми миг е свършил. По този начин без думи ми казва „разкарай се“.

— Искате ли... кафе?

— Не, благодаря — отвърща Кити.

— Вече пих, скъпа — казва Рот.

— Радвам се, че се запознахме, господин... Ели — поправам се бързо. Оттеглям се, затварям вратата и пристъпвам важно към бюрото си. Кити ме представи на шефа! Наистина! Преливам от благодарност. Най-сетне гледа на мен сериозно.

До обяд не се случва нищо. Отново прелиствам книгата (пълен боклук), пиша още бележки и върша важна работа, като да реда пасианси на компютъра, докато най-сетне идва време за почивка и звънвам на Клер.

— Искаш ли да излезем?

— Не мога. Не съм прегледала дори четвърт от съобщенията за Кити — звучи унило като магаренцето Йори.

— Просто зарежи най-досадните. Няма да забележи.

— Адски ми се пуши — признава Клер.

— Чудесно. Ела тогава. Ще отидем в „Прет а Мейнджър“, аз черпя.

— Добре — съгласява се доволно тя.

Излизаме през главния вход, изчаквам я, докато изпуши две „Марлборо Лайтс“ една след друга, и се отправяме към „Прет“. Хапва ми се сандвич с пилешко и кърри, но от него остава лош дъх в устата ми, така че се задоволявам с пакетче зеленчукови сухари, моцарела, домати и фокачия^[2], които преглъщам с пресен сок от портокал и малини. От тях не се пълнее твърде много, нали? Може би и Ели Рот ги харесва.

Клер си поръчва само суши и бутилка минерална вода. Не е скъпо гадже. Настаняваме се на две свободни места до прозореца и тъкмо се каня да ѝ разкажа какво е станало със сценария, но тя ме изпреварва.

— Шарън е доста сърдита — промърморва.

— Какво искаш да кажеш?

— Сърди ти се. Мисли, че нарочно си нагласила идването на онзи човек с книгата, за да я поставиш в неудобно положение.

— Това е лудост — уверявам я. — Шарън е идиотка, не биваше да получава повишение.

Клер изглежда поразена.

— Все пак сега наистина е изпълнителен продуцент. Трябва да внимаваш какво говориш за нея.

— О, глупости — възкликвам и когато срещам ужасения ѝ поглед, добавям: — Стига, Клер. Те са просто хора. Доникъде няма да стигнеш, ако им позволяваш да те тъпчат.

— Е, и ти не си получила повишение — възразява тя с лека насмешка.

— Може би ще получа — споделям. — Намерих добър сценарий. Кити обеща, че ако от него излезе нещо сполучливо, и аз ще стана младши изпълнителен продуцент.

— Да — мрачно казва Клер. — На мен също ми обеща увеличение на заплатата и още една седмица отпуск.

— Може би нещата ще се променят, щом Ели Рот е тук.

— Или всички ще бъдем уволнени — изтъква тя. — Страхотен е, нали? — въздъхва. — Виждала ли си някога толкова красив мъж? Имам предвид на живо...

— Изглежда като актьор от сапунена опера — признавам.

— Не, много е секси — възразява тя. — Толкова е мъжествен. Красив е, но не сладникав. Може би защото е толкова мускулест. Или има нещо в очите му — леко пригладва косите си. Примигвам. Това е Клер Едуардс, най-краткото и незабележимо създание на света. — Мислиш ли... че би имало полза да отида в някой салон за красота? Или да си купя рокля като на Шарън?

— Дали Ели Рот би ти обърнал внимание?

— Възможно е — казва тя и се изчервява.

— Разбира се — съгласявам се припряно. — Напълно. А и ти си доста по-хубава от Шарън — това е благородна лъжа. — Но е доста вероятно да има сериозна приятелка в Калифорния. Един богат красавец не би стоял дълго свободен, нали?

— Сега не е в Калифорния, нали?! — лукаво изтъква Клер. — Когато котката я няма, мишките пируват.

Безспорно! Погледнете я! Развява коси и критично оглежда лицето си в малкото огледалце на пудриерата си (тя е от момичетата, които все още ги използват). Нищо чудно утре да я видя с грим и обувки с висок ток.

— Е, желая ти успех!

— Благодаря — снишава гласа си. — Обзалагам се, че и Шарън му е хвърлила око.

— Много момичета ще ти бъдат съперници — предупреждавам я.

Явно вече се е примирила с мисълта за конкуренцията.

— Е, ако е писано, ще стане. *Que sera sera*^[3].

— Разбира се.

— И ти имаш нов приятел! — напомня ми тя. — Онзи писател, Чарлс. Това е чудесно, нали?

— Ммм — отвърщам, колебливо.

— Поне ти няма да преследваш Ели Рот — добавя със смях.

Примигвам.

— Какво смешно има?

Закрива устата си.

— О, нищо. Не исках...

— Не си искала да ме засегнеш — въздъхвам. — Всичко е наред. Свърши ли? — питам, когато виждам празната ѝ пластмасова чинийка.

— Време е да се връщаме в офиса. Може би точно сега Ели Рот обикаля из нашата територия.

— Може би — съгласява се тя и изпада в паника. — Хайде, да тръгваме.

На компютъра ми е залепено листче с кратка бележка от Роб, който е длъжен да приема съобщенията ми, докато Клер отсъства. Гласи: „Съвещание в 14:00 в конферентна зала 3“.

Поглеждам часовника си. Мамка му! Вече е два и петнадесет. Че кога сме провеждали съвещанията си преди три? Кити никога не бърза да се върне от среща с някоя важна клечка, която се опитва да придума за участие в проект. И защо в конферентна зала номер три? Винаги обсъждаме находките си в офиса ѝ, а после тя представя препоръките ни на заседание на ръководството, когато се решава кои от тях да бъдат разработени. Да бъда поканена на някое от тези заседания, е също толкова вероятно, колкото да спечеля „Мис Америка“.

Габвам бележките си за „Майката“ и хуквам натам. Надниквам през прозорчето на вратата на конферентната зала. Около масата седят много хора. Всички ще забележат закъснението ми. За миг ми се иска да избягам, да се прибера у дома и да кажа, че ме е заболял стомахът...

Отварям вратата възможно най-безшумно. Тук са четиримата изпълнителни продуценти — Кити, Майк, Карл Смит и Пол Уокър. В другия край са асистентите им, сред които и Шарън, явно недоволна от мястото, на което е настанена. На председателския стол седи Ели Рот.

Карл Смит излага идея за две играчки, които оживяват, стават зли и започват да нападат хората. По зачервеното му лице е избила пот. Явно прекъсването е добре дошло за него и той прави драматична пауза, докато аз заемам последното свободно място — до Джон, и вече няма да преча на никого.

— Здравей, Анна — злобно се обажда Майк. — Радвам се, че успя да дойдеш.

— Съжалявам — промърморвам засрамено. — Загубих представа за времето.

— Обикновено всички сме много дисциплинирани — обръща се Карл Смит към Ели. Кити ме поглежда укорително. — Времето е пари — добавя той.

— Сигурен съм, че няма да се повтори — любезно казва Ели Рот.

— Искрено съжалявам, Ели — смутено се извинява Кити.

— Карл, да продължим, ако обичаш — подканва го Ели и поглежда към подиума, докато аз се изчервявам като рак.

— Е, според мен сюжетът е интересен — високо заговаря Карл. — Сценарият се разгръща ето така... — изважда някаква диаграма. Схема! На сценарий за игрален филм! — Хиксовете сочат къде всяка ключова точка от сюжета представлява етап от митологичното пътуване на героя, използвано за първи път от Кристофър Воглър, а...

— Струва ми се забавно — прекъсва го Рот. — Но мисля, че вече е правено.

— Доста отдавна — изтъква Карл в своя защита. — „Пътешествията на Гъливер“...

— Не, наскоро — казва Рот. — „Малки войници“.

Карл го гледа с празен поглед, но едва ли ще каже: „За какъв се мислиш?“. Вместо това кимва и прочиства гърлото си.

— Бихме могли да пренесем елементите в нова обстановка — казва той и сяда.

Поглеждам останалите около масата. Всички зяпат Рот с недоумение. Естествено. Това е, защото обръщат внимание само на филмите, които се прожектират в най-близкото кино. Не си правят труда да следят какво става в Америка.

— Спомняте ли си „Малки войници“? — пита той. Явно през ума му минава същата мисъл. Очите му плъзват из стаята и забелязвам, че изразът им вече не е така приятелски, а по-суров.

Всички започват да си водят записки, за да избягнат погледа му. Настъпва гробна тишина.

— Разбира се, че си го спомняме — обаждам се. Някой трябва да каже нещо!

Рот вдига глава и насочва вниманието си към мен. На устните му заиграва лека усмивка.

— Анна Браун. Запознахме се тази сутрин, нали?

— Да — потвърждавам и страните ми отново пламват.

Той се обляга назад и скръства ръце.

— Кажете ми какво помните за филма.

— Беше проект на Елиът Росио — отвръщам. — Играчки, които оживяват. Зли кукли Барби.

— Не познавам тези режисьори — рязко казва Карл.

— Не са режисьори, а сценаристи — поправам го.

— О, да, сценаристи — промърморва той с пренебрежение. — Нищо чудно, че не съм чувал за тях! — самодоволно поглежда другите около масата, търсейки подкрепа. Неколцина от шефовете се засмиват. Истина е, че сценаристите не са на голяма почит в Холивуд. Има цял куп вицове за тях: „Чухте ли онзи за блондинката? Била толкова тъпа, че отишла в Холивуд и преспала със сценарист, за да получи роля“.

Изчервявам се. Защо се държи толкова подло? Филмите ни щяха да бъдат малко по-добри, ако проявявахме повече уважение към сценаристите! В един филм може да участва най-нашумялата звезда и да има най-големия бюджет, но когато сценарият е слаб, просто не се получава. Вижте Арни в „Последният екшън герой“.

— Малко съм изненадан — равнодушно казва Ели Рот на Карл. — Анна, можеш ли да изброиш и други техни филми?

— Да — отговарям. — „Шрек“, „Аладин“, „Маската на Зоро“...

— И „Карибски пирати“ — добавя той. — Един от най-великите филми на всички времена.

Тихият смях секва. Карл отваря уста като риба на сухо, но размисля.

— Други идеи? — пита Рот и съвещанието продължава.

Седя там, слушам изложение след изложение и забелязвам как клепачите му натежават. Явно не е впечатлен. Майк Уотсън предлага два високобюджетни научнофантастични филма с нескопосани сюжети и римейк на култово тв шоу от шестдесетте. Ели едва съдържа прозявката си.

— Кити? — пита той.

Тя е последният по ред изпълнителен продуцент. Става, тръгва към подиума и златните ѝ гривни подрънкват.

Охо. Изправям гръб. Ще бъде интересно, защото никога не съм я виждала да докладва. Обикновено аз съм тази, която докладва пред нея.

Излага две банални идеи, предложени от Джон, и всички поклащат глави. Тя свива костеливите си рамене в сако „Шанел“, съвършено спокойна.

— Имам още една идея — казва после. — Нещо, което открих сама. Заглавието е „Майката на булката“.

Открила го сама? Какво става тук? Поглеждам я, но тя избягва да срещне очите ми.

— Интересни, добре организирани ситуации — уверено почва тя. — И няма да струва много.

Цитира моята рецензия!

— Главната героиня е светска дама — продължава Кити, — която е на път да провали сватбата на собствената си дъщеря...

Просто седя мълчаливо, докато преразказва моите думи. Дори прелиства сценария и прочита няколко реплики, които съм отбелязала с жълт маркер.

— Това е интересно — заключава Ели. Едва сега очите му засияват. — Наистина е забавно. Отдавна не съм гледал добър филм с по-възрастна главна героиня. Къде го намери?

Кити прави артистичен жест и диамантът на пръстена ѝ проблясва.

— Лични контакти — казва тя. — Възложих на Анна да напише рецензията.

Ели отмества поглед към мен. Изведнъж застивам. Дали да кажа нещо? Очите на Кити изпращат ледени стрели.

— Нали, Анна? — пита ме любезно.

Вяло кимвам.

— Да.

Видимо се успокоява и ме удостоява с усмивка.

— Е, в това има потенциал — казва Рот. — Изпрати копия от сценария на всички. Нали не представлява проблем?

— Разбира се — изчуруликва Кити.

— Добре си се справила — поздравява я той. — Е, мисля, че ще падне доста работа. Благодаря на всички.

Докато излизаме от залата, Кити слага властно ръка на рамото ми.

— Ела веднага в офиса ми — нарежда тя.

Влизам, сядам и чакам. Нервите ми са обтегнати до крайност, а по кожата ми като паяци пропълзят малки адреналинови иглички.

Кити нахълтва след секунда и затваря вратата.

— Надявам се, че разбираш какво стана там — казва тя.

— Не напълно — покашлям се. — Аз намерих сценария...

Тя раздражително свива рамене.

— Работим като екип. Искам твоят филм да бъде реализиран, Анна, а това означава, че трябва да получи солидни препоръки. Ако Ели мисли, че е избран от изпълнителен продуцент, ще се вслуша, ще го обмисли по-внимателно... Освен това, ако проектът бъде осъществен, нима някой ще се интересува как е станало?

— Но на мен няма да ми бъде призната никаква заслуга — изтъквам плахо.

— Нямаш нужда от признание — бавно заявява тя, сякаш обяснява на малко дете. — Разбирам те. Аз съм твоят закрилник в тази фирма. Майк Уотсън се опита да поиска уволнението ти миналия месец, нали знаеш това? Аз се застъпих за теб.

— Но как ще постигна напредък в кариерата си?

— Като за начало всички ще прочетат отличната ти рецензия — казва Кити. — Дори Ели Рот ще те забележи. Запознах те лично с него, нали?

— Да — признавам.

— И това беше само началото — продължава Кити. — Ще се погрижа да се изкачиш по стълбицата. Нали сме екип?

Подава ми напечатан лист. Нарездане до „Личен състав“ за увеличение на заплатата ми.

Чета го три пъти и не мога да повярвам, че Кити наистина го е направила. Зная, че обеща, но никога не съм ѝ имала доверие. Явно съм от хората, които виждат само най-лошото у другите.

— Страхотно — продумвам смаяна. — Б-б-благодаря.

— Моля — отвръща ми самодоволно. — Естествено, договорката ни е, че аз съм открила сценария. Много е важно да не го забравяме, за да не станем за смях.

— О, разбира се.

— Доведи сценаристката да поговорим — настоява Кити. — По-добре ми дай телефона ѝ. Трябва да се свържа с нея.

Изпълнявам нареждането.

— Благодаря, Анна — казва Кити с топлота. — Предстоят ти вълнуващи дни. Ще видиш успеха на тази продукция.

Обръща се към бюрото си, което е знак за края на разговора.

Спирам се на прага.

— Какво има? — пита ме малко нетърпеливо.

— Благодаря за увеличението на заплатата — казвам. — Наистина е чудесно, но какво стана с повишението? Ще го получа, нали?

— Разбира се — уверява ме Кити. — Но точно сега моментът не е подходящ, поне докато Ели не реши кого да задържи на работа. Твърде рано е да настоявам пред него. Ако проектът е успешен, ще стигнем далеч. Стига да се държим една за друга.

— Добре.

— Отдавна търся млада жена, на която да предам опита си — замислено споделя Кити. — Не сме много в този бизнес, Анна, и мисля, че ти можеш да бъдеш следващата.

— Благодаря, Кити — казвам, опиянена от похвалата ѝ. Може би досега съм я преценявала погрешно. Все пак, наистина е спечелила Оскар.

— Държа да бъдеш плътно до мен при разработването на този проект — продължава тя. — Имаш ли идеи за актьорския състав, освен Грета?

— О, разбира се — отговарям, доста учудена. — Цял куп.

— Гледаш много такива филми, нали? — замислено пита тя. Има предвид касови филми с голям успех.

— Да — потвърждавам. Нима го е забелязала едва сега?

— Състави ми списък с предложения. Режисьори, актьори, кинематографисти. Знаеш за какво става дума.

Засиявам от щастие. Не мога да повярвам, че ми възлага толкова отговорна задача. Това наистина е продуцентска работа!

— Няма проблем — уверявам я.

— Донеси ми ги утре. Рано сутринта — разпорежда ми наставнически, вдига слушалката на телефона и ме отправя.

— Имаш ги.

Отварям вратата и почти прекрочвам прага, когато Кити закрива слушалката с ръка.

— Можеш да си починеш следобед — снишава глас. — Браво.

По дяволите. Това е чудо!

Прибирам се и заварвам Лили седнала с кръстосани крака на пода, в поза „Тантра“. Мразя увлечението ѝ по йога, защото докато

седи така и монотонно повтаря мантрата си, не можем да гледаме телевизия. Нито пък да си направим кафе, да препечем филийки или каквото и да било.

— Оммм, оммм, оммм — продължава Лили, преструвайки се, че не ме е забелязала.

— Върнала си се — казвам аз.

Повдига единия си клепач.

— Да, Анна. Опитвам се да се концентрирам. Важно е да пречистя съзнанието си.

— Няма да бъде трудно — отбелязвам. — Няма много за чистене.

— Причината за твоята злоба е, че не си пречистила тялото си — заявява Лили. — Трябва да пробваш с йога. Аз го използвам, за да контролирам апетита си.

— Виж ти, мислех, че използваш кокаин.

Лили широко отваря очи. Честно казано, не зная какво ме прихваща днес.

— Не говори глупости — сопва се тя. — Никога не бих приела вредни вещества.

— А тютюнът?

Махва с ръка.

— Вредата от него е преувеличена. Във Франция всички пушат. Буквално е задължително. А са толкова здрави.

— Няма ли да ходиш на купон? — питам. — Предупреждавам те, че искам да гледам „Ийстендърс“.

— Е, и без това концентрацията ми отиде по дяволите — промърморва Лили, изправя се и се протяга. — Да, имам безброй покани, но ще си остана у дома, за да си почина.

Хвърля поглед към телефона.

— Обаждане ли очакваш?

— Не! — отрича гневно. — Разбира се, че не. Не стоя до телефона да чакам.

— Кой трябва да ти позвъни?

Вратата се отваря и влиза Джанет, малко умърлушена.

— Какъв е проблемът? — пита я Лили с престорена загриженост. — Нещо, свързано с работата ли?

Очевидно изгаря от нетърпение да чуе за провала на Джанет като модел, за да усети превъзходството си.

— Тъпият ми импресарио — оплаква се Джанет. — Каза ми, че снимките ще бъдат за „Горещо“, а когато отидох, се оказа, че са за „Добра домакиня“. Накараха ме да облека ужасна карирана риза. Имаше още три момичета, и когато започнаха да снимат в близък план, казаха, че повече нямат нужда от мен. Били ме повикали само за груповите снимки.

— Боже мой! — Лили закрива уста и облещва очи. — Не те искат за снимки в близък план. Това наистина е лошо.

Понякога едва се сдържам да не я ударя. Очите на Джанет се замъгляват, сякаш отново ще заплаче.

— Особено след като Джино те е зарязал — продължава Лили. — Ужасно. Страшно унизително.

— Здравсти, Джанет — казвам аз. — Лили трябва да стои до телефона, защото очаква обаждане.

— Глупости — рязко възразява тя.

— Така ли? — невинно питам. — Тогава ще вляза в интернет, нали нямаш нищо против? Може би за няколко часа.

— Не, не можеш — заявява припряно. — Няма да стоя до телефона, но наистина е възможно да ми се обади един приятел.

— Кой? — любопитства Джанет.

Лили мята дългите си руси коси, сплетени на плитка, както е било модерно през шейсетте.

— Много влиятелен човек — казва тя. — Клод Рание.

Джанет зяпва.

— Клод Рание, финансистът? Онзи с огромната яхта?

— „Триксабел“, да.

— Клод Рание... деветдесетгодишният? — питам аз.

Не мога да повярвам. Всички са чували за Клод Рание, той редовно е на страниците на „Хелю!“ и в класацията на най-популярните светски личности. Корабен магнат от френско-гръцки произход, който започна да влага парите си в недвижими имоти, когато корабният бизнес западна. Има огромна яхта, къща в Кан, замък във Венеция и имение в Нотинг Хил. Както и слава на похотлив стар козел. Можете да видите безброй снимки на дядката, мяза на сбръчкана сушена слива. На повечето е седнал в шезлонг на скапаната си яхта

сред цяла тайфа двайсетгодишни мацки по бикини. Впрочем неговите гърди са по-големи от тези на доста от тях.

— Не е на толкова — сопва се Лили.

— Тогава на колко? Шейсет? — пита Джанет.

— Най-малко — уверявам я.

— Толкова сте повърхностни — отбелязва Лили. — Клод е чаровен мъж. Изключително...

— Богат? — питам.

— Мъдър — рязко отвърща тя. — Възрастта е просто някакво число. Както и да е, ще ме покани да го придружавам на филмовия фестивал в Кан.

— Не може да бъде — казва Джанет със завист.

— Ще плаваме край Лазурния бряг с „Триксабел“ — замечтава се Лили. — Може да се отбием в Монте Карло да поиграем в казиното или да погледаме състезание за „Гран При“. Разбира се, той има запазено място в ложата. А на фестивала ще се запозная с истински звезди. Имам предвид актьори. Ще мога лично да дам автобиографията си на няколко импресарии. Може би е време да помисля за промяна в кариерата си — размишлява тя на глас. — Клод казва, че имам голям потенциал. Обещава да ми помогне да намеря подходящ проект. Разбира се, има предостатъчно пари да спонсорира заснемането на филм — поглежда към мен. — Всички продуцентки от независими компании искат да преспят с него.

— Да — казвам, — но ти искаш да спиш с него, нали?

— Какво говориш? — цупи се обидено. — Нищо подобно.

— Напротив — възразявам. — Той те иска на яхтата като поредната сладурана за развлечение, Лили. Момиче трофей.

— Е — признава тя, разплита плитката си и разпусна русите си коси като водопад. — Джентълмените обичат да гледат привлекателни жени, но такава е природата им, нали? Нямам намерение да правя нищо.

— Мислиш, че те е поканил само за украшение? — питам.

— Грещиш — сопва се Лили. — Както и да е, няма повече да обсъждам това с теб. Той е просто приятел. Всъщност... и обожател. Нещо, за което ти нямаш никаква представа!

Телефонът звънва и Лили грабва слушалката.

— Да? — лицето ѝ помръква. — За теб е — казва тя, сякаш не вярва на ушите си.

Вземам слушалката.

— Ало?

— Здравей, Анна — чувам нечий весел глас. По дяволите. Бях забравила. — Обажда се Чарлс. Готова ли си за една страхотна вечер?

Мисля светкавично. Забравих да му се обадя и вече няма начин да се измъкна!

— Идвам след пет минути — казва той. — Най-горният звънец, нали?

— Да — потвърждавам. Не мога да направя нищо. — Ще слеза, когато позвъниш.

Край с „Ийстендърс“ и пицата.

— Кой беше? — любопитства Лили. — Някой от работата ти, предполагам.

— Всъщност, ще излизам — заявявам ѝ.

— Оо. С кого? — настоява да узнае Джанет. — Някой специален?

— Не говори глупости — сопва се Лили, все още сърдита. — Нали знаеш с какви се среща Анна? Бедни като църковни мишки и напълно безлични. Може би е социален работник, който живее с майка си.

— Не ходи на работа — осведомявам я.

— Ето. Значи безработен. Сигурно Анна ще трябва да плати вечерята — злобно подхвърля Лили.

— Всъщност Чарлс работи за себе си — заявявам аз. — Живее в собствен апартамент до Итън Скуеър. А сестра му е омъжена за аристократ — добавям и виждам как цялата помръква.

— Наистина ли? — развълнувано се обажда Джанет. — Това е чудесно! Много ли е изтънчен?

— Учил е в „Итън“ заедно със съпруга на Ванна — свивам рамене.

Лили казва:

— Е, сигурно е луд.

— Поне не страда от склероза — отвърщам.

— Стига! — промърморва сърдито тя, гневно влиза в стаята си и затръшва вратата.

— Не й обръщай внимание — успокоява ме Джанет. — Просто умът й не може да побере, че ти ще излизаш с такъв мъж... не искам да те обидя... — запелтечва смутено. — Няма значение. Браво!

Знаете ли какво? Най-ужасното е, че изпитвам известна гордост. Не че харесвам Чарлс. Не намирам и че е интересен. Но Лили и Джанет, хубавите момичета, преценяват мъжете, с които се срещат, първо по банковите им сметки, а после по социалното им положение. Всичко останало е към края на списъка. Макар и да е старомоден и малко невзрачен, Чарлс определено изглежда по-добре от Клод Рание. И е червив с пари. С такъв приятел една жена може да уреди бъдещето си или поне така си мислят. Лили напълно побесня, а Джанет за първи път ме гледа с възхищение, а не със съжаление.

Това е... чудесно!

Чувствам се много по-добре, отколкото докато с Брайън бяхме гаджета. Защото той беше неудачник. Чарлс е богат. В техния свят това означава значим. Не мога да отрека, донякъде съм доволна, че ще изляза с богат мъж. Затова тази вечер ще бъда любезна и благоразположена към кавалера си.

— Няма ли да се понагласиш? — пита Джанет.

— Ще пристигне всеки момент — отговарям нехайно. — Ще изляза така.

— Дума да не става! — заявява Джанет. — Така няма да завъртиш главата му.

— Може би не искам да завъртя главата му — възразявам.

— Ела — навежда се над мен и оправя прическата ми, а после грабва чантичката си с козметични принадлежности и нанася нещо с четка на скулите ми.

— Стига! — спирам я.

— Не... — чуваме звънеца. — Твърде късно е — въздъхва. — Е, добре.

Изважда парфюма си, напръсква ме цялата, едва не се задушavam. Кашляйки, включвам домофона.

— Идвам веднага — обръщам се към Джанет. — Воня като уличница!

— Бързо изветрява — успокоява ме тя. — Остава нежно ухание на гора. Специално го направиха за мен в Париж. Беше подарък от

Джино — изведнъж помръква. — Е, добре — казва смело. — Върви и се забавлявай!

Грабвам чантата си и слизам по стълбите. Не се чувствам, сякаш вървя към гилотината, както очаквах. Може би наистина ще бъде забавно!

— Здравей — превзето ме поздравява Чарлс, когато излизам от входа. — Намерих място за паркиране точно отпред.

Тръгваме към колата му, лъскав черен ролс-ройс. „Разбира се, какво друго да кара?“, питам се.

— Проклетници! — Чарлс посочва към книжарницата за феминистична литература. — По-скоро ти трябва да ги ненавиждаш, отколкото аз. Не ти ли е писнало от тези лесбийки?

— Не.

— Сигурно много от тях се опитват да те свалят.

— Не съм получавала предложения от лесбийки — премълчавам, че и предложенията от мъже също не изобилстват.

Чарлс забързва към колата и учтиво ми отваря вратата.

— Сигурно сега ще ме нападнат — опасява се, — защото отварям вратата на една дама. Ха-ха.

Послушно се правя на дама, докато той сяда зад волана. Облечен е с тъмен костюм, леко загрозен от розовата му риза. Отначало ми се струваше пораснал, но крадешком поглеждам към краката му и виждам, че обувките му са с ток. Пак стърча над него, но навярно повечето жени, с които е излизал, са били по-високи.

Усещам леко свиване в стомаха от срам. Толкова съм огромна, че Чарлс е решил да си купи такива обувки само за да не изглеждаме смешно заедно. Разтърсвам рамене, опитвайки се да се освободя от това чувство. Колкото по-скоро започне тази среща, толкова по-скоро ще приключи.

— Е, къде отиваме? — питам. Старая се да изглеждам въодушевена. Горкият човечец направи нещо толкова мило за мен в офиса.

— Какво ще кажеш за „Веселата костенурка“? — предлага Чарлс. — Разкошен нов ресторант до Кенсингтън Хай Стрийт. Трудно е да си уредиш резервация, но аз винаги успявам — добавя самодоволно. — Познавам някои хора.

— Звучи страхотно. Какво предлагат?

— Морски деликатеси.

Риба. Ужас. Мразя риба. Освен ако не е панирана, сервирана в хартиено пакетче и с пържени картофи. Иначе ми се струва блудкава и противна и ми напомня за разлагащи се трупове.

— Страхотно — повтарям колебливо.

— Имат най-превъзходните омари — уверява ме дребосъкът, докато умело си проправя път през натовареното лондонско движение. — Не само можеш да си избереш кой точно да ти приготвят, а и да гледаш как го правят! Кухнята има голяма стъклена стена, през която се вижда как се опитват да изпълзят от тенджерите. Много са смешни.

Забелязва изражението ми.

— Нали не си от онези откачени защитници на правата на животните?

— Не съм вегетарианка, но... да ги варят живи...

— Те са просто скапани гадина — навъсено казва той. — Не разбират какво става с тях.

— Не мога да гледам такова нещо. Съжалявам, но бих повърнала.

Поглежда ме с явно раздражение.

— По дяволите — промърморва. — Задействах връзките си, за да уредя тази резервация.

— Зная един китайски ресторант — предлагам, — цените са много разумни.

— Разумни цени? — повтаря Чарлс, сякаш недоумява за какво говоря. — Мили боже, не. Е, добре, ще отидем в „Савой“. Там ме познават. Ще намерят маса за нас.

Убеждавам се в това веднага щом пристигаме и служителят от паркинга откарва колата ни. Безупречно облеченият персонал посреща Чарлс с леки поклони.

— Добър вечер, господин Доусън.

— Много се радваме да ви видим отново, сър.

— Добър вечер, госпожо — поздравяват и мен.

Оо. Всичко е шикозно. Малко съм неспокойна, питам се колко ли ще ми струва само да дишам въздуха тук.

— За съжаление обичайната ви маса е заета — казва оберкелнерът. — Но ще намерим друга, разбира се.

— Добре — отговаря Чарлс с примирението на човек, който няма избор. Обръща се към мен, докато чакаме. — Идвала ли си друг път?

В „Савой“? Доволна съм, когато мога да си позволя да отида в „Белла Паста“.

— Не — признавам.

— Аз обядвам тук всеки ден — казва той. — Превъзходна храна и много любезен персонал. Ето, вече са готови.

Повежда ме между множеството елегантно облечени хора, които тихо водят учтиви разговори. Сервитьорите ни настаняват на маса за двама и оставят менюта.

— В моето има грешка — казвам.

Чарлс ме поглежда учудено.

— Каква грешка?

— Няма цени — отговарям.

Той примигва.

— Скъпа моя, разбира се, че в менюто за дамата няма цени. Къде си се хранила досега?

— О... — готова съм да потъна в земята от срам.

— Да поръчам ли и за теб? — пита Чарлс, когато внезапно се появява сервитьор. — Гостенката ми ще започне с пьдпьдъчи яйца. Няма ги в менюто, Анна, но са божествени. После...

Изрежда списък, който явно знае наизуст, а аз не се осмелявам да проговоря.

— Това е всичко! — завършва гордо. — Каж ми сега, Анна, четеш ли книгата ми?

Мамка му. Какво да кажа? Не мога да споделя, че е ужасно глупава, нали?

— Хм... — започвам и усещам как се изчервявам.

— Не казвай нищо повече — прекъсва ме той, забелязал реакцията ми. — Изневерявам на добрите маниери. Извини ме. Не бива да говоря за работа с... красива млада жена — добавя след кратка пауза. — Не искам да си помислиш, че съм те поканил само от професионални подбуди.

Леко му се усмихвам.

— Няма за какво да се тревожиш — успокоява ме. — Не бих те упрекнал, ако ти е хрумнало, като се има предвид...

Замълчава.

— Като се има предвид какво? — питам.

— А, нищо — казва припряно, свел поглед към салфетката си.

Като се има предвид големият ми нос като на Гонзо от „Кукленото шоу“ и задникът ми, който би трябвало да има собствен пощенски код? И фактът, че единствената жена, по-висока от мен, е Статуята на свободата.

— А защо ме покани? — питам с напразна надежда да подхрани самочувствието ми.

— Ами... забелязах, че си толкова добър слушател — казва Чарлс. — А и защото ти не ми отправи покана.

— Моля?

— Нямам доверие на жени, които ме канят да излезем — внезапно споделя той с огорчение.

Поглеждам го. Достига едва метър и седемдесет с токовете на обувките си, козята му брадичка е безупречно оформена, носи розова риза, а косата му е започнала да оредява...

— Често ли се случва? — отпивам глътка вино, за да прикрия учудването си.

— Непрекъснато — отвръща. — Момичета, с които се запознавам на приеми, нали разбираш. Когато им дам визитката си, предлагат да се видим и да хапнем някъде заедно. После искат да се срещнем отново.

— Аха! — озадачена съм. Може би се дължи на феромони. От онези, които рекламират на задните корици на клюкарските списания и „Прайвит Ай“. Напръскваш се с тях и изведнъж започваш да привличаш мацките като магнит. Подушвам въздуха. Не долавям нищо друго, освен все още неизветрелия парфюм на Джанет.

— Избират най-добрите ресторанти — продължава авторът на скучни книги. — И много харесват апартамента ми. Разбира се, че е чудесен. Решават да пренощуват в него, без да съм ги канил. Случайно се оказва, че са си взели тоалетни принадлежности! — просъсква той. — И остават...

— Може би някои просто те харесват — предполагам.

Чарлс разклаща чашата си с вино и пръстите му здраво стискат столчето.

— Започват да ме харесват, щом дочуят за Честър Хаус.

— Честър Хаус — повтарям, но пристига сервитьорът с поръчката ни и трябва да почакам, докато се оттегли.

Слага пред него нещо е божествен аромат, а пред мен купчина малки варени яйца и чинийка със сивкава сол.

— Какво е това? — питам.

— Пай с козе сирене и карамелизиран лук — отговаря Чарлс, без да ми предложи хапка. — Опитай пъдпъдъчите яйца.

Енергично набождам едно и снишавам глас.

— Мисля, че солта е леко замърсена.

— Замърсена? — изглежда ужасен. — Примесена е със смяно семе от целина. Не си ли яла пъдпъдъчи яйца?

— О, да. Милиони пъти — отвърщам, уверено топвам яйцето в солта и го изяждам. Не е лошо на вкус. Като варено яйце, но по-малко. Бих могла да си сваря яйца и у дома.

— Да, Честър Хаус — връща се Чарлс на темата. — Щом узнаят, че аз съм собственикът... е, не мога да се отърва от тях.

— Не съм чувала за Честър Хаус — признавам.

— Това е семейното имение — обяснява ми. — Къщата е внушителна. От осемнайсети век. Около нея има чудесен малък парк. Намира се в Глостършир.

Едва сега получавам просветление. Чарлс е като господин Дарси от „Гордост и предразсъдъци“, който живее в огромно имение с прислуга, а из земите му пасат сърни.

— А тези момичета не са ли привлекателни?

— Някои. Но това не е от значение. Няма желание да... — поглежда ме и замълчава. — Или много рядко. Сякаш им се приисква точно когато събера достатъчно смелост да ги разкарам.

— Разбирам.

Започвам да изпитвам известно съжаление към него. Може да е превзет негодник, но заслужава по-добра съдба.

— Е, не всички момичета са такива — уверявам го. — Има и много свестни.

— Ти не ме покани да излезем — изтъква той.

— Не можеш ли да намериш добро момиче, достатъчно богато, за да няма нужда от твоите пари?

— Ти богата ли си? — пита, явно заинтригуван.

— Никак — отговарям шеговито и от плещите ми пада голям товар. Вече няма да се налага да се преструвам, че разбирам от добро шампанско и други подобни неща.

Леко помръква.

— Все пак аз те поканих — казва Чарлс, сякаш това е страхотна новина. — И ти се съ согласи. Ванна каза ли ти за Честър Хаус?

Поклащам глава.

— Може би, ако дойдеш с мен в апартамента ми, ще... — пита с надежда.

— Чарлс! Едва се познаваме — възразявам. — Няма да се самонастаня в апартамента ти. Честна дума.

Усмихва ми се широко.

— Харесваш ми — казва. — Какви са плановете ти за утре вечер?

Джанет и Лили са будни и ме чакат. Явно любопитството е надделяло над злобата на Лили. Заварвам ги седнали на дивана пред телевизора, с подвити крака и димящи чаши в ръце.

— О, какво е това? Горещ шоколад?

— Глупости — изсумтява Лили. — Топла вода с лимон.

— Създава чувство за ситост — казва Джанет. — Страхотно е! — добавя не много уверено. — Е, как мина срещата с Чарлс Доусън?

— Добре — отговарям. — Стори ми се свестен. Исква да се видим отново.

— Къде те заведе?

Свивам рамене.

— В „Савой“.

Джанет побутва Лили.

— Казах ли ти? Има забележително потекло. Дядо му е бил граф.

— Откъде знаеш? — питам.

— Обадох се на няколко места — спокойно признава Джанет.

Разбира се. Поставила си е за цел да узнае всичко за всеки с поне капка синя кръв на британските острови, както и на континента.

— Има огромен замък — разпалено продължава тя. — Наистина огромен. Той е един от най-желаните ергени.

— Тези неща не ме интересуват — заявявам твърдо. Това до голяма степен е истина. Не мога напълно да загърбя факта, че притежава имение и купища пари. Но ще се постарая.

— Глупости — казва Лили и мята коси. — Голяма късметлийка си, Анна — добавя завистливо. — Има ли необвързани приятели?

— Предполагам, че има доста.

— Впрочем, Клод ми се обади. А той наистина е червив с пари.

— Така е, доколкото зная.

— Не ми се вярва да искаш да ходиш с него — казва ѝ Джанет.

Тя нацупва устни.

— И двете просто завиждате.

— Красив ли е? — настойчиво ме пита Джанет.

Досещам се, че става дума за Чарлс.

— Хм, не.

— Виждаш ли? — обажда се Лили. — И ти не си по-различна от... Искам да кажа — бърза да обясни тя, — че си лицемерка! Твърдиш, че не бива да се виждам с Клод заради нещо дребно като възрастта му, а самата ти нямаш нищо против да излизаш с някакъв грозник, който притежава имение за милиони лири.

В гласа ѝ се долавя огорчение.

— И апартамент до Итън Скуеър — напомня ѝ Джанет.

Лили се намръщва.

— Не мога да си позволя да бъда придирчива по отношение на външността — оправдавам се аз. — Нямах представа, че е толкова богат, честна дума. Мисля, че е малко уязвим.

Не мога да отрека, че искам да бъда с някого, а онези, които истински ме привличат, са недостижими за мен.

Това е жестоката истина, нали? Човек трябва да се среща с хора, с които е равен по привлекателност. Красавиците нямат нищо против, те излизат с мъже като Ели Рот. Но момичетата като мен са принудени да се примирят. Чарлс е префърцунен и непривлекателен, но мисля, че това е главно защото е тъжен и самотен. Просто защитна реакция. Както и да е, защо да не му дам шанс? Той е единственият ми кандидат. Все пак е по-добре от нито един.

Много сполучливи бракове са изградени така.

Може би звучи цинично? Помислете. Една жена може да чака Чаровния принц на бял кон цяла вечност или да се опита да си намери

някого. В повечето случаи това, изглежда, означава да не бъде претенциозна. Ако отблъсква всеки, който прояви интерес към нея, е доста вероятно на тридесет и пет да се окаже неомъжена и да остане сама завинаги, намирайки утеха в компанията на някакво домашно животинче.

„Не, благодаря. Аз съм практична жена“, казвам си. Искам мъж. Нямам голям избор, така че ще се задоволя с това, което е достъпно за мен.

— Е, добре — заявява Лили. — Уязвим и за твой късмет потънал в самосъжаление. Не мога да го разбера — поклаща глава. — Би могъл да има всяко момиче.

Изчервявам се.

— Много благодаря, Лили.

— Просто съм откровена — повтаря тя за милионен път. — Като приятелка.

— Е, и аз ще ти кажа нещо като приятелка — заявявам. — Не би се спрял на момиче като теб. Излизал е с безброй красавици с тела на модели и всички са го преследвали заради парите му. Мъжете не са толкова глупави, за колкото ги смятате. Знаят какво целите.

— Не разбирам за какво говориш — рязко казва Лили. — Напоследък се държиш много странно, Анна. Хрумват ти глупави идеи.

— Мисля, че е страхотно — заявява Джанет. — Впрочем, Лил, не би ли предпочела да се запознаеш с някого от приятелите на Чарлс, вместо да се срещаш с Клод Ране?

— Може би — признава Лили, макар й с неохота.

— Аз бих се радвала — въодушевено споделя Джанет.

— Хм, ще го попитам — отправям се към банята, за да измия зъбите си.

[1] Дрогата не действа (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Тънка италианска питка с подправки и зехтин. — Б.пр. ↑

[3] Каквото ще бъде, ще бъде (итал.). — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин все още съм развълнувана. Страхотно е. Събуждам се с невероятното чувство, че се е случило нещо прекрасно. Само да можех да си спомня какво.

Сценарият. Филмът.

Изскачам от леглото — е, достатъчни са ми по-малко от пет минути, за да се разсъня и да отметна завивката — и тръгвам към банята. Докато разресвам косите си, мисля за актьори и режисьори. Рейчъл Уейс... дали би проявила интерес? Или Сейди Фрост може би за булката. Непознати лица за главните мъжки роли. С единствената цел да излезе евтино...

Толкова е вълнуващо. Кити наистина цени мнението ми. Иска да предложи състава, да бъде част от всичко важно. Подсушавам косите си, измивам зъбите си с малко от пастата на Лили „Рембранд“, доста по-добра от моята „Аква фреш“. Избирам равни обувки (разбира се), черни джинси с ниска талия и една от онези къси тениски с тричетвърти ръкави в различен цвят, в стил „Бон Джоуи“ през осемдесетте. Дори слагам грим, този път „Шу Умера“, откраднат от Лили. Тя има толкова много, че дори няма да забележи, а днес наистина искам да изглеждам добре.

Не „добре“, естествено. По-скоро... приемливо.

Грабвам чантата си и се отправям към вратата, отбивайки се само да добавя две лири към спестяванията си за пластична операция на носа.

Може би ще получа голяма премия, когато „Майката на булката“ бъде заснет, и вместо да я пропиляя за апартамент на изплащане, разумно ще я инвестирам в малко нежно носле като на Мишел Пфайфър. За съжаление, хирургията не е толкова напреднала, че да може да превръща високите, грубовати момичета в стройни хубавици с нормален ръст. Но ще почакам!

Джон вече се мотае край бюрото ми, когато излизам от асансьора.

— Кити иска да те види — перчи се той.

— Веднага отивам.

— Иска предложенията ти за актьорски състав още сега — сякаш ме заплашва. Не зная защо се вживява в ролята на личен говорител на Кити. — Дано си се постарала.

— Разбира се — отвърщам троснато. — Надявам се, че и ти си се постарал да потърсиш нов проект за Кити.

— Засега нищо, което си струва да бъде разработено — изсумтява. — Има доста по-високи критерии за проектите, които ѝ предлагам. Знаеш, че тя е носителка на Оскар, Анна.

— Да, зная.

Като че ли някой от нас би могъл да забрави.

— Малко се намръщи, когато видя цветята — злобно добавя Джон.

— Какви цветя?

Посочва бюрото ми.

— Не е желателно да пренасяш личния си живот в офиса. Не бива да се разсейваме.

Проследявам жеста му и зяпвам от изненада. Какво е това на бюрото ми, за бога? В ъгъла е сложен най-големият букет рози, който съм виждала, и заема почти цялата ми работна площ. Навярно са най-малко тридесет. Жълти и розови рози, а между тях бръшлян и клонки със ситни плодове, явно от много изискан цветарски магазин. Всеки, който мине, се заглежда. И нищо чудно. Божественият им аромат се долавя отдалеч.

Не мога да повярвам. Това не ми се е случвало никога. Момичета като Лили, Джанет и Ванна получават цветя, но не и такива като мен. Не си спомням някой да ми е подарявал букет, освен боядисаните карамфили, които Брайън купи тази година от една бензиностанция на „Шел“ в последния момент, защото бе забравил за Свети Валентин.

Шарън ме съзира от другия край на етаж и се приближава.

— Обожател ли имаш, Анна? — пита. — Провери картичката, сигурно е надписана с брайлово писмо.

— Много смешно — отивам до бюрото си и търся малкия плик сред огромния облак от цветове. Ето го най-сетне, кремав и обемист, с името на цветарски магазин в Челси, напечатано с лъскави букви.

— „Лайла Стърджън“ — казва Шарън с насмешка, но не може да скрие, че е впечатлена. Зная, че прави същите изчисления като мен, за да отгатне цената. Във всеки случай, луксозните букети в Лондон струват около двеста лири. Може би повече.

Преглеждам картичката.

„Благодаря за чудесната вечер. Ще ти се обадя днес.
С обич, Чарлс“.

Е, определено е много мило от негова страна. В интерес на истината, не е толкова лош.

Кити подава глава през вратата.

— Шарън — просъсква, — защо не отидеш да занесеш кафе на Майк? Анна, за мен ли са тези цветя? Можеш да ги внесеш.

— Всъщност не, за мен са — отговарям и леко се изчервявам.

— За теб? — пита Кити с широко отворени очи. — Е, кажи на приятеля си да не прави това друг път. Вредно е да държим цветя в офиса, някои хора страдат от алергии — добавя злобно.

Нямаше нищо против, докато мислеше, че са за нея, нали?

— Чарлс? — Шарън наднича над рамото ми.

Веднага закривам картичката от погледа ѝ.

— Не е твоя работа — отвръщам с пламнали страни.

— О, много забавно — отбелязва тя подло. — Крачун и Малчо! Разбира се, това е онзи с книгата. Може би се опитва да те подкупи — добавя.

— Не, не е така — започвам да го защитавам. — Много е мил, а ти просто завиждаш.

— О, позеленяла съм от завист — подхвърля иронично. — Наистина мечтая да получа цветя от такова нищожество.

— Не е нищожество — възразявам. — Чарлс е милионер.

Шарън се засмива с презрение.

— Анна, трябва да престанеш да фантазираш. Никога няма да свалиш милионер, приеми истината!

— Защо не? — макар да зная отговора, нали?

Свива рамене, сякаш не иска да нарани чувствата ми.

— Е — казва тя след няколко мига мълчание. — Щом не се досещаш сама...

— Чарлс ме харесва — заявявам предизвикателно. Хвърлям поглед към розите и се убеждавам, че е истина. Приятно е да се чувстваш харесвана, наистина. Определено бих предпочела него пред Брайън. Или никого. Това бяха двете ми възможности за избор преди.

— Анна! — Кити отново изпъва тънката си шия през вратата. — Престани да съзерцаваш тези глупави рози и ми донеси списъците си.

Кимвам, събирам страниците на едно място и шумно ги прелиствам.

— Съжалявам, Шарън — казвам. — Трябва да вървя. Някои от нас вършат работа тук.

Мята къдрици, повдига брадичка към розите и се оттегля.

— Няма да продължи дълго — предрича тя.

Може да е права, но не ме интересува колко ще продължи, просто искам да се насладя на това преживяване, поне за известно време. Да бъда ухажвана и обградена с внимание като момиче с нормален ръст и малък нос. Защото е много приятно да получиш цветя в офиса. Ще го запомня и по-късно ще се обадя на Чарлс. Заслужава още една среща.

Кити подава главата си за трети път.

— Анна, нямам цял ден на разположение. Донеси ми кафе, умирам от жажда.

С въздишка тръгвам към кухнята. Още един вълнуващ ден в бляскавия свят на киното!

— Да... да — одобрително казва Кити и записва имената на всички актриси, които предлагам за ролята на булката. — Залавяй се за работа. Обади се на импресариите им... не, почакай, аз ще им се обадя. Все пак аз притежавам магическия подход към талантливите хора — изтъква самодоволно. — Грета се съгласи да играе.

— Наистина ли? Това е фантастична новина. Поздравления — казвам.

Кити почуква по бюрото с пръсти, обсипани с диаманти, които разпръсват разноцветни лъчи из стаята.

— Заслужавам ги — заявява. — А сега режисьорите.

Подавам ѝ следващия си списък. Кратък е: Роджър Мичъл, който създаде „Нотинг Хил“ и „Смяна на платната“; Майк Нюъл, чиито творения са „Четири сватби“ и „Хари Потър и Огненият бокал“; Питър Катанеос с „Време за мъже“ и братя Уайс, режисирали „Американски пай“ и „Маркът“.

— Хм, да — провлачва тя. — Много добре, но повечето са твърде заети. Кой друг?

Какво още иска? Това е целият ми списък!

— Има още едно име — казвам. — Но едва ли има начин...

— Кой? — настоява.

— Ами... Марк Суон.

Кити втренчва поглед в мен.

— Марк Суон?

— Да.

Надава кратък гърлен смях.

— Не бъди глупава, Анна! Не можем да се доберем до Марк Суон. Какво си въобразяваш?

Всъщност не зная. Какво си въобразявам? Марк Суон е известен с покъртителни драми. Нима би се съгласил да режисира романтична комедия? Само защото случайно се запознахме в гардеробната и се държа любезно с мен? Е, добре де, много любезно. Все пак това не означава, че ще мога да го придумам да се заеме с комедия. Навярно съм откачила.

— Нека поне се обадя на импресариото му — настоявам, преди да се разколебая.

Кити свива рамене.

— Действай, скъпа. Но не очаквай да постигнеш нещо. Ясно ли е?

Права е, разбира се. Импресариото на Суон, ужасно припряна кучка на име Карли Смит, ми отделя десет секунди, след което бърза да затвори телефона. („Не е неговият тип филм. Благодаря, че се сетихте за нас. Дочуване“) Трябваше да го предвидя.

Но не преставам да мисля за него.

Толкова искам този филм да бъде заснет. Ели Рот със сигурност ще се съгласи, щом Грета е привлечена, но не мисля, че само нейното участие ще бъде достатъчно убедително, за да бъдат вложени пари. Рот държи студията да поема поне половината от разходите, за да може да

претендира за по-голям дял от приходите. Име като Марк Суон би ни дало солидно основание, че си струва. За първи път в така наречената си „кариера“, имам чувството, че съм близо до нещо голямо.

Надничам в офиса на Кити. Щорите са спуснати. Може би разговаря с Грета. Няма да усети отсъствието ми, ако изляза за час-два. Вземам чантата си от бюрото.

— Ранен обяд, а?

Въпросът е зададен от Джон. Започва да крачи покрай бюрото ми и присвива очи. Не може да живее, без да доносничи на Кити. По-рано докладваше главно за Шарън, но откакто Майк я отмъкна, останах само аз.

— Не — отвърщам. — Просто излизам.

— Излизах? — преструва се на шокиран. — Не можеш, Анна. Мисля, че Кити беше достатъчно ясна, когато каза, че точно сега сме й нужни в офиса. За да търсим проекти. Всички на борда.

— Излизането ми е свързано с проект — казвам.

— Така ли? — скръства ръце. — Кой по-точно?

Въздъхвам.

— Имам среща с Марк Суон във връзка с „Майката на булката“ — отговарям. — Скоро ще се върна!

Тръгвам към асансьорите и го оставям със зяпнала уста да гледа след мен.

Когато вратите се затварят, вече съм плувнала в пот, но трябваше да му кажа. Не мога да допусна да изтича при Кити. Разбира се, сега наистина трябва на всяка цена да се добера до Марк Суон. Това е посоката, в която съм се запътила.

Няма нищо страшно. Какво ще ми сторят? Най-много да ме изхвърлят. В края на краищата, той е просто един режисьор, по дяволите. Сигурна съм, че ще постъпи разумно.

— Назад, ако обичаш.

Едрият мъж с шушляково яке повдига мускулестата си ръка и едва не смачква гърдите ми под памучната тениска.

— Моля ви само да...

— Не си в списъка.

Вбесяващо е. На снимачната площадка кипи усилена работа, а не мога да стигна до там. Стоя под дъжда в проклетия Хампстед от четиридесет минути. Типичен английски летен ден.

— Само десет секунди — умолявам го.

— Не си в списъка.

Изглежда отегчен.

— Но аз съм от офиса на Карли Смит — казвам в прилив на вдъхновение.

Поглежда ме със съчувствие.

— Не, не си — отсича равнодушно.

Така е, не съм.

— Добре, добре — промърморвам с въздишка на отчаяние. — Тръгвам си — поглеждам, за да видя дали няма да се смили. Явно не.

Обръщам се и бавно поемам по улицата. Не извиква след мен. Всичко е наред, не очаквах да се случи нещо друго. Свивам зад ъгъла и влизам в едно магазинче, за да си купя нещо сладко. Може би „Баунти — Вкусът на рая.“ Дозата рафинирана захар ще ми помогне да се примиря с мисълта, че днес няма да постигна нищо. Пълно е с примамливи лакомства. Грабвам по един вестник „Сън“ и „Мейл“, новия брой на списание „Хийт“, голям пакет „Кудейвърс“, „Баунти“, „Снежинка“, крем карамел и диетична кола и уверено се отправям към касата.

— Извинете — списанието се изплъзва от ръцете ми. — Може ли да оставя тези неща тук, докато вие...

— Разбира се.

Хваща го и предотвратява неизбежното му падане на пода. „Уау. Какъв красавец“. Широкоплещест и мъжествен като по-младо копие на Тед Хюз. Не знаех, че на света все още има такива.

— Благодаря — мънкам смутено.

— Диетична кола — казва той с насмешка.

— Извинете ме — сопвам се. Нагъл тип! Само защото съм си купила чипс. И няколко захарни изделия. Силно се изчервявам.

— Четири и двадесет — казва касиерката.

Мрачно изравям банкнота от пет лири.

— Навярно осъзнавате, че току-що развалихте удоволствието ми — обръщам се към него. — С коментара си.

— О... Имате предвид... — посочва купчината лакомства.

— Да. Надявам се знаете, че цигарите причиняват рак. Защо не си напомните това, когато се каните да запалите поредната? При всяко дръпване си казвайте: „Ще се разболея от рак“ — злорадствам. — Едва ли ще пушите с удоволствие, ако сте принуден да мислите за последствията.

Има доблестта да се засмее.

— Права сте, съжалявам. Освобождаване от стреса?

— Да — отговарям, докато прибирам рестото. — Опитах се да достигна до онази снимачна площадка.

— Почитателка на Джони Деп ли сте? — пита ме със съчувствие.

— Не. Е, да. Разбира се. Хареса ми в „Карибски пирати“. Страхотно имитираше Кийт Ричардс, нали?

— Безспорно.

— Искях да се срещна с режисьора — въздъхвам.

— Актриса ли сте?

— О, не. Нищо подобно. Работя в продуцентска фирма, имам сценарий, който исках да му дам да прочете. А импресариото му не прояви интерес.

— Затова сте решили да пробвате с директния подход.

— Не ме допускат до снимачната площадка — казвам. — Нали знаете, че Стивън Спилбърг е пробил, като е успял да се промъкне в „Парамаунт“, но навярно тогава охраната им е била скапана.

Зяпва ме. Има неустойими очи с дълги мигли, но ме гледат като извънземно. Смутено се отдръпвам назад.

— Това ли са истинските ви намерения?

Започвам да се чувствам неловко. В него има нещо познато. В гласа му, в очите.

— Какво искате да кажете? Нали не сте от охраната? Само помолих да ме пуснат. Не съм направила нищо незаконно.

Поне досега. Следващият ми ход е да се промъкна незабелязано. Но все още не съм опитала.

— Значи не сте ме познали?

Изведнъж ми светва. Побиват ме тръпки от ужас. Стаявам дъх, изпускам останалите си покупки на пода и краката ми така се подкосяват, че падам на колене и с пламнало лице започвам да ги събирам.

Навежда се да ми помогне, без да ме гледа подигравателно, и се изправям.

— Не... Едва сега ви познах, господин Суон — засрамено признавам. — Бяхте с брада. Обръснали сте я! — едва не се разплаквам. Не е честно! Защо мъжете могат да се обръснат и да изглеждат съвсем различни? — Слушайте, наистина беше глупава идея. Моля ви да забравите за нея. Съгласен ли сте? Довиждане.

— Чакай малко — казва Суон. — Не се ли познаваме?

— Ннеее — отричам плахо.

— Напротив. Напротив — възразява. — Сетих се. Вие сте момичето от гардеробната. Нали?

Не исках да му казвам. Какво ще стане, ако се обади на Кити и се оплаче?

— Да — признавам.

— Със злата шефка, която носи сухарска чанта „Прада“.

Усмиввам се леко.

— Да. А... не, искам да кажа, не е зла. А чантата е класически модел.

Отдръпва се.

— За мен е сухарска. Но поне шефката ви не е смахната отшелничка, а?

Продавачката отмества поглед ту към мен, ту към него като зрителите на „Уимбълдън“.

— Знаете ли... — заставам с достойнство срещу него в цял ръст: — Достатъчно беше да кажете „не“, господин Суон.

— Марк — настоява. — А вие сте Анна Браун, нали?

Примигвам изненадано. Запомнил е името ми?

— Да.

— За коя компания работите?

— „Уининг Пръдакшънс“.

Замисля се.

— Които създадоха „Танц на лунна светлина“? Преди около две години.

— Да, но наскоро фирмата бе закупена от „Ред Крест Пръдакшънс“ — казвам. — Ели Рот.

— Голямо име — отбелязва Суон.

Трябва да действам. Отварям магнитната закопчалка на старата си чанта „Прада“, за която преди пет години платих петстотин лири и все още не съм изхвърлила, макар да е издраскана, и изваждам сценария за „Майката на булката“.

— Заповядайте — подавам му го. — Само прочетете първите десет страници. Моля ви...

— И защо? — пита Суон.

Не посяга към страниците. Те печално висят от ръката ми.

— Ами... — поемам си дъх и думите изведнъж започват сами да излизат от устата ми. — Добър е. Забавен. Не прилича на нищо, което сте правили преди, но си помислих... нали разбирате... че може би ще пожелаете да пробвате нещо различно... романтична комедия с по-възрастна главна героиня... „Майката на булката“... Тя едва не съсипва сватбата на дъщеря си... Привлякохме Грета Гордън...

— Така ли? — очите му засияват. — Мислех, че се е оттеглила от киното.

— Искане да се завърне.

— Ще си помисля — взема сценария. — Не обещавам нищо. Написали ли сте телефонния си номер?

— Да — казвам му с благодарност.

— Наистина е доста различен от сценариите, по които съм работил досега — отбелязва тактично. — Не стой до телефона в очакване, Анна.

— Като Бъд Фокс в „Уолстрийт“ — засмивам се тихичко.

Суон се усмихва широко.

— Да. Тази сцена ми харесва. Както и да е, не възлагай големи надежди.

Обръща се и тръгва към вратата.

— Изненадана съм — подвиквам след него. — „Уолстрийт“ не е особено стойностен филм.

Суон се обръща и повдига вежди.

— Кой си пада по стойностни филми? Не си ли съгласна, че „Междузвездни войни“ е най-добрият филм на всички времена?

Когато излиза, оставам неподвижна — на ръба на еуфорията, притискайки пакета „Куейвърс“ към гърдите си.

— Мислиш ли, че „Междузвездни войни“ е най-добрият филм на всички времена? — питам Джон, когато се връщам в офиса.

Поглежда ме с изпепеляващо презрение.

— Моля?

— „Междузвездни войни“.

— Да, чух какво каза — отвръща язвително. — Помислих, че се шегуваш. Може би не си чувала за „Гражданинът Кейн“, „Казабланка“ или „Крадци и велосипеди“?

— Според мен „Междузвездни войни“ е страхотен.

— Е, добре — подигравателно сумти Джон. — Веднъж май призна, че харесваш и „Скорост“.

— Да.

— И „Хубава жена“.

Сърцето ми се разтуптява. Питам се дали Марк Суон е оценил „Хубава жена“. Дали харесва всичките ми любими филми, на които един амбициозен млад продуцент не би трябвало да обръща внимание. Нали се досещате — „Умирай трудно“, „Добри момчета“, „Смяна на местата“...

Истинска ерес е да харесваш комерсиални филми. А аз мога да ги гледам безброй пъти, без да ми омръзнат, докато „Гражданинът Кейн“ едва не ме приспа. Изтърпях го до сцената, в която подрежда пъзела на пода, и го изключих. Кога щеше да започне действието? Не, би трябвало всички да бъдем като Джон и да си падаме по кинокласика, film noir и творения, спечелили „Златна палма“ в Кан, които никой не би пожелал да гледа. Знаете ли какво наричам класика? „Похитителите на изчезналия кивот“, ето кое. Никога не ми се е искало да бъда сценарист на някой стойностен филм. Но ми се ще идеята за „Свалячът Хал“ да бе хрумнала на мен. Или „Шесто чувство“. Опитвала съм се да харесам стойностните филми, наистина. Веднъж Дейвид Патнъм ми каза, че „Гражданинът Кейн“ е променил живота му. Но какво бих могла да кажа аз? Просто не го разбирам. Не можах да изгледам и „Закуска в «Тифани»“, не изтраях дори първите двадесет минути.

Бих искала и аз да пиша. Най-хубавото в работата на един асистент по подбор на сценарии е, че добива представа кое е добро и кое не. Въпреки че попада на много ужасни неща. Така ги сривам в рецензиите си. Не се чувствам доволна, но нямате представа колко

скапани са повечето от тях. Кога хората ще престанат с безсмислените си опити да копират филми, които са гледали преди седмица? Наистина не искам да чувам повече за крадци, решили да започнат нов живот, заговори за обири и детективи пред пенсия, на които е поставена една последна задача. Слабо ме интересува дали някой иска да ограби Форт Нокс. И моля ви, не ми изпращайте сценарий за екшън с главна героиня момиче в кожени одежди, експерт по бойни изкуства с магическа сила...

Понякога ми се струва, че бих се справила по-добре. Но си напомням, че аз съм просто Анна Браун, кого заблуждавам?

Веднъж Кити успя да уреди изпращането ми на семинар по писане на сценарии, за който плати компанията. Искаше да се запозная с триактовата структура и някои често използвани похвати, за да мога да пиша по-професионални рецензии. Никой не очакваше да се опитам сама да създам нещо, така че не го направих. Искам да кажа, за кого се мисля? Аз не съм сценарист, а просто почитателка на киното.

Но признавам, че понякога се питам дали това, което бих сътворила, би било по-лошо от нещата, които чета всеки ден.

Отдавна съм открила, че харесвам филмите най-вече заради интересните сюжети. Човек може да събере група неизвестни актьори и ако историята е вълнуваща, би постигнал нещо истински значимо и без специални ефекти, само с един средно добър режисьор. Нали се сещате — „Четири сватби и едно погребение“. Или „Телефонна кабина“. В него главният герой почти не излиза от кабината. Едва ли някога е бил заснет филм с по-нисък бюджет. И независимо от това е велик трилъър.

Изведнъж се опомням и прогонвам тези мисли. Отново се залавям с голямата купчина пред себе си.

— Ти не би забелязала добрия филм дори ако те ухапе отзад — казва Джон. — О... Кити иска да поговори с теб.

— За какво?

— Може би за голямата ти среща с Марк Суон — подхвърля той със значителна доза сарказъм.

— О — мятam коси а ла Шарън. — Няма проблем, всъщност мина доста добре.

Присвива очи.

— Не е възможно да си се срещнала с Марк Суон.

— Така ли? — питам невинно.

— Измисляш си — просъсква Джон, явно поразен. — Защо човек като него би се съгласил на среща с някоя като теб?

— Може би, за да режисира филма ми?

— Филмът на Кити! — сопва се, но с половин уста и лицето му пребледнява.

Отивам до офиса на Кити и тихо почуквам на вратата.

— Влез.

Прекрачвам прага, но преди да затворя, не мога да устоя на изкушението да намигна на Джон, който ме гледа с ужас.

— Какво чувам? — изръмжава тя. — Наистина ли беше на среща със Суон? Ако е така — барабани с маникюрите си по махагоновия плот, — защо не ме уведоми? Не е твоя работа да преговаряш с режисьорите и актьорите, Анна. Аз се срещам с тях.

— Не съм се опитвала да правя това — възразявам припряно. Кити ме гледа намръщено. Мисълта, че някой ѝ е отнел възможността за среща с Марк Суон, я влудява. — Просто отскочих до Хампстед Хийт, където снима, и помолих да ми позволят да му дам сценария.

Яростта, изписана на лицето на Кити, преминава в ужас.

— Какво си направила? Това е толкова непрофесионално, Анна! Как можа! Нали не е разбрал, че работиш в „Уининг“? — пита тя. — Че работиш за мен?

— Не, разбира се. Няма представа.

— Едва ли си се срещнала с него — поуспокоява се тя.

— Всъщност успех — казвам предпазливо. — Реши да вземе сценария и да му хвърли един поглед. Но се съгласи, че е много различен от тези, по които е работил.

— Разбира се! — крещи Кити в нов прилив на гняв. — Ако ме бе послушала, щеше да спестиш на всички ни голям срам.

Телефонът ѝ звънва и тя нервно натиска бутона за тонколоната.

— Какво има, Клер?

— Обаждане за Анна — кротко отвърща безпътният глас на секретарката.

— Какво от това, по дяволите? — тросва се Кити ядно. — Ще отговори, когато има време.

— Човекът... твърди, че се казва Марк Суон — плахо промълвява Клер.

С Кити се споглеждаме.

— Ще отскоча до бюрото си — предлагам.

— Никъде няма да ходиш — процежда през зъби и пхва слушалката в ръката ми. — Ще говориш от тук. Свържи го — нарежда на Клер.

Поемам слушалката с разтуптяно сърце. Кити натиска бутона за заглушаване на странични шумове, за да може да подслушва, без Суон да чува тежкото ѝ дишане. Проклятие. Дано не каже нещо, заради което да загазя.

— Анна Браун — казвам.

— Добре, Бъд Фокс — уверено заговаря Суон с плътния си баритон. Представям си усмивката му. — Искам да купиш двадесет хиляди акции на „Блустар“...

Онемявам. Очите на Кити ще изскочат. Явно не схваща.

— Господин Суон...

— Ако ще работим заедно, по-добре ме наричай Марк.

— Значи ви е харесал? — притаявам дъх. Вътрешностите ми се разтапят. — Харесал ви е?

— Браво, Шерлок — поздравява ме. Господи, колко секси звучи. — Импресариото ми ще припадне, но мисля, че ще бъде забавно. През есента имам малко свободно време в графика си. Ти ли ще продуцираш този филм?

Кити размахва ръце като обезумяла.

— Не — казвам, — шефката ми, Кити Симпсън.

— Е, кажи ѝ да се обади на асистентката ми Мишел и да уреди нещо — разпорежда се той. — Но държа и ти да присъстваш на срещата, малката.

Бог да го благослови. Обичам го!

— Както кажеш, шефе.

— Аз имам последната дума — предупреждава именитият режисьор. — Не подлежи на обсъждане.

Поглеждам Кити, която енергично кима.

— Няма проблем — казвам. — Много благодаря.

— Няма за какво — отвръща. — Вече съм твой господар. Ще те карам да работиш здравата, докато останеш без дъх.

— Харесва ми как звучи — отбелязвам.

— Кажи ѝ да се обади. Чао, Бъд Фокс.

Затваря, както и аз.

Кити ме зяпа, сякаш не може да повярва.

— Кой е Бъд Фокс, по дяволите? — пита.

— От „Уолстрийт“. Нали се сещаш?

— Аха! — проехтява звънливият ѝ смях. — Онова наивно филмче. Този Марк, толкова е забавен. Браво, Анна. Ще се обадя на „Личен състав“ по-скоро да увеличат заплатата ти.

По-скоро? Мислех, че увеличението вече е факт.

— Не е зле да позвъниш на сценаристката... онази Триш — казва Кити. — Нека бъде готова за среща с режисьора утре сутринта. Ще се обадя на Ели Рот. И на Карли Смит — усмихва се лукаво като котка и се заглежда в жълтия диамант на пръстена си. — Филмът ми наистина започва да става реалност — поглежда ме и кимва, сякаш е кралицата, а аз току-що съм спечелила златен медал от състезанията за наградата на единбургския херцог.

Излизам от офиса ѝ и виждам Джон да подскача обратно към бюрото си. Нима наистина е подслушвал с ухо, долепено до вратата?

— Е, какво стана там вътре? — пита нехайно.

Удостоявам го с усмивка.

— О, побъбрих си с Кити и Марк — отговарям със същото нехайство.

— Наистина ли? — явно е вбесен, направо съска. — Поздравления.

За нищо на света няма да поискам да ми донесе кафе в обзримото бъдеще.

Зная, че е детинско, но се чувствам чудесно. Ще се отбия в магазинчето за алкохол и ще си купя бутилка евтино шампанско. А после ще мина през видеотеката за касета с „Уолстрийт“...

Телефонът звънва, докато вървя към вратата.

Ръцете ми са натоварени с покупки. Купила съм си скариди с пикантен сос от „Маркс енд Спенсър“, голям млечен шоколад, естествено узрели праскови (доста скъпи, но какво от това, по дяволите). Нищо не ме интересува. Тази вечер имам повод за празнуване, а Джанет и Лили не биха отказали шампанско (Лили си е внушила, че е нискокалорично), така че трябва да има достатъчно.

Взех и шест пакета чипс със сол и оцет, ще изям най-малко два. А може би три.

Преди да тръгна от офиса днес, след като всичките ми файлове бяха незабавно прехвърлени в компютъра на Кити, от „Личен състав“ ми съобщиха каква ще бъде новата ми заплата.

Ще печеля по тридесет хиляди!

Тридесет. Хилядарки. На година!

Предвидена е и премия, ако „Майката на булката“ наистина се осъществи, но сумата не е уточнена. Кого го е грижа? За пет минути доходът ми скочи от шестнадесет на тридесет хиляди годишно! И вече имам собствено място за паркиране в подземния гараж!

Това би ме зарадвало, ако имах кола. Но не мога да си я позволя при тези цени на бензина и на паркирането. Къде бих могла да я държа тук? Месечната такса е почти колкото наема ми. Роб е богаташки син, кара порше „Бокстър“ ...

„Разбира се, няма да пожелае да наеме моето място“, мисля си. Би било под достойнството му! Ха-ха-ха!

Телефонът все още звъни, така че стоварвам чантите и вдигам слушалката.

— Ало?

— Анна?

— О, здравей, Чарлс — изричам с престорено въодушевление. Сякаш ми се обаждат зъболекарят. Но зная, че трябва да го изтърпя. — Мм, благодаря за чудесните цветя.

Чувствам се малко виновна. Преди да започне днешната фиеста, той ми изпрати онези рози и бях адски поласкана, нали?

— Харесаха ли ти? — пита с явно задоволство.

— Страхотни са. Държа ги на бюрото си.

— Е, дано са направили утрото ти по-приятно — казва малко сковано.

Струва ми се някак плах. Познавам това чувство. Веднага се опитвам да го накарам да се отпусне.

— Бяха идеалното начало на деня — уверявам го. — По-късно получих увеличение на заплатата. Мисля, че са ми донесли късмет.

— Увеличение?

— В момента съм асистент по един проект — пояснявам. — Мога да изиграя ключова роля за осъществяването му.

— Страхотно — радва се Чарлс. — Значи ще превърнеш романа ми във филм!

Проклятие. Чувството, че разговарям със зъболекаря, се прокрадва отново. Как да го накарам да разбере, че книгата му е скапана, по дяволите? Би трябвало да проявя смелост и да му кажа истината, като професионален продуцент.

— Все още работя по твоя роман — лъжа, като се преструвам на спокойна. — Искам да помисля върху идеята.

Така е по-лесно. Разбира се, че трябва да му кажа. Но друг път. След като имам време да помисля как.

— Нали отново ще излезем заедно тази седмица? — пита нетърпеливо.

— О, разбира се — отговарям му малко вяло.

Нямам желание да мисля след колко време ще се наложи да легна с него. Мразя секса. Повечето жени го мразят, нали? Искам да кажа, истинските жени, а не кльощавите хубавици като Лили и Джанет. Толкова е смуцаващо. Защо мъжете настояват да те гледат гола, макар да имаш коремче, и всъщност биха предпочели да го правите на тъмно?

Лично аз мисля, че дори на Лили и Джанет не им харесва. Излизат с такива нещастници. Може би и за тях е досадно задължение, както за мен. Всички се преструват, че сексът е нещо страхотно, а всъщност е ужасно неприятно изживяване. Понякога се налага да го правиш, за да задържиш приятеля си. Брайън все ми го напомняше. Искане ми се да се бях родила във викторианската епоха, но не като бедна проститутка, естествено.

Може би има нещо общо с факта, че не съм изпитвала никакви чувства към повечето мъже, с които съм била. Никой от тях не е карал сърцето ми да се разтуптява, както става с Брус Уилис или Брад Пит. Или дори Марк Суон. Но това не са истински мъже, а фантастични образи и вероятността да изляза с някого от тях е нищожна, нали? Зная, че са хора от плът и кръв, но сякаш не са. Споменът за Марк Суон в магазина се връща. Стои срещу мен, силен като лъв, висок и широкоплещест.

Отърсвам се от това видение и си напомням каква късметлийка съм, че Чарлс разговаря с мен. За бога, за момиче като мен дори той е гадже-мечта. Даже ми изпрати красиви истински цветя в офиса. Докато

ходех с Брайън, бях готова да умра за подобен знак на внимание. Опомням се и се съсредоточавам върху думите му.

— Е — казва Чарлс. — Този уикенд организирам малко тържество, което отдавна планирах. Извън града.

— В загадъчния замък Честър Хаус? — питам, но си представям унилото му изражение и припряно добавям: — Искам да кажа, би било чудесно, ако е в Честър Хаус.

— Всички ще бъдат там — обявява. — Бинки и Джейкъб, Шарлът и Оливия.

— Не ги познавам, Чарлс — напомням му тактично. Но намеренията му са добри.

— Е, добре, разбира се... Впрочем Ванна и Рупърт също ще дойдат. Ще сме много хора. Ще бъде с преспиване. Ще има танци, а на сутринта — риба с ориз, варени яйца и шампанско. Ще се радвам, ако и ти дойдеш — добавя с надежда.

Вратата се отваря зад мен и влиза Лили, забързана право към спалнята си.

— Предполагам... че ще мога — нямам право на отказ, нали? Какво извинение мога да измисля толкова бързо?

— Ало? — казва нечий глас. Лили е вдигнала слушалката на апарата в своята стая. — Кой е?

— Извинявай — обръщам се хладно към нея, — не видя ли, че говоря по телефона?

— Не, съжалявам — лъже най-спокойно. — Извинявай за прекъсването.

— Няма проблем — обажда се Чарлс.

— Оо, вие сте прочутият Чарлс Доусън? — пита Лили. Снишила е глас с няколко октави до дрезгавия секси тембър на заклетата пушачка, който е нейна запазена марка.

— Да. Здравейте — приветливо казва той. — С кого говоря?

— Имаш ли нещо против? — питам.

— Аз съм Лили, съквартирантката на Анна — представя се тя. — С приятелката ми Джанет също живеем тук. Нямаме търпение да се запознаем с вас. Слушали сме толкова много.

— Тогава заповядайте в събота в имението ми — казва Чарлс. — Поканих Анна на парти. Има предостатъчно място. Ще ми бъде приятно, ако и вие дойдете.

— Заети са този уикенд — намесвам се рязко.

— Не, не сме! — припряно възразява Лили. — С удоволствие ще дойдем! Много благодаря за поканата, скъпи!

— Значи ще очаквам и трите ви в събота — отговаря Чарлс, преливайки от задоволство. — Аперитив в седем, вечеря в осем. Танците започват в девет. Официално облекло, естествено.

Естествено.

— Чао, Анна — обръща се към мен.

— Чао — отговарям мрачно. — Ще се видим в събота — стоварвам слушалката и нахълтвам в стаята на Лили.

Точно когато се готвя да упражня физическо насилие, вратата се отваря и влиза Джанет.

— Здравей! — посреща я Лили. — Страхотна новина! Чарлс Доусън току-що ни покани на парти в Честър Хаус! Всички с официално облекло. Обзалагам се, че ще има много други наследници на имения, които просто се къпят в пари и се чудят за какво да ги похарчат — разсмива се. — Е, може да им помогнем.

Джанет свива рамене.

— Не искам да ходя.

Изглежда много потисната.

— Защо? — любопитства Лили.

— Днес ме върнаха от снимки. Казаха, че външността ми не е подходяща. Всички други момичета бяха на осемнайсет-деветнайсет и под петдесет килограма.

— Наистина трябва да направиш нещо във връзка с теглото си — строго казва Лили. — Сама си си виновна. Липсва ти самодисциплина.

— Посредникът ми цял следобед отказва да отговори на обажданията ми — споделя Джанет с насълзени очи. — От агенцията казват, че ще ми позвъни, но напразно чакам. Решил е, че вече не ставам за нищо.

— Мислила ли си за пластична операция за изглаждане на бръчки? — пита Лили.

— О, млъкни, Лили — казвам. — Джанет е само на дваайсет и осем години.

— „Само“? — подигравателно повтаря Лили. — Двайсет и осем означава старица.

Джанет изтрива насълзените си очи, а после издухва носа си, преструвайки се, че има хрема.

— Пълни глупости — заявявам. — Джанет, трябва да дойдеш на партито — присъствието и на двете там би било най-страшният кошмар за мен, а се опитвам да я придумам да дойде. — Имам нужда от приятелка — споделям. — Лили ще дойде, не можеш да ме оставиш сама с нея.

— Имаш Чарлс, поне той те харесва — изтъква Джанет.

— О, я горе главата! — успокоявам я. — Когато онези... — иска ми се да кажа „надути пуяци“, но не би прозвучало много ласкаво, затова решавам да използвам по-безобидна фраза — ... момчета от провинцията те видят, очите им ще изскочат.

— Ще има много мъже от висшето общество — отбелязва Лили.

Има предвид богати мъже.

— Повечето от тях са доста добра партия — добавям изкушаващо. — Имам предвид с аристократични титли.

— Може би ще дойда — склонява Джанет. — До събота ще сваля два-три килограма. Отново минавам на динена диета.

— Твърде много захар — отбелязва Лили.

— Мислиш ли, че с пълен глад ще успея? — тревожно пита Джанет. — Само на витамини и вода?

Лили свива рамене.

— Някои от мултивитаминните таблетки съдържат по пет калории — предупреждава тя. — Най-добре провери етикетите.

— О, това е нелепо — обаждам се нетърпеливо. — Или ще ядеш като нормален човек, или няма да дойдеш. Същото се отнася и за теб, Лили.

— Вече сме поканени — отбелязва Лили и мята лъскавата си платиненоруса грива.

— Мога да се погрижа поканата да бъде отменена — заплашвам. — Не си мисли, че няма да го направя.

— Добре — казва Джанет. — Честно казано, имах ужасен ден и не бих понесла глад като капак на всичко.

Лили я поглежда със съжаление, сякаш напълно ѝ липсва воля, но се опомня, щом среща убийствения ми поглед. Подавам ѝ бутилка шампанско.

— Вземи, отвори я, за да свършиш нещо полезно.

— О, шампанско! Но е евтино... — отбелязва разочаровано. — Е, става за пиене. Какво празнуваме?

— Получих увеличение на заплатата — гордо обяснявам и им разказвам подробно.

Джанет искрено се радва, а Лили се преструва. Точно това очаквах. Изяждам скаридите, след като и двете отказват да си вземат (и без това няма достатъчно за всички), но се съгласяват да хапнат праскови. След като изпиваме бутилка и половина, и трите се нахвърляме на чипса със сол и оцет.

Забавно е да наблюдавам как Лили се бори с изкушението. Иска още един пакет. Сигурно не е вкусвала чипс от пет години и след всяко парченце на лицето ѝ се изписва блаженство, сякаш е получила оргазъм. Отчаяно става, влиза в кухнята и се връща с полуувехнал стрък целина.

— Какво е това, по дяволите? — питам я.

— Целината е страхотна — уверява ме Джанет. — Докато я ядеш, изразходваш повече калории, отколкото поемаш.

— Само от един стрък отслабваш! — потвърждава Лили, преди да го захапне. — Трябва да опиташ — съветва ме тя.

— Не изглежда никак апетитно. Млечен шоколад? — развивам станиола под носа ѝ.

Струва ми се, че всеки момент ще припадне. Но Лили е момиче със силна воля.

— Чао! — става и пресушава чашата си. — Излизам — добавя и грабва сакото си.

— Къде ще ходиш? — пита Джанет.

— Не е твоя работа! — отговаря Лили и затръшва вратата.

— Ще си взема малко шоколад — казва Джанет, когато хоризонтът е чист. — Едва ли някой вече ще ме повика за снимки.

Отчупвам две квадратчета, давам ѝ ги и след кратка борба със себе си прибирам блокчето. Защото, ако го изяде цялото, сутринта стомахът ѝ ще се бунтува. Освен това мисълта, че е изяла цял шоколад, би могла да ѝ причини нервен срив. И чия би била вината?

— Е, за партито... — опитвам се да я развеселя.

— Какво ще облечеш? — пита ме.

Свивам рамене. Все едно ми е с какво ще бъда облечена. Повече ме интересува какъв тоалет ще избере тя. Ще стана за посмешище,

каквото и да сложа, нали?

— Черната си рокля с перлите — отвърщам.

— Винаги обличаш нея — чумери се Джанет.

— Подходяща е — обяснявам. — А ти с какво ще бъдеш?

Може би ще намеря някого за Джанет. Ще я сватосам. Всъщност е добро момиче, нищо, че е красива.

— Не съм решила — стрелва ме с поглед. — Но в петък ще отидем заедно да си купим по нещо. И на фризьор. Теб ще те гримира професионалист.

Изчервявам се от гняв.

— Стига, Джанет! Какъв смисъл има?

— Има смисъл, има — настоява тя. — Ще видиш.

Поклащам глава и посягам към нов пакет чипс. Не може ли просто да ме остави на мира? Аз я подкрепих, нали?

— Защо вместо това не си вземеш още една праскова? — предлага Джанет.

— По дяволите, не мога да повярвам — сопвам се. — Проявявам такова разбиране и съчувствие към теб...

— Не става дума за красота. А за здравето ти. Като изпълнителен продуцент ще имаш по-натоварен график и може би трябва да промениш начина си на хранене, поне донякъде. За повече енергия.

Мрачно оставям пакета. Отця ми се да ям чипс.

— Харесва ли ти новият шеф?

— Ели Рот? Да, свестен е — отговарям малко разсеяно. — Искам да кажа, не го харесвам по онзи начин. Приятелката ми Клер е хлътнала по него. Но е готин.

— Искаш ли да станеш като него? Да постигнеш успех и да правиш безброй касови хитове с големи звезди?

— Разбира се — отвърщам. Както бих искала да мога да прехвърчам между покривите на високите сгради.

— Тогава трябва да следваш неговия пример — сериозно заговаря Джанет. — Почакай — отива до етажерката с книги (аз чета само сценарии, а не бих се изненадала, ако Лили се окаже неграмотна за всичко друго, освен за модни списания.) — Обожавам тази книга — „Управлявай съдбата си“.

Поглеждам лъскавото американско издание. На корицата е снимана жена със спортен екип и огърлица с големи диаманти, сякаш е

забравила да я свали, преди да тръгне на фитнес.

Изглежда богата, стройна и здрава.

— Какво пише? — питам. Не е зле човек да ѝ отдели внимание, нали?

Ще бъде честна. Въпреки презрението си към Брайън, имам тайна слабост към книгите за самоусъвършенстване. Купила съм си повечето от тях. Всички най-известни. Експерт съм по осъзнаването на страховете и преодоляването им, седемте стъпки към успеха и прочие.

Разбира се, никога не прилагам ценните съвети от тях на практика, но си обещавам, че когато имам време, ще го направя.

— Ето — казва Джанет, докато прелиства страниците. — „Седма тайна на успеха: Следвай примера на учителя си! Избери милионер, по чиито стъпки да поемеш“ — бавно чете Джанет. Вдига поглед. — Шефът ти милионер ли е?

— Мулти — отвърщам вяло.

— „Не е нужно години наред да се опитвате да изградите свои стратегии — продължава Джанет. — Можете да си спестите това, като използвате неговите. Вашият учител е стигнал там, където вие искате да бъдете. Не се страхувайте да задавате въпроси. Подражайте на своя кумир във всичко. Мислете като него. Обличайте се като него. Бъдете като него. Като следвате съзнателно действията му, и вие ще постигнете същите резултати“.

— Ммм — въодушевявам се истински. Приятно ми е да говоря за кариерата си сега, когато вече мога да кажа, че имам такава. Искане ми се да се смея истерично, сякаш отново съм на тринадесет години.

Дали е възможно да прихвана малко от неговия успех?

— Може би има известна истина — възкликвам.

— Как изглежда той? — пита Джанет. — Струва ли ти се, че кипи от енергия?

— О, да — потвърждавам. — Висок е. С тъмни коси и мигли. Носи черни костюми и очите му се открояват още повече.

— Женен ли е? — интересува се тя.

— Има приятелка — отвърщам.

— Е, както всеки друг. А как би описала тялото му?

Изчервявам се.

— Що за въпрос? Откъде да зная?

— Все още ли не сте се изучукали в стаята на чистачките? — дразни ме тя.

Поклащам глава.

— О, извинявай, не се обиждай. Зная, че си луда по Чарлс — успокоява ме. — Просто питам дали изглежда силен и в добра форма.

— Разбира се, той е калифорниец.

— Ето, видя ли? — Джанет доволно отпива глътка шампанско. — Трябва да се постараяш и ти да поддържаеш форма. Само за да приличаш на него.

Жално хвърлям поглед към чипса със сол и оцет.

— Но никога няма да стана слаба — казвам. — Не искам да ям целина и да пия топла вода с лимон.

— Стъпка по стъпка — казва Джанет. — Намали колбасите. Повече плодове и по-малко чипс.

— Но е вкусен — изтъквам.

— Да — съгласява се Джанет. — Знаеш ли, останаха само два пакета. Ако изядем по един сега, вече няма да има какво да ни изкушава.

— Полезно е за здравето — одобрително казвам аз.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин се чувствам леко отпаднала. Не е точно махмурлук, но не съм и нетърпелива да скоча от леглото и да приветствам новия ден. Измъчвана от жажда, залитайки стигам до банята и пийвам малко вода с шепа от чешмата. После влизам под душа.

Докато водните струи ме обливат и отмиват шампоана, вчерашните събития изплуват в съзнанието ми. Най-хубавият ден в живота ми! Разговорът с Марк Суон. А после думите на Джанет.

Излизам, увита в огромната хавлия, която си купих, за да не започвам деня разстроена, след като съм видяла някоя невзрачна подробност от анатомията си в огледалото, но изведнъж ми хрумва да сторя нещо друго.

Оглеждам критично тялото си.

Странно е, след като години наред не съм заставала пред огледалото, освен за да проверя дали по зъбите ми няма червило. Изработила съм си сложни и изпитани методи да избягвам гледката. А ето ме сега, лице в лице с истината.

А тя е доста тъжна.

Това съм аз. Дебела ли съм? Относително е. Не е нужно укрепване на пода, за да не счупя дъските, или кран, за да ме пренася от стая в стая, но този корем...

Поглеждам едрото си тяло и пълните, мощни ръце. Краката ми не се виждат от тук, но не мога да скрия носа си, както и косата, сега влажна и залепнала за главата ми, плачеца за разресване. Кожата ми е бледа, но не като порцелан, а сякаш не е видяла слънце.

Казано накратко, не съм никак привлекателна. Имам и някои добри страни. Задникът ми не е голям, а краката ми са прави и атлетични. Не намирам и ръцете си за толкова грозни. Развила съм мускули от носенето на тежки папки със сценарии всеки ден.

Част от мен повтаря това, което си казвам всеки ден — че щом никога няма да бъдеш красива, каквото и да правиш, най-добре е да

ядеш каквото искаш и да се обличаш така, че да бъдеш незабележима. Но тази сутрин се обажда другата част, която иска нещата да бъдат малко по-различни. Вече ще имам повече пари. Заслужих повишение. Кити вярва в мен.

Бих искала да следвам примера на Ели Рот. Мечтая да стана като него, но в женски вариант. Бих се обзаложила, че не се тъпче с млечен шоколад и чипс със сол и оцет по цял ден. Може би се храни със соево сирене и пие сок от житни кълнове.

„О, това са глупости — обажда се едно гласче. — Не. Няма да ядеш соево сирене!“

Разбира се, че няма. Но може би... поне ще пробвам. Започвам да се чувствам виновна пред себе си, защото наистина се самозаблуждавам, че е възможна промяна. Но просто на шега ще понамалая вредната храна.

— Много е вълнуващо — споделя Триш, когато пристигам, за да я взема. Сплела е дългите си руси коси на лъскава плитка и е избрала сребриста риза, черна плисирана пола, обувки с висок ток и мрежест чорапогашник. Прилича на неустоима сладурана от шести клас. Представям си изражението на Кити, когато я види. Или на Марк Суон. Застанала до нея, ще изглеждам женствена колкото Ленъкс Луис^[1].

Но тя наистина е в еуфория. Създава впечатлението за лъчезарно дете, подскачащо по пътя към Евродисни, което би събудило симпатия у всеки.

— Не мога да повярвам — казва. — Ти си истински гений.

— Все още не е напълно сигурно — предупреждавам я.

— Но ще бъде — уверява ме тя. — Щом Грета Гордън и Марк Суон са се навили. Гледа ли „Заподозрени“?

— Да.

— Страхотен филм, мамка му. Що за човек е той? — изважда цигара и запалва клечка. — Искаш ли една?

— Не, благодаря.

— Страхотно средство за потискане на апетита — любезно казва тя. — Наистина ли е самовгълбен гений?

Усмиввам се.

— За самовгълбен — не зная, но безспорно е гений.

— Тази Кити ми се обади — споменава Триш. — Вчера намина да се види с мен.

Примигвам.

— Какво?

— Да, следобед. Святна жена — неуверено казва тя.

Боря се със себе си. Отишла е при Триш, докато аз бях в Хампстед Хийт.

— Може да се каже — съгласявам се най-накрая. Какво ли е целяла? Отишла е без мен... Нали искаше да се срещне със сценаристката, а аз не бях в офиса... Може би е щяла да ми каже, но покрай обаждането на Суон е забравила.

„Нали увеличи заплатата ти? — напомням си. — Излишно е да ставаш параноичка“.

— Каза ми, че е привлякла Грета да изиграе ролята и че ще продуцира филма — споделя Триш и ме поглежда с крайчеца на очите изпод тъмните си мигли. — Твърди, че тя е човекът, на когото мога да имам доверие.

— Е, значи е така — уверявам я лоялно.

— Не спомена за теб — изтъква Триш.

— Не е нужно. Увеличи заплатата ми — чувствам се задължена да го кажа. — Позволява ми и аз да работя по проекта. Актьорски състав, режисьори, всичко.

— Няма да издребняваме — Триш разтърсва крехките си рамене. — Стига ти да си доволна.

— Напълно — отговарям. — Кити представи сценария пред Ели Рот и привлече Грета.

Изчервявам се и се питам защо говоря, сякаш се опитвам да убедя себе си. Спирам такси.

— Скачай в колата — казвам. — Предстои ни важна среща.

— Ммм — весело мърка Триш, докато се настанява на изтърканата кожена седалка. — Самовглъбените гении Марк Суон и Триш Евънс. Мислиш ли, че би ме харесал?

Поглеждам я и си представям малкото ѝ крехко тяло до едрата фигура на Марк Суон, като балерина до Арнолд Шварценегер (каквото беше, когато се снима в „Зов за завръщане“).

— О, да — отвръщам с леко огорчение. И кой би ме упрекнал? — Не се и съмнявам.

Явно ще бъде съдбоносна среща. Кити се цупи, защото няма да се състои в нейния офис. Ели Рот е наредил всички да отидем на четвъртия етаж. Все пак е твърдо решена тя да командва парада.

— Триш, скъпа — бърза да я приветства Кити, когато пристигам, следвана от сценаристката. — Изглеждаш фантастично, просто зашеметяващо. Ели много ще те хареса.

Днес самата тя е особено издокарана, с жълт вълнен костюм, перли колкото орехи, пръстена с диамант, лимоновожълти обувки с много високи токчета, тънки като игли, и мека бяла чанта „Шанел“, окачена на рамото ѝ. Прилича на разцъфнала жълта маргаритка.

— Грета ще бъде тук всеки момент — обещава, докато чакаме пред асансьорите, и се оглежда като момиче в клуб, хвърлящо око наоколо за някой богаташ. Триш е чудесна, но днес няма да бъде обект на голямо внимание. — Марк Суон също — чудя се чий задник ще целува по-напред, ако пристигнат заедно? — Анна, бъди така добра да вземеш записките си. Джон, донеси бележника ми.

— Джон? — питам. Какво ще прави Джон на тази среща, по дяволите?

— Разбира се, Анна — казва Кити с познатата престорена любезност, която означава, че ако отново отворя устата си, ще ме убие. — Той също е част от екипа!

Джон ми се усмихва със злорадство и не пропуска да се подмаже:

— Веднага, Кити.

Опитвам се да се усмихна. Може би просто съм параноичка. Джон наистина работи за Кити. Може би е намерила някаква задача за него. Може би търси специалисти по декори, дизайнери на костюми...

— Триш, върви с Анна, скъпа. Тя ще те представи на Ели — нетърпеливо казва Кити. Явно иска да се отърве от нас, за да посрещне Грета сама. И Марк.

Завеждам Триш в разкошния кабинет на Ели Рот на четвъртия етаж. Едва сега започвам да вярвам, че съм на път да превърна един филм в реалност. Защото обстановката тук е на светлинни години от малките офиси долу, в които цари безпорядък. Всичко говори за невъобразими корпоративни суми. Рот вече е свалил емблемата на

„Уининг“ и е сложил страхотно лого на „Ред Крест“. Мекият бял мокет заглушава стъпките, от огромния японски водоскок се носи успокояващо шуртене, а бонзаите в керамични саксии са подрязани и оформени като малки скулптури. И тук телефоните непрестанно звънят, но звукът им е приглушен, а секретарките не са изтормозени и плахи като Клер, а уверени тридесетгодишни жени със сака и равни обувки.

— Е — Рот ни посреща на вратата. Офисът му е със затъмнени стъкла от пода до тавана и обзаведен е в стил, характерен за Ел Ей. Без да обръща внимание на двамата ни с Джон, се усмихва на Триш. — Значи това е сценаристката. Имате невероятно въображение.

Детегледачката поглежда ангелски красивото му лице и се усмихва.

— Добре съм се справила, нали? — пита го. — Много мислих върху този сценарий.

— Разбира се — спокойно я уверява Рот. — Имаме само няколко забележки...

Сърцето ми се свива. Ще го съсипе, а е почти идеален. Защо продуцентите постъпват така? Влюбват се в един сценарий, откупват го, а после го променят, докато стане неузнаваем и ужасно блудкав.

— Няма проблем — Триш ме поглежда с израз на доверие. Кокетно се усмихва на Рот, но той сякаш не забелязва.

„Бизнесът си е бизнес“, предполагам.

Кити блъсва вратата, без да почука, и се отдръпва, за да стори път на жена, облечена в черно от главата до петите, с извити тъмни очила.

— Грета! — Рот приветливо ѝ се усмихва. Прекосява стаята със скоростта на светлината, подава ѝ ръка и я повежда към дивана. Кити се намръщва. — Искрено се радвам да те видя. За нас е голяма чест.

Целува ѝ ръка.

— Бих пийнала кафе — пожелава достолепната дама малко надменно.

— Разбира се — Рот щраква с пръсти. — Донесете на госпожа Гордън едно кафе.

Никой не помръдва.

— Какво чакаш, Анна? — подканва ме Кити. — Чу Ели.

Тъкмо ставам на крака, за да вляза в ролята си на слугиня, когато вратата отново се отваря и влиза Марк Суон.

— Извинявайте за закъснението — казва той.

— Пристигате тъкмо навреме — уверява го Кити с топлота, втурва се към него, протегнала напред ръката си с нокти като на орел, украсена с бляскав диамант. — Аз съм Кити Симпсън. „Майката на булката“ е моето бебче — добавя с чаровна усмивка. — Това е Триш Евънс, авторката на великолепия сценарий. Разбира се, ще направим няколко мънички промени. А това е Грета Гордън, която — сигурна съм, познавате...

— Не сме се запознавали — отвръща Суон и кимва на актрисата. — Но винаги съм ви се възхищавал.

Господи, огромен е. Със сигурност е над метър и деветдесет. И има толкова широки рамене. Чертите му не са съвършени като на Ели Рот, но са въздействащи. Ъгловата челюст, тъмни очи и гъсти вежди. Забелязвам, че всички жени в помещението, без изключение, сме изправили гърбове след влизането му и го гледаме със страхопочитание.

— А вашият сценарий наистина е фантастичен — обръща се Суон към Триш.

— Радвам се да се запознаем, Марк — казва Рот и му подава ръка. Личи си, че не му е приятно Суон да го гледа отвисоко, но се примирява. — Обожавам всичките ви филми. Гласувах за вас в Академията.

— Много благодаря — казва режисьорът.

Поглежда крадешком към мен и ми намига.

Навеждам глава и се опитвам да скрия усмивката си. Той ми намигна! Марк Суон ми намигна!

Кити забелязва, разбира се. Нищо не ѝ убягва.

— Вече сте се запознали с Анна, която работи за мен, а това е колегата ѝ Джон — Кити отново се усмихва. — Анна тъкмо щеше да отиде за кафе, искате ли и вие?

Изчервявам се. Представят ме като слугиня, каквато съм всъщност. Струва ми се нечестно. Какво ще кажете за следния вариант: „Това е Анна, която откри сценария“? Но, разбира се, не можем да разкрием истината. Трябва да бъде лансиран от по-влиятелен продуцент, както ме увери Кити.

— Е, тъй като прочетох сценария и реших да режисирам филма само благодарение на Анна — не принудено изтъква Суон, — мисля, че тя заслужава някой да ѝ донесе кафе.

Не мога да повярвам, че го каза! О! Обичам го.

— Няма проблем — прошепвам с пламнали страни.

Ели и Кити се надпреварват да изразяват съгласие.

— Ха-ха, разбира се — казва Кити. — Донеси на всички ни кафе, Джон.

— Веднага — угоднически отвърща той. — Как го предпочитате, господин Суон? Аз съм ваш голям почитател. За мен ще бъде удоволствие да ви донеса кафе.

— Без захар — отговаря Суон.

Отново ме поглежда, сякаш едва се сдържа да не завърти очи.

Забивам поглед в бележника си. Полудявам ли, или Марк Суон наистина се опитва да флиртува с мен? Виждам, че Ели и Кити са забелязали и вибрациите, които долавям, не са одобрителни.

— Е, добрата новина е, че тази сутрин обсъдих проекта с „Парамаунт“ — припряно заговаря Рот и привлича вниманието на Суон. — Съгласни са да го поемат.

— Много мило от тяхна страна — казва Суон със сарказъм.

Той е най-нашумелият режисьор в британската киноиндустрия и го знае. Разбира се, всяка студия би се възползвала от шанса да представи поредния му филм.

— Реших, че би било полезно да повикам двама ви с Грета, за да запознаем сценаристката с вижданията си — казва Рот. — Да ѝ обясним какво желаем да промени.

— Имаш ли бележник? — попита я Кити. — Заповядай, ако нямаш. Добре е да водиш подробни бележки.

— Ролята на Елси трябва да бъде малко по-положителна — казва Грета. — Да буди повече симпатии в първите две части.

— Сценарият е твърде дълъг. Ще се наложи да съкратиш десет страници. И запомнящите се реплики да бъдат на равни интервали — казва Рот. — На всеки десет минути смях, това е формулата. Десет страници, ключова реплика. Десет страници, ключова реплика — повтаря той, сякаш не забелязва ужасеното изражение на Триш. — Ще добиеш представа за ритъма.

— Елси трябва да бъде по-добра. И много по-привлекателна — обажда се Грета. — Нещо като модел за подражание за по-възрастните жени. Преуспяла. Филантропка. И с впечатляваща кариера. Какво ще кажете за съдия? Зная, че изглеждам добре в черно — замислено казва тя.

— Кафето — напевно съобщава Джон и внася поднос с чаши, чинийки и малки канички с мляко. Всички са от един сервиз, за разлика от пластмасовите лъжички и големите очукани чаши, от които прием долу, с надписи като: „Ако искам мнението ви, ще ви дам думата“, или „Старите играчи на борсата не умират, само замразяват активите си“. — Пийте, докато е горещо — продължава да пее той, завърта китката си, за да налее млякото с пяна, и слага от онези бъркалки за коктейли с вградени кристалчета захар. Днес е необичайно сръчен.

— За тези промени... не зная — колебливо заговаря Триш. — Анна каза, че сценарият ѝ харесва такъв, какъвто е.

— Каквото и да мисли Анна, винаги се налага сценаристите да правят промени — настоява Рот.

— Да, но толкова съществени за Елси? Тя е цялостен образ. Ще го съсипя.

— Ще направиш промените, Триш — отсича Кити с усмивка на крокодил. — Задачата ти е да прилагаш нашите възгледи.

— Аз ще играя ролята. Мисля, че зная кое е най-добро за Елси — царствено заявява Грета.

— Но Анна каза...

— Анна не е човекът, който взема решенията тук. Аз ги вземам — изтъква Кити със заплашителна нотка, която Триш не долавя. Ели Рот прочиства гърлото си. — И Ели, разбира се.

— Всъщност — намесва се Марк Суон — ги вземам аз.

Кити, Ели и Грета извързват глави към него.

— О, разбира се — прочувствено се съгласява Кити, — когато започне заснемането.

— Не, по време на целия процес. От предварителната работа до последните подробности — Суон свива рамене. — Не работя по друг начин. Всички промени в сценария трябва да бъдат одобрени от мен, както и актьорският състав, снимачният екип, всичко. Аз съм шефът на продукциите си. На филма се изписва моето име. Когато се появи

надписът „Филм на Марк Суон“, държа това да бъде истина. Аз поемам вината в случай на провал или обирам лаврите, ако филмът има успех. Това означава или пълен контрол, или се отказвам. Ако не сте съгласни, радвам се, че се запознахме, но си тръгвам.

Грета нервно поклаща глава. Явно не желае да загуби симпатиите на човека, който може с един замах да съживи кариерата ѝ.

— Не възразявам — казва припряно. — Вие сте маестрото!

— Точно така — веднага се съгласява Кити. — Както кажеш, Марк.

Споглеждат се с Рот, който сковано кимва и се усмихва насила.

— Няма проблем, няма проблем — разперва ръцете си с оформен маникюр. — Триш, ще се изразя по друг начин. Твоята работа е да прилагаш възгледите на Марк.

Не зная накъде да погледна. Атмосферата е напрегната като във Флорида по време на избори. Негодуванието зад фалшивите усмивки на Кити и Ели е почти осезаемо. От Грета Гордън лъха страх, а Триш изглежда озадачена и ядосана.

Единственият, който остава напълно спокоен, е Суон.

— Приех проекта само защото ми харесаха възгледите на Триш — казва той. — Макар и да не разбирам какво кара всички ни да говорим за възгледи. Става дума просто за един филм.

Триш не може да сдържи смеха си и виждам как Кити и Рот потръпват.

— Мамка му — провиква се тя, — приятел, ти си почти нормален!

Суон се засмива.

— Е, честито.

— Мислех те за самовгълъбен гений — добавя Триш. — Но Анна каза, че не си такъв. Че изобщо не си самовгълъбен.

Суон насочва вниманието си към мен и ми се иска да се свра под масата. Едър е като скала. И е истинска легенда.

— Така ли? — пита той. — Е, не съм и гений, Бъд Фокс.

Не смея да го погледна.

— „Уолстрийт“ — изведнъж казва Кити. — Страхотен филм! Толкова интересни въз... ааа... сцени.

— Първите две трети са върхът — отбелязва Суон. — Коя е любимата ти сцена?

Кити започва да се изчервява.

— Аз...

Безпомощно се озърта. Не е гледала филма. Запитвам се откога не е гледала филм, който не е наша продукция.

— Каза ми, че обичаш онази, в която Бъд Фокс влиза в офиса на Гордън Геко — притичвам ѝ се на помощ.

— Да! — възкликва тя. — Обожавам я! Толкова е смешна! Забележително чувство за хумор.

— Смешна? — пита Суон. Очевидно му е забавно.

Незабелязано поклащам глава към Кити.

— Толкова... драматична, че ме разсмя — отчаяно казва.

— Кити намира тънката сатира за много остроумна — обяснявам.

— Именно — потвърждава тя.

— Разбирам — отвръща Суон. Питам се дали отново ще ми намигне. За щастие този път се сдържа. — Както и да е, искам главната роля, на Елси, да остане както е в сценария. Изненадан съм, че настояваш за промени — обръща се към Грета. — Щом искаш да се завърнеш на екрана, не бива да се придържаш към познатия си идеализиран образ. Елси е алчна, стисната, жалка... Но с такива роли се печелят Оскари.

— Наистина ли мислиш, че аз... — плахо пита Грета.

— Само ако положиш много усилия и приемаш режисьорски забележки — прямо отговаря Суон. — Имаш лоша репутация, Грета. Аз съм шефът на снимачната площадка и не обичам примадони. Няма да получиш специална гримьорна и никой няма да избира само червени бонбони „Ем енд Ем“ за теб. Разбрано? Ще съставим писмен договор и ако изпаднеш в истерия или се опиташ да възпрепятстваш заснемането, ще заведа дело.

Грета изглежда поразена, но бързо се опомня. Представям си как в съзнанието ѝ се завърта малка въртележка и хамстерчето в нея затананиква: „Оскар, Оскар, Оскар“.

— Ти си шефът, Марк — прошепва тя.

Ели Рот и Кити изглеждат впечатлени. И с право.

Триш отново се усмихва.

— Същото се отнася и за теб, скъпа — предупреждава я Суон. — Няма да искам много промени, но без мрънкане по повод онези, за

които настоявам. Ще изслушам мнението ти, но аз ще имам последната дума. Ако не ти харесва, ще наемем друг сценарист. Честно е, нали?

— Не особено — отвръща Триш с усмивка. — Но предполагам, че нямам голям избор, а?

— Никакъв — шеговито отговаря Суон. — А вие — обръща се към Ели и Кити. — Бюджетът е нисък. Всичко е наред, няма да искам хонорар. Ще работя за удоволствие.

— Възхищавам се на хъса ти за работа — учтиво отбелязва Ели Рот, съвсем на място.

— Но уловката е, че всичко ще става с моето одобрение, и може би няма да приемам много предложения от „Уининг“.

— Вече сме „Ред Крест“ — изтъква Рот.

— Както и да се наричате.

— Но, Марк — продумва Кити с треперещ глас, — нали ще присъстваме на съвещанията? Продуцентите трябва да следят развоя.

— Досега свърши отлична работа, Кити — спокойно казва Суон. — Вече намери сценария, звездата и режисьора, без големи претенции. Останалото можеш да оставиш на мен. Нямам нищо против да присъстваш на съвещания от време на време. Но не твърде често.

— Съжалявам, но трябва да се намеся — обажда се Ели Рот малко тревожно.

Не мога да повярвам, че трансформацията, която наблюдавам, е истина. Рот, с идеално скроените костюми, калифорнийския загар и златния ролекс с диаманти, когото смятах за въплъщение на властта. Дори Кити пълзеше пред него. Излъчваше самоувереност. Човекът с безупречна външност, подобаваща на една от най-богатите и влиятелни личности в Холивуд. И този широкоплещест, скромно облечен мъж изведнъж го накара да затрепери.

Ели Рот има силно тяло, навярно плаща на личния си треньор по сто долара на час, но Марк Суон би го победил при ръкопашен бой без усилие.

— Трябва да има наш представител при всеки етап от заснемането на филма — настоява Рот. — Държа да зная как върви.

Суон си дава вид, че размишлява.

— Е — склонява накрая, — можеш да изпратиш Анна.

Примигвам.

— Анна! — избухва Кити. — Но тя е само асистент!

— Анна ме намери — спокойно казва той. — И ми харесва.

— Идеята беше моя — припряно заявява Кити.

— Не — възразява Суон. — Сериозен изпълнителен продуцент като теб би се свързал с мен чрез импресариото ми. Опитите за достигане до снимачната площадка са лудост, присъща само на младите. Дързък ход — обръща се към мен. — Ако присъстваш на обсъжданията, би могла да научиш нещо за филмите в реалния свят. Така ще стане по-добър продуцент — казва той на Кити.

— Анна не е продуцент, а само асистент по подбор на сценарии — злобно просъсква тя. — Мислим, че все още е рано за голяма крачка напред. Самата тя не бърза, нали, Анна?

Разбира се, че бързам! Но срещам погледа ѝ, който ме предупреждава, че нямам право на възражение.

— Не — промълвявам със свито сърце.

— Имам необходимия опит. Мога да участвам — убеждава го Кити с кокетна усмивка. — Ще ти докладвам всеки ден, Ели — добавя почтително.

— Искам Анна — не отстъпва Суон.

— По-добре Кити, господин Суон — отново долавям ярост в очите на шефа си. — Спечелила е Оскар — продължавам глуповато. — Наистина е изключително добър продуцент. Аз не разбирам нищо.

— Ще разбираш, когато приключим с работата по този проект — уверява ме Суон. Отново поглежда Кити и Ели и свива рамене. — Готов съм да режисирам филма без пари. Ще бъде забавно. Анна ми харесва, така че присъствието ѝ като ваш представител ще бъде приятно за мен. Ако това ви смущава, можем да си спестим много неприятности, като се разкарам и ви оставя да потърсите друг режисьор.

— Не, не, Марк, съгласни сме — отвръща Рот и хвърля предупредителен поглед към Кити, която отново е зяпнала. — Добре.

— Чудесно — приключва Суон. — Елате и трите в хотела ми в пет. На Парк Стрийт 47.

Триш и Грета отговарят, че ще бъдат там, аз само кимвам. Не дръзвам дори да вдигна очи. Не съм усещала такава тръпка, откакто на шестнадесет гледах концерт на „Бийсти Бойс“ от първия ред и въздишах по Ад Рок. Зная, че Кити ще обвини мен. Сигурно и Ели Рот.

Но не мога да сторя нищо. Марк Суон иска аз да представлявам компанията и само това е от значение.

Той се изправя и всички скачат на крака. Обикаля стаята и подава ръка първо на Грета. Накрая стига до мен.

— Радвам се, че отново се видяхме — хваща ръката ми в огромната си длан.

— Ще се видим следобед, господин Суон — казвам делово.

— Разбрахме се да ме наричаш Марк — напомня ми. Леко стиска ръката ми. — Ще бъде забавно — обещава ми. И излиза.

Седя на дивана в офиса на Ели Рот и нервно кърша ръце в скута си. Чувствам се виновна, макар и да няма за какво. Аз съм от хората, които стават неспокойни винаги, когато видят полицаи, или преминават през коридора „Нищо за деклариране“ на митницата.

Кити и Рот не изглеждат никак доволни от обяснението ми. Трябваше да се очаква, но ме гледат така заплашително, сякаш съм военнопленник от база „Гуантанамо“.

— Как ти хрумна тази идея? — злобно пита Кити.

— Не зная — отговарям плахо. — Просто се сетих за него.

— И случайно се сблъскахте в магазина — добавя Рот. Приветливо се усмихва, но позата му издава недоверие. — Кажи ми отново, какво правеше там?

— Просто влязох, за да си купя нещо сладко.

— Правдоподобно — ехидно отбелязва Кити.

— И се е съгласил да прочете сценария.

— Да — потвърждавам. — Честна дума, беше просто случайност.

— Сигурна ли си, че не си имала други контакти с него? — пита Рот, повдигайки вежди, които — едва сега забелязвам, са оскубани и изписани. Като на момиче. Повече ми харесват буйните вежди на Марк.

— За какво намеквате?

— Дали не си била... в интимни отношения с него.

„Интимни отношения“. Не, освен ако броите това, че хвана списанието, което изпуснах. О, почакайте, под „интимни отношения“ американците имат предвид „сексуални“.

— Аз? С Марк Суон?

Толкова съм нервна, че не сдържам смеха си. Тази мисъл е лудост. Искам да кажа, Марк Суон би могъл да има всяка жена.

Кити става малко по-спокойна.

— Само в най-смелите ѝ фантазии — казва подлата кучка. — Едва ли Марк Суон би поддържал връзка с Анна, Ели.

— Изглежда, много те харесва — продължава Ели, сякаш това е неразгадаема мистерия, която е в противоречие със здравия му разум.

— Знаете какви са режисьорите — казвам плахо.

Рот рязко кимва.

— Творческите личности са големи ексцентрици — съгласява се той. Приемам това като послание с холивудски код, което означава: „Разбира се, всичките са откачалници“. Научила съм основното правило в киноиндустрията, според което човек не бива да говори нищо лошо за когото и да било, защото един ден обектът на злословието може да му бъде полезен. Ели Рот би намерил добра дума дори за филм като „Трудна свалка“, ако някой поиска мнението му.

— Помни само едно, Анна — строго продължава той. — Това е мой проект. И на Кити — добавя, когато среща погледа ѝ. — Ти не си продуцент. Ще бъдеш изпратена като наш представител по молба на режисьора, за да докладваш на продуцентския екип как върви предснимачната подготовка.

— Разбирам — отвърщам кротко.

— И трябва да бъдеш наясно на кого дължиш лоялност — казва Рот. Предупреждава ме. — Работиш за „Ред Крест Пръдакшънс“, а не за Марк Суон. Ще водиш записки за всичко, което видиш и чуеш, и ще ни го съобщаваш. Особено ако възникнат проблеми.

— Особено проблеми със самия Марк — добавя Кити с огорчение.

— Разбира се — обещавам.

— Ти ще бъдеш очите и ушите ми — заключава Рот. — Поемаш тази отговорност, въпреки че си само асистент. Очаквам да оправдаеш доверието ми. Настоявам да научавам всичко, дори неща, които актьорите и екипът не биха искали да узная.

— Ще ви съобщавам всяка подробност — обещавам. — Надявам се да получа повишение — добавям плахо и Кити смръщва вежди.

— Нека видим как ще се справиш с това — казва Рот. — Бъдещето ти зависи от тази задача, Анна.

— Благодаря, господин Рот — искрена съм. — Няма да ви разочаровам.

— Това е всичко — казва той. Изражението му добавя: „В противен случай лошо ти се пише“.

Ставам, грабвам чантата си и слизам долу.

Когато влизам в офиса, Джон е струпал върху бюрото ми огромна купчина сценарии.

— Какво е това?

— Домашното за уикенда — отговаря злорадо.

— Но...

Вратите на асансьора изсъскват и излиза Кити.

— Никакво „но“ — казва Джон.

— Естествено, ще изпълняваш и обичайните си задължения, Анна — заявява тя. — Искам да разбереш, че този каприз на Марк не променя нищо... освен че той излага продукцията ни на риск, като се доверява на човек без опит.

Поглеждам купчината папки.

— Добре — отвърщам. — Кити, може ли да поговорим за малко насаме?

— Каквото имаш да ми казваш, можеш да го кажеш пред Джон — сопва се тя.

— Моля те — мънкам жално.

Кити отстъпва.

— Тридесет секунди.

Посочва към офиса си. Влизаме и затварям вратата, докато тя намества костеливото си тяло зад бюрото. Заставам срещу нея като ученичка, повикана при директорката.

— Виж — започвам, — уверявам те, че не съм планирала това. Нямам нищо общо... нямах представа, че ще поиска аз да представлявам компанията.

— Хм — промърморва Кити.

— Можеш да разчиташ на мен — продължавам припряно. — Искам това повишение, а зная, че няма да го получа от Марк Суон. Ще бъда дясната ти ръка. Ще ти докладвам за всичко.

Кити ме поглежда и леко отпуска рамене.

— Знаеш, че можеш да ми имаш доверие, Анна — казва тя. — Увеличих заплатата ти.

— Да, много съм ти благодарна.

— Е, наистина казах, че вероятно ще получиш повишение, но в подходящ момент, така че очаквам да свършиш добра работа за нас при Марк... — махва с ръка. — Може би когато приключи предснимачният етап...

Усмиввам се. Поставя срок, което означава, че говори сериозно. Наистина ще ме повиши.

— Когато се издигнеш — продължава, сякаш прочела мислите ми, — няма да бъде формално повишение като на Шарън. Ще имаш свой офис и асистенти и ще обявим това в специализираните издания.

Фантастично! Иде ми да заподскачам от радост.

— Само недей да таиш злоба срещу мен — казва Кити. — Трябва да бъдеш на наша страна, а не на страната на Марк.

— Зная — уверявам я. — Благодаря, Кити, няма да съжаляваш.

През останалата част от деня сякаш летя. Преглеждам новите сценарии (всички до един са ужасни) и нахвърлям няколко стандартни бележки. Но през повечето време гледам часовника, очаквайки да стане четири и трийсет, за да изляза от офиса и да тръгна към Парк Стрийт. Нямам търпение. Ще мога да благодаря на Марк, че ми даде шанс да участвам в истинско предснимачно обсъждане. И да се докажа пред Кити. Зная интереса си и ще им давам толкова подробни записки, че и двамата с Рот ще имат чувството, че са присъствали лично.

Сякаш съм спечелила от лотарията! Удава ми се възможност да впечатля всички. Шефовете си, Марк Суон, Триш и Грета. Впускам се във фантазии за кариерата си. След пет-шест години бих могла да стана голям холивудски магнат. И да бъда богата колкото Ели Рот!

Всички в офиса ме зяпат. Шарън и Джон стоят до кухнята толкова близо един до друг, че челата им се докосват, и си шушукат. Майк Уотсън ме гледа навъсено през стъклените стени на своя офис, но когато го хващам, извъръща глава. Сякаш прочитам мислите им: „Не и Анна“. Но истината е, че щастието се усмихна именно на мен.

Дължа благодарност за това на Марк Суон!

Шарън се приближава. Бързо спирам да играя на минички, за да не ме издаде в „Личен състав“.

— Здравей! — усмихва ми се приятелски.

— Здравей — отвърщам подозрително.
— Искаш ли кафе? — пита любезно. — Или билков чай?
— Не, благодаря — чай, в който се е изплюла?
— Мога да отскоча до „Старбъкс“ и да ти донеса капучино или топъл шоколад, ако желаеш — явно е намислила нещо.
— Какво искаш, Шарън?
— Не бъди такава — упреква ме. — Какво те кара да мислиш, че искам нещо? Просто сме приятелки, нали?
По-рано поне се държахме учтиво една с друга, но откакто получи повишение, явно си е вгълпила, че мисията в живота ѝ е да ме тормози безмилостно. Не казвам нищо.
— Страхотен заговор сте спретнали с Марк Суон — подхвърля ласкателски. — Всички в офиса говорят за това.
— Просто се сблъсках с него.
— Изглежда истински те харесва.
— Много е мил — признавам.
— Чух какво е казал Ели Рот. „Тук има нещо подозрително“ — цитира Шарън, снишавайки гласа си до заговорнически шепот. — Не си спала с него, разбира се.
— Не съм.
— Марк Суон не би легнал с теб. Очевидно.
— Очевидно — въздъхвам. Мечтая за милион лири, които да похарча за пластични операции на цялото си лице и тяло, но дори тогава...
— Впрочем ти вече си заета — добавя подигравателно. — Ходиш с добродушния дребосък, който ти изпрати цветя.
Разбира се, че не съм заета. Просто излизам с него.
— Не е дребосък — защитавам го.
— Е — припряно казва Шарън, — сигурна съм, че има и пониски мъже, а и размерът няма значение, нали?
Замислям се за проклетия си висок ръст и си представям как стърча над Чарлс.
— Точно така, няма значение.
— И двамата притежавате вътрешна красота — успокоява ме тя.
— Впрочем... колко добре познаваш Марк?
— Съвсем бегло.
— Има ли си приятелка? — пита уж нехайно.

Аха. Трябваше да се досетя.

— Нямам представа — отговарям. Но предполагам, че има. Впечатляващо красивите милионери рядко остават самотни, нали?

— Не е впечатляващо красив — изрича Шарън смаяна. — Прилича на огромна горила. Би било голям късмет да си намери приятелка. Видях го, когато влезе. Разбира се, външният вид не ме интересува. Просто се възхищавам на таланта му.

— Сигурна съм, че ще бъде поласкан да го научи.

— Ще се опиташ ли да разбереш нещо повече за него? — мрънка Шарън с умоляващ тон.

— Ще го попитам — отвръщам ѝ с неохота.

— Благодаря — тя засиява. — Ти си истинска приятелка, Анна.

— Марк Суон? — пита Клер, която досега е слушала внимателно. — Защо да си правиш труда да го преследваш, когато Ели Рот работи в тази сграда?

Въздъхва замечтано.

Шарън оглежда новия ѝ, секси имидж с презрение. Явно няма високо мнение за жените, които боядисват косите си сами и носят къси кожени поли.

— Ели Рот няма да ти върже — троснато заявява тя.

— Откъде знаеш? — пита Клер и настръхва.

Шарън уверено мята къдрици.

— Два пъти му занесох кафе, когато дойде при Майк.

— Е, и? Аз също — споделя Клер.

— Не ме покани да излезем — уточнява Шарън. — Значи или е гей, или си има приятелка.

Клер изсумтява.

— Не е поканил и теб — изтъква новоповишената.

— Това не означава, че няма да го направи. Може би чака удобен момент — сопва се секретарката. Гневно се взират една в друга, а аз се подсмиввам. Хубавици! Чудя се какво ли е да си вадиш заключение, че нещо не е наред с мъжа, който не проявява интерес към теб. Бих се радвала да притежавам такава самоувереност. Поне веднъж. Поне за пет минути.

— Теб никога няма да те покани — злобно подхвърля Шарън. — Все едно да покани Анна.

Разсмива се. Приповдигнатото ми настроение започва да се изпарява. Опитвам се да мисля за Марк Суон и за новата си впечатляваща кариера, но не мога. Една злобна реплика и отново съм дългучката Анна, грубоватото момиче с голям нос.

В мен нахлува вълна от тъга. За свой ужас осъзнавам, че в очите ми напират сълзи. Може и да съм станала звездата на деня с шанса си за бъдещ успех, но като жена все още съм посмешището на офиса. Зная, че нито Ели Рот, нито Марк Суон биха излезли с мен, но какво смешно има в това, по дяволите?

— Извинявай — казва Шарън, когато вижда изражението ми. — Не исках да прозвучи така, разбира се.

— Нещо влезе в окото ми — изтърсвам най-тривиалното обяснение. Телефонът ми звънва и веднага го грабвам. — „Уининг Пръдакшънс“, с нас всеки печели — машинално казвам, преглъщайки огромната буца в гърлото си.

— Анна? — Чарлс е.

— О, здравей!

— Как, е най-красивото момиче в Лондон? — пита учтиво.

Усмивам се въпреки сълзите, които вече се стичат по бузите ми. Изтривам ги, но Шарън ги е видяла. Чарлс винаги успява да каже това, което имам най-голяма нужда да чуя. Усещам прилив на топлина и благодарност.

— Откъде да зная, не познавам Кейт Мос — шегувам се.

— Онова кльоцаво създание? — пренебрежително пита той. — Прилича на стик за голф на диета.

Това наистина ме разсмива.

— Е, тогава тръгвам — казва Шарън с облекчение. — Но после ще ми кажеш за какво сте си говорили, нали?

Кимвам и отново насочвам вниманието си към телефона.

— Ще излезем ли тази вечер? — пита Чарлс с надежда.

Нямах подобни планове, но защо не?

— Разбира се — отвърщам. — С удоволствие. Имам делова среща след работа. Какво ще кажеш за седем и половина?

— Чудесно, ще те взема.

— Не, недей — на път съм да изпадна в паника. Не искам да го запознавам с Лили, преди да се наложи. Дори с Джанет, която е доста по-добра. Няма да се сдържи и ще започне да го разпитва за сестра му

и аристократичната и титла. — Аз ще дойда при теб. Какъв е адресът ти?

— Итън Скуеър четирийсет и осем, апартамент дванайсет.

О, да, разбира се. Итън Скуеър.

— Добре. Ще се видим там в седем и половина.

— Страхотно. Нямам търпение — казва той.

Престанала съм да плача.

— Аз също — отвърщам.

Сградата на Парк Стрийт четирийсет и седем е хотел. Много дискретен, прилича на частна къща, на крачка от метростанцията до Мраморната арка е и на хвърлей разстояние от Хайд Парк. Идвала съм много пъти, главно за да изпълнявам поръчки на Кити да донесе нещо на някоя филмова звезда. Оставям малки кошнички с подаръци на рецепцията и изчаквам да видя дали има отговор, също като иконом от деветнайсети век. Не може да се каже, че съм се докоснала до блясък на славата, освен когато видях на живо Хю Грант махмурлия. В действителност изглежда много по-атлетичен, дори с премрежен поглед.

За първи път ще вляза по-навътре от фойето.

— Марк Суон? — плахо питам.

— Името ви, ако обичате, госпожо.

— Анна Браун — казвам.

Администраторът проверява в някакъв списък.

— Бихте ли почакали тук, госпожо?

Вдига слушалката на телефона и дискретно казва нещо.

— Ще дойдат да ви посрещнат — обръща се към мен.

Неспокойно изчаквам, но след минута на стълбите се появява ексцентрична млада красавица. Разбира се. Точно такава момиче би взел Марк Суон за своя асистентка. Има най-прелестните червени коси, които могат да се купят с пари, стряскащо изрязани дънки, безопасна игла на носа и никакъв задник или гърди. Завършила е киноакадемия. Може би е била отличничката на класа, а сега работи за великия гений.

— Ти ли си Анна? — пита ме.

— Виновна по отправеното обвинение.

Момичето не се усмихва.

— Казвам се Мишел Рос, асистентката на Марк. Отсега нататък, ако искаш да разговаряш с него, обаждай се на мен. Ясно ли е?

— Добре.

— Радвам се, че се запознахме — енергично разтърсва ръката ми. — Ела с мен.

Суон е наел апартамент на четвъртия етаж. Когато стигам, Триш и Грета вече седят на дивана, с чаши пред себе си. Грета пие минерална вода, а Триш голям джин с тоник. Трябва да си поговоря с нея за пиенето на алкохол пред звезди, които доскоро са били подложени на рехабилитация.

Марк Суон надига бутилка „Хайнекен“. Трябва да разменя няколко думи и с него. В някое друго измерение, където ще имам смелост да го критикувам.

— Здравейте!

Той хвърля поглед към часовника си.

— Закъсняваш.

Виновно поглеждам своя. Показва и пет.

— О, да, съжалявам, метрото късня.

— Тогава ще останеш допълнително — заявява Суон. — Работя едновременно по два проекта. Държа всички да идват или навреме, или по-рано.

Опитът му да се прави на страшен шеф от света на киното ме кара да се засмея.

— Какво толкова смешно има, мамка му?

— О, нищо — казвам аз, но ми просветва, че не се шегува. — Няма да се повтори.

— Постарай се — нарежда ми строго.

Мишел седи в ъгъла, самодоволно се усмихва и се преструва, че води записки.

Сядам на свободния стол и се изчервявам. Тази сутрин се държа толкова мило с мен. Защо сега трябва да бъде такъв тиранин? Лицето ми е пламнало, сякаш съм изпила осем джина като този на Триш, но не от приятна полусексуална възбуда, както след похвалата му тази сутрин. Сега се чувствам като непослушно дете, извадено пред класа. С укор поглеждам Марк, но той остава равнодушен.

Явно не може да бъде манипулиран.

Би трябвало да му се сърдя за забележката, но всъщност изпитвам нещо странно. Изпитвам... уважение. Да, това е. Отначало не бях сигурна. Отдавна не бях срещала човек, който да събуди у мен уважение.

— Поводът, по който ви събрах тук, е да ви дам указания — поглежда Триш и Грета. — Грета, ще ти кажа какво искам да видя в Елси. Триш, ще ти обясня какво да промениш. Добре е всяка от вас да слуша какво казвам на другата, защото, ако Грета познава добре историята, това ще ѝ помогне да изгради ролята си, а ако Триш има представа как ще режисирам главната роля, ще бъде улеснена при пренаписването на сценария. Следите ли мисълта ми?

Грета и Триш послушно кимват.

— А аз защо съм тук?

Суон ме поглежда и събира буйните си вежди, като че ли му е неприятно да го прекъсват.

— Тук си, за да слушаш.

— Имам няколко страхотни продуцентски идеи — предлагам въодушевено.

Свива рамене.

— Е, запази ги за себе си.

— Значи просто ще седя, без да казвам нищо? — леко повишавам тон.

— В общи линии си разбрала какво имам предвид — отвърща той. — Е, мога ли да продължа?

Не е отстъпчив.

— Да, разбира се — смотолевям. — Съжалявам.

Той остава загледан в мен няколко мига и горната му устна трепва. След това отново се обръща към другите две жени.

— Ще започнем с Грета. Идеите ми за Елси са...

Втренчвам поглед в жълтия си бележник, докато той описва характера на героинята и как иска да бъде изиграна ролята. Изтъква като примери други филми, с други актриси и добавя технически подробности за кадрите и осветлението. Грета кима на всеки две секунди, като механична кукла. Искане ми се да ми бе дал възможност и аз да допринеса с нещо. Разочарована, лениво нахвърлям бележки. „Ключова сцена“. „Сложна“, „себична“, „обезпокоена“, „надменна“. Достатъчно, за да не ме хванат да пиша нещо от рода на: „Обичам

Джейсън Конъри“, отново и отново, както веднъж в час по френски при госпожица Уилсън.

— Да, да, разбирам — замърква Грета, когато той свършва. — Забележително. Да, мога да пресъздам всичко това, вече виждам героинята по съвсем нов начин.

Колко сладникаво. Всички ме зяпват. Да не би да съм издала звук, сякаш преглъщам слюнка? Смутено се покашлям.

— Ментов бонбон — казвам. — Заседна на гърлото ми.

— Не искам твърде много промени — обръща се Суон към Триш, след като ме гледа строго около две секунди. — Но наистина мисля, че трябва да ускориш действието във втората част, особено сцените с организаторката на сватбени тържества.

Триш кимва.

— Мислиш ли, че трябва да има повече сцени, в които Джема се кара с нея?

— Може би — отвръща Суон. — Диалогът е малко скован. Твърде много напомня за „Бащата на булката“ със Стив Мартин. Трябва да бъде различен.

Прехапвам устни. Не, това е напълно погрешно! Зрителите не биха искали да гледат повече сцени с булката Джема, а с майка ѝ — Елси. Тя е главната героиня във филма, а не дъщеря ѝ.

Суон продължава да обяснява на Триш какво иска. Тук върви твърде мудро, там става скучно. А Триш не престава да дава идеи. Но всичките ми се струват погрешни.

Изгарям от желание да кажа нещо. Но сценарият не е мой, нали? В края на краищата, дошла съм да се уча на продуцентски умения, а не как се твори за големия екран.

— Джема би могла да заяви, че ако цветята не бъдат в бяло и синьо, цялото тържество ще бъде съсипано — Триш свива ръце в юмруци и тропва с крак. — Съсипано!

Колебливо поглеждам към Марк. Не, за нищо на света. Една опърничава булка би била забавна, но характерът на Джема не е такъв. Джема е мила и кротка, докато Елси е майката чудовище. Ако бъдат включени шеги, неприсъщи на героя, цялата история отива по дяволите. По-добре би било, ако Елси каже...

Нахвърлям няколко остроумия. Просто си драскам и си представям, че сценарият е мой. Но се старая да седя така, че никой да

не види какво пиша. Всеки си въобразява, че става за сценарист, нали?

— Страхотно — казва Суон накрая. — Нямам търпение да поговорим отново след няколко дни.

Триш и Грета стават едновременно. Актрисата прави опит да целуне Суон по бузата, но дори на пръсти, достига едва до брадичката му. Триш му подава ръка. Аз учтиво изчаквам да излязат. Питам се колко време ще ми бъде нужно, за да се прибера у дома и да се преоблека за излизане и какъв тоалет да избира. „Господи, благодаря ти, че ме запозна с Чарлс“, мисля си. Беше дълъг ден и се чувствам смазана. Дойдох тук тържествувайки, а сега изпитвам само разочарование, че не мога да сторя нищо. Дори не възникна интрига, за която да докладвам на Кити. Никакви изгледи за превишаване на бюджета или звездомански изблици от страна на Грета. Покорно приема всички забележки на Марк Суон, а това е в пълно противоречие с репутацията ѝ.

Може би просто знае, че номерата ѝ няма да минат пред него.

Поглеждам го крадешком. В стихията си е. Държи се непринудено и се забавлява. От цялото му тяло струи хъс. Когато им говори, често се навежда към тях и ги гледа право в очите. А аз сякаш не съм там. Вниманието му е изцяло съсредоточено върху хората, към които са отправени думите му, и енергията, която излъчва, е като електричество. Целта ни е „Майката на булката“ да бъде малко над средното ниво романтични комедии. Забавна история, подходяща за актрисата, която Кити е успяла да привлече. Но докато стоя тук, имам чувството, че Марк Суон ще я превърне в нещо повече. Дори в комедийна класика.

Иска ми се да гледаше мен така...

„О, не ставай глупава, Анна!“ Покашлям се, за да прочистя гърлото си. Двете си тръгват. Опитвам се да се опомня. Не искам Марк Суон да заподозре идиотското ми момичешко увлечение.

— Чао, Анна, доскоро — усмихва се Триш.

— Довиждане — властно казва Грета. — Удоволствие е да се работи с вас — куртоазничи с тон, подобаващ на холивудска кралица.

Суон хвърля поглед към мен, очите му заблестяват и се втурва след тях да ги прегърне за довиждане.

— До следващата ни среща, скъпи дами — казва той. — Мишел ще ви изпрати.

Хрумва ми, че трябва да бъда доволна от това, че трите красавици излизат от стаята. Писано ми е да стърча сред стройни, крехки жени, но осъзнавам, че този следобед това не ме безпокои. Досега бях така съсредоточена върху думите на Марк Суон, че напълно бях забравила. Но докато гледам как прегръща Триш и високото му, силно тяло напълно закрива изваяните ѝ форми, реалността се връща. Не искам да оставам насаме с него. Чувствам се уязвима, изложена на показ. Точно сега ми се иска да се прибера у дома и да изляза с един дребничък и слаб човек. Макар и да не е мой тип, Чарлс поне се старае да ме кара да се чувствам добре и това го прави рядък и специален в списъка на мъжете, които съм срещала.

Впрочем, нима момиче като мен може да има претенции за определен тип? Мъжете не се надпреварват да излизат с мен. Би било лудост да търся типаж, по който си падам. Единствените ми изисквания би трябвало да бъдат мъжки пол и възраст някъде между пубертета и смъртта, нали?

— Добре — казвам припряно, имитирайки донякъде Ели Рот. — Беше много полезна и... поучителна среща. Ще докладвам на продуцентите.

Суон ме гледа втренчено. Импулсивно понечвам да погледна надолу, за да видя дали не съм облякла тениската си наопаки. По пътя хапнах шоколадче с орехи, дано устните ми не са изцапани. Трескаво ги изтривам. Но все още не откъсва очи от мен. Може би очаква да му се подмажа. Режисьорите обичат това, нали? Може би сте чували вица: „Колко режисьори са необходими, за да сменят една крушка? Един. Просто я държи, а светът се върти около него“.

— Много се радваме, че се зае с този проект — осмелявам се да заговоря. — За нас е голяма чест.

— За бога, Анна, защо трябва да се правиш на откачалка?

Примигвам.

— Моля?

Нехайно махва с ръка.

— Престани. Това, че работиш в продуцентска къща, не ти дава право да говориш като големите холивудски шефове. Или както си мислиш, че говорят те.

— Сигурна съм, че говорят точно така — промърморвам обидено.

Суон се усмихва широко.

— Е, всъщност си права за доста от тях. Но на теб не ти отива. Хареса ми, защото не си като всички други.

— Кои други?

— Нима си въобразяваш, че си единствената, дошла да ме търси? Всяка седмица при мен идват най-малко по двама-трима студенти от филмовата академия.

— Заради онова, което казах за Стивън Спилбърг ли? — питам съкрушена. Тогава мислех, че е дързък и хитър ход.

— Да — отвръща Суон. — Охранителите по целия свят проклинат деня, в който това се разчу.

— Е... какво ти хареса в мен? — любопитствам.

Свива рамене.

— Не зная. Реакцията ти, когато подхвърлих онази забележка за диетичната кола — отново се усмихва. — Знаеш ли, че отказах цигарите? Всеки път, когато понеча да запаля, си представям лицето ти и те чувам да ме предупреждаваш, че така ще хвана рак.

— Ха-ха! — тържествувам. — Вече знаеш как се чувства човек.

— Е, добре. Развали удоволствието ми от пушенето веднъж завинаги.

— Заслужи си го — отбелязвам.

Накланя глава встрани.

— Да. Права си.

Изведнъж си спомням с кого разговарям. Трябва да внимавам. Това е Марк Суон, богът на филмовото изкуство и единственият човек, на когото дължа този шанс.

Не мога да си обясня как успява да ме накара да забравя това.

— Сигурно студентите от киноакадемията не подхвърлят подобни реплики — предполагам плахо.

— Така е. Първо, веднага ме познават.

Изчервявам се.

— Второ, в първия момент са като вцепенени. Сякаш съм Джордж Бест или някой от същата величина. Понякога искат да поседят до мен в някоя кръчма и ако им позволя, просто скръстват ръце и ме зяпат. Гледат ме, без дори да мигнат. Без да проронят думичка.

— Сякаш си маймуна в зоопарк — казвам шеговито.

— Точно така.

Усмива се и настъпва мълчание. Извързва глава. Не бива да показвам колко ми допада компанията му. Поглеждам часовника си.

— Време е да тръгна.

— Почакай! — изражението му отново става сериозно. — Какво беше това?

— Кое?

— По време на срещата седеше като на тръни. Неприятно ли ти беше?

— О! — възкликвам уплашено. Дали няма да ме изрита? — Не, напротив. Много се радвам, че ме покани. С удоволствие те слушах — опитвам се да лъжа, но след миг се изчервявам. Не биваше да казвам това. Не искам да долови възхищението ми.

— Тогава какво има?

— Стараех се да слушам внимателно.

— Но не каза нито дума.

— Ти говореше на Грета и Триш.

— Това не означава, че не искам да чуя и твоето мнение. Не те поканих на срещата само за украса.

За украса! Ха-ха.

— Но аз съм само представител на продуцентите.

— Ако питаш мен, не е така — възразява Суон. — Слушай, не бях длъжен да каня някого от „Уининг“...

— „Ред Крест“.

— Добре де. Бих могъл просто да откажа. Нима мислиш, че не биха се съгласили с всичко, което им кажа?

Поклащам глава. Зная, че биха отстъпили.

— Ценя мнението ти. Затова те повиках тук — поглежда ме. — Когато обсъждахме сцените с организаторката, ти се мръщеше, сякаш си ухапала лимон, но пак не каза нищо.

— Не мислех, че имам право да се меся — страните ми пламват.

Усмива се.

— Аз ти казвам, че имаш. Някакви предложения?

— Амм... — чувствам се глупаво и не виждам смисъл да си мълча. — Според мен тези сцени с Джема са неуместни. Действието не се върти около нея, а около Елси, която прави всичко възможно да

възпрепятства сватбата. Би могла да си измисля неизпълними прищевки, за да създаде хаос, или организаторката да вдигне ръце.

— Хм... Продължавай.

— Но Елси трябва да говори разумно. А трябва да бъде и смешно. Ако изброява трудно постижимите неща, които иска, с лукава усмивка и... се разтапя от любезност...

Замълчава за миг. Не се осмелявам да го погледна. Усещам как сърцето ми започва да препуска.

— Мога ли да погледна това?

Посяга към жълтия бележник, в който съм нахвърляла диалога. Страните ми пламват и смутено дръпвам бележника.

— О, това е нищо — възразявам.

— Дай ми го — настоява той и го грабва.

Нервно пристъпвам от крак на крак, докато погледът му се плъзга по страниците и прочита всичко, което съм написала. Изглежда изумен.

— Ти ли съчини това?

— Кое? — питам, за да печеля време.

— Тези реплики.

— Да, но те слушах, кълна се.

— Анна. Никак не са лоши — препрочита ги по-внимателно. — Доближават се до това, към което се стремя. Хуморът, общото настроение.

— О...

Не зная какво да кажа. Облива ме вълна на задоволство.

— Имаш страхотен усет за диалог — добавя той. — Мислила ли си някога да се захванеш с писане на сценарии?

— Кой? Аз?

— Тук няма никой друг — изтъква трезво.

— Не ставам за сценарист. Аз съм само продуцент. Уча се за продуцент — поправям се припряно.

— Можеш да постигнеш много повече като сценарист — настоява Суон. — Поне помисли върху идеята.

— Наистина ли смяташ, че мога да пиша сценарии? — питам развълнувано.

— Глуха ли си? Колко пъти трябва да го повторя?

— Е, благодаря. Много благодаря.

— Пак заповядай, сладурче.

Изведнъж помръквам и извърщам глава. Досега го гледах, изпълнена с радост и благодарност. Неотразим е и се държи толкова мило с мен. Но това „сладурче“ е подигравка, която не мога да понеса. С мъка преглъщам буцата, която изведнъж е заседнала на гърлото ми. Глупаво е, разбира се.

— Къде изчезна усмивката? — пита, ухилен до уши. — Имаш ли планове за вечерта? Какво ще кажеш да отидем да пийнем по нещо? По това време с Мишел обикновено пием бира.

О, разбира се. С удоволствие бих седяла на една маса с него, докато много по-красиви жени го зяпат и са готови да се хвърлят на врата му, а кльощавата Мишел ми се присмива. Твърде опасно е да бъда на обществено място в компанията на Марк Суон.

— Имам планове — отговарям, без да го погледна.

— Отмени ги — предлага Суон.

— Имам среща — признавам и ме обзема чувство на благодарност към Чарлс. Отново ме спасява, без дори да го знае. Поглеждам Суон. Очаквам на лицето му да се изпише познатата насмешка и недоверие, но това не се случва.

— О... С кого?

— Казва се Чарлс Доусън — отвърщам спокойно, доколкото мога.

Той леко се намръщва.

— Чарлс Доусън, онзи, който те е насочил към сценария? Братът на работодателката на Триш?

— Откъде знаеш това?

— Днес следобед се обадох на Триш. Старая се да опознавам хората, с които ще работя. Ако им вляза под кожата, успявам по-лесно да ги накарам да покажат най-доброто, на което са способни.

— Да, с него.

— Хм — уклончиво промърморва Суон.

— Какво, мислиш, че това ще попречи на работата по филма ли? — питам неспокойно. — Защото е брат на лейди Картрайт?

— О, не! Впрочем Триш е напуснала работа.

— Така ли? — чувствам се виновна. Сега осъзнавам, че не отделих достатъчно време, за да се сближа с нея след срещата ни за сценария. Бях толкова заета. Суон я познава от няколко секунди, а вече

е новият ѝ най-близък приятел. — Не е ли малко рисковано? Никой не знае как ще потръгне филмът, а и тя ще получи незначителна част от приходите.

— Филмът ще стане голям хит — уверено заявява Суон. — Щом аз съм го поел.

— Много си скромнен — усмихвам се.

Свива рамене.

— И двамата знаем, че това е истината — убедена съм. — Впрочем, един ден ще разбереш, че най-опасно е да няма какво да рискуваш.

Отново поглеждам часовника си.

— Ако нямаш нищо против, наистина трябва да тръгвам — казвам му. — Да се издокарам.

— Няма проблем. Сигурно и Чарлс не обича да го карат да чака. До утре. Точно в десет.

— Ще дойда — уверявам го. — Благодаря за шанса.

Не ме поглежда, само кимва. Вече се е заловил отново със записките си. Излизам, сдържайки желанието си да хвърля поглед назад към него.

Не искам да изпитвам такива чувства. Толкова силни. Това, че един мъж има внушителна външност и все пак е забавен и непринуден, не е достатъчно, за да хлътна по него, нали?

Или може би е.

Но никога няма да имам Марк Суон. Не съм в категорията му. Той се състезава в първа лига, а аз съм аутсайдер. Ето една основателна причина да се опомня. Няма смисъл да храня илюзии. Важното е, че каза чудесни неща за дарбата ми да пиша сценарии като потенциал за бъдеща кариера. Трябва да мисля точно за нея, а не да се увличам по красивия, известен и влиятелен режисьор.

Твърдо се заричам, че няма да се влюбя в Марк Суон. Добре. Тази вечер няма повече да мисля за него.

Но е необходимо голямо усилие да се отърся от това чувство, когато излизам на улицата, претъпкана с бързаци към домовете си хора. Не бива да се увличам по Марк Суон. Не мога да стана по-близка с него. Много е мил, но все пак той е шефът и трябва да внимавам да не го ядосам. Какво би станало тогава? Никакви неразумни постъпки. Няма да проявявам глупава и непрофесионална ревност, когато е близо

до Триш или някоя друга хубава жена. Та той работи с Мишел всеки ден.

Жена! Забравих да го, попитам дали има приятелка, както обещах на Шарън. Е, ще почака. Но сигурно има някоя късметлийка, нали? Известните, богати и привлекателни мъже не стоят без компания. Шарън не го намира за красив. Или е луда, или си пада по изнежени типове. Суон е огромна маса от тестостерон. Безспорно е привлекателен. Невероятно, неустойимо привлекателен...

„Анна. Престани. Имаш Чарлс и това е чудо“.

Мисля си за него и хубавите цветя, докато стигам до метростанцията и си проправям път сред потните, уморени човешки същества. Поне съм само на две спирки разстояние и часът е едва шест. Трябва да успея да си направя прическа и да поискам съвет от Джанет за грим, прикриващ недостатъците ми, и подходящ тоалет. Искам да изглеждам добре заради Чарлс тази вечер, поне веднъж. Искам да се чувствам хубава. Зная, че това е невъзможно, но бих се задоволила да се чувствам нормална.

— Влизай, влизай — кани ме Чарлс и широко отваря вратата. — Толкова се радвам да те видя.

Усмехнат е до уши. Очаквам комплимент и съм малко разочарована, че не го получавам, след като доста се постарях. Първо измих косата си, намазах я с укрепващ балсам и я подсуших със сешоар с опустошителната въздушна струя на ураган. (Какво ли са правила жените, когато не е имало балсам за подхранване?) Джанет ми помогна с грима. Използва неутралните ми сенки и руж, но направи така, че очите ми да се открояват. Надявам се поне малко да отклоняват вниманието от големия ми нос, но по-важното е, че това придава изисканост. Облечена съм със същата тъмносиня рокля, с която бях на вечерята у Ванна, когато се запознахме.

Джанет поклаща глава, когато ме вижда с нея.

— Задникът ти изглежда огромен — много е тактична. — А не е такъв. И коремът ти изпъква — добавя и щипва тлъстините ми, за да покаже какво има предвид. — Гърдите ти са сплескани, а краката ти не се виждат.

— Какво от това?

— Трябва да ги показваш — съветва ме тя и красивото ѝ мургаво лице става сериозно. — С тази рокля нямаш никаква талия.

— Аз нямам талия.

— Можем да направим така, че да имаш — уверява ме.

— Да не си Господ? — сопвам се. — Слушай, това си е моето тяло. Най-добре е да нося нещо консервативно.

— Демодет.

— Класическо.

— Скучно.

— Неутрално.

— Грозно — казва Джанет със съжаление. — Анна, знаеш, че разбирам от мода. Не си правиш услуга. В петък ще те заведе в „Харви Никс“ и ще ти купим нещо шик за танците.

— Безсмислено е — възразявам. — Няма да изглеждам по-шик от Ан Уидикъм^[2].

— Всеки може да изглежда добре — заявява съквартирантката ми. — С удоволствие бих се заела с кралицата — добавя замислено. — Има голям потенциал.

Примигвам.

— Ти си луда.

— Само кажи „да“ — умолява ме горещо.

Поглеждам часовника си. Нямам време за това.

— Горещо-долу, добре. Само ми подай обувките.

— Щом трябва — донася ми равните „Хобс“ с бели шевове, които намирах за много подходящи за тъмносин тоалет и перли. — Като ги гледам, ми се повръща.

След това насърчение се отправям към Итън Скуеър с такси, въпреки че струва дванадесет лири. Не бих понесла още едно пътуване с метрото тази вечер. Старая се да не изпитвам страхопочитание, преди да вляза в прословутия апартамент. Той е просто подслон в края на деня, какво от това, че струва цяло състояние? Нали получих повишение. Вече ще изкарвам по тридесет хиляди на година.

И ето ме тук. Сградата е внушителна. Няма нито общо фоайе с портиер и кресла с черни кожени тапицерии, нито трева, растяща в бели мраморни сандъчета като в повечето нови баровски къщи в Лондон. Тази е стара и дори боята е леко излющена. Подът на просторното фоайе е облицован с каменни плочи, а асансьорът е

страховит, истинска атракция, представлява желязна клетка, чиято врата трябва да затвориш, преди да натиснеш бутона.

Според мен това говори за богатство далеч по-ясно, отколкото абстрактни скулптури и надменен портиер. И то не просто богатство, а огромно, старо състояние, с което не е нужно да се парадира.

Нищо чудно, че Чарлс не може да се отърве от златотърсачки. Съчувствам му. Много мъже в неговото положение не биха се оплаквали. Просто биха избрали най-сексапилното маце и биха си лягали с него, докато го заменят с поредния модел.

— Значи това е домът ти — казвам, когато влизам.

— Да.

Чарлс се оглежда донякъде смутено, донякъде с гордост. Жилището му е почти такова, каквото си го представях, но все пак съм впечатлена. Стените са облицовани с червена дамаска и по тях са окачени репродукции на ловни сцени и викториански картини, няколко живописни платна, рафтове, отрупани с антики, и действаща камина с жарави и метална решетка. Върху полицата над нея има безброй бели луксозни покани, повечето с гербове. Всички книги по етажерките са с кожени подвързии и изглеждат доста стари. Плетена рогозка на пода, няколко избелели персийски килима, дълбоки и леко изтъркани кресла в бургундскочервено и с месингови орнаменти по облегалките. Всичко издава изисканост, уют и разкош. Единствените модерни придобивки са последните постижения на електрониката — телевизор с огромен плосък екран и ултракомпактен лаптоп на бюрото, върху което са разпилени безброй листове, нашарени с червено мастило и маркер. Изведнъж се досещам, че са части от романа му.

— Извинявай за безпорядъка. Чистачката ще дойде едва утре.

— Трябва да видиш моята стая — за нищо на света не бих искала да надникне в нея. Опитвам се да събудя у себе си социалистически, либерални чувства и да си кажа, че Чарлс е враг. Той е паразит, живеещ на гърба на работническата класа, и в деня на революцията ще бъде изправен до стената. Тогава защо да се безпокоя, че живея в стая колкото килер в апартамент над магазин?

Но истината е, че обстановката ми харесва и не изпитвам негодувание срещу Чарлс, задето е богат. Той няма вина за това. Нито пък че е собственик на разкошен апартамент и потомък на хора с добър вкус. Питам се какво би било да живея на такова място за постоянно.

— Значи тук работиш — казвам и съжалявам на мига. Какво ме прихваща днес?

— Да, върху книгата си — поглежда ме. — Можеш ли вече да кажеш нещо за нея?

— Все още я чета. Твърде заета съм покрай „Майката на булката“, а искам да ѝ посветя вниманието, което заслужава. Доста е сложна.

Това е истина. Обърках се още след първите два абзаца.

— А, да — стоически се съгласява Чарлс. — Сложна, многопластова. Разбирам, че ти е необходимо време, за да си изградиш преценка.

— Да — потвърждавам с лека усмивка. — Време. Впрочем апартаментът ти е страхотен.

Той подозрително се вглежда в лицето ми.

— Имам стая за гости — подхвърля. — Ако искаш да останеш...

— Не, не. Едва те познавам. Няма да се самонастаня при теб — уверявам го с раздражение. Чувствам се ужасно, защото зная, че скоро ще се наложи да го зарежа. Би трябвало вече да съм го направила. Никак не ме привлича, колкото и да се опитвам да го харесам. Бих могла да си кажа, че излизам с този нещастник, за да му дам шанс, но всъщност е заради начина, по който се държи с мен, и старанието му да подхранва самочувствието ми. Имах лош ден и зная, че той ще ми каже нещо хубаво по време на вечеря. Кавалерски ще излъже, като ме нарече „красива жена“, и дори ще ми целуне ръка, ако му позволя.

Всичко е просто емоционална суетност. Преструвам се, че го харесвам, така както бих могла да облека колосана пола и да си представям, че съм балерина. В детството си го правех и мислех, че изглеждам крехка и ефирна като другите момичета. При срещите си с Чарлс получавам това, с което нормалните жени са свикнали, и си представям, че съм една от тях. Цветя, вечеря, комплименти, кавалерски жестове. Дори си фантазирам как някой от офиса ме вижда в ресторант с него. Шарън, Майк Уотсън или Джон...

Но това никога няма да се случи. Шарън и Джон не могат да си позволят да ходят по местата, където ме води Чарлс, а се съмнявам дали и Майк може. Но всички видяха розите.

Не бих имала нищо против отново да ми изпрати цветя. Или може би шоколадови бонбони. Би могъл и да ми се обади. Клер ще ме

свърже, а после ще разкаже на всички. Все едно да ми бъде отделена цяла рекламна страница в „Стандарт“.

„Стига!“ Внезапно ме обзема чувство за вина.

— Извинявай — плахо промълвява Чарлс. — Толкова съм свикнал момичетата да искат това.

— Не и аз — отвърщам му закачливо. — Аз съм жена с кариера.

— Зная — казва с възхищение. — Мисля, че е чудесно. Повишението ти и всичко останало.

Чувствам се още по-виновна. Не бива да го използвам, както всички други момичета. Макар и да го правя за самочувствие, а не за пари, все пак е същото, нали? Трябва да кажа нещо. Да му дам да разбере, че няма да се получи.

— Похвалих се с теб пред всичките си приятели — казва ми с гордост. — Нямам търпение да ви запозная.

Потръпвам.

— Да ги запознаеш с мен? Мислех, че ще излезем само двамата.

— О, да! Говоря ти за уикенда в Честър Хаус.

— Аха... Разбира се.

Е, в безизходица съм. Не мога да скъсам с него. Щом е казал на приятелите си. Поглеждам го и изпитвам желание да го предпазя от болката, която неведнъж съм изживявала.

— Аз също нямам търпение да те запозная с моите — казвам от немай-къде.

— Така ли? — лицето му засиява. — Чудесно. Сигурен съм, че ще ти харесат.

Едва ли ще харесам някой клонинг на Рупърт на име Бинки или Кристин, но кимвам и се усмихвам, сякаш това е най-хубавото нещо, което съм чувала, и очаквам уикенда с нетърпение като безплатна двуседмична почивка в Мъстик.

Чарлс ми се усмихва. Отвърщам. Толкова е приятно да го видя доволен. Сякаш съм поляла клюмнало цвете и свежестта му веднага се е върнала. Харесва ми да му дарявам радост. Това е най-малкото, което бих могла да направя в замяна на усилията, които полага заради мен.

— Къде ще вечеряме? — питам.

— Тук.

— Тук? — оглеждам се. — Приготвил си нещо?

— Не точно — признава той. — Не можах да се науча дори да варя яйца.

Присвивам очи.

— Нали не очакваш аз да готвя?

Представата ми за добра кухня е сандвич „Мармайт“, а и не съм от жените, родени за домакини и майки. Дано не си е въобразил, че щом не съм привлекателна, ще вляза в живота му и ще започна да полагам майчински грижи за него.

— Не, разбира се — успокоява ме припряно. — Обадох се на фирма за доставки на готова храна. Реших, че е по-романтично да хапнем тук. По-интимно.

Усмиввам се, но кожата ми настръхва. Надявам се, че няма предвид „интимно“ в смисъла, който влага Ели Рот. Оглеждам се и се опитвам да позная къде се намира спалнята. Просто не съм готова да правя секс с Чарлс и не зная дали някога ще бъда. Сексът не е нещо приятно за мен. С Брайън се преструвах, че изпитвам удоволствие, докато отчаяно се молах да свърши по-бързо и да вляза под душа. Беше скучно, неудобно... и трудно да извързвам глава от лицето му, за да избягвам лошия му дъх, а в същото време да го карам да мисли, че стена от страст. Чувствах се нечиста и ми се струваше, че правя голяма грешка. След случилото се с Брайън разбирам защо.

Не зная дали бих понесла същото с Чарлс.

— Имаш ли нещо за пиене?

— Разбира се! — развълнувано скача на крака, готов да бъде на моите услуги. — Шери? Джин с тоник? Вино? Скоч? Ирландско уиски?

Разбира се, Чарлс е много по-свестен човек.

— Джин с тоник, благодаря — казвам.

Забързва към кухнята (където уредите „Смег“ и фризерът са в тон с теракотата на пода и старинния кухненски плот) и се връща с изящна кристална чаша с бучки лед, лимонови резени и шумящо газирано питие. Отпивам голяма глътка и веднага започвам да се отпускам. Беше дълъг ден и алкохолът успокоява мускулите ми като масаж на гърба и раменете. Освен това осъзнавам, че няма да се наложи да понеса още една вечеря в ресторант и подигравателните погледи на хора, които си шушукат за нас и се подсмивват. Как се изрази Шарън? „Крачун и Малчо“? Аз с равни обувки и рокля, която

ме прави незабележима, а Чарлс с елегантен костюм, старателно оформена брада и висок ток.

Може би в крайна сметка е по-добре, че ще вечеряме в апартамента. Не искам да мисля за това, което ще последва по-късно. Отпивам нова голяма глътка джин с тоник.

— Да ти наля ли още? — предлага ми с усмивка.

Поклащам глава.

— Не искам да бъда замаяна още преди вечеря.

— Правилно — отбелязва с одобрение. — Много разумно. Заповядай на трапезата.

Държи се толкова официално. Питам се дали роклята ми е достатъчно елегантна. Доколкото го познавам, изглежда от онези старомодни възпитаници на „Итън“, които държат на официалното облекло за вечеря.

— Къде е икономът? Няма ли да каже: „Вечерята е сервирана“?

— Нямам иконом — смутен е. — Ако искаш, ще наема.

— Не ставай глупав. Пошегувах се — направо съм удивена. — В наши дни никой няма прислуга.

Поглежда ме малко глуповато.

— Да не би ти да имаш?

— Само няколко души — признава. — В Честър Хаус. Най-елементарен персонал — извинява се. — Иконом и две чистачки. И градинар. И готвачка.

— Е, добре, значи всичко е наред — казвам.

— И личният ми камериер — добавя накрая.

— Чарлс, сигурно ти струват цяло състояние.

— Необходимо е, когато живееш извън града — заявява.

Според мен не е.

— Разбирам.

— Не, слушай, Анна — започва да се оправдава, забелязал изражението ми, — не ме смятай за богат егоманиак, който се е обградил със слуги.

Почти е отгатнал мислите ми и се чувствам виновна.

— Хей, живеем в свободна страна, нали? Можеш да правиш каквото искаш с парите си.

— Всички те работеха за баща ми — пояснява той. — Освен камериера. Но му било трудно да си намери друга работа и икономът

ми го препоръча. А останалите са твърде възрастни, за да ги изхвърля на улицата.

Успява да ме трогне.

— Значи просто си задържал хората, които дълги години са работили за семейството ти?

— Може да се каже.

Изпитвам симпатия към него заради тази благородна постъпка, огромна симпатия. Мислено се упреквам за своята мнителност.

— Къде е работил камериерът по-рано?

— От петнадесет до двадесет за тежка телесна повреда в „Стрейнджуейс“ — пояснява Чарлс. — Не могъл да си намери работа след това. Но беше познат на Уилкинс и се оказа експерт по избор на вратовръзки.

Засмивам се.

— Знаеш ли какво, Чарлс, наистина ми харесваш.

Лъчезарно се усмихва.

— И ти на мен — посочва към трапезарията. — Да сядаме.

Добила кураж от джина и забавния разговор за неговия камериер-побойник, успявам да вляза в трапезарията, без да изпитвам страхопочитание. Заслужавам златен медал, защото е още по-разкошна от другите стаи в апартамента: дъбова ламперия, великолепна маса и столове, в чиито облегалки е резбован семейният герб. Струват ми се малко тесни, може би защото очевидно са на стотици години. Порцелановите съдове са бели, с посребрени ръбове, старинните прибори са от сребро, из цялата стая са поставени купички с цветове от жълти рози и свещи, а в кофа с лед се охлажда голяма бутилка шампанско. „Крут.“ Много добро.

— Дано ти хареса — смутено казва домакинът.

— Прекрасно е! — усмихвам се, за да му вдъхна кураж.

— Предлагам да започнем с хайвера. Обичаш ли хайвер? — пита ме тревожно. — Някои хора не го понасят.

— Никога не съм опитвала, но съм сигурна, че е вкусен.

— После печена токачка с плънка и пащърнак.

Звучи дяволски примамливо. Устата ми се напълва със слюнка, което не подобава на една дама.

— Има и зелен чай сорбе, а за десерт сладкиш с натурален шоколад, сладолед и джинджифилов сироп, петифури и кафе или ако

предпочиташ, сирене и плодове. Поръчах една купа, в случай че не си падаш по сладки неща.

С тъга поглеждам издутото си коремче.

— Падам си — осведомявам го. — По сладки неща.

— Шампанско, а после страхотно бренди или ако предпочиташ, портвайн. Имам и други напитки за...

— Чарлс — прекъсвам го и се усмихвам с искрена топлота, — всичко е чудесно, честна дума. Никой не е правил нещо толкова мило за мен — целувам го по бузата.

— Е... — изчервява се. — Добре.

Загубил е ума и дума и се налага аз да поема инициативата.

— Да започваме с вечерята — настоявам. — Изгарям от желание да опитам хайвера.

Застава, сякаш очаква да го хвана под ръка, но зная как да реагирам в такъв момент — като Елизабет Бенет от „Гордост и предразсъдъци“ или някоя от водещите на следобедни шоу програми в неделя. Позволявам му да ме съпроводи, докато изминем двете крачки до масата, където сяда на почетното място, а аз на стола вдясно от него. За миг се сецам за Лили и Джанет и множеството бляскави кавалери, които са ги придружавали. Това е чест, която обикновено се полага на красивите жени. Значи това очакват привлекателните момичета, когато отиват на среща? Мъжете, с които излизат, да ги обграждат с внимание и отчаяно да се стараят да им доставят удоволствие.

Никога досега не ми се е случвало и не зная как да се държа. След онази дискотека в „Сейнт Джон“ при редките си връзки с мъже винаги аз съм била тази, която е полагала усилия, за да получи одобрение. Долавям в очите на Чарлс същия израз, който съм виждала в своите.

Обзема ме невероятно чувство за власт, защото мога да направя за него това, което никой не стори за мен. Мога да го накарам да се почувства щастлив. Мога да го обсипвам с комплименти, да казвам добри думи за него пред всичките му приятели, да приемам с въодушевление всичко, което ми предлага. Мога да го предпазвам от злонамерени шеги, обиди и подигравки, каквито самата аз понасям всеки ден.

— Не мога да повярвам, че не си вкусила хайвер — Чарлс загребва с малка лъжичка с дръжка от слонова кост от лъскавите черни перлички. — Можеш да го полееш с лимонов сок или да го смесиш с натрошено яйце, но мисля, че първия път трябва да го хапнеш чист.

Опитвам. На вид хайверът не изглежда особено апетитно, но наистина е вкусен. Казвам му това.

— Не се изненадвай — отвърща ми. — Шампанско?

Умело отваря бутилката. Подавам му високата си кристална чаша и казвам:

— Защо не, по дяволите.

Прекарвам си чудесно. Не мога да си спомня кога за последен път съм се чувствала толкова добре. Храната е превъзходна. Отначало малко се смущавам преди всяка хапка, питайки се колко ли струва, но постепенно се отпускам (може би донякъде благодарение на искрящата течност) и просто се забавлявам. Харесва ми да ме гледат. Чарлс не е най-остроумният събеседник, но не е и за оплакване. Често споменава Ванна и Рупърт, защото ги познавам, и така ме предразполага. Задава въпроси за работата ми, за сценария, за Кити и Ели, за Марк. Или наистина проявява интерес, или е много добър актьор.

Както и да е, това ме ласкае.

— Значи просто си се представила — поклаща глава с удивление. — Невероятно. И си ми дала сценария. Много смела постъпка.

— Реших, че нямам друг избор — обяснявам му.

— Наистина е била нужна голяма смелост — заявява. — И си била справедливо възнаградена, което доста е подразнило Кити, но тя няма право да те тормози.

Отвърщам на тоста му, напълно осъзнавайки, че се хиля глуповато, но е приятно да зная, че имам нечия подкрепа.

— Беше прекрасна вечер — казвам.

— Е, все още не е свършила — изтъква той. — Портвайн? Коняк? Бренди? Нещо...

— Не мога — побутвам последното парченце сладкиш с натурален шоколад и джинджифилов сироп в чинията си. — Вече преядох. Утре съм на работа. Представяш ли си какво ще каже Суон, ако отново закъснея?

— Поне пийни кафе — настоява Чарлс.

— Разбира се. С удоволствие.

— Петифури?

— Ммм!

Би трябвало да откажа, но ги обожавам. Тези миниатюрни сладкишчета с толкова сложно име. Това представляват, нали? Съвсем малки пастички. Част от мен се пита защо Чарлс е избрал най-висококалоричната храна. Нали на вечерята у Ванна каза на онази кльощава кучка, че уважава самодисциплината? И подхвърли хапливи реплики за теглото ми. А сега ме глези с шоколадови сладкиши и печени картофи...

Е, вече не се подиграва с мен, но може би просто е решил да ме приеме такава, каквата съм.

И все пак не мога да се отпусна напълно, защото нещо в цялата картина ми се струва нередно. Има нещо необяснимо, което не ми дава покой.

— Ще се задоволя само с кафе.

— Но трябва да опиташ поне една — настоява той и побутва сребърния поднос към мен. Петифурите са от любимите ми: с бренди, със сметана, с парченца лимон и бял шоколад, с бадемов крем върху вафлена коричка...

— Би трябвало да пазя диета — казвам.

Изглежда изненадан.

— Защо? Какъв смисъл има?

Не съм сигурна дали да приема това като комплимент.

— Какво искаш да кажеш?

— Не си дебела — уверява ме той. — Просто бъди такава, каквата си.

— Нали каза, че уважавах самодисциплината? — напомням му.

— А, това ли? Отнасяше се за Присила — обяснява нехайно. — Но ти си Анна и не искам да се променяш.

Би трябвало тези думи да събудят романтични чувства у мен, но кой знае защо, не ми въздействат.

— Може би само една — посягам към петифурите, защото днес ми писна да анализирам всичко. — Благодаря.

Отново му се усмихвам.

Откарва ме до дома ми около единайсет, след като е отказал да ми позволи да хвана такси. Чувствал се длъжен да „съпроводи“ дамата. По пътя напрегнато очаквам да се самопокани „на кафе“ в нашия

бордей и се чудя как да го разубедя. Но не го прави. Когато спираме пред кооперацията, пита плахо:

— Мога ли...

Когато кимвам, невинно ме целува по бузата.

— Прекарах чудесно — уверявам го, замаяна от облекчение. —

Ще се видим в събота в Честър Хаус, нали?

— Разбира се — отвръща ми с топлота. — Нямам търпение.

Хваща едрата ми ръка и я целува.

— За какво беше това?

— О, нищо — отвръща. — Просто мисля, че ти си идеалната жена за мен.

Отвърщам на усмивката му, защото не съм сигурна какво да кажа, и може би Чарлс долавя това, защото включва на скорост и извиква:

— Чао, до събота!

Потегля към Тотнъм Корт Роуд.

Докато минавам по тясната пътека покрай книжарницата за феминистка литература, се замислям как да приема признанието му. Изглеждаше много въодушевен.

Изрази се така, сякаш иска да се ожени за мен.

[1] Професионален боксьор, световен шампион в свръхтежка категория, олимпийски златен медалист от Сеул 1988 г. — Б.пр. ↑

[2] Министър от правителството на Джон Мейджър, известна с безуспешните си опити за отслабване. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Когато влизам, Джанет и Лили лежат на пода. Между тях се търкаля голяма празна бутилка от шампанско. „Кристал“ е, навярно подарък от някого от многобройните обожатели на Лили с повече пари, отколкото вкус. Навсякъде има списания с откъснати страници, разпилени по килима.

— Какво става тук? Въстание против тиранията на съвършеното тяло? — питам. — Получили сте просветление? Отказали сте се от непосилните физически норми, налагани на британската жена, която по природа е четиридесет и шести размер?

— Толкова си жалка, Анна — сопва се Лили. Повдига глава и по костеливите ѝ рамене се разпилява облак от скъпо боядисани платиненоруси коси. — Просто преглеждаме някои скорошни снимки на Джанет. Опитвам се да ѝ покажа недостатъците ѝ.

— Джанет няма недостатъци — възразявам.

— Имам — мрачно се обажда тя. — Никой не ме търси.

— Предложили са ѝ да се снима за каталог — казва Лили с пренебрежение.

— Всичко, което носи пари, е добре дошло, нали? — изказвам предположението си.

— Грещиш — заявява Лили. — Ако човек започне да се задоволява с подобни трохи, с него е свършено. Фотографите го знаят, както и агенциите и дизайнерите. Нима мислиш, че „Версаче“ или „Долче“ биха допуснали до модния подиум момиче, чиято последна работа е била за „Ю Кей Фешънс“? — щраква с пръсти. — Загубена е. Завинаги. Окончателно.

— Отхвърлих предложението — смутено казва Джанет.

— Разбира се, скъпа — съгласява се Лили. — Правилно си постъпила.

— О, стига глупости — избухвам. — Джанет, и без това няма да стигнеш до ревю в Париж, а няколко снимки за каталог няма да ти

попречат отново да бъдеш на кориците. Веднъж видях снимка на Хелена Кристенсен в каталог.

— Съмнявам се — казва Лили.

— Видях я.

— В кой каталог?

Не мога да си спомня.

— Би Ейч Ес — лъжа убедително.

— Е, дори и да е истина, тя отдавна вече не е на върха — тотално ме закопава Лили.

Бих се обзаложила, че Хелена Кристенсен печели повече на месец, отколкото тя за година, но си замълчавам.

— Може би Анна има право — смирено казва Джанет.

— О, така ли? — Лили присвива очи. — Тя разбира от тези неща, нали? Готова си да приемеш съвет във връзка с работата си като модел от жена, която изглежда така!

Посочва ме, докато стоя там с приличната си тъмносиня рокля и изкуствени перли. Хей! Това е един от хубавите ми тоалети.

— Мога да помогна на Анна да изглежда добре — застъпва се Джанет.

— Не, не можеш. Не ставай смешна — казва Лили. — Не се обиждай, Анна.

Преглъщам. Това минава границите на шегата.

— Но ти ме обиди.

— Моля? — въпросително вдига поглед към мен. — Казах: „Не се обиждай“.

— Чух те. Така казваш винаги, след като изречеш нещо ужасно и злонамерено — отвръщам. Лицето ми е пламнало, но не ме интересува.

— Често го правиш — съгласява се Джанет.

— Не е така.

— Преди малко каза: „Джанет, вече си на двадесет и осем. Трябва да работиш като роб, за да накараш някого да те повика за снимки“. После добави: „Не се обиждай“.

Лили мята русите си коси.

— Много сте чувствителни, и двете. За бога, Джанет, просто исках да кажа... за колко корици се е снимала Анна напоследък? Коя е професионалистката тук, аз или тя?

— Ти — смирено отговаря Джанет. Поглежда ме виновно. — Извинявай за това, което казах — че мога да ти помогна да изглеждаш добре. И така изглеждаш страхотно.

— Няма проблем — успокоявам я, защото очевидно е ужасно разстроена. — Нали ще излизаме да си купя нови дрехи за танците в Честър Хаус?

— Да — потвърждава тя, малко по-весело. — Мога да направя чудеса за теб. Само почакай и ще видиш.

— Джанет — строго се намесва Лили, — май си губя времето с теб.

— Не, не, слушам те — уверява я Джанет.

— Ето, заеми поза като Шалом^[1] на тази снимка — продължава Лили с измъчено изражение.

— Аз си лягам — заявявам, но никой не ми обръща внимание. Прибирам се в своя килер, свалям дрехите си и заспивам след по-малко от пет минути.

Миг преди да изляза от апартамента, мобилният ми телефон звънва.

— Анна, къде си, за бога? Кити е.

Уплашено подскачам.

— Тъкмо тръгвам към „Суон Лейк“^[2].

Така се нарича компанията му.

— Не съм съгласна — заплашително просъсква шефката ми. — Трябва да идваш в офиса всяка сутрин, преди да отидеш да се мотаеш при господин Суон. Ще ти дам инструкции за доклада, който искам.

„Уау. Сякаш съм агент 007 или нещо подобно“.

— Хм, добре — отговарям с примирение. Не бива да ядосвам Кити. — Идвам веднага.

— Разбира се — сопва се тя и затваря. По дяволите. Хуквам надолу по стълбите, смятайки наум колко време ще ми бъде нужно. Как най-бързо мога да стигна до офиса? Оглеждам се за такси, но размислям. Движението по улиците едва пъпли. А метростанцията до „Ковънт Гардън“ е затворена поради бомбена заплаха. Усещам надигаща се паника. Първо трябва да угодя на капризите на Кити, а после да отида при Суон, но е неизбежно да закъснея.

Нямам друг избор, освен да тичам. Стигам за петнадесет минути, зачервена и плувнала в пот, и на бегом изкачвам стълбите до нашия етаж, където Клер ме чака, зашеметяваща с червената си кожена мини пола и чехли с висок ток.

— Да не би Ели Рот да е тук днес? — кимвам към полата ѝ, която е по-скоро колан с претенции.

Разочаровано поклаща глава.

— Най-добре влизай веднага — прошепва. — Днес е направо бясна.

Страхотно. Изправям гръб и почуквам на вратата на Кити.

— Влез — изръмжава отвътре.

Прекрачвам прага. Седнала е на бюрото си и нетърпеливо потропва с тънките си токчета. Облечена е с костюм „Долче и Габана“ с големи копчета, гравирани с логото, обици с огромни диаманти и дебела златна гривна. Очевидно е в много лошо настроение. Винаги, когато е ядосана, се издокарва като героините от „Династия“.

— Не мога да си обясня какво те е накарало да мислиш, че можеш да отидеш направо при Марк — тонът ѝ е леден.

— Той не обича закъсненията — осведомявам я плахо.

— Докладвай за вчерашната среща — сопва се тя, сякаш не ме е чула.

— А, добре. Обсъждаха сценария. Господин Суон даде насоки на Триш и поговориха за ролята на Грета.

— Какво друго? — пита с присвити очи.

— Нищо.

— Ще ме разиграваш ли?

— Не.

— Защо избра точно теб? — недоумението ѝ е искрено. — Теб! Между толкова хора!

— Навярно е решил, че не си струва да бъде изпратен по-висш служител. Единствената ми задача е да водя записки — казвам тактично.

Кити кимва.

— Да, вероятно. Впрочем това не е достатъчно работа за теб. Искам да продължиш да четеш сценарии. Както и да бъдеш лична асистентка на Грета.

Примигвам.

— Какво?

— Аз я привлякох за този проект — важно изтъква Кити. — Аз я убедих — това е истина. — И държа да се чувства специална в „Ред Крест Пръдакшънс“, особено при Кити Симпсън.

Иска ми се да споря с нея, но нямам време. Вече е десет и половина. Потръпвам при мисълта какво ще каже Марк Суон, когато се появи.

— Добре — отвързвам отчаяно. — Разбира се. Както кажеш. Ще бъда асистентка на Грета.

Това е просто страхотно. Грета има репутацията на най-разглезената холивудска актриса. Не се осмелява да показва нрава си пред Суон, но със сигурност с мен няма да има пречка.

— Вече я уведомих, че ти е наредено да изпълняваш всяко нейно желание.

Това не е моя работа, но не дръзвам да възразя.

— Добре.

Десет и тридесет и две.

— Никакво мърморене — злобно ме предупреждава Кити. — Веднага щом Марк свърши с теб, те искам тук, в офиса. Ти работиш за нас — повтаря отново.

— Да — съгласявам се. — Хм. Благодаря, Кити.

За какво ѝ благодаря? Че ме назначава за слугиня на една застаряваща холивудска дива? Водя се асистент по подбор на сценарии, при това ми предстои повишение.

— Можеш да тръгваш — благосклонно казва Кити.

Отново хуквам навън, изваждам мобилния си телефон в движение и веднага щом излизам на улицата, набирам номера.

— „Суон Лейк“. На телефона е Мишел.

— О, Мишел, обажда се Анна Браун.

— От продуцентската къща — долавям нотка на злорадство. — Марк каза да не си правиш труда да идваш днес.

Поглеждам часовника си.

— Забавих се поради неотложен ангажимент.

— Все едно — отсича момичето. — Нареди ми, ако се обадиш, да ти кажа да не идваш.

— Все пак ще дойда — заявявам.

— Никой не може да проникне в тази сграда, ако Марк не го очаква — предупреждава ме тя. — Откажи се и може би ще те покани на следващото съвещание. А може би не.

— Имам оправдание.

— Всички твърдят така — тросва се Мишел. — Трябва да затварям. Чао, засега.

Затръшва слушалката.

Намирам се на няколко минути път от „Суон Лейк“, така че просто продължавам да вървя. Какво друго да направя? Макар и да не зная какво точно да му кажа, как да му обясня... Е, добре, стигнах. Дийн Стрийт. Ето я сградата.

А отпред са те. Суон. Грета. Триш, която ме вижда и хвърля поглед към мен със съчувствие. Още двама души, които не познавам, ослепителна блондинка и млад мъж с ангелско лице и козя брадичка, навярно журналист. Всички се качват в две таксита. Втурвам се натам.

— Марк, извинявай за закъснението, но...

Леко побутва Триш по гърба.

— Не те искам тук днес — отвърща ми хладно. — Щом не умееш да цениш времето на другите, Анна, нямам нужда от теб.

Защо хората се обръщат един към друг по име само когато се карат или съобщават лоши новини? Първо Кити, а сега и той.

— Имам обяснение.

— Няма да слушам обяснения — отсича Суон. — Отнасям се сериозно към ангажиментите си и очаквам същото от хората, с които работя.

Понечва да се качи в таксито. Хващам ръката му.

— Трябва да ме изслушаш!

— Не, не съм длъжен — упорства той. — Чао.

— Е, добре — повишавам тон. — Чудесно. Напълно си прав, Анна не заслужава да ѝ отделиш десет секунди, поне от любопитство дали наистина има основателно извинение. Оо, не! Просто се опияняваш от властта си да караш хората да страдат дори когато не са виновни.

Завъртам се на пети и се отдалечавам с разтуптяно сърце. Искане ми се да заплача. Това е краят на приключението ми с Марк Суон. Защото ще се обади на Кити и тя с удоволствие ще ме уволни и ще заеме мястото ми като представител на компанията.

— Анна.

Обръщам се. Той е.

— Слушай, съжалявам за това, което казах! — говоря с насълзени очи. — Денят ми започна ужасно. Моля те, не ставай причина за уволнението ми, защото имам нужда от пари за наема и всичко останало.

Изречението му става по-благоклонно.

— Разкажи ми какво се случи.

— Тъкмо тръгнах за срещата, когато ми позвъни Кити — казвам. — Нареди ми да отида в офиса и трябваше да тичам, защото метрото е затворено. Задържа ме там известно време и после веднага хукнах насам...

Суон остава неподвижен няколко секунди. След това отваря вратата на таксито.

— Извинявай. Права си. Трябваше да ти дам шанс да ми обясниш.

Изваждам от чантата си хартиена кърпичка и издухвам носа си, което не е особено изискано и не подобава на една дама, но за съжаление се налага.

— Качвай се — подканя ме. — Отиваме с художниците да нахвърлят няколко скици.

Изпълнена с благодарност, забързвам към колата и се настанявам на задната седалка. Триш и Грета ми правят място. Актрисата свива вежди, когато Суон се качва отпред и се обръща към мен.

— Ще поговорим по-късно, съгласна ли си?

— Добре — отговарям.

Онази поглежда зачервените ми очи с неодобрение.

— Не прави сцени — прошепва укорително. — Не бива да разсейваме маестрото.

Суон повежда всички към ателиетата на художниците, които се помещават в невзрачна сграда до Оксфорд Стрийт.

— Вие вървете, ще ви настигна — казва той.

— След мен, Анна — нарежда ми царствено Грета. — Ще ти съобщя изискванията си.

— Разбира се — отвръщам покорно.

— Всъщност трябва да поговоря с Анна за секунда — намесва се Суон. — Ще дойде при теб след малко.

Грета кимва.

— Както кажеш — въздъхва със страхопочитание, но присвива очи срещу мен.

Преглъщам с мъка. Явно двете с Кити са духовни близначки и никак няма да ми бъде забавно.

— Слушай — започва Суон, когато вратите изсъскват и се затварят зад останалите, — извинявай за преди малко. Държах се като кръгъл идиот.

— Няма нищо — не съм свикнала да слушам признания от знаменитости, че са сгрешили. Нито да приемам извиненията им.

— Помислих си... нали разбираш, вчера хубаво си поговорихме. И... — нервно прокарва пръсти през косите си. — ... бог знае защо, страшно се ядосах, когато отново закъсня. Не зная защо го приех така. Толкова лично.

— Няма проблем.

— Не гледам на теб по същия начин, както на другите — споделя той. — Не зная защо. Ти си различна. Не си толкова изкуствена. Мисля, че затова бях бесен. Не исках да мислиш, че можеш да правиш каквото поискаш.

— Шефката ми настоява да ѝ докладвам всяка сутрин, преди да дойда при теб — обяснявам му.

Поклаща глава.

— Не съм съгласен. Ще ѝ кажа, не се тревожи.

Усмиввам му се с благодарност.

— Ще ти бъда много признателна.

— Прощаваш ли ми?

Кимвам. Не мога да престана да се усмихвам. Страхотен е.

— Добре. Обещавам, че повече няма да се отнасям с теб като робовладелец. Поне с теб. А актьорите трябва да държа изкъсо.

Намига ми. Господи, колко силно ме привлича. Откъсвам очи от него.

— Е, най-добре е да се качвам — гласът ми прозвучава ужасно пискливо.

— Само ще позвъня в офиса си, кажи на всички, че идвам веднага.

— Разбира се — отвърщам бързо.

Веднага щом стигам до етаж, Грета потупва свободното място на масата до себе си.

— Седни тук, Анна, скъпа — направо мърка. — Кити ми каза за теб.

Представям си какво. Стискам зъби. Никак няма да бъде доволна, когато Суон я уведоми, че сутрин ще отивам направо при него. Затова трябва да бъда много внимателна с Грета.

— Ако има нещо, което мога да направя за теб — казвам плахо, — каквото и да е... Кити държи всяко твое желание да бъде изпълнявано.

Очите ѝ заблестяват.

— Разбира се, скъпа. Имаш ли химикал?

Потърсвам в чантата си. Като по чудо намирам и бележник с жълти листове.

— Какво да запиша?

— Първо, не мога да понасям воднистата течност, която сервират в тези офиси вместо кафе — започва тя. — Искам да изтичаш и да ми намериш истинско капучино, разбира се, не в картонена чашка, пия само от порцеланова. Въпрос на самоуважение.

— Ммм — съгласявам се.

— Освен това всеки ден имам дрехи за вземане от химическо чистене. Искам там, където ще работим през деня, да бъдат доставяни свежи цветя и да отскачаш до „Дародс“ за моя „Крем дьо ла Мер“ по поръчка.

Кимвам, но ръката ми затреперва от гняв, докато записвам всичко.

— Можеш да започнеш с капучиното — предлага Грета.

— Добре — прошепвам.

Марк Суон влиза точно когато ставам. Повдига вежди.

— Ще се върна след малко — казвам му припряно. — Отивам да донеса кафе на Грета. От днес съм нейна лична асистентка — обяснявам, когато долавям недоумението му. — Шефката ми държи всяко нейно желание да бъде изпълнявано.

— Така ли? По...

Хвърлям му умоляващ поглед.

— Добре — казва по-спокойно. — Но се връщай бързо. Вече загубихме доста време.

— Благодарение на теб — изтъква Грета на висок глас.

— Всички имаме нужда от чаша свястно кафе — отбелязва Суон.

— Какви са предпочитанията ви?

Обикаля масата и приема поръчки. Старателно ги записвам и се питам как ще нося толкова чаши.

— А за теб, Анна?

— За мен?

Кимва.

— О, не искам, благодаря. Няма да мога да донеса повече от пет. Иначе пия кафето чисто, каквото и да е. Понякога си поръчвам с лешникова сметана, но... — забелязвам, че Грета гневно се взира в мен, и осъзнавам, че пелтеча. — Тръгвам — припряно казвам.

— Ще донесеш кафе само на Грета — казва Суон, — защото си нейна лична асистентка, нали, Грета?

Грета кимва.

— Е, тогава някой друг трябва да донесе кафе на Анна — обяснява. — Аз ще го направя. Анна ще изпълни твоята поръчка, Грета, а аз тези на всички останали.

— Какво? — процежда Грета през зъби. — Това е нелепо.

— Повиках Анна, за да се учи от мен — спокойно й напомня той, но с малко хладен тон. — Щом тя няма да бъде тук, няма смисъл и от моето присъствие. Ще отидем заедно. Естествено, работата ще трябва да почака, но не искам да заставам между теб и Кити Симпсън, Грета. За каквото и да сте се разбрали, ще го приема.

Грета преглъща.

— Е, разбира се, не искам да забавям работата още повече — казва тя и злобно ме поглежда.

Но той не се предава.

— Тогава няма да настояваш Анна да изпълнява задълженията на твоя асистентка, нали?

Грета поклаща глава.

— Добре — продължава режисьорът. — Естествено, Кити няма да изрази несъгласие, щом такава е твоята воля. Така ли е?

— Няма да има нищо против — мънка актрисата.

— Чудесно — въздъхва Суон с облекчение и Грета свежда поглед.

Беше сблъсък на характери, при който неговият надделя без проблем.

По кожата ми пропълзват хладни тръпки. Не се осмелявам да го погледна.

— Знаете ли какво ще ви кажа — отново подхваща Суон. — Анна, ако искаш, сега изпълни поръчките на Грета и ще се видим отново утре.

Поглеждам го с благодарност, доволна от възможността да натрия носа на Грета. И да се измъкна от тук. Зная, че не бива да ми хрумват подобни мисли, но това, че ме защити, ме кара да се чувствам...

Сякаш през тялото ми преминава електричество. Не бива да го приемам по този начин.

— Разбира се — покорно се обръщам към Грета. — Ще се погрижа за всичко. До утре.

Следващата седмица е напрегната. Ходя на съвещания при откачения тиранин Марк Суон и ги изтърпявам. Пристигам рано, водя записки, слушам всичко, което казва на актьорите, на екипа, гледам предварителните дубли за филма, който той наистина започва да заснема. Суон ми дава пропуск за снимачната площадка и необезпокоявана минавам покрай охранителя, който си дава вид, че не ме е познал. Стоя зад Марк в „Хампстед Хийт“, гледам как се качва на кран, разхожда се наоколо с мегафон или надъхва актьорите да показват най-доброто, на което са способни.

Наблюдавам го и запомням всичко. Гениален режисьор. Непреклонен е и притежава удивителната дарба да извлича максимума от екипа си. Сцената на монитора ти се струва идеална, но той настоява за нов дубъл и се получава още по-добре. Следвам го като пале. Задава ми въпроси, пълни с уловки, за да се увери, че съм разбрала. А когато отговоря вярно, кимва одобрително, сякаш кутрето се е научило да подава лапа.

Но ще ви кажа нещо за този процес. Пълна скука е.

Отегчена съм до припадък. Кой би стоял навън в дъжда и брулещия вятър, за да гледа как тайфа луди рецитират или имитират страстна целувка? На кого би му било интересно да гледа как асистент-

режисьорът подрежда и преподрежда скици? Но се чувствам виновна, защото зная, че мнозина биха убили за подобен шанс, както казва той.

Нали се досещате що за хора са това? Студенти от филмовата академия, които харесват умопомрачително скучни стойностни филми като онези, които са любими на Джон. Хора, които могат да изгледат „Обичам Люси“ от край до край, обожават онези допълнителни кадри на DVD дисковете, които показват сцени от заснемането на филмите, и са готови да платят двадесет лири за голяма книга за „творческия процес“, довел до създаването на трилогията „Властелинът на пръстените“.

Осъзнавам, че не съм една от тях.

Не разбирам. В интерес на истината съм доста обезпокоена. Години наред се задоволявах с ниската си заплата и непрестижната си работа с надеждата един ден да направя голям пробив, да започна да участвам истински в осъществяването на продукции, да забогатяя и да се чувствам удовлетворена...

— Анна.

Вдигам поглед и притискам бележника си. Четвъртък сутрин е. Стоим в „Уимбълдън Комън“ под ръмящия дъжд. Небето над нас е сиво като косите на Барбара Буш.

— Прозяваш ли се? — пита Суон, подозрително присвивайки очи.

— Ааа... — припряно се опитвам да замаскирам прозявката с кашлица. — Не, за бога. Настинала съм.

Придавам си бодър вид.

Всички други на снимачната площадка са бодри, а повечето дори не поемат кофеин. Непоносимо е. Хора, луди на тема здравословен живот, сноват наоколо в дъжда и спорят дали това или онова място е най-подходящо за сцената с кучето...

По-лесно ми е да стоя край Суон, когато съм така отегчена. Не мога да го гледам замечтано, защото ще ме хване, а и се срамувам. Затова, докато обсъжда с Триш и специалиста по дигитална снимачна техника как да нагласят камерите за тези кадри, се оттеглям настрана и се съсредоточавам върху опитите да стопля ръцете си.

— Ммм — промърморва Суон и очите му заблестяват.

По дяволите. Дали не съм загазила?

— Мисля, че онова езерце ще изглежда добре на заден план — предлагам плахо. — Какво ще кажете кучето да подгони патица, да задърпа Елси към водата и да съсипе роклята ѝ?

— Ще бъде смешно — съгласява се Триш. — Харесва ми.

— Тя се ядосва, но кучето не го е грижа.

— Може да оближе лицето ѝ.

— И да развали грима ѝ — добавям, когато се сещам за песа на Ванна. — Когато се връща при свещеника, изглежда като пълна глупачка.

— И госпожа Уилкинс ѝ се присмива — въодушевено казва Триш. — Елси затреперва от гняв. Това е супер! Ти си гений, Анна.

Усмиввам ѝ се с благодарност и хвърлям поглед към Суон, чувствайки се спасена.

— А каква е връзката с приготовленията за сватбата? — пита той.

— Моля? — недоумявам.

— Приключихме с обсъждането на тази сцена още преди час. Решихме да не я заснемаме тук — суховато казва той. — Светлината не е подходяща. Не помниш ли?

Не помня нищо.

— О, да, да — смутолявам. — Спомних си — добавям уверено. — Светлината не ставаше.

— Пет минути почивка за всички — обявява Суон. — Анна, би ли дошла при мен за секунда?

О, проклетие.

„Не се издавай, не се издавай“. Режисьорите са като акули. Надушват страха! Тръгвам към него с фалшива лъчезарна усмивка като американска мажоретка. Той спира на уединено място в сянката на една върба.

— Анна...

— С какво мога да ти бъда полезна? Върви страхотно, нали? Панорамните снимки и прочие...

— А как според теб върви твоята работа? Що за въпрос е това?

— Фантастично, бих казала — отговарям решително. — Не съм закъсняла нито веднъж!

— Вярно.

— Нахвърлях цял куп записки, наблюдавам те, докладвам в „Ред Крест“ и всички са доволни.

Ха! Неудобните въпроси не ме карат да изпадна в паника, както някои други хора, например Шарън, която веднъж стана нервна и запелтечи, защото Джон я обвини, че не върши никаква работа и флиртува с всеки мъж от компанията, за да избегне уволнение.

— Всички, освен един човек.

— Няма проблеми с Грета. Донесох ѝ „Крем дьо ла Мер“ — възразявам. — Много е послушна. Маестро.

— Не е редно да се присмиваш на Грета.

— Не ѝ се присмивам — всъщност правя точно това.

— Както и да е, нямах предвид нея, а теб. Гледаш ме както при обсъждането на сценария. Очевидно е, че си отегчена.

— Е, какво очакваш? — изказвам на глас протеста си. — Стоя тук по цял ден, без да има дори къде да се стопля, и се вирам в едно и също парче земя с трева. Как да издържа?

— Анна — започва търпеливо, — така се създава филм. Това е предснимачният процес. Избирането на фон е важна част.

— Внимавам през повечето време. Идвам рано. Правя всичко, което поискаш. Мога да се преструвам, че ми е интересно, ако желаш. Не съм неблагоприятна, честна дума.

— Няма проблем — казва. — Не ти се сърдя.

— Така ли?

— Да — отдъхвам си. — Следобед искам да дойдеш у дома. Ще поговорим за нещо.

Поклащам глава.

— Не мога. Искат ме в офиса веднага щом свършим предснимачната работа.

Кити прави всичко възможно да прекарвам колкото може по-малко време с Марк Суон. Следи по колко часа съм при него, зорко, като орлица. Веднага щом приключи скицирането на кадри, избирането на места за снимки, репетициите и преработването на сценария, за пет минути трябва да стигна до метростанцията, а след десет да бъда в офиса. Нямам нищо против, защото това е претекст час по-скоро да изчезна надалеч от Суон, от неустойимите му очи и мускулестите му гърди. Спасява ме от изпитанието да гледам как

контролира всичко, заобиколен от привлекателни млади момичета, които съблазнително примигват срещу него...

Впрочем няма приятелка. Сам ми го каза един ден, докато пиехме кафе. Видях ослепителната русокоса художничка да го гледа така, сякаш е готова да се хвърли на врата му. Казва се Сюзън и задачата ѝ е да скицира всеки кадър от филма както би трябвало да изглежда. Суон държи на това.

— О, господин Суон — казва му с въздишка, — за мен е огромна чест да работя с вас.

Запърха с дългите си мигли и се наведе така, че да види по-добре съвършените ѝ, сигурна съм, силиконови гърди през изрязаното деколте. Дори бе използвала пудра, за да подчертае още повече вдлъбнатината между тях. А нима мислите, че е нужно една художничка да идва на работа с десетсантиметрови токчета? Не, разбира се.

Завъртях очи и Суон ме видя.

— Някой иска ли кафе? — попита той и за да прикрие смеха си, забърза към кухнята до офиса си. След онази случка с Грета всяка сутрин носи кафе на всички. Не се държи като примадона и никой друг не си позволява това в негово присъствие, дори тя. Както и да е, връща се с подноса и едрогърдото момиче отскача до тоалетната, вероятно за да подсили бойните си краски. Колегата ѝ излиза да изпуши цигара и Суон ме вика настрана.

— Извинявай за преди малко — започвам.

— Няма за какво — усмихва ми се. Неотразим е. — Тези неща се случват заради Мисти.

— Мисти?

— Приятелката ми.

Застивам. Не мога да не реагирам така. Не съм изненадана, че Марк Суон си има приятелка, при това на име Мисти. Несъмнено е американка, безупречна красавица като Хедър Локлиър, със златист загар, съвършени, лазерно избелени зъби и платиненоруси коси. Някоя от кралиците на красотата, които само стоят и леко махат с ръка, защото всичко друго би било твърде вулгарно за момичета като тях (нали се сещате, жени, които никога не ругаят, не пият и винаги са с изписани вежди).

— Модел ли е? — цинично питам.

— Актриса — отвърща.

— И?

Личи си, че има още нещо.

— Бивша мажоретка на „Ел Ей Лейкърс“ — признава.

Знаех си.

— Както и да е, скъсах с нея преди месец и напоследък около мен се навъртат доста... — твърде тактичен е, за да каже „златотърсачки“. — ... флиртаджийки.

— Защо скъса с Мисти?

— Беше скучна.

Искрен е. Аха. Питам се колко красива трябва да бъде една жена, та Марк Суон да не я намира за скучна.

— Извинявай, ако ти се струва малко неловко — кимва към затворената врата на тоалетната.

— О, не се безпокой — казвам. Неловко? Защо? Съвсем нормално е едно хубаво момиче да преследва богат, красив мъж. На нейно място и аз бих се държала така.

„Това е животът, Анна — казвам си. — Примири се“.

— Можеш да излезеш с нея — предлагам. — Не можеш да отречеш, че е много привлекателна.

Суон ужасено кимва към вратата на тоалетната.

— Кой, тя ли?

Мрачно свеждам поглед към превъзходното си кафе с лешникова сметана. Купил го е специално за мен, защото знае, че го харесвам, въпреки че самият той за нищо на света не би погълнал нещо толкова калорично. Суон не намира момичето с огромните гърди, тънката талия и платиненорусите коси за привлекателно. Е, поне зная мястото си.

Не мога да си обясня какви илюзии съм хранила досега за мъж, недостъпен за мен. Това не е в стила ми. Имам Чарлс и трябва да му посветя цялото си внимание. Връщам се в офиса и съобщавам на Шарън новината, че е свободен. Пожелавам й късмет, може би тя има шанс. Аз определено нямам.

— Не се тревожи за „Ред Крест“ — Суон ме връща към настоящето. — Веднага ще реша този проблем.

— Не разбираш — умолявам го аз. Не искам да ходя в дома му. Сама? Достатъчно мъчително е да стоя край него сред толкова хора.

Защо в къщата му? Защо кани точно мен? А ако ме хване да го зяпам твърде дълго? — Не можеш да направиш нищо. Кити ще побеснее. Веднъж вече й се обади заради мен и я накара да ми позволи да идвам направо при теб сутрин. Не й харесва да прекарвам толкова време с екипа...

Замълчавам. Твърде много се разприказвах.

Суон ми намигва.

— Познавам този тип хора, скъпа. Гледай сега.

Изважда мобилния си телефон и набира номера.

— Кити Симпсън, ако обичате. Марк Суон. О, здравей, Кити — казва той. Представям си как е скочила. — Как си? — заслушва се за секунда. — Да, много мило от твоя страна. Много мило. Всъщност обаждам се, за да те попитам нещо за Анна. Разказа ми всичко за твоя Оскар и за инициативата ти за „Майката на булката“. Да... признавам, че съм впечатлен.

Не мога да повярвам. Трудно ми е да се сдържа и се усмихвам до уши, докато той я слуша как се разтапя от любезности.

— Мм... Анна не престава да говори за теб — продължава разговора с нея, — ти си нейният кумир. Какво ще кажеш да ми изпратиш идеите си за разпространение на нашата лента в чужбина? Особено в Италия. Нали филмът, за който си получила наградата, е бил създаден там... Предполагам, че отлично познаваш пазара, а моите хора нямат представа как да популяризираме английския хумор... страхотно, значи можеш? Това е чудесно. Искам да ти открадна Анна за малко досадна работа днес следобед, един от куриерите ни е зает. Има ли възможност? Благодаря. Ще бъде полезно. Да, за нея също. Е, с нетърпение очаквам да чуя идеите ти, Кити. Идеално. Добре, чао.

Затваря.

— Бъди спокойна, вече няма опасност да загазиш.

— Да. Благодаря.

Извързвам глава, защото не издържам. Толкова беше секси, когато грабна телефона и за пет минути се справи с Кити. Изключително самоуверен е. Питам се дали някога в живота си се е чувствал неловко.

— Можеш да тръгваш — заявява ми.

— Какво?

Махва със задебелялата си ръка и ме отпраща.

— Разкарай се. Само заемаш място на снимачната площадка, излишна си — поглежда помръкналото ми лице. — Ела при мен около пет и половина. Ще обядвам с Рейчъл Уейс и не мога да дойда по-рано.

— Разбира се.

Рейчъл Уейс е ослепителна. Опитвам се да си спомня дали беше омъжена или не. Дано е омъжена. Биха представлявали страхотна двойка...

— Знаеш адреса.

— Да — поклащам глава, засрамена от себе си. Какво искам? Защо да не излезе с Рейчъл Уейс? Аз имам приятел. Това е толкова нечестно. На гърлото ми засяда буца и с мъка преглъщам. Не го поглеждам от страх, че ще ме разкрие.

— Добре, няма проблем — казвам припряно. — Аз пък ще обядвам с приятеля си.

— А, милионерът — шеговито отбелязва Суон.

— Същият — отвърщам с вдигната глава. — Милионерът.

Докато се оттеглям, си казвам, че поне ще отида на топло. Обаждам се на Чарлс от мобилния си телефон.

— Здравей, какво правиш?

— Аз ли? Просто се мотая. Пиша. Планирам продължение на романа си — представям си усмивката му. — Толкова се радвам да те чуя. Не очаквах да се видим преди събота в Честър Хаус.

— Свободен ли си за обяд? Аз черпя — бързам да добавя. Със сигурност имам в сметката си достатъчно пари поне за един обяд. — Където пожелаеш — лекомислено казвам, надявайки се да не избере заведение, в което предястията имат трудни за произнасяне имена и петцифрени цени.

— За нищо на света — категорично отказва Чарлс. — Никога не съм позволявал на дама да плаща сметката.

— Настоявам.

— Все пак ще платя аз — упорства докрай. — Разбира се, че искам да се видим. Да запазя ли маса в „Савой“? Не е далеч от работата ти.

Поглеждам мокрите си джинси и прогизналото яке.

— Трябва да отскоча до вкъщи да се преоблека.

— В един устройва ли те?

Толкова е любезен. Толкова е мил. Не мога да си обясня защо все още ми се плаче от болка. Мъчително е да стоя навън мокра, премръзнала и бедна. Мисълта за превъзходен обяд, сервиран безупречно от професионални келнери в топлия и уютен ресторант „Савой“, е невероятно примамлива.

— Идеално — казвам с благодарност. — Ще се видим там.

Слава богу, към мен идва такси със запалени фарове, същински черно-оранжев ангел на милосърдието. Махвам, скачам вътре и се настанявам на приятно затоплената седалка. Зная, че навярно ще ми струва осемнадесет лири, но мога да си го позволя. Няма да плащам в ресторанта.

Бързо вземам душ и изсушавам косите си, а след това отново изваждам тъмносинята си рокля и равните обувки. Зная, че Джанет би ми се разкрещяла, но нямам време за експерименти. С ужас очаквам излизането с нея за нов тоалет. Да се гледам в огледалата в пробните... Кошмар! Но няма да го изживея днес. Точно сега ще изляза с безформената си класическа рокля, фалшивите перли и подходящите по цвят обувки. Но решавам да сваля перлите. Редовните посетителки на „Савой“ носят истински.

Искам да се гримирам, но няма кой да ми помогне, така че се задоволявам само с фон дьо тен и традиционния бронзов руж бузите. Старанието ми да изглеждам, доколкото мога, приемливо е заради Чарлс. Няма нищо общо с това, че по-късно ще отида у Суон. Прихващам косите си отзад на стегнат кок. Поне донякъде приличам на бизнес дама. Грабвам чантата си и тръгвам пеша.

Когато пристигам, Чарлс ме чака. Поемам си дъх, опитвам се да се успокоя. Не е твърде трудно. Около него винаги витае особена атмосфера, полъхът на парите. Той се долавя в тихия шум в ресторанта, учтивите разговори, водени почти шепнешком. Забелязали ли сте, че богатите хора шепнат на масата? Никой с шестцифрен среден доход не е груб и гръмогласен.

Сядам, когато сервитьорът издърпва стола ми.

— Позволих си волността да поръчам шампанско — казва Чарлс. Пред мен наистина има висока чаша с искряща течност. — Дано нямаш нищо против.

— Нямам — отвръщам и отпивам голяма глътка. Изведнъж си спомням къде се намирам и следващия път повдигам чашата кокетно,

доколкото мога.

— О, не се смущавай от мен — успокоява ме кавалерът ми. — Изпий я до дъно, скъпа. Изглеждаш изтощена.

Така ли? Мислех, че съм се справила добре с грима.

— Сутринта беше напрегната — казвам.

— Защо? Какво те накараха да правиш?

— О, нищо друго, освен... — замълчавам. — Разкажи ми за своя ден — предлагам въодушевено.

По средата на обяда отскачам до луксозните тоалетни и въздъхвам дълбоко, докато оглеждам лицето си, изцапано със спирала. Не откривам нищо по-различно от обикновено.

Дълго се вирам в отражението си.

Какво си въобразявам? Тук съм, обядвам с много внимателен мъж, който винаги се възползва от шанса да ме заведе в някой от най-скъпите ресторанти в Лондон. Пия шампанско, ям филе. Страшно ме глежат. Мен, Анна, която никога в живота си не е привличала ничие внимание. А след този обяд имам среща с един от най-влиятелните режисьори в света, който има явни намерения да бъде мой наставник в кариерата ми.

Преди три месеца бях просто асистентка на Кити Симпсън, която изпълняваше досадното задължение да четете сценарии и отчаяно се опитваше да запази връзката си с един пъпчив нещастник с лош дъх.

От какво се оплаквам, по дяволите?

В тоалетната влиза възпълна дама с тоалет „Шанел“ и поглежда евтината ми рокля с презрение. Но ми е все едно. Чарлс търпеливо ме очаква на масата и прелиства менюто за десерти, в което са включени шоколадови суфлета, домашно приготвени сиропи и други вкуснотии.

Дълбоко си поемам дъх.

Няма да се откажа от всичко това заради някакво безнадеждно увлечение. Ще слеза на земята. Възможностите ми за избор са Чарлс или никой. А и харесвам Чарлс.

Връщам се при него, полагайки усилие да се усмихвам.

Марк Суон живее в сърцето на Нотинг Хил, във великолепна къща от времето на кралица Ан, с оградена градина, пред която тази на Ванна бледнее. Идвала съм веднъж за съвещание във връзка със

сценария. Вървахме пеша от близкия ресторант след обяда и видях цяла тълпа жени да се опитват да привлекат вниманието му.

Навсякъде, където отиде, е заобиколен от момичета, готови да легнат с него. От една страна, обяснимо е мъж с такова влияние във филмовите среди да бъде преследван от хора, които искат да получат частица от славата му. Но дори да не бе толкова известен, пак би привличал жените. Повечето хора не биха го познали, ако седнат до него в автобуса, но веднага щом влезе в стая, всички жени започват да кокетничат, кръстосват крака, показват педикюра си и мятат коси. За седмица видях повече момичета да облизват устни, отколкото иначе не бих преброила за няколко живота. Уж нехайно докосват ръкава на якето му, превзето се смеят и час по час му хвърлят замечтани погледи. Всичко това са номера, които някои наричат „женски хитрини“.

Аз не ги владя, така че не полагам подобни усилия. Просто ми е забавно да наблюдавам Суон и въздействието му върху жените около него. Сякаш всеки път виждам рок звезда да влиза в бар. Не мога да се сравнявам с красавиците, само гледам отстрани как „хвърчат перушини“ заради него. Едно чисто антропологично наблюдение.

Старая се да запазя работното си място, като разговарям с Грета, задоволявам прищевките ѝ, докладвам на Кити и Ели (по-често си съчинявам, защото няма нищо реално за докладване. Какво да им казвам? Върви добре. Жалко, че не сте тук?) и работя върху себе си. Нищо особено, малки усилия. Почти всяка сутрин излизам да потичам, ям салати и диетични сандвичи, преминах на диетично пепси и ограничих чипса до един пакет на ден. Не е много. Впрочем толкова съм заета да следвам Суон, че не намирам време да се храня. Той прави всичко възможно да уплътнява времето ми. Всеки ден ми задава въпроси за записките ми и проверява познанията ми за киното, но нямам нищо против това, стига да не става дума за нискобюджетна продукция, заснета преди осемдесет и четвърта. Понякога пита за скучни филми с висока художествена стойност и злорадства, когато не зная отговора.

Освен че си падам по този мъж, искам да бъда като него. Зная, че е невъзможно. Нямам представа от режисиране и не желая да се занимавам с това. Но бих искала поне веднъж да предизвикам такава реакция у хората, каквато предизвиква той — да снишат гласове и да си зашепнат, щом вляза в стаята. Да бъдат впечатлени от мен, както аз

от него. Но продължавам да тичам сутрин, да водя бележки и без да му се пречкам, да го карам да мисли, че проявявам голям интерес. Ето кое ще ме крепи през няколкото месеца, докато получа повишението си. Нищо друго няма значение, нали?

Изправям гръб и уверено минавам през портата от ковано желязо. Чувствам се по-силна, отколкото сутринта, благодарение на шампанското, топлината в ресторанта и вниманието на Чарлс.

Обичам киното и наистина искам да направя добра кариера. Не бива да бягам от Марк Суон само защото е красавец. Това е страхотна възможност за кариера. Радвам се, че я получих.

Добре. Да вървим.

Преминавам по пътеката (от стари червени плочи, с лавандула от двете страни, бодлива зеленика и лупини) и позвънявам.

— Идвам! — прозвучава приглушен вик отвътре и Суон рязко дръпва вратата. Облечен е с черни панталони за карате, с колан на кръста... и нищо друго.

Гърдите му са голи.

Голи и „изсечени“, както казват американците. Целите са обрасли с косми, но мускулите му се открояват — развити бицепси и плочки отпред. Господи, колко си падам по мускулести мъже! Напомня ми за Шон Конъри.

Отдръпвам се назад, затаила дъх. „Престани да го зяпаш. Престани!“

— О, извинявай — казва Суон. — Тренирах и загубих представа за времето. Влизай, влизай. Сега ще се преоблека.

„Не си прави труда заради мен“. „Стига!“

— Да направя ли кафе? — питам го. Гласът ми прозвучава пискливо. Забързвам към кухнята, където е лъскавата му черна кафе машина.

— Извинявай, че ме завари така — повтаря отново след две секунди. Нахлузил е спортен панталон и широка тениска. — Увлякох се. Обичам бойните изкуства — поклаща глава. — Страхотен начин за освобождаване от напрежението. Разбира се, не искам да плаша невинни млади жени.

— Не си ме изплашил. Не се безпокой — залавям се да отмервам кафе. То е с божествения аромат на ванилия. — Значи чупиш дъски с голи ръце? — подхвърлям шеговито.

— Всъщност трошах тухли — отвърща Суон.

— Трошил си тухли с ръце? — питам го удивена.

Свива рамене.

— Всичко е въпрос на техника. Не се впечатлявай толкова.

— Не съм впечатлена! — отричам. Защо? Защо точно аз? Ще мога ли някога да залича този образ от съзнанието си? А бях толкова доволна след вкусния обяд. — Кафето е готово — казвам хладно. — Да говорим по същество.

— Хм, добре — съгласен е. Очите му заблестяват. — Днес имаш много... делови вид, Анна.

Застивам.

— Какво лошо има в това?

— О, нищо — отговаря. — Освен че очаквам всеки момент да ме удариш през ръцете с линейка за чертане.

— Може би го заслужаваш — рецитирам надменно.

— Разбира се, можеш да се държиш и като секси секретарка. Нали се досещаш — да развалиш този строг кок и да разпуснеш коси. После да прокараш пръсти през тях.

Зная, че ми се подиграва.

— Не е редно да отправяш лични забележки — заявявам. — Нали искаше да поговорим за нещо?

— Извинявай, зная, че само приятелят ти има право да флиртува с теб.

— Точно така, не флиртувай — сопвам му се. Изведнъж примигвам. Не бива да говоря с такъв тон на наставника си. Но подобно държане от негова страна е последното, което искам. Макар и да ме ласкае, то е мъчение за мен.

Суон вдига ръце в знак, че се предава.

— Добре, добре. Разбрах. Да поговорим за твоята роля в предснимачния етап. За развитието ти.

Най-сетне.

— Да?

— Тази работа не ти е присърце — отбелязва прозорливо. — Защо?

Потръпвам, неволно побутвам чашата си и разливам кафе върху цялата маса.

— О, съжалявам!

Скачам и попивам локвата с хартиена кърпа.

— Не се безпокой. Само отговори на въпроса ми.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — озадачено поклащам глава. — Тази сутрин ме попита същото. Но не е честно! Внимателно наблюдавам предснимачния процес. Идвам рано всяка...

— Да.

— Внимавам какво казваш на актьорите, гледам те на снимачната площадка, слушам забележките ти за сценария...

— Да — любезно се съгласява той.

— Обръщам внимание на всичко, честна дума — уверявам го. — Мога да ти покажа записките си.

Суон лениво ми се усмихва. Излъчва безкрайно спокойствие и самоувереност.

— Зная. Не си глупава. Стараеш се, за да не те изритам още в предснимачния етап.

— Не е така — възразявам. — Интересно е.

— Да, но очевидно не и за теб — внимателно се вглежда в лицето ми, сякаш разглежда реклама за невероятно изгодна промоция на японска техника или стопкадър, който се нуждае от анализ. — Оживяваш се само при обсъжданията на сценария.

Наистина ми е приятно да участвам в тези съвещания. Да слушам как историята добива завършен вид, да гледам как Триш и Марк моделират характерите, доизглаждат сцените и ритъма. Предполагам, че си личи.

— Това е любимата ми част — признавам.

— Защо?

— Историята ми харесва — споделям искрено. — Мисля, че е забавна, провокативна, остроумна и... просто ми харесва.

— Но обсъждането на подробности във връзка със заснемането ти се струва досадно.

— О, шибана работа — казвам лекомислено. Вече не издържам да се преструвам. — Толкова е скучно, че не зная как е възможно да ти допада. Но не заслужавам да ме уволниш. Правя всичко, което кажеш — опитвам се да се защита. — Слушам, наблюдавам и се уча.

— А какво ще кажеш за репетициите?

— И те са скучни. Не бих се захванала с това и за милион лири — казвам нехайно. — Да стоя в дъжда с няколко скъпоплатени

актьори, които повтарят едни и същи реплики до припадък. Какво трудно има в това? Говорят за мотивация при сцените. „Марк, каква е мотивацията ми тук?“ — сполучливо имитирам Грета.

Тихо се засмива.

— Какво би й отговорила?

— Хм... Тлъстият ти хонорар? — предлагам.

Суон се засмива. Явно му е много забавно.

— Значи не си впечатлена от актьорската игра?

— Мисля, че всички са... — замълчавам. — Предполагам, че някои от тях са свестни хора — завършвам тактично. — Не всички са негодници.

— Много добре казано — отбелязва със сериозно изражение. — В общи линии това, което искаш да кажеш, е, че любимата ти част е разработването на сценария.

— Е, да, но това е най-важната част — оправдавам се.

— Тази сутрин се опита да ме заблудиш, когато те хванах, че си разсеяна. Не, няма смисъл да отричаш. Съчини онази сцена, в която кучето дърпа Елси към езерото. Хрумна ти на момента.

Опитвам се да намеря извинение, но явно ме е хванал.

— Е, и? — питам плахо.

— Както каза Триш, страхотна е — отпива глътка кафе. — Както и диалогът, който измисли по време на първото съвещание.

— Благодаря — изчервявам се.

— Тогава те попитах дали някога ти е хрумвало да напишеш сценарий.

— О, да. Много мило от твоя страна.

— Е, помисли ли си? — поглежда ме в очите.

Свивам рамене.

— Не зная... аз съм само асистент.

— Би ли се справила по-добре от повечето сценаристи, чиито творения четеш?

— О, да, мамка му — отвръщам. — Извинявай — измърморвам смутено. Не е прилично едно момиче да ругае, нали? Мажоретките на „Ел Ей Лейкърс“ и Рейчъл Уейс не го правят.

— Слушай, не те бива за продуцент — заявява той. — Можеш да направиш добра кариера в концептуален план. Намери подходящия сценарий за подходящата актриса и привлече подходящия режисьор.

Това е важно. Но всичката досадна работа, свързана с продуцирането, панорамните снимки, маркетинга, наемането на екип, кастингите за второстепенните роли... ти ненавиждаш тези неща. Затова ще бъдеш добра в работата до определен етап. Вместването в рамките на предварителния бюджет зависи от обмисляне на подробности, които отнемат много време — поглежда ме над ръба на чашата си. — Какво има?

Осъзнавам, че отново го зяпам с обожание. Иронията е, че когато ме хваща за първи път, не си мисля колко е секси, а че никой досега не е разговарял така с мен. Поне откакто съм в света на киното. Той ме приема сериозно. Не обещава, че ако бъда лоялна, ще ме направи известна. Не сваля звезди. Просто изтъква силните и слабите ми страни, сякаш съм истинска личност от света на киното, която може да направи кариера. Почти имам чувството, че ме уважава.

Никога досега не съм получавала комплимент, който да означава толкова много за мен.

— Нищо — отговарям. Но размислям. — Не, всъщност, мислех си... — изчервявам се, но продължавам напред: — ... наистина е много мило, че правиш всичко това.

— Какво правя? Досега не съм направил нищо особено — нехайно казва той. — Просто се съгласих да работя по един добър сценарий.

— Не е така. И двамата го знаем — възразявам. — Първо, не се ядоса, че не те познах. А после прие сценария. И го прочете.

Свива рамене.

— Отне ми само десет минути.

— Да, но големите звезди като теб не постъпват така. Четат само сценариите, които им предложи импресариото. А и не беше само това. Ти накара шефовете ми да ми дадат шанс да се уча от теб. Заплаши, че ще се откажеш от проекта, ако не ми позволят.

Усмивва се широко.

— Както каза, аз съм голяма звезда. Държа на своето.

— И макар че закъснях за първата среща, не ме уволни. А сега ми говориш така, сякаш наистина вярваш в мен.

— Ами наистина вярвам в теб — уверява ме сериозно. — Видях в теб нещо, което отдавна не бях виждал — прочита неизречения въпрос в очите ми. — Страст. Любов към киното. Към историите.

Ентусиазъм. Повечето хора се интересуват само от изгодата си. Не и ти.

— Благодаря — едва прошепвам. Прочиствам гърлото си и се опитвам да се стегна. — Искам да кажа, благодарна съм ти за всичко, което правиш за мен. Никога не бих имала шанс, ако не се бе появил ти.

— Винаги си имала шанс — възразява Суон. — Помисли си върху следното: не аз се появих, ти дойде и ме намери.

Настъпва миг мълчание. Втренчвам поглед в очите му. Напрягам волята си да извърна глава, макар и да ми се иска да го гледам цяла вечност.

— Имаш ли планове за довечера? Ще излизаш ли?

— Тази вечер не — отвърщам плахо. Присмива ли ми се?

— Искаш ли да пийнем по нещо? — разперва едрите си, почернели от слънцето ръце. — Не се чувствай длъжна. Няма да те изпратя обратно в „Уининг Пръдакшънс“, ако откажеш. Искам да обсъдим нещо и мисля, че е по-добре да говорим на чаша бира, отколкото на кафе.

— Е... — все още е едва шест часът. — Мисля, че няма проблем — отговарям с престорено нехайство. Но сърцето ми препуска. Какво да кажа? Не мога да направя нищо.

Повежда ме по улицата към ъгъла, където има малко заведение, наречено „Кралица Аделаида“. Може би е една от последните кръчми в Лондон, запазили традиционния си облик. Чамовата ламперия все още не е свалена и няма ново „фънки“ име. Тапицериите в „Кралица Аделаида“ са в бургундско червено, пропити с мирис на цигари. Масите, столовете и скамейките от тъмно дърво са очукани, на стената има мишена за дартс, а отвън са сложени две-три маси от ковано желязо, задължителен атрибут на поувехналата кафе култура на Лондон.

Барманът вдига поглед, когато влизаме.

— Как си, Марк? Коя е приятелката ти?

— Прекрасната Анна — отвърща Суон.

Подозрително се вглеждам в лицето му, търсейки подигравателни признаци, но не откривам такива.

— Както обикновено, Майк.

Барманът му налива двойно ръжено уиски и ме поглежда.

— Нека позная — настоява Суон. — Газирана вода.

— О, я стига. Половинка сайдер — поръчвам смело.

— Значи живеем опасно — отбелязва той и плъзга парите по грапавия плот.

— Не искам да се натряскам — казвам. — Боя се, че задръжките ми ще паднат и ще ти призная някои истини.

Засмива се, явно развеселен.

— Страхотна е, нали?

— Да, аз съм дресираният му домашен любимец — промърморвам. — Показва ме по семейни събирания.

— Доста е различна от онези, с които съм те виждал — отбелязва барманът и ми намигва.

— Кои? Онези с гърди като балони и талия като на оса?

— Явно добре те познава, приятел — отбелязва той.

Откровено злорадствам, когато го виждам да се изчервява.

— Да седнем ето там — предлага и посочва към захабена скамейка с доста мърляви възглавници, свряна в единия ъгъл.

— Защо не отвън?

Дъждът е спрял и е приятна свежа привечер. Дори по залез не е хладно.

— Тук ми се струва по-уединено — казва Суон.

— Какво имаме да обсъждаме насаме?

— Хората често ме разпознават — признава смутено. — Главно студенти от филмовата академия. Или актьори. Тук идват доста.

— Да, приятно място е — отбелязвам. — Добре, да седнем там, за да избегнеш вниманието на многобройните си фенове.

Отправляме се към полутъмния ъгъл, той се отпуска в сепарето и отпива глътка уиски. Явно тук се чувства спокоен и защитен. Никой няма да го безпокои.

— Дано не ме смяташ за твърде претенциозен.

Не казвам нищо, само задържам сайдера си с две ръце.

— Не се тревожи — успокоява ме той. — Можеш да говориш каквото мислиш, няма да има последствия.

— Каквото и да кажа ли?

— Да.

Очите му заискриват.

— Има някаква уловка — отвърщам с подозрение. — Ще ме подмамиш да разкрия нещата, за които споменах, а после ще позвъниш на Ели Рот и ще бъда уволнена.

— Не бих постъпил така — уверява ме Суон.

— Нима?

— Ще се свържа с импресариото си и ще ѝ наредя тя да му се обади. Не понасям Ели — обяснява с усмивка.

— Много смешно.

— Сериозно, можеш да ми имаш доверие. С теб делим хляб. Или поне пиячка. Това би трябвало да бъде нещо свято.

— Добре — казвам и отпивам от сайдера си, напълно изветрял. — Наистина ми се струваш малко претенциозен.

— Така ли?

— Да, но не би могло да бъде другояче. Всички режисьори са такива. Мислят се за светила.

— Не си играй с огъня, Анна — предупреждава ме Суон и протяга ръка над масата. — Каж ми честно какво мислиш.

— Е, казах самата истина — започвам разпалено. — „Филм на Роб Рейнър“. Защо филмът се смята за творба на режисьора?

— Това се нарича „приписване по заслуги“.

— Зная как се нарича.

— Ако филмът не е сполучлив, вината е на режисьора. Той е този, който взема решенията. Според мен е справедливо.

— Разбира се — казвам. — Но работата, която вършат режисьорите, е толкова незначителна, че не мога да проумея защо имат такава влияние.

Ококорва очи срещу мен.

— Мислиш, че сме незначителни?

— Да. Всеки може да изкопчи най-доброто от един актьор — само трябва да се погъделичка егото му. Дори не зависи от режисьора как ще изглежда филмът на екрана. Това е грижа на оператора.

— Кой е най-важният тогава? — Суон започва да изброява, като свива едрите си пръсти един по един. — Актьорите са себични негодници, режисьорът е ненужна притурка...

— Сценаристът — заявявам тържествувайки.

— Сценаристът стои на най-ниското стъпало.

— Ясно ми е — казвам с раздражение. — Но не би трябвало да бъде така. Тя е създала историята, сякаш е написала пиеса.

— „Тя“ — усмихва се Суон. — Но един филм е повече от поредица движения и реплики — изтъква разумно.

— Зная и това. Но сценарият е основата, нали? Филмът е просто история, разказана в картини.

— Аз нося отговорността за тези картини.

— Всеки може да ги заснеме — разгорещено възразявам. — Но само човекът, който е съчинил историята, може да се нарече неин създател. Всеки би могъл да изиграе ролите. Това, че един актьор изпълнява добре една роля, не означава, че друг не би бил също толкова добър.

— Възхищавам се на хъса ти — споделя Суон.

— О, стига — казвам с презрение. — Сега пък ти говориш като холивудски шеф.

Плътният му гръмогласен смях отеква дълго и кара клиентите в заведението да ни зяпат. Побутвам го.

— Престани — просъсквам.

— Извинявай — изтрива леко насълзените си от смях очи. — Нямах цена. Нямах и страх от нищо — добавя, преди да се обидя. — Знаеш ли откога никой не се е осмелявал да ми говори така?

— Е, нали обеща, че няма да загазя?

— Не бих си го и помислил дори — посяга над масата и хваща ръката ми. Поглеждам я и за първи път от цяла вечност не се срамувам заради твърде големите си ръце, груби като на работник. Между едрите му пръсти моите изглеждат тънки и женствени.

В негово присъствие се чувствам малка. Изведнъж осъзнавам каква е причината всички жени да реагират по този начин, щом го видят. Той е великан. Сякаш от цялото му тяло, от самата му личност струи мъжественост. Наоколо има много мъже, но той е висок близо два метра. С огромни мускули, широк гръден кош, буйна тъмна „растителност“, дори веждите му са като козина, а пръстите му биха смачкали кутия кока-кола без никакво усилие. Прилича на воин от времето, когато викингите са опустошавали крайбрежията.

Понякога носи специално ушити костюми, но му стоят като карнавални одежди. Във външността му няма нищо, заради което би попаднал в класацията на списание „Пийпъл“ за петдесетте най-

красиви мъже. Далеч е от изтънчения вид на Брад Пит и сдържаната мъжественост на Колин Фърт. По-типично за него изглежда да сграбчи някое безпомощно момиче за дългите плитки и да го завлече в пещерата си, докато то издава адски писъци, въпреки че навярно повечето не биха се съпротивлявали упорито.

Рязко отдръпвам ръката си.

— Мисля, че открихме проблема ти — заявява Суон, като че ли не е забелязал.

— Така ли?

— Да. Не можех да те разбера. Личеше си колко много искаш този филм, твоя филм, и ми се стори, че ти е забавно — усещам как по тялото ми пропълзвава тръпка. — Реших да ти дам шанс. А после се убедих, че наистина обичаш киното. Но сякаш беше на километри.

Изчервявам се.

— Мислеше си, че успяваш да го прикриваш, а? — намига ми. — Забравяш, че по цял ден общувам с актьори, а повечето от тях са по-добри от теб.

Изчервявам се още повече. Не зная дали защото ме хвана, или заради намигването, но откъсвам очи от лицето му и втренчвам поглед в сайдера си. Близостта му е толкова... смущаваща, а последното, което искам, е да започна да се кикотя глуповато като прелестните му двадесетинагодишни почитателки, зяпачки и обожателки, които се тълпят около него всеки ден.

— Върша си работата — мрачно изтъквам.

— Да, но както ти казах, никога няма да бъдеш добра.

Настръхвам.

— Защо?

— Защото не я обичаш — отвърща без колебание. — Зная, че обичаш киното, но не и продуцирането. И никога няма да го заобичаш.

— Какво е призиванието ми тогава? Да си купувам билетче и да прекарвам дните си в киносалона с пакет пуканки в ръце, за да могат хора като теб да получават тлъсти хонорари само за това, че седят на стола си и викат „стоп“?

— Трябва да станеш сценарист — заявява, сякаш не е доловил враждебния ми тон. — Имаш страхотен усет за интересни истории, а явно и въображение. Разбираш от добри сценарии. Смяташ, че най-

важното в един филм е историята. Трябва да пишеш. Миналия път, когато споменах за това, беше само предложение. Сега е заповед.

Потръпвам от задоволство. Суон току-що назова най-съкровената ми мечта, която отхвърлях също толкова дълго, колкото мисълта, че мога да си намеря сериозен приятел без акне. Но това се случи, така че защо да не се сбъдне и другото?

— Заповед?

Кимва.

— Искаш ли помощта ми? Когато започна да разсъждаваш на глас за онази сцена с кучето, напълно се убедих. Помислих си — от нея ще излезе добър сценарист. Не веднага, трябва да положи усилия. Поне опитай, Анна, дължиш го на себе си — отпива голяма глътка от питието си. — А иначе това си е чист егоизъм от моя страна. Писна ми от посредствени сценарии. Бих направил всичко възможно на пазара да се появят свежи таланти, за да имам по-голям избор, нали разбираш?

Не мога да се сдържа, направо засиявам от щастие. Суон се обляга на стената и кафявите му очи се взират в мен.

— Лицето ти сякаш грейва, когато се усмихваш — продължава. — Трябва да го правиш по-често.

— Благодаря за предложението. Много... много мило от твоя страна.

— Ако си готова да приемеш още един съвет от режисьор, който е напълно излишна фигура, не разправяй наляво и надясно, че само заемаме място. Едва ли някой ще пожелае да работи с теб.

— Разбира се.

Усмихва ми се и през тялото ми преминава електрически ток. Отпивам голяма глътка сайдер, за да прикрия реакцията си. „Няма да го правя, няма“, заричам се. Бих станала за смях, нали? Аз, Анна Браун, да флиртувам с мъж като Марк Суон! Представете си какъв срам. Също като Клер, която идва на работа издокарана, глезено се кикоти и мята коси заради Ели Рот, а той дори не знае за съществуването ѝ.

— Не ти обещавам нищо — предупреждава ме искрено. — Напълно възможно е да се окажеш некадърна. Но ако не си и измислиш наистина добър сценарий... — свива рамене. — Мога да ти помогна да постигнеш нещо.

Не се осмелявам да попитам какво означава това, но адреналинът препуска във вените ми. Каквото и да има предвид, той ми дава шанс за нещо значимо. Отново го поглеждам, по различен начин. „Това е Марк Суон“, казвам си. Може би най-влиятелният човек в британската филмова индустрия. Познава лично шефовете на всички големи холивудски киностудии. Безброй супер агенции от Ел Ей го преследват от години и няма звезда, която не би се радвала да участва в негов филм. Щом ми предлага помощта си, аз съм най-голямата късметлийка на света.

— Само ако си добра — добавя строго. — Може и да не си.

— Благодаря — отвърщам. — Много!

— Все още не съм направил нищо. Просто ти показвам вярната посока.

— Оценявам това. Ти си... — замълчавам.

— Не ме гледай така — казва тихо. — Предпочитам да ми се сопнеш, отколкото да ме зяпаш със страхопочитание.

— Не те зяпам! И не изпитвам страхопочитание. Ако питат мен, ти си просто един скъпоплатен некадърник.

— Така е по-добре — доволен е. — Много по-добре — посяга с възлестия си пръст и приглажда кичур коса зад ухото ми.

Допирът му ме наелектризира. Изведнъж, за свой срам, усещам как зърната ми се втвърдяват, коремът ми изтръпва и ми се иска да се сгърча на стола си. По кожата ми избива пот.

Не мога! Не бива да се държа като всички други момичета. Марк Суон наистина ме харесва. Исква да ми помогне. Няма да проваля всичко.

— Трябва да тръгвам — казвам колкото мога по-нехайно. — Да се прибирам. Имам доста за четене през уикенда.

— Това ли правиш през уикендите?

— За този имам и други планове — отвърщам, когато се сещам за Честър Хаус.

— Бурен социален живот? — любопитства той.

— Нещо такова.

— Не допи питието си.

— Наближава седем... — търся си оправдание.

— Е, добре, няма да те задържам, щом бързаш да си налееш чаша топло какао и да се заловиш с куп тъпи сценарии — казва Суон.

— Ще се видим в понеделник.

Когато благополучно се прибирам у дома, най-сетне си отдъхвам. Мисля, че всичко е наред. Справих се, нали? Марк Суон иска да ми помогне да стана професионален сценарист. За малко щях да се разтопя, да се превърна в локва врящи хормони пред краката му и да проваля всичките си шансове.

Ще бъда протеже на Марк Суон. Това е невероятно! Няма да допусна нищо да ми попречи. Папките за уикенда са струпани върху леглото ми, но точно сега не мога да се заема с тях. Твърде развълнувана съм. Приготвям си горещ шоколад, ако диетичните прахчета от „Шейпърс“ могат да се нарекат така. Не е същото като пълномаслено мляко с четири бучки захар и няколко лъжички „Нескуик“, но това е част от манията за здравословен живот, която ме е обхванала напоследък.

Събличам се, допивам чашата в леглото и заспивам, опитвайки се да мисля за кариерата си, а не за мъжа, който иска да ми помогне за нея.

[1] Шалом Харлоу — известна манекенка и актриса („Как да разкараш гаджето си за 10 дни“, „Лудо влюбена“, „Ванила скай“). — Б.р. ↑

[2] Лебедово езеро (англ.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Ти обеща — казва Джанет.

— Да, зная, но промених решението си — отговарям. Петък следобед е, с неохота излязох от офиса и сега стоим пред „Харви Никълс“. Аз и тази невероятно секси жена. Всички ни зяпат, сякаш сме красавицата и звярът.

Джанет не отстъпва.

— Не съм съгласна — разпалено продължава тя. — Ти ми обеща. Мога да те направя нов човек, Анна.

— Не съм толкова повърхностна — казвам ѝ. Защо сме тук, какъв смисъл има да се подлагам на мъчението в пробната? Каквото и да облека, отново ще приличам на кръстоска между жираф и чувал с картофи. И Гонзо от „Кукленото шоу“.

Джанет изсумтява.

— Глупости, просто имаш комплекси.

— Е, ти също — изтъквам в своя защита.

— Не можеш да ме убедиш, че дълбоко в себе си не изпитваш желание да изглеждаш по-добре — упорства тя. — Защо излизаш да тичаш? Защо започна да ядеш диетични храни?

Изчервявам се. Надявах се никой да не е забелязал. Излизам в шест сутринта и в шест вечерта, а по това време съквартирантките ми или спят, или не ми обръщат внимание, когато се прибера.

Но Джанет явно е забелязала. Чувствам се неловко. Срамувам се и има за какво, нали? Вечната дебелана е решила да заприлича на Джейн Фонда. Дано Лили не ме е усетила. Няма да престане да ми се подиграва.

— Изхвърлила си всички шоколадчета — безмилостно продължава Джанет.

Да. Никак не ми беше лесно.

— Храниш се с нискокалорични сандвичи и ябълки и си преминала на диетично пепси.

— Не зная каква работа имаш да ровиш в шкафа с хранителните ми продукти — казвам с раздражение.

— Хей, там е и кльопащата на Джей-Ми. Знам к'во стаа тук. Вече си свалила някое кило.

— Не съм — възразявам. — Въобразяваш си.

— Най-малко два килограма — преценява Джанет. — Но главно течни натрупвания. Все пак отслабваш.

Свивам рамене.

— Правиш го заради онзи мъж — заключава тя.

Изчервявам се още повече.

— Нищо подобно! — отричам.

Джанет ме поглежда, сякаш съм извънземно.

— Напротив, копираш начина му на живот. Подражаваш на кумира си. Ели Рот, нали?

— О, да, Ели. Разбира се.

— И от любов, естествено.

— Какво? — недоумявам.

— Заради Чарлс — закачливо ме побутва. О, да, Чарлс, точно така. — Ха-ха, за големия прием. Но какъв е смисълът да изглеждаш по-стройна и здрава, щом не искаш да подчертаеш това с подходящи дрехи?

— Не мога да си позволя тоалет от „Харви Никълс“. Нито пък прическа.

Увеличението, което получих, ми се струва все по-анемично.

— За моя сметка е — успокоява ме Джанет. — Не отказвай. Пазарувам с намаление. Имам връзки — важно добавя тя. — А прическата е безплатна. Паоло ще ми направи услуга. Трябваше ми цяла вечност, за да уредя това. Не бива да се отмяташ. Ще ме поставиш в неудобно положение.

— Добрее — съгласявам се мрачно.

Честно казано, не виждам смисъл. Нося черна размъкната тениска и евтини джинси. Обичайното облекло, което ме прави незабележима. Джанет е с бели къси панталони на стилни фигури, оранжеви кожени сандали с ниско токче и тънки каишки, сексапилно увити около глезените, бяла риза, вързана под едрия ѝ бюст в стил Дейзи Дюк, и множество сребърни дрънкулки. Ако си представи мен облечена така, дори най-отявленият мъжага би повърнал.

— Хайде — подканва ме Джанет и ме повлича към въртящите се врати.

— Искам да се прибирам — мърморя, докато стигаме до етажа с дамско облекло. Ужасно е. Наредени една след друга закачалки с рокли, които струват цяло състояние и биха стояли добре на стройните момичета. Толкова много дрехи. Изкушават те. Приканват те да ги грабнеш и да влезеш в някоя от пробните. Не искам дори да се сецам за тези помещения. Представяват камери за изтезания, нали?

— Не говори глупости — смърря ме Джанет. — Добре. Талия — грабва отнякъде малък сантиметър и се връща при мен.

— Какво правиш, по дяволите?

— Вземам мерките ти — пояснява тя. — Най-важното е тоалетът да бъде точния размер. Талия... гърдна обиколка... деветдесет и пет, много добре... ханш...

— По-тихо — просъсквам.

— Добре, да пробваме нещо — казва тя като експерт. Обикаля закачалките и нарежда: — Това... това... това...

Преметнати върху рамото ѝ, дрехите изглеждат невзрачни. Да не би да е някаква откачена гадателка? Или пък от онези, които се взират напрегнато в някоя шарена триизмерна стереограма и виждат лодка, а аз се кокоря безрезултатно в глупавите точки, докато получа главоболие.

— Добре — казва тя. — Към пробните!

По дяволите. Няма измъкване.

Кошмарът е наистина ужасен. Както и предполагам. Опитвам се да не се плаша от отражението си, но е неизбежно, защото над огледалото има силна неонова лампа. А целулитът ми...

Никога вече няма да изляза да тичам. Или да ям ябълки. Всичко е безсмислено.

— Какво правиш вътре, момиче? — пита Джанет. — Ела да те видя!

Нахлузвам една рокля, без дори да я огледам. Поне е черна. И ми е по мярка, за разлика от редките ми опити да пробвам някой тоалет. Не се налага преправяне, за да прикрива ръцете ми.

Излизам.

— Ето — заявява Джанет. — Не е зле, като за начало.

— Не ставай смешна.

— Погледни се — тържествувайки нарежда тя и дръпва завесата. Поразена съм. Не мога да твърдя, че изглеждам като Кейт Уинслет на Оскарите, но роклята наистина променя фигурата ми. По-точно, сякаш имам талия. Материята прилепва точно където трябва да бъде и сякаш я очертава. Ръкавите са три четвърти и показват долната част на ръцете ми по необичайно женствен за мен начин. Изрязаното деколте загатва за гърдите ми.

Стоя със зяпнала уста. Чувствам се... Може би хората вече няма да пускат груби подмятания зад гърба си. Или поне по-рядко. А това е голям плюс!

— Прикрива корема ти, виждаш ли? — казва Джанет. — Поне докато има нужда — припряно добавя тя. — Но с това тичане той скоро ще стане плосък. Искаш ли да пробваш панталона? Със сакото. Не онова, тъмносиньото.

— Добре — казвам с неохота, но се връщам в пробната и този път се оглеждам, след като съм облякла тоалета.

— Здравейте — казва Паоло след четиридесет минути.

Джанет подава чантите с покупки на гардеробиерката, а аз стоя с наведена глава. Не влизам често във фризьорски салони. В този всичко изглежда скъпо. Ухае скъпо. Мебелите са от хром и лъскава кожа, фризьорите са с модерни рошави прически, а всички клиентки носят малки маркови чанти — „Гучи“, розов „Шанел“, „Луи Вутон“, в летни сладоледени цветове.

Не съм свикнала с това. Свикнала съм с евтините салончета.

— Разбийирам защо я воодиш — казва той на Джанет. — Иима нужда от поомощ.

— Не си правете труда заради мен — смотолевям, но Джанет ме настъпва.

— Само ти можеш да я спасиш, Паоло — прочувствено въздъхва тя, а аз стискам зъби. — Толкова е зле, че не си и помислих за друг фризьор.

Той излъчва гърди и прокарва пръсти през косата ми.

— Много гъста — отбелязва. — Изтощена... мазна... твърде тежка... без блясък.

За мен ли говори?

— Безброй нацъфтели краища — продължава. — Никаква форма. Никакъв цвят. Като козина на плъх.

— Миши цвят — казва Джанет.

— Плъхове, мишки... все ужасни гадини — намръщено мърмори той.

— Стига превземки — упреквам го. — Сигурно си виждал мишка. Милион пъти.

— Не — артистично заявява Паоло. — Поне не в моя салон.

— Млъкни — процежда Джанет през зъби.

— Мога да помогна — уверява я Паоло. — Само ни остави, Джей-Ми. — Два часа, може би три.

Не мога да повярвам, че някой друг наистина я нарича Джей-Ми... Почакайте, два-три часа ли каза?

— А... Джанет... — обаждам се плахо, но е твърде късно.

Вече ми е помахала с нежната си ръка и е тръгнала към вратата.

— Е, сладурано — със зловна усмивка Паоло уверено ме повежда към фризьорски стол. — Сега си изцяло в мои ръце. Какво ще кажеш? Готова ли си? — пита той.

Що за въпрос? Готова съм от три часа. Този човек е маниак. Настани ме на малък стол в ъгъла, с лице към стената. Не ми позволява да се погледна в огледалото.

— Не се меси в работата ми, *carissima*^[1]. Платното не учи художника как да рисува, нали?

— Прав си — покорно се съгласявам. Успокоявам се, че не бих могла да изглеждам по-зле, отколкото преди. През цялото време, докато работи с бръснача, си говори сам или ми изнася лекции. Не одобрява нищо във външността ми. Косата ми била пълна трагедия. Джинсите — абсолютен боклук.

— Носи ниска талия — съветва ме той. — Така няма да изглеждаш тоолкова пълна. Разбираш ли? Каквоо е това! — пита и хваща ръката ми.

— Ръка.

— Не, не. Товаа — посочва nelaкираните ми, безформени нокти. — Изглеждат отвратително.

— Съжалявам — засрамено промълвявам.

— Клара! Клара, *carra*^[2] — щраква с пръсти. Приближава се младо момиче, едва ли на повече от осемнадесет, и Паоло започва да

бърбори нещо на италиански.

Момичето изругава. Явно съм крайно отблъскващо създание.

— Ще ти направи маникюр — казва Паоло. — Приятелка си на Джей-Ми. Като за първи път, безплатно. *Va bene?*^[3]

— Да. *Si*. Благодаря...

Смутено замълчавам. Не и маникюр, за бога. Мразя пръстите си. Груби са, като на общ работник, а не тънки и нежни. Не искам никой да ги гледа и да се занимава с тях. Но не мога да кажа: „Остави ме на мира, разкарай се, нали?“. Паоло ми отделя от ценното си време. И полага неимоверни усилия. Маже кичурите ми с вонящи бои и един по един ги увива във фолио. Безплатно.

Другите момичета обичат тези неща, нали? Но за мен са истинско мъчение. Не мога да си спомня кога за последен път ми е било толкова скучно. На всичко отгоре трябва да поддържам някакъв разговор. Паоло научава, че работя във филмовата индустрия и настоява да сподели идеята си за филм. Разказва се за съревнование между фризьор и козметик-гей, в което побеждава фризьорът. Казвам му, че звучи страхотно.

Най-сетне всичко свършва. Паоло побутва стола ми към огледалото.

— Да, готова съм — казвам. Подготвям се за най-лошото. Завърта ме.

— Погледни! — казва той.

За секунда не мога да повярвам. Това аз ли съм?

Косата ми... повечето я няма. Останалата се спуска на къдрици почти до раменете ми и стои бухнала около лицето ми. Дори носът ми изглежда по-малък. Бретонът прикрива високото ми чело, а най-хубавото е, че прическата не изисква специални грижи. Никакви ролки за леки чупки. Мога да я измивам сутрин и отново да изглежда като сега.

А цветът...

Не съм и предполагала, че цветът може да създаде такава разлика. Естественият ми миши цвят е изчезнал. Срещу мен стои блондинка, но не с жълтеникави коси като Клер, а с лъскави кичури с милиони различни оттенъци — от златисто до меднорусо, шампанско, лимон, мед...

Променени са не само косите ми, а цялото ми лице. Тъмния облак около него го няма. Кожата ми вече не изглежда белезникава.

Пак не съм красавица, но изглеждам нормална, почти нормална. Все още малко невзрачна, разбира се. Но не... твърде грозна, въпреки големия нос.

— Не знам какво да кажа — признавам с насълзени очи.

Паоло изглежда истински доволен.

— Да, да, аз съм магьосник — казва той. — Следващия път ще си платиш!

— О, разбира се.

Готова съм да му предложа ръката на първородната си дъщеря и половин кралство.

Джанет пристига да ме вземе и след петминутна размяна на въздушни целувки и потупвания по гърба вземаме чантите с покупки и излизаме.

— Аз ще опаковам багажа ти, когато се приберем — настоява тя. — Зная точно какво трябва да вземеш. И ще те гримирам. Със синята рокля ли ще бъдеш на танците, или със зелената?

— Зелената.

— По-добре синята — отбелязва тя.

Усмиввам ѝ се с благодарност.

— Добре, синята. Благодаря ти, Джанет. Много съм ти признателна.

— Нужно е единствено самочувствие — отбелязва тя. — И подходяща кройка.

Не е съвсем права, но наистина се чувствам доста по-добре. Почти очаквам партито с нетърпение. Само да ме види Чарлс! Унасям се в приятни блянове — той е така поразен, че точно когато удря полунощ, ми предлага брак пред цялата тълпа от богати млади мъже и красавици, те са го преследвали заради парите му и започват да хленчат, че не е честно. Но във фантазиите ми Чарлс има поне малко мускули. Аз съм по-слаба и съм направила пластична операция на носа си. А той е малко по-висок, тъмнокос и без козя брадичка. Всъщност, много прилича на...

„Престани!“

— Стигнахме — казва Джанет и плаща за таксито. — Да вървим да се преоблечем. Ти си почти готова, но аз имам доста работа.

Заедно се качваме по стълбите и ме обзема още по-приятно настроение. Дори не съм уморена. Бих могла да се захвана с фитнес. Новата ми прическа предизвиква у мен желание да нахлузя анцуга си и да изляза да потичам из Ковънт Гардън. Но се боя да не я разваля...

Веднага щом прекрачваме прага, Джанет се втурва да извади куфарите.

— Добре. Ще вземеш това... и това...

Успява да опакова багажа ми с бързината на стюардеса, след две минути всичко е готово. На мен обикновено ми е нужен половин ден.

— Къде се научи на това?

— О, често се налагаше бързо да се приготвям за фотосесии. Къде ли не по света — вяло казва Джанет и след миг лицето ѝ помръква. — Но последната ми международна изява беше преди доста време.

Вратата се отваря със замах. Появява се Лили, с мобилния си телефон в ръка.

— Да, добре, трябва да бързам, целувки. Чао-чао, скъпи! — затваря. — Мили боже! — възкликва с пискливия си глас. — Виж ти! Толкова е смешно.

— Кое е смешно? — пита Джанет. — Анна изглежда фантастично.

— Е, чак пък толкоз — смее се Лили.

Облечена е с розова лятна рокля, страхотна жилетка с перлени копчета, сандали в същата гама и почти нищо друго. И тя е била на фризьор. Латиненорусите ѝ коси се разпиляват по целия ѝ гръб.

— Е — добавя тя, — определено има напредък, но не е станало някакво чудо, нали, Анна?

Изведнъж веселото ми настроение се изпарява.

— Върви на майната си, Лили — сопва се Джанет. — Наистина изглеждаш страхотно — обръща се тя към мен.

— О, разбира се — шеговито се съгласява Лили. — Ще бъдеш кралицата на бала. Трябва да оправя грима си — казва тя, когато надниква в огледалото над камината. Красивото ѝ лице сияе. — Изглеждам ужасно.

Затваря се в банята и заключва вратата.

— Гаднярка — ядосва се Джанет. — Не ѝ позволявай да развали всичко.

— Няма. Зная, че изглеждам по-добре — отвръщам. Но няма никаква полза. Все още съм грозната сестра на Пепеляшка. Бих станала за смях на всички, които ме видят в компанията на тези две жени.

— Знаеш ли, Лили няма гадже — осведомява ме Джанет.

— А Клод?

— Златното татенце? Я стига — казва Джанет с пренебрежение. — Щом е толкова секси, защо не може да си намери богат приятел на своята възраст? Защото е достатъчно да поговорят с нея пет минути и се отказват. Впрочем и аз трябва да се издокарам. Свали тези дрехи — строго нарежда тя. — Сложих тоалета ти за пътуване на леглото.

— Благодаря ти, Джанет! — импулсивно я прегръщам. Наистина е добра приятелка.

— А после ще те гримирам — вметва тя.

Хвърлям джинсите и тениската си в коша за пране и обличам избраните от Джанет дрехи за пътуването: тъмносив панталон с ниска талия, без ръб отпред и сребриста риза от изкуствена коприна. И равни чехли. Завъртам се пред огледалото и се опитвам да възвърна поне част от еуфорията си.

Все още не съм красавица. Но Чарлс ще падне, щом ме види. И всички в офиса ще бъдат изненадани. Ще бъде полезно за кариерата ми. Сякаш Анна Браун е решила да излезе от черупката си. А Марк Суон ще...

Ще остане равнодушен, разбира се. Но поне ще каже, че разцъфтявам. В професионално отношение.

— Готова ли си? — пита Джанет и наднича през вратата. Облечена е с великолепна лимоненожълта рокля с презрамки, събрани на тила, която подчертава гърдите и дупето ѝ. Единственото ѝ бижу е колие с жълт диамант. Носи черни сандали с тънки каишки и висок ток.

— Същинска Джей-Ло — отбелязвам.

— Така ли мислиш? — пита тя със задоволство. — Седни. Ще те приготвя за няколко секунди.

Започва да нанася грима с малки тампони, моливи и четчици и изважда гланц за устни с крещящ червен цвят.

— Готово — казва накрая.

Когато поглеждам, резултатът е страхотен. Всичко е много неутрално, но скулите ми са добре очертани, очите ми изглеждат леко замъглени, а устните — влажни. Никога не съм се осмелявала да сложа толкова грим. Не изглежда никак зле, с изключение на носа ми. Чувствам се... какъв беше американският израз... добре изпипана. Това е.

— Добре! — казва Лили, когато изскача от банята, още по-прелестна, с много бледорозово червило и блестящ руж по скулите. — Имате ли карта? Да тръгваме!

Когато започваме да търсим отклонението към Честър Хаус, вече минава седем и половина. Всички сме в ужасно настроение. Джанет, защото през повечето време е шофирала, Лили — защото не се вози в лимузина, а аз — защото съм прегладняла.

Отслабването е гадно нещо.

Обикновено обичам дългите пътувания с кола. Пускам музика и при всяка бензиностанция влизам в магазина. Големи пакети чипс, ментови бонбони, сладки с ягодов пълнеж, сухари или нещо подобно. Щом е храна за из път, не се брой, нали?

Този път, когато спряхме и Лили излезе от магазина с пакет чипс и „Милки Уей“ за мен, Джанет веднага ги изхвърли през прозореца.

Коремът ми къркори така силно, че ме хваща срам. Нямам търпение да седнем на масата за вечеря. Изведнъж потребността от храна надделява над опасенията ми да не създам лошо впечатление.

— Сигурно си го подминала — започва да мрънка Лили. — Върни се. Върни се до онази кръчма!

— Не съм подминала нищо, по дяволите.

— Не е възможно.

— Дотук нямаше никакви отклонения!

— Какво е това? — питам.

Пред нас има малко задръстване — по тесния път между гъсти храсти и дървета с натезали клони пъпли колона от лендровъри и ягуари.

— Завиват натам — въздъхва Лили с облекчение. — Това е! Можеш ли да спреш някъде тук, Джанет?

— Джей-Ми — поправя я Джанет.

— Защо да го правя?

Лили се нацупва.

— Пристигаме с някакво си старо рено — отговаря тя. — Не искам никой да го види.

— О, престани! — скастриям я.

За щастие колите са плътно една зад друга и всички продължават наляво.

— О! Вижте! — развълнувано извиква Лили. Поглеждаме напред. До пътя се издигат две огромни колони от масивен сив гранит. Върху тях със зинала уста стои по един лъв опрял е предните си лапи в щит.

— Ооо... — въздъхва Джанет.

— Типично — промърморвам аз, преструвайки се, че не съм впечатлена.

— Погледни тази алея — продължава Джанет, когато минаваме през портала и поемаме по неравен път сред колоната от коли. От двете страни се простират обширни тревни площи, леки възвишения се издигат тук-там, виждат се няколко дъба. При тази гледка е неизбежно човек да си представи конете и двуколките, в които са се возили двойки, пристигнали за подобно увеселение преди около двеста години. Сякаш пред очите ни се разкрива раят. Или дворецът от приказката за Пепеляшка.

— Не е възможно всичко да е негова собственост — мърмори Лили някак несигурно.

— Очевидно е — уверявам я аз.

— Господи! — негодува тя. — Защо точно ти?

— Гледайте! — задъхано казва Джанет.

Посочва къщата, ако зданието пред очите ни би могло да се нарече така. По-скоро прилича на огромен замък, като онези, в които водят учениците на образователни екскурзии. Изграден е от същия гранит като колоните, с кули, парапети и статуи над фасадата. Напомня за катедралата „Сан Пиетро“ в Рим. Някои от стените са обрасли с бръшлян. Великолепен е.

— Колко ли спални има? — пита Лили и се опитва да направи експертна преценка. — Двайсет? Трийсет?

— Може би повече — обажда се Джанет.

— Навярно е обявена за национален паметник на културата — предполага Лили.

— Нямам представа — отвърщам.

— Не е — тържествува Джанет. — Проверих в интернет. Всичко е негово.

„Нищо чудно, че толкова момичета го преследват“, мисля си. Забелязвам, че Лили ме гледа с присвити очи и си задавам същия въпрос: „Защо точно аз?“.

— Излизали сме само няколко пъти — скромно казвам.

— Именно! — натъртва тя изведнъж. — Това не може да се нарече връзка, нали?

— Забрави — хладно я предупреждава Джанет. — Няма да го преследваш. Според мен съдбата има пръст — обръща се тя към мен.

Не зная какво да мисля. Искам да кажа, харесвам Чарлс. Просто не виждам никакво бъдеще с него. В интерес на истината, не си представям дори да легна с него, така че как бих могла да мисля за сватба? Но с риск да загубя симпатиите ви, ще кажа, че точно сега не мога да разсъждавам трезво. Единственото, което виждам, е къщата. Огромна. Невероятна. Величествена.

— Радвам се, че те разкрасихме — промърморва Джанет под носа си.

Продължаваме по широка пътека, която описва кръг пред сградата. Специални служители посочват местата за паркиране на всяка кола.

Когато униформеният мъж, който проверява имената на пристигащите, се приближава към нас, спускам стъклото.

— Анна Браун и приятелки — казвам.

Лили подава главата си зад мен.

— Тоест, мис Лилиан Вийнъс и мис Джанет Мийкс.

— По-точно, Джей-Ми — поправя я Джанет, а аз се изчервявам.

— Добре, госпожо — любезно казва той и дава знак на колегата си, който да ни посочи място за паркиране.

— Това е колата на госпожица Браун — многозначително казва той. — Мадам, последвайте го, моля.

Преминаваме между редици лъскави возила. Докато чакълът хрущи под гумите ни, можем да се нагледаме на поршета, ферарита, джипове и тук-там по някое и друго волво.

Мъжът ни дава знак да спрем.

— Тук, госпожо — посочва той.

— Погледнете — казва Джанет.

Мястото, предвидено за нас, е точно срещу предната тераса.

Служителят пъргаво отваря вратите ни, посяга към малките ни куфари, но аз ги грабвам и настоявам да ги носим сами. Изведнъж добивам невероятна увереност.

— Анна! — чувам познат глас. Обръщам се и виждам Чарлс. Взира се в мен няколко секунди, примигвайки. — Господи!... — отронва той. След миг мълчание повтаря отново: — Господи!

С усмивка го подканвам да дойде на себе си. Защо трябва да изглежда толкова смаян? Опомня се, леко ме целува по бузата и засилва.

— Радвам се, радвам се, че сте тук.

— За нищо на света не бихме пропуснали тази възможност — казва Лили с пресипнал глас, пристъпва напред и му подава ръка. — Аз съм Лили Вийнъс.

Чарлс целува ръката ѝ, на което тя реагира с отрепетирания си момичешки смях.

Лили Вийнъс^[4]? Истинската ѝ фамилия е Фрът. Нима не разбира, че псевдонимът, който си е избрала, звучи като име на порнозвезда?

— Приятно ми е — казва той и я гледа смутено, докато облизва устни срещу него. — Много ми е приятно.

— А това е другата ми съквартирантка, Джан... а... Джей-Ми — представям я аз.

— Да! — одобрително извиква Джанет. — Как е хавата?

— Чудесно — колебливо отвръща Чарлс. — Да ви заведе ли до стаите ви?

Преддверието е пълно с хора с вечерни тоалети и смокинги. Всички надават гръмогласни викове и се надпреварват да целунат Чарлс, но той умело си проправя път между тях и ни повежда нагоре по каменното стълбище. По стените има портрети, от които строго ни гледат лицата на предците му.

— Стигнахме — обявява той най-сетне, след като сме преминали през три коридора и вече имам чувството, че бих могла да се загубя. — Апартаментът на Уилям. Дано ви устройва.

— Защо е наречен така? — любопитства Лили, докато оглежда разкошния интериор.

— О, Уилям Трети го е харесвал. Отсядал е в него, когато е гостувал на един от прадедите ми. Извинявайте, ако всичко ви се стори малко старо. Е, ще ви оставя да се преоблечете, дами. Преди вечерята ще има коктейли. Просто следвайте хората. Анна... — добавя тихо със сериозен тон, когато Джанет и Лили нетърпеливо се втурват вътре. — Изглеждаш великолепно.

— Благодаря — отвързвам, поруменяла от задоволство.

Чарлс сковано се покланя и се оттегля.

Зная, че не изглеждам великолепно, но е приятно да го чуя. Много приятно. Всички се умилкват около него, но аз съм дамата му тази вечер.

— По дяволите! — оглежда се Лили веднага щом вратата се затваря. — Бих могла да свикна с това.

Сякаш са ни пуснали отвъд въжетата, с които са оградени ценните антики в някой старинен замък. Навярно всичко тук има висока антикварна стойност. Стените са облицовани с плътна жълта дамаска, има огромно легло със сложна дърворезба и удобен диван. Избелелият килим изглежда персийски, а креслата вероятно са от времето на Луи XIV.

Джанет се заглежда през огромните прозорци с метален обков. Въпреки че се здрачава, зад тях се открива прекрасен изглед към овощните градини, осветени от фенери.

— Представи си, Анна — недоверчиво казва тя. — Всичко това може да бъде твое.

Светкавично се преобличаме, Джанет и Лили — защото нямат търпение да се развихрят пред някой нищо неподозиращ херцог или едър земевладелец, а аз — защото, ако не хапна час по-скоро, ще започна да дъвча тоалетна хартия само за да спра къркоренето в стомаха си.

Лили е с впита рокля с презрамки от бледозлатиста коприна, сандали в същия цвят и обици с диаманти, подарък от някое от бившите ѝ гаджета. Косите ѝ са усукани и красиво прихванати във френска прическа.

Джанет е избрала тоалет от сатен с цвят на разтопена мед, с пищна пола и корсет, който подчертава гърдите и дупето ѝ. Разпуснала

е гарвановочерните си коси и изглежда зашеметяващо, като Катрин Зита-Джоунс в „Зоро“.

Аз обличам дългата синя рокля, избрана от Джанет. Лъскава е, от материя, подобна на коприна, с голи рамене и три-четвърти ръкави. Разкрива част от гърдите ми и прикрива ханша и краката ми. Слагам истински перли, които Джанет ми даде назаем. За нищо на света не би позволила да нося имитации.

Приличам на обикновено момиче с голям нос. Но държа да отбележа, че това е постижение! Чувствам се странно с ярък тоалет. Имам предостатъчно черни дрехи, за да открия погребално бюро.

Твърдо решена съм да не поглеждам двете си съквартирантки много често. Всъщност, ако не слезем веднага, бих могла да ги изям.

Коктейлите свършват и гостите са поканени в главната трапезария. Слава богу. Ако пийна нещо на толкова празен стомах, със сигурност бих изповръщала червата си още преди девет часа.

Чарлс е там и кръжи около гостите си.

— Ето ви и вас, дами — казва той. — И трите изглеждате великолепно.

— Кои са тези? — пита някакъв мъж, застанал до него. Въпреки изтънчения си говор и официалния костюм, изглежда малко недодялан. — Чарлс, голям късметлия си. Не излизаш и с двете, нали?

— Млъкни, Уилям — смъмря го Чарлс на висок глас. — Простете на приятеля ми — обръща се той към нас.

— Разбира се — усмихва му се Лили. Видях я да се хили, когато той каза „и с двете“, а не „и с трите“.

— Джей-Ми и Лили, това е Уилям Лайънс — представя го Чарлс. — А Анна е моята приятелка — добавя с искрица собственическа гордост.

— Ние сме свободни — обявява Лили.

Изведнъж ги наобикалят цяла тълпа мъже с черни костюми. Някои вяло ми подават ръка, а други изобщо не ме забелязват, докато се опитват да стигнат до Лили и Джанет. С Чарлс се озоваваме избутани встрани, но успявам да дочуя един от неандерталците да казва на приятеля си:

— Какво ще кажеш да ги пробваме?

— Ами да — прошепва другият. — Поне по два-три пъти.

Засмиват се и се опитват да преминат през малката тълпа напористи кандидати. Изведнъж усещам прилив на гняв. Иска ми се да защитя и двете. Дори Лили. Как смеят да говорят така за нея? Само защото не е дъщеря на някой задръстен джентълмен и не носи име като Камила или Прудънс. „Горката Лили, няма представа какво я очаква“, мисля си. Трудно ще ѝ бъде да си търси съпруг сред тези типове.

Промъквам се обратно до тях.

— Извинете ме.

Мъжете се отдръпват. Длъжни са да ми сторят път, като на дама. Хващам момичетата под ръка.

— Време е за вечеря — настоявам.

— Пусни ме! — ядосано просъсква Джанет. — На теб вече ти излезе късметът!

Някои от мъжете я чуват и се подсмиват под носа си. Това ме изпълва с още по-силен гняв. Издърпвам ги в коридора. Лесно е, по-тежка съм с петнадесет килограма и от двете.

— Права е — прошепва Лили на Джанет. — Да ги оставим да се поизмъчват.

Говори като експерт.

Поглеждам схемата на масите и търся техните места.

— Ти си на номер четири, а ти на номер девет — казвам им. — Ще се видим след вечерята. Трябва да разменя няколко думи с вас.

— Няма за какво да си говорим — решително отсича Джанет и се отдалечава. — Направих каквото можах. Нататък всичко зависи от самата теб, Анна.

Вечерята е превъзходна. За мое щастие няма панер с хляб, защото веднага бих го опустошила. Стомахът ми все още къркори и се налага да кашлям, за да се прикривам.

— Да не би да се задави? — загрижено пита Чарлс. — Пийни шампанско.

Седим заедно на първа маса. Трапезарията е огромна, с обкована с желязо камина, достатъчно голяма, за да побере цяло отсечено дърво, и висок сводест таван. Представям си дългите средновековни трапези със скамейки, но сега има кръгли маси с бели покривки и тапицирани

столове. На стените са закачени малки фенери и шифоновии драперии, които създават атмосфера като в двореца на Снежната кралица. Във високи кристални вази са поставени цветя, а около тях са разпръснати позлатени гроздове.

— Скромно парти — казва Чарлс, когато ме вижда да зяпвам от възхищение. — Понякога се старая повече. Мисля си да организирам нещо специално за рождения си ден. Може би ще се съ согласиш да ми помогнеш? Като домакиня.

— Аз... може би — отвърщам. — Прекрасно е, Чарлс.

— А ти изглеждаш като богиня — казва той. — Роклята и...

Махва с ръка към мен и усещам лека тръпка на задоволство. Не е толкова лош, нали? Честно казано, все повече се убеждавам, че е доста свестен.

Внимателно слага ръка на бедрото ми и леко го потърква през сините дипли на роклята ми.

Едва не се задавам с шампанското. Ох...

— Хайвер, госпожо? — пита един сервитьор.

— А! Да, благодаря — подскачам и Чарлс е принуден да отмести ръката си. Какво става с мен? Просто докосна бедрото ми. Мил е, нали? Няма видими физически деформации. Не е извратен. Притежава огромно имение, милиони лири.

Тогава защо ми се иска да побягна?

Сервитьорът сипва в чинията ми голяма купчина лъскави черни перлички, които всички смесват със ситно нарязано яйце и подправки от малки купички.

— От севруга е — казва Чарлс. — Не харесвам от белуга, мисля, че е леко горчив...

Вкусен е. Дори фантастичен. Но в такъв момент навярно дори кутия кучешка храна би ми се сторила вкусна. За щастие, докато съм заета да смесвам, загребвам и хапвам, имам извинение да не водя разговор, а и жената на средна възраст с черна копринена рокля до Чарлс крещи в ухото му, така че мога да си отдъхна.

Основното ястие не е нищо особено — печен фазан с плънка и картофено пюре, и тъкмо преглъщам поредната хапка, когато мъжът от другата ми страна ме заговаря.

— Здравейте — казва той. — Аз съм Ед Доусън.

— Анна Браун — представям се и хващам ръката му.

Изглежда на моята възраст, може би с една-две години разлика, невзрачен, със светлокестенява коса и очи с цвят на лешник.

— Разбрах, че вие сте жената, която Чарлс е имал късмета да срещне.

— Е... излизахме няколко пъти — започвам, но усещам, че Чарлс слуша разговора. — Да — потвърждавам вяло.

— Това е фантастично — казва той. — Аз съм негов братовчед. От цяла вечност се надяваме да си намери сериозна приятелка. Обикновено ходи с такива глезли.

— Ами... забавно ни е заедно.

— Питам се... — смутено заговаря братовчедът — младите дами, с които пристигнахте...

— Да?

Настръхвам, готова да защитя съквартирантките си.

Лицето му помръква.

— Нищо, нищо. Сигурно си имат приятели...

— Всъщност не — отвърщам, — но и двете са много свестни момичета.

— Разбира се — казва Ед. — Изглеждат... чудесно.

— Не ги преценявайте по външността им — говоря разпалено. — Това, че са красиви, не означава, че хората могат да гледат на тях като на играчки.

— Разбира се, за бога — кротко се съгласява той.

— Имат ум в главите си... кариера и други неща.

— С какво се занимават?

— И двете са модели — отговарям с неохота. — Но се отнасят сериозно към работата си и... постъпват отговорно с парите си.

— Това е чудесно — казва Ед. — Кажете ми нещо повече за русокосата.

— Името ѝ е Лили — осведомявам го. — Лили Фрът... а... Вийнъс.

— Лили Фрът-Вийнъс — повтаря с благоговение.

— Само Вийнъс — поправам се. — А брюнетката е Джанет, но предпочита да я наричат Джей-Ми.

— Защо? — любопитства.

— Просто така.

Чарлс се навежда да ме попита нещо и Ед Доусън се обръща на другата страна.

Вечерята продължава приятно. Пийвам малко повече шампанско и опитвам от всички десерти — сироп от зелени ябълки, различни видове сирене, петифури с кафе и бренди. Чарлс не се осмелява да ме докосне отново, само води непринуден разговор. Доста замаяна от питиетата, започвам истински да се забавлявам.

— Взе ли някакво решение за книгата? — пита той.

— А?

— Моята книга — напомня ми. — Анна чете книгата ми, за да предложи на компанията, в която работи, да продуцира филм по нея — гордо обяснява Чарлс на гръмогласната жена от другата си страна.

О, помощ. Помолих Джон да напише рецензия, за по-сигурно. Предполагах, че книгата ще му допадне повече, отколкото на мен. Но се оказа, че съм се излъгала.

— Пълен боклук — мисля, че бяха първите му думи. — Самонадеян опит за подражание на Пруст, но твърде скучен. Авторът се взема на сериозно, но историята е блудкава, няма сюжет... няма ярки характери... само мелодраматични описания... никакъв потенциал.

— О, да — отговарям, полагайки усилие да произнасям думите отчетливо. — Канех се да ти кажа.

— Гениална творба, нали? — провиква се жената.

— Анна е прочела книгата ми — съобщава Чарлс така, че всички на масата да чуят.

Ставам център на внимание. Би трябвало да кажа истината. Но определено няма да го направя.

— Е — започвам колебливо. — Помощникът ми смята, че ръкописът ти е доста различен, Чарлс. Дори уникален.

„Това е най-безинтересната книга, която съм чел“, беше заключението.

— Наистина ли? — засиява Чарлс.

— Според него се откроява сред останалите.

„През двете години, откакто съм асистент по подбор на сценарии, не съм бил подложен на подобно мъчение...“

— Смята, че е удивително сложна.

„Объркана, твърде заплетена и претенциозна...“

— Е? — нетърпеливо пита Чарлс. — Ще заснемете ли продукцията? Бих могъл да се пробвам и като режисьор.

Устата ми пресъхва. Изведнъж си спомням как Ванна се измъкна от неудобното положение.

— Не мисля, че е подходяща за филм — уклончиво казвам, — защото е толкова сложна и многообразна. Бихме я осакатили.

— Разбирам — промълвява Чарлс и лицето му помръква.

— Твърде добра е за киното, нали, Анна? — намесва се старата чанта.

— Точно така! — потвърждавам въодушевено. — Твърде добра!

Но Чарлс с мъка отпива глътка бренди и се чувствам ужасно. Постъпвам подло с него, а е толкова мил и внимателен.

— Чарлс — прошепвам, но той поклаща глава.

— Хайде, всички — подканва гостите — да танцуваме.

Танците започват ужасно. Стаята е великолепна, разбира се, със златисти копринени драперии и подиум за музикантите, които свирят истински шотландски рил. Увелича ме, без да зная стъпките. После започва дискотека и Лили и Джанет най-сетне излизат на дансинга. Чарлс умело обвива ръка около талията ми, повдига крак и отново стъпва, а после повтаря същото с другия крак. Нещо като маршируване на място. С някое и друго завъртане. Когато се разделяме за малко, имам чувството, че вече е три през нощта, а е изминал едва час.

— Почини си — казва Чарлс. — Трябва да нагледам гостите. Като домакин, нали разбираш?

— Да, не се безпокой — отвърщам с благодарност. — Ще бъда на бара.

Бързам да си взема чаша шампанско (какво биха представлявали подобни увеселения без алкохол?) и виждам Ед да съзерцава Лили, която танцува, заобиколена от обожатели.

— Можеш да я поканиш на танц — насърчавам го.

— Какъв смисъл има? — отвърща ми мрачно.

Лили хвърля поглед към нас и ми махва с ръка. След секунда се измъква от тълпата мъже и се приближава на високите си токчета.

— Какво да правя? — пита Ед, изпаднал в паника.

— Шампанско! — извиква Лили и щраква с пръсти на бармана. Грабва високата кристална чаша, без да му благодари. — Анна — въздъхва прочувствено, — страхотно парти. Всички момчета твърдят, че Чарлс здравата е хлътнал по теб.

— Така е — потвърждава Ед. — Дори мисли, че е открил половинката си.

Съмнявам се, след като разбра за книгата.

— Не говори глупости. Едва сме започнали...

— Истина е. Нали разбираш, писнало му е от красивите момичета — обяснява тя на Ед с въздишка.

— Тогава защо се среща с Анна? — рицарски се застъпва той за мен.

Лили отвърща с дрезгавия си смях, нейна запазена марка.

— Толкова сте забавен. Кой сте вие?

— Ед Доусън — бърза да се представи той. — Радвам се да се запозная с вас. Лили, нали?

Джанет подскача към нас, шумолейки с лъскавите дипли на роклята си.

— Партието е върхът — казва задъхано.

— Искаш ли шампанско? — весело пита Лили.

— Само вода — отвърща Джанет. Останала е без дъх и лицето ѝ е зачервено. — Танцувах салсата на Джей-Ло и съм като парцал. К'во стаа? — обръща се тя към Ед.

— Моля?

— Не се прави на интересна, Джанет — сопва се Лили.

— Аз съм Ед — казва той, когато Джанет му подава ръка. — А вие навярно сте прелестната Джей-Ми.

— Да — потвърждава тя и още повече поруменява от задоволство. — Същата!

— Е, Ед — започва Лили неизбежния си разпит. Държи да узнае всичко за него или поне това, което би излязло в банковото му извлечение, тъй като другите подробности едва ли са от значение за нея.

— Доусън — казва тя. — Същата фамилия като на Чарлс. Съвпадение?

— Не напълно — скромно отвърща Ед. — Аз съм негов братовчед.

— Друг клон на родословното дърво?

— По-млада издънка — обяснява. — Далечни братовчеди сме.

Втори.

— С какво се занимаваш?

— Работя във ферма — отговаря той.

Лили прави лека гримаса.

— Колко интересно — отбелязва хладно. — Сигурно е трудно да се поддържа, ако имате голяма къща като тази?

— О, не — отвръща Ед. — Живея в малък апартамент в Бат.

— Собствен? — пита Лили, уж нехайно.

— Плащам висок наем. Пладнешки обир. Но Бат е красив град. Много интересен. Има уникални исторически...

— Извини ме — отрязва го тя с фалшива усмивка. — Трябва да се връщам при партньорите си на дансинга. Радвам се, че се запознахме все пак.

Оставя кристалната си чаша и бързо се отдалечава. Това не е най-лошата светлина, в която съм я виждала. Веднъж бяхме в клуб и едно момче я покани на танц. Лили попита:

— Каква кола караш?

Момчето отговори:

— „Форд Фиеста“.

Моментално му обърна гръб.

Ед бе разкаран малко по-тактично, но явно се обиди. Тъжно свежда очи към питието си. С Джанет се споглеждаме.

— Винаги съм искала да отида в Бат — споделя тя с топлота.

— Така ли? — пита Ед.

— Искаш ли да поседнем? — предлага му любезно. — И да ми разкажеш за... фермерството?

Лицето му издава, че вече е преглътнал унижението.

— Ще намерим свободни столове — уверява я. — В съседната стая сервират ликьор и сладолед.

— С удоволствие бих ги опитала — отвръща Джанет.

— Прекрасна рокля — казва Ед.

Тя му се усмихва. Изглежда го харесва. Изпитвам облекчение и изведнъж започвам да се чувствам изтощена. Искам само да си легна.

— Извинете ме — казвам, но вече са така погълнати от разговора, че не забелязват как се отдалечавам. Излизам от стаята и

виждам Чарлс... заобиколен от момичета. Напомня ми за Лили и обожателите около нея, но тези едва ли са привлечени от външността му. Приближавам и му махвам с ръка.

Веднага ме забелязва и си проправя път сред тълпата. Изглежда уплашен.

— Анна — въздъхва с облекчение. — Това е Анна — представя ме на момичетата. — Приятелката ми — добавя решително.

Проклятие. Толкова е нелепо. Харесвам Чарлс, но...

Зная, че трябва да бъда разумна. Аз съм момиче без големи романтични перспективи. Едва съм успяла да издрапам по стълбицата за красота до три-четири стъпала под нормалното ниво, а ето, че един свестен мъж, наследил огромно състояние, проявява искрен интерес към мен.

Но поглеждам брадата и обувките с дебели платформи и просто зная... Никаква искрица. Не мога да прекарам останалата част от живота си с този мъж.

„Ще му кажа — обещавам си, — ще му кажа утре“.

— Радвам се да те видя, скъпи — отзовавам се и го целувам по бузата. — Знаеш ли, чувствам се... — устоявам на изкушението да употребя израза „като парцал“ — ... доста уморена. Отивам да си легна.

— Добре — съгласява се мрачно Чарлс.

— Прекарах най-прекрасната вечер в живота си — бързам да го уверя. — Ще се видим сутринта.

Събуждам се и не зная къде се намирам. Чувам познатото хъркане на Лили, но и някакъв непознат приятен шум. Чуруликане на птици. Навън.

Примигвам, за да проясня ума си. Да, в Честър Хаус съм. Сънено се измъквам от леглото. Няма опасност да събудя двете спящи красавици. Легнали са с вечерните си рокли, без да изтрият грима си. Усещам адска болка в слепоочията, но поне съм облякла нощница. Лошо им се пише, когато станат.

Когато влизам в банята, тази мисъл повдига настроението ми. Но за кратко. Днес трябва да скъсам с Чарлс.

С тъга се оглеждам наоколо в красивата му къща — стените на банята, облепени със старинни китайски тапети, мебелите, голямото легло с резбовани крака, гледката през прозореца, която на дневна светлина ми се струва още по-великолепна: дървета, отрупани със зелени ябълки, буйна трева, стъпаловидно разположени тревни площи, голямо езеро и дори истински сърни, които пасат в далечината. Навярно съм полудяла.

Но просто не мога да му причиня това.

Горкият. Откакто се помни, е преследван от жени точно заради това огромно провинциално имение. Не бива и аз да постъпвам по същия начин, нали? Да излизам с него само защото е червив с пари? Нямаме нищо общо. Освен че и двамата сме от клуба на хората, които никой не харесва.

Бързо слагам грим и поглеждам в огледалото. Косата ми все още изглежда добре, Паоло наистина е магьосник. Разкопчавам куфара си. Джанет е опаковала всичко идеално, бог да я благослови. Тоалетът ми за сутринта е черната рокля, която пробвах първа. И чифт черни чехли с дебел ток. С малко кафеникав руж на скулите изглеждам почти добре. Определено има резултат.

Тъкмо съм успяла да закопчея ципа на гърба си, когато чувам тихо почукване на вратата. Пристъпвам на пръсти (макар да съм сигурна, че нищо не би могло да събуди онези двете) и леко я открявам.

Чарлс е.

— Облечена ли си? — пита шепнешком.

Кимвам.

— Другите спят.

За миг ми се струва малко неспокоен.

— Излиза ли ти се на разходка?

— На разходка? Колко е часът?

— Осем и половина — изглежда съкрушен. — Ще проявя разбиране, ако не искаш.

— Не, не — отвърщам му припряно. — С удоволствие бих се поразходила с теб. Разбира се.

Чарлс ме повежда надолу по едно от задните стълбища.

— Няма да минаваме през кухнята — казва той. — Там е същински зверилник. Някои от гостите изобщо не са си лягали.

— Сигурно закусват — предполагам аз с надежда. Бих убила човек за солидна закуска. Сандвич с бекон. И бъркани яйца. А може би и печени гъби с домати...

— Искаш ли шуба? — пита той и ми подава една. — А гумени ботуши? Не бива да съсипваш тези прекрасни обувки...

Покорно се съгласявам. Кога най-сетне ще намеря удобен момент да повдигна важния въпрос за закуската?

— Ще се измъкнем оттук — Чарлс и отваря малка странична врата. След миг сме навън. Денят е прекрасен, вече е топло и росата е започнала да се изпарява. Повежда ме по чакълениите пътеки между лавандулови храсти, надолу през тревните площи, покрай огромни каменни вази, преливащи от рози.

— Тук никой не може да ни види — задъхано казва той.

— Страхотно — мърморя смутено. Нима е решил да предприеме дързък ход? Едно бързо за добро утро?

— Анна — заговаря той й изведнъж изглежда толкова нещастен, че ми се иска да го прегърна. — Животът ми е пълен провал.

Хвърлям поглед назад към огромния замък.

— Хм...

— Няма смисъл да лъжеш за книгата — продължава той. — Мислех, че е шедьовър. Писах я цяла вечност — добавя, сякаш се оправдава.

— Проявил си голяма самодисциплина — отбелязвам плахо. — Това, че тя не... че ние не я одобрихме...

Поклаща глава.

— Романът не струва. Както и всичко друго, което съм правил. Не знаеш какво е — почти проплаква. — Провалям се във всяко начинание, с което се захвана. Заложих на борсата и загубих милион. Купих си състезателен кон, който не спечели нито едно надбягване. Опитах се да стана адвокат... — поклаща глава. — Проклетите изпити. А сега книгата. Не ставам за нищо, нали? Аз съм никому ненужен неудачник. А хората постъпват ужасно с мен. През целия ми скапан живот.

— Знаеш ли, когато се запознах с теб, първото ми впечатление беше, че си малко... старомоден и задръстен. Но все повече се убеждавам, че не си такъв — бързам да добавя.

— Всички ми се присмиват — трогателно споделя той. — Ако не правя опити да се докажа, винаги ще бъде така. Затова ги карам да мислят, че има нещо, в което съм добър, и това е литературата.

— Значи целта ти е... да натриеш носа на тези сноби?

Поглежда ме с лека усмивка и кимва.

— А момичетата? — питам безмилостно. — При първата ни среща подхвърли няколко доста обидни реплики за външността ми.

— И с тях е същото — казва той. — Човек, който изглежда като мен... Всички онези хубавици. Отначало им вярвах — признава с огорчение. — Но после разбихах, че просто ми се подиграват. Нямам вина за това, че съм малко нисък. И че косата ми оредява — обръща се към мен и хваща ръката ми. — Ти си толкова различна, Анна. Не знаеше за Честър Хаус. Имаш свой собствен живот. И истинска кариера — добавя, явно възхитен. — Повече, отколкото имам аз. Моля те да ми помогнеш да намеря призвание... само да ми помогнеш — гласът му издава тъга. — Ако нямах теб, не бих имал нищо.

Отварям уста. Сега е моментът смело да му кажа, че скъсвам с него.

— Ти си единственото хубаво нещо в живота ми — заявява той и за мой ужас избухва в ридания.

Затаявам дъх.

— Недей... не плачи — умолявам го и търся кърпичка. В един от джобовете на шубата има смачкана носна кърпа. — Заповядай.

Шумно издухва носа си и ми подава кърпата обратно.

— Не, задръж я — настоявам.

— Късметлия съм, че те имам — продължава. — Ако ме изоставиш, не зная какво ще правя.

Какво мога да кажа?

— Не се тревожи — успокоявам го с фалшива усмивка. — Никъде няма да ходя.

В кухнята наистина е пълно с хора и за мое изумление и двете ми съквартирантки са сред тях. За отрицателно време са влезли във форма. Лили е със секси бели джинси и прилепнал розов пуловер, а Джанет — с червена пола и копринена блуза в същия цвят, които

страхотно се съчетават с матовата ѝ кожа. И двете държат чаши с коктейли. И двете са си намерили кавалери!

Започва да ми просветва. Нищо, освен мъж не би могло да измъкне която и да е от тях от леглото толкова рано. Джанет се е сгушила до Ед на мек диван до прозореца, а Лили е в скута на мъж, когото все още не познавам. По-млад е от обичайните ѝ завоевания. Доста привлекателен, тъмнокос и самоуверен. Ванна и Рупърт също са тук. Снощи не се видях с тях.

— Анна — казва Ванна с искрено задоволство, — влюбените гълъбчета са били на романтична разходка, а?

— Да — самодоволно потвърждава Чарлс. — В овощната градина.

Следва одобрително: „Оо!“. Кожата ми настръхва от срам.

— Честита прическа — изтърсва Рупърт на висок глас. — Така изглеждаш много по-готино маце. Отслабнала ли си? Браво. Ох, Ванна! Внимавай, по дяволите, настъпи ме!

— Ванна, запозна ли се със съквартирантките ми?

— Представиха ни — любезно отвърща Ванна, което означава, че няма високо мнение за тях. Тя е доста еманципирана жена. Не одобрява избора им на кариера.

— Дано си се наспала добре, Анна — казва Лили с топлота. — Не искаме да бъдеш уморена, докато шофираш. Анна е изпълнителен продуцент във филмовата индустрия — съобщава тя на всички в стаята. — Трябва да изглежда свежа! За работата си.

Примигвам. Явно съм се пренесла в друго измерение, в което Лили е мила и ме хвали пред цялата компания.

Но бързо проумявам каква е истината. Чарлс все още е обгърнал раменете ми. Ванна и Джанет приятелски му се усмихват. Няколко момичета с превзети маниери седят с по чаша кафе в ръка и ме зяпат.

Вече всички ме виждат омъжена. Бих могла да си запиша час за проба на булчинска рокля при Вера Уонг.

— Кой е този! — питам Лили в отчаян опит да сменя темата.

— Казвам се Хенри — представя се кавалерът ѝ и енергично ми подава ръка. — Радвам се да се запознаем.

— С Хенри ще бъдем гаджета — измърква тя.

— Само ако си голяма късметлийка — строго изтъква той. — И ако изиграеш добре картите си. И ако се научиш да гладиш ризи както

трябва.

Всички избухват в смях, аз само примигвам. Никой не се осмелява да ѝ говори така, дори на шега! Но, изглежда, тя няма нищо против. Прокарва пръсти по гърдите му.

— Хенри е търговец на недвижими имоти — казва Лили. — Много вълнуващ бизнес.

— Убийствено скучен — възразява той. — Но трябва да продължа семейната традиция.

Свива рамене.

— Това е Хенри Марш — пояснява Лили и лукаво кимва. Аха, най-сетне схванах. Навярно е от „Марш енд Стрътър“, една от най-големите агенции за недвижими имоти в страната. Имат клонове навсякъде. Не се учудвам, че е избрала имотен магнат. Но, изглежда, истински го харесва, поне на пръв поглед. Не го води за носа, както обичайните си застаряващи богати обожатели.

— Хенри Марш и Лили Вийнъс — казва Ед и стиска ръката на Джанет. — Мъжете са подвластни на Марс^[5], а жените на Венера.

— О, истинското ѝ име не е Вийнъс — сериозно казва Хенри. — Измислила го е, за да впечатлява разни нещастници. Казва се Фрът.

Лили смирено кимва.

По дяволите, този Хенри започва да ми харесва.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — пита ме Чарлс.

— О, да! — отговарям. — Бекон с яйца, ако обичаш, и филийки с мармалад или сладко...

Срещам погледа на Джанет. Проклятие.

— Всъщност размислих — вмятам унило. — Може би само зърнена закуска.

За щастие по пътя обратно не се налага да говоря много. Джанет ми задава само няколко въпроса за Чарлс, но не престава да превъзнася Ед. Лили е също толкова пленена от Хенри. Единствената ми грижа е да стигнем благополучно у дома и да намеря начин да се измъкна от това положение.

— Сигурно е страшно богат.

— Мисля, че Бат е красиво място. Той ме покани да му гостувам през уикенда.

— Имат офиси навсякъде. Те са най-влиятелните хора в Челси.

— Каза, че обича да дои крави. Знае как се прави, въпреки че има машини за това.

— Навярно Хенри притежава много имоти.

— Ед си пада по ръгби. Мислите ли, че бих могла да се науча да играя? Каза, че ще ме заведе на мач.

— Обзалагам се, че е собственик на огромен мезонет в Сохо и поне няколко сгради.

— Ед твърди, че изглеждам по-добре от Джей-Ло. И че харесва името Джанет.

— Сигурно има и имение, по-голямо от Честър Хаус.

— Ед иска да ме заведе на театър. Ще дойде в Лондон.

— Не може да нощува в нашия апартамент — сопва се Лили, за миг изтръгната от фантазиите си. — Няма място.

— Каза, че има приятели — успокоява я Джанет.

— Не зная как можеш да излизаш с него, Джанет — надменно казва Лили. — Очевидно е голтак.

— Парите не са всичко — заявява Джанет в своя защита.

— Щом не можеш да си намериш мъж, който ги притежава — свива рамене Лили.

— Понякога си голяма кучка, Лили — сопвам се. — Просто млъкни. Ед е много свестен. Какво от това, че не е богат?

— Скъбъпа — провлачено заговаря тя с израз на съжаление. — Искам да кажа, че Джанет заслужава нещо по-добро. Парите са от значение. Понякога дори най-красивите модели не могат да си осигурят прилично съществуване... — с въздишка на задоволство поглежда отражението си в огледалото за обратно виждане. — Но на мен ми провървя. Джанет трябва да помисли за бъдещето си!

— Кариерата ѝ върви добре — отсичам аз.

Джанет свежда поглед към скута си.

— Все едно — прошепва тя с примирение. — Харесвам го. Интересен е. Говори за интересни неща.

— Например работата във ферма.

— Обичам животните — казва Джанет. — Както и да е, ще се видим отново. Във вторник. Ще вечеряме заедно.

— Да, в „Макдоналдс“ — подхвърля Лили.

— Поне не е на деветдесет години като Клод Рание — изтъквам. — Млад е и... — не бих казала „привлекателен“. — Приятен.

— Е, наемът не се плаща с приятна външност — Лили поглежда маникюрите си, докато излизаме на магистрала 25. — А и Хенри е млад и красив. Освен това е богат.

— Явно е и глух — отбелязвам. — Или все още не си му разкрила истинската си същност?

Лили се усмихва самодоволно.

— Той мисли, че съм идеалното момиче за него.

„Нима?“, питам се. Дълбоко в себе си се изкушавам да ѝ кажа какво си говореха онези негодници преди вечеря. Да я предупредя. Но така бих накарала и Джанет да страда. А и точно сега не изпитвам особено съчувствие.

— Кога ще се срещнете отново?

— Може би в събота — отговаря тя. — Ако се съглася да излезем заедно.

— Не прави впечатление на човек, който би търпял да го разиграват — казвам. — Не бива да се държиш с него както с всички други.

— За какво говориш? — невинно пита Лили.

— О, навярно се досещаш, за навика ти да караш мъжете да чакат във входа двацет минути, докато четеш „Мари Клер“. Да отхвърляш всичките им предложения за ресторант. Да връщаш поръчките. И пред очите им да изхвърляш в кошчето за смет цветята, които са ти донесли.

Виждам я да прави всички тези неща и обикновено застаряващите ѝ обожатели не казват нито дума. Освен да ѝ се извиняват.

— Номерата ти няма да минат пред него — предупреждавам я.

— Ще ме приеме такава, каквата съм — заявява Лили и свива рамене. — Той ме харесва.

Спомням си какво каза Хенри за името ѝ.

— Добре, Лили Фрът — отвръщам.

— Млъкни, по дяволите — сопва се. — Гледай пътя. Преди да приемаш съвети за връзката си от Анна, Джанет, не забравяй, че самата тя хвана най-богатото гадже на партито.

— Зная — потвърждава Джанет. — Мисля, че това е фантастично.

Въздъхвам. Жалко, че не съм на същото мнение.

-
- [1] Миличка (итал.). — Б.р. ↑
 - [2] Скъпа (итал.). — Б.р. ↑
 - [3] Добре ли е така? (итал.). — Б.р. ↑
 - [4] Venus (англ.) — Венера. — Б.пр. ↑
 - [5] Игра на думи с фамилията на героя. Има се предвид планетата Марс. — Б.р. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите две седмици имам достатъчно време за размисъл. Марк Суон заминава за Ел Ей, за да редактира последния си филм, а аз оставам в офиса да се грижа за спокойствието и прехраната на Триш Евънс. Доволна, че отново може да ме държи под око, Кити ме кара да ѝ докладвам подробно, а после се втурва да четка егото на Грета и всичките ѝ партньори. Почти всеки ден излиза около дванайсет, за да обядва с някой актьор или импресарио и да го обсипва с комплименти, докато пийват минерална вода „Пелегрино“ и хапват салата с пармезан, а аз неуморно преглеждам сценарии и набирам бележки от нея до Ели Рот. (Твърди, че са твърде лични, за да ги възложи на Клер, но моята теория е, че просто ми показва къде е мястото ми.)

Това не ме притеснява. В четвъртък пристига пакет за мен, изпратен чрез куриерска служба. Отварям го, а Джон любопитно се върти около бюрото ми.

От Суон е. Софтуерен продукт за сценаристи.

— „Файнъл Драфт“? — пита той. — За какво ѝ е това на Триш? Нали вече е написала сценария си?

Да, но не и аз своя, а това струва цяло състояние.

— Е, нали знаеш какви са режисьорите? — отвърщам му уклончиво и хвърлям плика с емблемата на „Федерал Експрес“ в кошчето, за да не види, че е адресиран до мен.

Откривам неподписана бележка:

„Използвай го по предназначение“.

Притискам пакета към гърдите си и се предавам на емоциите. Слава богу, че той не е наблизил. Няма опасност да се унеса в щурите си фантазии за него, докато съм с Чарлс. Явно не ме е забравил, щом ми изпраща „Файнъл Драфт“.

В съзнанието ми изплува образът му, както изглеждаше в кръчмата. Сякаш лицето му се е запечатало в паметта ми като на кинолента.

Поглеждам кутията. Струва ми се по-романтичен подарък от букет рози или кутия шоколадови бонбони...

Разбира се, че не го е изпратил от подобни подбуди, а защото вярва, че мога да постигна успех като сценарист. Оглеждам офиса и изведнъж осъзнавам колко невзрачно и жалко е всичко тук. За миг съзирам купчината блудкави сценарии на бюрото си.

Мога да се справя по-добре. Щом Марк Суон вярва в мен, и аз ще повярвам в себе си.

Да видим. Почти веднага ми хрумват няколко идеи. Определено комедия. Това са любимите ми филми. Нещо нискобюджетно. Евтино, но необичайно, с оригинална концепция. Например за призрак. Обичам призраците...

Шарън се надвесва над мен.

— Върна ли се най-сетне? — пита ме лукаво.

— Да — отвързвам и се преструвам, че внимателно чета един от скапаните сценарии. Защо не се разкара и не ме остави да помисля върху своя? В ума ми се въртят безброй идеи, които напират да излязат на белия свят. Изведнъж отново съм заредена с ентусиазъм и енергия. Не съм се чувствала така от години. Не мога да мисля за интригите на Шарън!

— Знаеш ли, очаквах да ми се обадиш — казва тя.

— Така ли?

Преструвам се, че не разбирам за какво говори.

— За Марк Суон. Да ми кажеш дали вече си е намерил нова приятелка.

— А, това ли? Не съм го питала.

— Защо? — присвива очи. — Много егоистично от твоя страна, Анна. Мисля, че можеше да ми направиш тази услуга.

— Неудобно ми е да му задавам лични въпроси — оправдавам се аз. — Но нямаш шанс — добавям.

— Защо?

— Всички са луди по него.

— Аз съм нещо повече от всички — сопва се тя с безкрайна самоувереност. Сnižава глас, за да не ни чуе никой, но ме поглежда

право в очите. — Всеки би помислил, че искаш да го запазиш за себе си!

— Преследват го актриси — казвам ѝ. — Модели. Студентки от филмовата академия. Обикновени момичета. Хвърлят се на врата му, където и да отиде.

— Е, и? — злобно пита тя.

— За какво му е още една хубавица от филмовия бизнес, която да застава на пътя му? Слушай, Шарън, не съм се виждала с него извън работно време... Всъщност само няколко пъти. Но живее сам. Никога не е споменавал за приятелка.

— Може да е гей.

Избухвам в смях, щом чувам тази глупост.

— Уверявам те, че е стопроцентов мъжкар.

— Тогава защо твърдиш, че не би ме пожелал? — просъсква Шарън. Изправя стройните си рамене и изпъчва не особено забележителните си гърди срещу мен. — Защо да не иска да получи това?

— Марк Суон значи — засмивам се. Толкова е глупава!

— Бих могла да стана модел, ако исках — яростно изръмжава Шарън. — Просто завиждаш. Затова се опитваш да провалиш шансовете на друга жена за връзка с идеалния мъж.

— Защо мислиш, че е идеалният? — питам я, без да обръщам внимание на гневните искри, които хвърчат от очите ѝ. — Не знаеш нищо за него. Дори не сте се запознали, за бога. Нали каза, че не го намиращ за привлекателен? Единственото, което те привлича в него, е това, че е богат и влиятелен.

Ехидно се засмива.

— О, да бе, а ти си истинска светица! Защо ходиш с оня книжен червей? Заради сексапила му? — захапва ме саркастично. — Не можеш да устоиш на хилавото му тяло?

— Млъкни — изкрещявам. — Знаеш ли, ужасна кучка си.

— Така си и знаех — тържествува Шарън. — Да видим какво у Чарлс Доусън може да те привлича. Не е завидното му състояние и голямото му имение, а?

Дълбоко в себе си потръпвам. Говори също като Лили.

— Или просто се задоволяваш с каквото падне, защото момиче като теб никога не би могло да има мъж като Марк Суон — добавя тя

със злобен блясък в очите.

— Нито пък такава като теб — казвам. — Ти не би привлякла интереса и на Чарлс Доусън. Той е страхотен човек и не би те докоснал дори с триметрова пръчка.

— Никога не би получил този шанс — отвърща тя, но това е лъжа, и двете го знаем.

— Довиждане, Шарън — вземам сценария и продължавам да го чета толкова отблизо, че папката закрива лицето ми.

Но думите ѝ ме карат да се замисля. Колкото и да не ми се иска, трябва да призная, че има право. И Лили го каза. Не че Шарън е направила разумен извод със собствената си глава, просто изрече на висок глас това, което навярно всички си шушукат. Че излизам с Чарлс, защото е богат. Боли, особено защото постъпвам нечестно с него.

Поглеждам страхотната картонена кутия с дискове на бюрото си. Вече имам цел в кариерата си, имам мечти. Не желая да използвам Чарлс само защото се страхувам да си проправям път към върха сама. Трябва да скъсам с него. Този път наистина ще го направя. Колкото и да ми е мъчно.

— Какво ти е? — пита Лили, когато влизам през входната врата и тежко се отпускам на дивана. — Блестящата ти кариера се е провалила?

— Не.

Поглеждам кутията с „Файнъл Драфт“ в чантата си. Тази вечер ще инсталирам програмата в лаптопа си. Ще започна да пиша нещо и то няма да бъде сладникава любовна история. Комедия за призраци, в която няма да има душевни терзания. Тези в реалния живот са ми предостатъчни.

— Чарлс? — продължава да любопитства тя.

— Разкарай се, Лили — казвам.

— Заряза ли те? — пита с престорена загриженост. — Е, знаех си, че няма да трае дълго. Твърде различни сте.

— Не ме е зарязал.

— О... — въздъхва разочаровано.

Не ѝ обръщам внимание. Сядам на малкото си бюро и пъхвам диска в лаптопа си. Вече имам идея. История за призраци... предмет,

обитаван от дух...

Раздвижвам пръсти и започвам да пиша.

Страхотно е. Създавам сцена след сцена, спирам и препрочитам всяка, харесва ми и продължавам. Сякаш нищо не може да ме спре!

Когато Джанет излиза от банята, увила стройното си тяло в прекрасен кашмирен халат, вече съм написала петнадесет страници. Със завист поглеждам халата ѝ. Моделите винаги получават най-хубавите неща.

— Хей, момиче! — подвиква ми тя. — Какво става?

— Нищо особено — отвърщам мрачно. — Джанет, какво да облека за... — поглеждам Лили. — ... важна среща с човек, когото уважавам?

— Хм. Делова вечеря?

— Не точно. Просто не искам да бъда твърде секси.

— О, не! — възкликва Лили. — Твърде секси. Ама че го каза.

Старая се да не ѝ обръщам внимание.

— Нещо консервативно — размишлява Джанет на глас, — но женствено, елегантно. Дълга пола, стегнат корсаж...

— Ще дойдеш ли отново с мен по магазините? — умолявам я. — Наистина имам нужда от нещо такова — мисля за работата си и Марк Суон. — И може би няколко ежедневни тоалета. За по-нататък.

— С удоволствие — казва тя. — За кога ти трябва?

— За довечера или утре вечер...

— Трудно ще намеря време преди уикенда, но ще ти изберем нещо прилично — обещава. — Нещо от „Джоузеф“. Трябва да ти покажа какъв тип облекла са подходящи за теб, Анна, за да можеш да пазаруваш сама. Когато знаеш какво да носиш, винаги ще изглеждаш стилно.

Лили се подсмивва.

— Не се подигравай — укорява я Джанет. — Какво ще кажеш за Клое Севини?

— Анна не може да изглежда като теб — възразява Лили. — Престани да пълниш главата ѝ с глупости, Джанет. Жестоко е — добавя тя, преструвайки се, че изпитва състрадание.

Плахо поглеждам Джанет.

— Да — отвърща тя. — Но Анна може да изглежда страшно. Всеки може. Имаш достойнства, които трябва да започнеш да

подчертаваш, и фигурата ти ще бъде преобразена, както косата ти.

Усмивхам ѝ се. Защо не? Последния път направи удивителни неща с мен.

Телефонът звънва и Лили се втурва да вдигне.

— Ало. Резиденцията на Лили Вийнъс — казва в слушалката. — О, здравей, Чарлс. Как си, скъпи? О, това е чудесно. Анна? Да, тук е — неохотно ми подава слушалката. — За теб е.

Гласът ѝ издава разочарование.

— Здравей, скъпа — казва Чарлс. — Как мина денят ти?

Отново ме обзема чувство за вина.

— Добре. Слушай, искаш ли да вечеряме заедно някъде? Трябва да ти кажа нещо.

Подбирам думите си, внимавайки Лили да не долови скрит подтекст.

— С удоволствие — отговаря той. — Какво ще кажеш за утре? Има един нов ресторант „Веспачи“. На Ню Бонд Стрийт. Страхотни препоръки.

— Идеално — съгласявам се и изпитвам облекчение, защото зная, че постъпвам правилно. Ще му причиня болка, разбира се, но след време ще ми бъде благодарен.

От друга страна, ми става тъжно и се питам дали ще бъда благодарна на себе си...

— Здравей! — Чарлс леко ме целува по бузата, отдръпва се крачка назад и ме оглежда с възхищение. — Изглеждаш зашеметяващо.

— Благодаря — постарала съм се да се облека така, че да не си личи колко потисната се чувствам. С Джанет сме направили най-сполучливия избор на консервативен тоалет за скъсването ми с него. Облечена съм с изключително елегантна рокля от бледожълта коприна с трапецовидна пола, която се спуска под коленете, кремава дантелена жилетка и обувки с цвят слонова кост. Парфюмът ми отново е „Шанел № 5“. Предполагам, че „Веспачи“ е безбожно скъп ресторант, и не искам да го разочаровам.

Ще скъсам с този мъж. Не е зле преди това да повдигна самочувствието му. Нали?

— Ти също изглеждаш страхотно.

Всъщност видът му е сравнително приличен. Не може да скрие напълно колко е кльоцав, но поне има добър шивач.

Ресторантът е чудесен. Никога не бях чувала за него, но явно доста заможни хора вече са го открили. Човек би могъл да ослепее само от блясъка на скъпоценните камъни на полилея. Сервитьори в безупречни униформи дискретно се придвижват покрай масите, сякаш са призраци. Има достатъчно пространство между сепаретата, всичко е от махагон и кожа с цвят на бургундско вино, а храната е несравнима. Чарлс си поръчва пушена съомга и суфле със сирене, а за мен салата и бифтек.

— Да пием шампанско — предлага той. — Върви с всичко.

— Нали нямаме повод за празнуване? — питам го тревожно.

— Всеки ден с теб е празник, Анна — казва той с лек поклон.

О, това е ужасно. Как да скъсам с него в такъв момент? „Моля те, не говори подобни неща“. А сервитьорите... Отнасят едни блюда, носят нови...

Нямам никакъв опит с прекратяването на връзки. Досега винаги аз съм била зарязаната. Опитвам се да си спомня как постъпваха бившите ми приятели. Първият беше Роби Колдуел в четвърти клас. Мисля, че обяснението му беше: „Ти си дебела и грозна“. После Пит Вила в колежа. Каза, че искал да види как би се чувствал в обятията на друг мъж. Кевин Федърс заяви, че и двамата трябва да се срещаме с нови хора. „Но не и един с друг“, добави той, в случай че не съм го разбрала правилно. А Брайън, последният и най-жалкият, говореше нещо за свеж стимул и позитивност. О, да, освен това външността също била от значение за него.

Не мисля, че някоя от тези реплики би била уместна. Чарлс не заслужава нежеланата сърдечна операция, на която мъжете явно са свикнали да подлагат жените, да бъде извършена без упойка.

— Предпочитам червено вино — казвам на сервитьора. — Само една чаша. По-добре върви с бифтека — обяснявам на Чарлс, който изглежда малко разочарован.

— За мен „Пуи-Фюсе“ — поръчва той.

„Бързо, смени темата“.

— Радвам се, че отново работя в офиса — подемам весело да лъготя. — Не беше зле да се откъсна от Марк Суон за известно време. Затрупана съм с работа. Реших да се опитам да напиша сценарий.

— Така ли? — откликва Чарлс с топлота. — Ти си звезда, Анна. Трябва да ми дадеш съвет за кариера. Аз съм пълен неудачник. Не ме бива за нищо.

Тази тема ме спасява, докато хапваме предястието. Не преставам да бърборя за Кити, Джон и Шарън и между другото го уверявам, че не е неудачник, а просто все още не е открил призванието си. Виното също помага. Убедена съм, че ако не съществуваше алкохолът, планетата отдавна щеше да е гръмнала. Отпивам спокойно, на големи глътки, поръчвам още една чаша и почти започвам да се забавлявам. Чарлс изглежда истински доволен от това. Харесва ми като човек. Жалко, че бих предпочела да отхапя собствения си крак и да го глътна цял, отколкото да си представя как ръцете му докосват гърдите ми.

Но нищо не трае вечно и идва моментът, когато преполовяваме основното ястие, сервитьорите безшумно се отдалечават към други маси, восъчната свещ предупредително намалява, а все още не съм заговорила по важния въпрос. Чарлс споделя, че възнамерява да засади нов жив плет около Честър Хаус и че му е трудно да намери майстори.

Отпивам още една голяма глътка за кураж и решително го прекъсвам.

— Разбирам защо толкова държиш да има жив плет.

— Важно е за микроклимата.

— Да... Слушай, Чарлс, трябва да поговорим.

Изглежда озадачен.

— А какво правим сега?

— Имам предвид за връзката си. Мисля, че си изключителен човек, но двамата с теб не сме един за друг.

На лицето му се изписва изумление, сякаш току-що съм казала, че работя за ЦРУ.

— В романтичен план ли?

— Да — отвърщам плахо.

— Но защо? — пита Чарлс с недоумение. — Разбираме се, нали?

— О, безспорно — съгласявам се. — Ти си страхотен.

— Отначало се държах доста арогантно. Но мислех, че си ми простила.

— Да, уверявам те. Напълно.

— Тогава какъв е проблемът?

„Ррр!“ Мислех, че няма по-лошо нещо на света от това да бъдеш зарязана от някой себичен слабоумник, но явно съм се лъгала. Навярно има десети кръг на ада, в който наказанието на грешниците е по двадесет и четири часа в денонощието да скъсват с невинни свестни хора.

— Ценя те като приятел и компанията ти ми е безкрайно приятна — продължавам. — Но помежду ни просто няма искра.

— О! — гласът му издава облекчение. — Това ли? Зная. Но за мен не е проблем.

— Хм... как е възможно да не го смяташ за проблем?

— Както, навярно, си чувала — подема Чарлс между хапките суфле, — искрата изчезва. Така казват всички. Няколко години страст, която отшумява и остава само приятелството. Тайната на сполучливия дългогодишен брак се крие във взаимното разбиране. В доверието.

— Но аз изпитвам нужда от страст.

— Гресиш — тежко въздъхва той. — Имаш нужда от семейство. За да не бъдеш самотна. Да изживееш дните си с човек, когото харесваш. Иначе животът е ужасен. Страст? Какво е страстта? С всички онези други жени търсех страст — признава той с дяволит блясък в очите. — Но не задълго. Скоро се опитвах да намеря начин да ги разкарам от живота си.

— Не зная — казвам колебливо.

Доводите му звучат много разумно. Тогава защо ми се иска да избягам?

— Колко твои познати са се отдавали на страстта и след по-малко от шест месеца са стигали до дъното?

Сещам се как Джанет тичаше след Джино. Както и за още няколко момичета.

— Може би една-две — спестявам истината.

— А познаваш ли двойки с дългогодишен брак? Каква страст има помежду им?

Е, не мога да си представя мама и татко да клатят спалнята. Слава богу. Но познавам възрастни двойки, които ходят хванати за ръка. И други, които просто не се понасят.

Но не съм доловила страст у тях.

— Почти никакви — отговарям. — Но не мислиш ли, че поне в началото между двама души трябва да има страст? Която затихва

постепенно, докато остаряват заедно.

— Да, в идеалния случай — съгласява се Чарлс. — Но ние просто ще пропуснем този етап. Не изпитвам силно влечение към теб — признава откровенно.

— Е, добре. Благодаря — сега си обяснявам много неща. На първо място вкусната храна. Какво каза веднъж за пазенето на диети? „Какъв смисъл има?“ Явно подтекстът е бил, че ме харесва заради това, което съм, а не заради външността ми.

Не искам много. Зная как изглеждам. Не е логично да очаквам нещо в това отношение. Но е факт, че ме боли от пълното му безразличие към мен.

От друга страна, ако толкова държа да чакам, докато срещна мъж, който истински ме желае, ще мине цяла вечност, нали? И ще си остана сама. Чарлс вижда изражението ми и се опитва да го разгадае.

— Но бих могъл да изпитам влечение — успокоява ме той. — Възможно е. Винаги си много елегантна — добавя тактично. — Не би било трудно да започна да те харесвам, Анна, колкото повече се сближаваме. Откакто промени прическата си, изглеждаш доста по-добре. Онази вечер на бала беше почти красива.

Толкова е искрен, че не мога да му се сърдя.

— Зная, че и аз не те привличам. У коя жена бих разпалил страст?

— У много момичета — уверявам го без капчица срам.

— Да, нали знаеш, в полутъмна стая и след няколко бутилки шампанско всичко би било наред — въодушевено бърбори той. — Сигурен съм, че ще бъдеш страхотна майка. А аз мога да бъда добър съпруг, да те подкрепям в кариерата ти, да имаш хубави неща.

— Това няма значение за мен.

— Зная — уверява ме той с усмивка. — Ето една от главните причини да те харесвам толкова. Можем да бъдем много щастливи. Да сме близки приятели. Да създадем прекрасно, заможно семейство. Мога да ти дам всичко, което пожелаеш.

Свеждам поглед към чашата си с вино. Да ме убият, не мога да измисля основателна причина да кажа „не“.

Колкото и неприемливо да е за мен, звучи много практично. Пред очите ми изплуват тъмнозеленият под и великолепните картини в апартамента му. Представям си как Лили и Шарън идват на

тържеството по случай годежа ни там. Сякаш виждам лицата им. Просто са бесни! Глуповато се усмихвам при тази мисъл.

— Казваш, че искаш да се занимаваш с писане на сценарии. Мога да те подкрепя в това начинание — сериозно предлага той. — Няма да бъдеш прохождащ с мъка творец. Аз ще ти осигурявам спокойствие и сигурност толкова време, колкото ти е нужно, за да постигнеш успех.

Усмихвам му се. Страхотни думи. Не иска от мен да се откажа от кариерата си. Знае точно какво да каже.

— Ще бъде страхотна сватба — обещава, добил кураж.

Примигвам.

— Сватба?

— Разбира се — потвърждава той. — Нали момичетата обичат сватбите? — добавя със самочувствието на експерт. — Представи си нашата. Ще оставя на теб да я планираш така, както желаш. Разбира се, трябва да бъде в Честър Хаус — изтъква припряно. — Никакви тайни венчавки. Държа всичко да стане както подобава. Но ще можеш да избереш цветя и рокля, каквито ти харесват. Вера Уонг е много популярен дизайнер, нали? Приятелките ти могат да бъдат шаферки. Джанис и Лайла.

— Джанет и Лили.

— Да де — махва с досада с ръка.

Засиявам. Ха! Запознах го с две млади манекенки, а той дори не е запомнил имената им. Шаферки, да, биха могли да бъдат шаферки. Джанет да се усмихва истински радостна за мен, а Лили, изпълнена с гняв, намръщено да пристъпва по пътеката в църквата. Много вероятно е да разлее червено вино върху роклята ми, модел на Вера Уонг, така че може би е най-добре да не я каня.

Унасям се в мечти за няколко секунди. Представям си каменната селска църква и терасата, украсена с цветя. „Бели и жълти“, мисля си. Голяма бяла шатра сред тревната площ, звън на чаши с шампанско и шаферки с все още неясни лица и тъмнозелени рокли, а аз (с творението на Вера Уонг, която присъства лично и върви след мен с безопасни игли в ръце, в случай че се наложи доизпипване в последния момент) гледам всички от високо, защото дори във фантазиите си не съм нежна, красива булка с нормален ръст.

О, хубаво видение. Храната също ще бъде вкусна, а не пилешко от годината на коронацията и студена съомга, която никой не яде. Бих могла да покана Брайън и новата му приятелка. Да, с удоволствие бих го направила. Всъщност бих могла да издира всичките си бивши приятели и когато пристигнат с гаджетата си, нехайно да им изпратя по една въздушна целувка...

Никога не съм предполагала, че ще се омъжа. Освен за някой нещастник като Брайън. Би уредил скапана гражданска церемония, на която дори не е задължително булката да бъде с рокля, а после всички отиват да се почерпят по случая в някой долнопробен ресторант. Мразя гражданските бракове. Какъв смисъл има от тях, освен да знаеш, че ще получаваш издръжка, ако съпругът ти реши да те зареже? Тези сватби ми се струват толкова романтични, колкото да гледам как водопроводчикът поправя сифона. Естествено, това очаквах да получа, ако някой отчаян глупак реши да се обвърже с мен.

— Сериозно ли говориш? — питам. — Наистина ли искаш да се ожениш за мен?

— Не се шегувам, Анна. Имам сериозни намерения към теб. Ти си идеалната жена — заявява той и хваща ръката ми. — Умна си, имаш собствени амбиции, не ме преследваш заради парите ми, добра си и те намирам за доста интересна личност.

— Чарлс... не зная какво да кажа.

„Поласкана съм, но не, благодаря. Това е чест, която не мога да приема“. Такъв би трябвало да бъде отговорът ми, но замълчавам. Не мога да изрека тези думи, защото се страхувам да не остана сама, а той ми предлага избавление от този кошмар.

— Тогава не казвай нищо — съветва ме. — Помисли си. Откакто се запознахме, не съм преставал да мисля по въпроса. Може би една нощ няма да ти бъде достатъчна да решиш.

— Не мога да обещавам нищо — казвам.

Чарлс свива рамене и доизяжда последните хапки от суфлето си.

— Не съм обезпокоен. Както отбелязах, ти си изключително умна.

— Много мило, но какво общо има това?

— Е, как... След като поразмишляваш, ще проумееш, че съм прав. Приемаме за даденост, че решенията за любовта и брака се

вземат със сърцето, но това е глупаво. Твърде важни са и трябва да ги вземаме с ума си.

Замислено се вирам в него няколко мига.

— Не искам да бързаш — успокоява ме той. — Ще ти дам време.

Знаете ли, ужасно е да бъдеш самотна толкова дълго. Да излизаш с неудачници, които се отнасят с теб като с боклук, да ги търпиш само и само за да имаш гадже. Да мечтаеш за различна външност, а всяка сутрин да се будиш със същото високо, грубовато тяло и невзрачно лице с голям нос. Всички да мислят, че не можеш да си намериш нещо по-добро от отрепка като Брайън... и дори той да те зареже. Шегувам се с това, разбира се. Човек трябва да се надсмива над болката, за да оцелее, нали? Мислех си, че сега, когато ми потръгна в кариерата, ще се избавя от любовните терзания. Просто ще се откажа от романтиката и ще намеря удовлетворение в работата си.

Но кой знае защо, не се получава. Все още търся любов. Виното и приглушеното осветление в ресторанта ме карат да изпитвам известна нежност към Чарлс. Както каза той, след няколко бутилки шампанско, на угасени лампи... сигурна съм, че бих се справила. Освен това го харесвам, а той иска семейство и е готов да ми осигури охолен живот. В главата ми зазвучава песента от „Четири сватби“. Онази, в която се пее, че бракът е край на самотата.

Точно това искам. Да се избавя от самотата. И мога да го получа. Поглеждам Чарлс и усещам силен прилив на благодарност, искрена благодарност. Мисля си: „Обичам те, защото ти си моето спасение“.

— Няма нужда — чувам се да казвам. — С радост ще се омъжа за теб, Чарлс. Много ти благодаря.

Навеждам се над масата и го целувам по устните.

— Господи! — промълвява той и примигва като бухал. — Наистина ли? Това е фантастично. Ще бъдем толкова щастливи.

— Зная — съгласявам се и отпивам още една голяма глътка вино.

Чарлс плаща сметката и се качваме в такси.

— У дома ли искаш да се прибереш? — пита той.

Поклащам глава. Щом ще се женим, ще трябва да спя с него, така че е най-добре да свикна с това още сега. И аз мога да разсъждавам логично.

— Да отидем в апартамента ти — предлагам, снишавайки глас.

Усмивва ми се.

— Разбира се.

Галантно целува ръката ми. За миг ми се завива свят, но опирам чело на стъклото и се заглеждам в дъждовните капки, които проблясват като скъпоценни камъни. Опитвам се да не мисля за това, което предстои. Чарлс, изглежда, разбира как се чувствам. Отмества ръката си и се заглежда през другото стъкло. Благодарна съм му, че не е твърде настойчив.

Когато спираме пред кооперацията, дава щедър бакшиш на шофьора и ми подава ръка да влезем заедно във входа, което е или кавалерски жест, или просто хитър начин да ми помогне да вървя изправена. Залитайки, влизам в апартамента и той ме завежда право в спалнята, която изглежда както очаквах: уютна, със светлобежови чаршафи и етажерки за книги, но нищо секси.

— Ще отида да се освежа — казвам нехайно.

Има малка самостоятелна баня с вана, без душ. Отчаяно започвам да ровя в аптечката за паста за зъби. Не откривам, така че се налага да използвам само вода. Изплаквам устата си с ментов лосион за свеж дъх и приключвам с ритуала. Събличам се и със стиснати зъби се връщам в стаята, полагайки неимоверни усилия да не изглеждам изплашена. Все пак ще бъде просто секс. Правила съм го и преди. Никога не ми е харесвало, но какво от това? Ходенето на зъболекар също е неприятно, но е неизбежно, нали?

— Идвам, дори и да не си готов — казвам шеговито и съблазнително пристъпвам напред. Но в стаята е тъмно като в рог и се препъвам в ръба на килима, който се затъва леко, и в резултат тупвам на пода.

— По дяволите, добре ли си? — пита Чарлс някъде в мрака пред мен.

— Да — отвърщам, но се чувствам като пълна глупачка.

— Ще светна лампата — казва той.

— О, не, недей — умолявам го. За нищо на света. Не зная каква е причината за ужаса, който ме обзема. Вероятно е мисълта, че ще ме види гола и възглавничките от тлъстини около кръста ми ще го отблъснат, или опасенията за моята реакция при вида му такъв,

какъвто майка го е родила. Толкова е нисък, особено в сравнение с мен. И съм сигурна, че ребрата му се броят, щом е толкова кльощав...

— Добре — обажда се той с облекчение. — Върви направо. Да... да... Ето тук.

Залитам напред и усещам допира на пухения юрган.

„Не е кльощав — казвам си. — Само е слаб. Не е нисък, просто... дребничък“. Искан ми се да попитам дали можем да започнем с двете бутилки шампанско сега, но не се осмелявам. Би прозвучало твърде жестоко. Освен това съм замаяна достатъчно. Не искам да изпадна в пълно умопомрачение и да му се нахвърля. Едва ли би се заблудил, че е от страст.

Пропълзявам в леглото. Чарлс е отметнал завивките, протяга костеливата си ръка (да, наистина е костелива) и я плъзга около закръглената ми талия.

— Не се тревожи за нищо — успокоява ме. За миг ми хрумва дали не може да четем мисли, но осъзнавам, че просто е усетил как цялата съм скована от напрежение. — Всичко ще бъде наред.

Старае се, нежно ме докосва, гали ме и не е толкова неприятно, колкото очаквах. Поне не ми причинява болка. Но ме кара да се чувствам гузна и засрамена и единственото, което искам, е всичко да приключи по-скоро. Не трае дълго. Чарлс не говори, само сумти. Всичко свършва за две минути, през които, макар да ми се струват безкрайно дълги, си повтарям, че това няма да бъде проблем и ще свикна.

После ме кара да се обърна, целува ме по рамото и почти веднага заспива. Леко похърква, а аз си мисля, че няма да мога да мигна цяла нощ, но скоро тялото ми се отпуска и се унасям.

— Добро утро, поспаланке.

Примигвам. Не съм сигурна къде се намирам. Изведнъж си спомням. Чарлс се е надвесил над мен като Ричард Гиър над Джулия Робъртс в „Хубава жена“. С известна разлика в размерите. Би изглеждал жалък пред Ричард Гиър.

О, не, да не би да иска едно бързо за добро утро? Инстинктивно се загръщам с мекия юрган, но виждам, че той е напълно облечен —

сив костюм, бяла риза с ръкавели и смешна розова вратовръзка. Не предприема агресивни ходове към голото ми тяло.

— Колко е часът?

— Девет и петнайсет.

— О, по дяволите, закъсняла съм — скачам от леглото, светкавично се втурвам към малката баня и затръшвам вратата, за да не му дам възможност да огледа голата ми плът на утринна светлина.

— Не можеш ли да си вземеш свободен полуден? — пита, почуквайки тихо на вратата.

Леко я открявам, за да види само лицето ми.

— Не мога. Ужасно съжалявам. Трябва да отскоча до вкъщи да облека чисти дрехи. Ще стигна най-рано в десет и половина. Кити ще ме убие!

— Кажеш ми, че си на среща със сценарист — предлага той. — Всъщност, това е истина.

Замислям се за миг.

— Струва си да опитам.

— Искам да отскочим до един магазин — изтърсва Чарлс...

Примигвам.

— За какво?

— Е, нали ще се женим, за бога — напомня ми той. — Не мислиш ли, че е редно да ти подаря пръстен?

— Добър ден — поздравявам весело и пригласявам кичур коса зад ухото си. — Прекрасен ден, нали? Не твърде горещ, просто съвършен — добавям и правя широк жест с лявата си ръка, уж вѳодушевена заради хубавото време. След това хващам чашата си с кафе и нехайно започвам да барабаня с пръсти по бюрото.

Два следобед е и току-що съм влязла в офиса след обяд с Чарлс. Казах на Кити, че съм на разузнаване по молба на Марк Суон. Ще трябва да прекарам следобед в писане на измислени доклади за подходящи места за снимки, но напълно си струва. Цяла сутрин обикаляхме бижутерски магазини, в които обикновено се страхувах дори да надникна, а сега размахвам ръка като телевизионен проповедник с надеждата някой да забележи огромния скъпоценен камък на пръста ми...

— Какво е това? — внезапно пита Шарън. „Забелязала е!“, мисля си със задоволство. Е, може би го е видяла още преди пет минути и оттогава се бори със себе си, за да не ми достави удоволствието, но най-сетне се е предала.

Нима е възможно да не забележи?

— Това ли? — питам нехайно. — Годежният ми пръстен.

— Стига глупости — сопва се Шарън. — Не е истински...

— Мисли каквото искаш.

— Мили боже — казва тя и лицето ѝ пребледнява. — Значи наистина... — хваща ръката ми, затаила дъх. — Няма начин, Анна. Няма начин!

— Какво става тук? — Кити излиза от офиса си. Опитвам се да освободя ръката си, но е твърде късно. Тя се приближава към нас като ястреб, заплашително навъсена.

— Какво има? — пита с фалшива любезност. — Анна, готови ли са докладите ти?

— Все още не.

— Какво е това? — дръпва ръката ми от Шарън. — Красиво е. „Бътлър енд Уилсън“?

Пръстенът ми е великолепен. Бляскав правоъгълен рубин с цвят на гълъбова кръв, прозрачен, четири карата, с по два стъпаловидно изсечени диаманта от двете страни.

— Не. Истински е.

Кити повдига изписаните си вежди.

— Какво? Истински?

— Да, Чарлс ми го купи от „Джерардс“.

— Сгодила си се за Чарлс? — просъсква Шарън.

— Кой е Чарлс?

— Онзи с книгата! — осведомява я Шарън. — Случайно се оказа, че е гадже на Анна.

— Не можеш да лансираш личните си приятели, Анна — строго казва Кити. Изглежда скована цялата.

— Не зная защо си прави труда да пише, няма нужда от пари — изтъква Шарън. — Притежава голямо имение и какво ли не — въздъхва. — Bravo, Анна — добавя злобно.

— Наистина удари голямата печалба.

— Така е, защото Чарлс е страхотен човек — казвам и поглеждам пръстена си.

— Хубав е, макар и малко претрупан — изсумтява Кити. Явно само тя има право да размахва ръце и да показва скъпите си бижута в офиса. — Поздравления — изведнъж очите ѝ светват. — Да кажа ли на Марк, че вече няма да работиш с него?

— Какво? — изпадам в паника. — Защо?

— Е, вече няма да има нужда, нали, скъпа? — пита тя. — А и ще бъдеш твърде заета да планираш сватбата. По-късно ще се появят и децата и кой знае дали изобщо ще се върнеш на работа.

Очите ѝ се превръщат в съвсем малки процепи. Има позакостенели разбирания и от дядо ми.

— Ще продължа да работя, Кити — заявявам с цялата решителност, на която съм способна. — Искам да правя филми.

Усмива се насила.

— Може би ще убедиш съпруга си да спонсорира някой от тях.

Давам си вид, че не съм я чула.

— Донеси ми докладите най-късно след час — нарежда и се оттегля с пъргавата си походка.

Думите ѝ помрачават донякъде светлия ми ден. Зная какво ще последва. Ще отиде при Ели Рот, ще изкара, че се омъжвам по сметка и че скоро ще се откажа от света на киното. Но няма да ѝ се оставя да ме изрита.

— Прекрасен пръстен — подмазва се Шарън. — Винаги си имала добър вкус, Анна... Нямам търпение да видя булчинската ти рокля. Нали ще ме поканиш на сватбата?

Долавям нетърпението ѝ и не мога да откажа.

— Разбира се — отговарям.

— Супер. Благодаря ти, Анна — казва прочувствено. — Сватбите са идеалното място за запознанства с нови хора. Може би ще си намеря съпруг като твоя — добавя замислено.

А наричаше Чарлс „дребосък“ и твърдеше, че жена като мен не би могла да очаква нещо по-добро. Искане ми се да ѝ го припомня, но се въздържа. „Не бива да допускам нищо да развали чудесния ми ден“, давам си кураж.

Най-сетне оставам сама на бюрото си. Зареждам „Файнъл Драфт“, за да довърша първата част от сценария си.

Настроението ми отново се повишава. Кипя от енергия и трескаво започвам да печатам, хвърляйки поглед към вратата на Кити от време на време. За нищо на света не бива да види какво правя.

Чарлс упорито се старае да заслужи наградата „Гадже на годината“. Следобед изпраща двадесет и четири кървавочервени рози в офиса ми, които предизвикват въздишки на искрена завист у повечето момичета (новината се е разчула тридесет секунди след като Шарън се отдалечи от бюрото ми). После се обаждат, за да ми съобщат, че е направил резервация в „Айви“ за вечеря, защото е шик и е близо до работата ми. Пита дали „Джейн и Люси“ биха искали да дойдат. Отказвам от тяхно име.

— Ще трябва да съобщим на всички — въодушевено настоява той. — Мислех да започнем от приятелките ти. След родителите ти, естествено.

Мама и татко! Изведнъж започвам да се чувствам виновна, когато осъзнавам, че бях забравила за тях. Разбира се, че трябва да им кажа.

— А твоите?

— И двамата са покойници — отговаря. — Ако бяха живи, нямаше да бъда собственик на Честър Хаус.

— Да, вярно.

— Но сега имам теб! — казва го със задоволство. — Ти ще бъдеш моето семейство.

— Разбира се — уверявам го.

— Искам да пусна съобщения в пресата. Трябва да направим тържествен годеж. Ванна много ще се зарадва.

— Несъмнено — съгласявам се.

— Бихте могли да го планирате заедно — предлага Чарлс. — Тя умее да организира тържества. Ще бъде голям прием с много гости. Всички твои приятели.

— Точно така — повтарям. Всички мои приятели? Кой са те? Джанет и Ванна със сигурност. Лили и Шарън... може би. Клер Едуардс. Хм, няма други.

Е, освен Марк Суон. Побиват ме хладни тръпки при мисълта да го покания. Не мога да си обясня защо. Лили и Шарън няма да го

оставят на мира, но така или иначе вече е свикнал с подобен род държане.

Не зная защо, но определено не искам да присъства на сватбата ми. Не ми се струва добра идея да смесвам професионалния и личния си живот. Вече имам сериозна кариера. Като сценарист. Да, аз съм бъдещ сценарист. Излишно е да обърквам живота си. Точно това е.

— Ще отидем да се видим с тях в неделя на обяд. Около единайсет.

— Какво?

— С родителите ти — търпеливо казва Чарлс. — И по-добре да използваш „моля“ вместо „какво“, скъпа.

— О, да, разбира се — отвърщам, опитвайки се да изразя повече ентузиазъм.

— Нямах нищо против, нали? — пита плахо.

— Нямам. Просто ми се струва, че нещата се развиват твърде бързо. Но е страхотно — добавям веднага. — Пусни съобщения в пресата.

— Добре. Предупреди родителите си да ги изрежат и да ги запазят — съветва ме. — Вдругиден. Доскоро, скъпа.

— Доскоро, скъпи — отвърщам покорно. Ще трябва да свикна с това обръщение. Изведнъж се виждам след десет години — достолепна провинциална дама с румено лице, загрубяло от вятъра и слънцето, с шуба и гумени ботуши, която крачи през земите си, за да нагледа конете или нещо друго. И често употребява думи като „чинчин“.

Малко е потискащо и свеждам поглед към рубина и диамантите, за да повдигнат настроението ми. Това помага. Толкова са ярки и бляскави, сякаш на пръста ми искри фейерверк.

Телефонът звънва отново. Очаквам да чуя Чарлс, но този път е Ванна. Познавам я по пронизителния радостен вик, носещ се на честота, която улавят само кучешките уши.

— Скъпааа! — успява да произнесе, след като писъкът заглъхва. — Страхотна си! Невероятна! Фантастична! Великолепна!

— Говориш, сякаш току-що съм добила свръхестествена сила — отбелязвам.

— Така е! — крещи приятелката ми. — Рентгеновите очи са нищо в сравнение със силата да се сдобиеш с огромно имение само с

една-единствена дума: „да“ — въздъхва. — Гордея се с теб, Анна. Знаех си, че ще успееш. Толкова години просто си чакала идеалния мъж. Сигурно си ми благодарна, че те излъгах за онази вечеря у дома.

— Значи си признаваш — промърморвам.

— Е, малка невинна лъжа. А виж до какво доведе! Ще намина да те видя.

— Все още съм на работа.

— Ще те взема.

Почти пет и половина е. Поглеждам към офиса на Кити. Вътре е, с Ели Рот, и вероятно обсъждат скалъпените ми доклади. Обикновено се мотая в тук до шест или по-късно, но с моя късмет Рот ще излезе, с неизменния си шикозен костюм, ще ми зададе твърде много неудобни въпроси и ще ме хване с моя сценарий. Суон смята, че направо се побърква при мисълта, че не той взема решенията за „Майката на булката“.

Питам се какво ли прави Марк в Ел Ей сега. Както и да е, няма значение.

— Добре, но побързай — казвам на Ванна.

— На една пряка от теб съм, скъпа — отвръща ми глезено. Офисът ѝ се намира в Ковънт Гардън. — Тръгвам веднага.

Пристига след десет минути. От нея лъха безкрайна самоувереност. Или по-скоро „Шанел“ № 19. Трудно ми е да преценя. Излиза от асансьора, неотразима с тясната си черна рокля, вероятно „Азедин Алая“, страхотна чанта „Прада“ — имитация на крокодилска кожа, невероятни сандали с висок ток в стил петдесетте и големи шикозни очила. Въпреки niskия ѝ ръст — дори с осемсантиметров ток достига едва метър и шестдесет и пет — хората се отдръпват да ѝ сторят път. Вдъхва такова страхопочитание, че пред нея Кити би изглеждала като Антея Търнър.

Бързо вземам няколко сценария за прикритие, но вероятно надушила присъствието на съперница, Кити изскача от офиса си. По дяволите. Ели Рот се промъква зад нас.

— Хайде да тръгваме — казвам припряно, но е твърде късно.

Кити вече е застанала до бюрото ми и се вира във Ванна със смразяващ поглед, сякаш е полумъртва птичка, довлечена от някоя ужасно жестока котка. Но Ванна не трепва. Очите ѝ отвръщат със

същите ледени стрели. Поглеждам я със завист. Колко ми се иска и аз да можех да гледам така!

— Мога ли да ви помогна с нещо? — пита я Кити.

— Не мисля — спокойно отговаря Ванна. — Имам среща с Анна.

— О, така ли? — Кити се споглежда с Ели Рот и злорадо се ухилва. Избягвам да гледам към него, но с периферното си зрение виждам как стиска свършените си устни в израз на неодобрение. — Приятелка, която е поканила, за да си говорят в работно време.

— Да, аз съм нейна приятелка — потвърждава Ванна. — Че кой в Лондон не е? — издавам нечленоразделен звук на удивление, но успявам да го прикрия с престорена кашлица. — Но съм тук по делови въпрос.

— И какъв по-точно? — учтиво пита Ели Рот с фалшива усмивка.

— Във връзка с една книга — отвръща Ванна. — Тя търси подходящ материал за разработване. Нали така?

— Да — потвърждавам плахо.

— Мили боже — казва Кити с досада. — Още един неиздаван автор. Трябва да престанеш, Анна. Губиш ценното си работно време. Дано не си решила да излезеш от офиса за тази среща или да я черпиш с кафе за сметка на компанията.

— Не съм неиздаван автор — в гласа на Ванна се прокрадват заплашителни нотки. — Изобщо не съм писател. Аз съм главният редактор на издателска къща „Артемис“. Разбира се, ако „Уининг“ не желае да обсъжда никое от нашите заглавия...

— Името на компанията е „Ред Крест“ — Рот буквално побутва Кити с лакът да се отдръпне. Лицето ѝ пламва, докато той се опитва да замаже положението, като очарова Ванна с ослепителната си холивудска усмивка. — Значи вие сте Ванеса Кебът.

— Точно — хладно потвърждава Ванна.

— Старая се да запомня имената на всички важни хора — самодоволно казва Рот. — Значи ще дадете на Анна своя книга за прочит и преценка?

— Разбира се. Чух, че работи с Марк Суон.

— Новините се разпространяват бързо — отбелязва Рот и сърдечно ме потупва по рамото. — Добре, Анна. Тръгвай с госпожата.

Поглежда Кити малко навъсено, а тя, на свой ред, ме стрелва с убийствен поглед. Потръпвам, но Ванна се усмихва и ме издърпва настрана. Слава богу.

— Можеше да бъдеш малко по-любезна — упреквам я.

Отвърща ми с жест на досада:

— Не, скъпа. Тя ме предизвика, а следователно и теб. Не може да се държи другояче, защото се бои от теб.

Избухвам в гръмогласен смях. За щастие все още не съм отпила от обезмасленото си безвкусно капучино. Бих опръскала всичко наоколо.

— Понякога си толкова сляпа — въздъхва Ванна. — Представи си, че си на мястото на... как се казваше?

— Кити.

— Кити. Жена на средна възраст в индустрия, в която се ценят само младите. Страдаш от параноя, че възрастта ти ще проличи, и при появата на всяка бръчка се подлагаш на пластична операция. Наскоро компанията, в която работиш, е била закупена, и единственият човек, предложил ценен сценарий, е младо момиче, което работи за теб. Открадваш го и си приписваш заслугите, но момичето привлича прочут режисьор и става негова предпочитана партньорка от продуцентския екип. Какво е направила тази Кити? Нищо. И се досеща, че големият шеф навярно е наясно.

— Каза на Рот, че тя е открила сценария.

Ванна изсумтява.

— Нима мислиш, че не се е досетил? Акула като него?

— Явно не е. Нито веднъж не ме е похвалил.

— Това не означава, че признава заслугите на Кити, скъпа — цинично отбелязва тя. — Знае. Не е глупав. Единствената причина да не е започнал с уволненията е, че все още търси финансово ефективен начин.

— Но Кити е спечелила Оскар.

— За какво?

— Най-добър чуждестранен филм.

— Не се брой — нехайно казва Ванна. И е права. — Рот няма да те уволни, защото буквално си открила игла в копа сено за него. Но не очаквай нито похвала, нито премия, ако не отстояваш своето.

— Но защо не?

— Защото не е длъжен — пояснява Ванна. — Помниш ли какво са ти казвали като малка? Че с думата „искам“ не можеш да получиш всичко.

— Хм, да.

— В реалния живот обаче можеш — заявява тя.

— Уау! — възкликвам. Наистина съм впечатлена. Искане ми се да бях като Ванна, ниска и все пак страховита, грациозна и свирепа като прелестна сиамска котка.

— Но на кого му пука за скапания бизнес? — казва тя. — Покажи ми пръстена! Оо, рубин — хваща ръката ми и внимателно оглежда камъните отблизо. — Скъпа, зашеметяващ е. Рубините все по-рядко се намират, особено съвсем прозрачни, колкото и пари да имаш... Толкова е изящен. Избран е с вкус.

— Чарлс наистина има добър вкус — признавам. — Не мислиш ли, че ще изглеждаме смешно като двойка?

— Смешно? Защо, заради разликата в ръста ли? Не говори глупости — изсумтява. — Никой не би се осмелил да нарече двойка за милиони „смешна“. Ще бъдеш господарка на близо сто акра превъзходна английска земя, огромна къща, за която всеки от познатите ми би дал едното си око и зъбите си, включително и самата аз, прекрасен апартамент в Лондон...

— За апартамента няма спор.

— Гарантиран достъп до висшето общество.

— Висшето общество не ме интересува.

— Зная, но ще започне да те интересува — уверява ме Ванна. — С всички е така. Твърдят, че не ги вълнува, разбира се, но дълбоко в себе си знаят, че това е лъжа. Чарлс няма благородническа титла, но родът му е толкова стар... Май имам едно ранно издание на именника на богатите провинциални фамилии.

— Ванна, престани.

Кокетно свива рамене.

— Но, скъпа, толкова се радвам за теб! Всички ще позеленеят от завист. Всички. Толкова години са говорили... — замълчава, осъзнала, че е на път да издаде нещо, което като че ли не зная — ... питали са се защо все още не си омъжена, а сега това! Не би могло да ти провърви повече. Освен ако се бе сгодила за принц Андрю, разбира се. Чудя се...

— замислено поклаща глава. — Не, твърде късно е. Анна вече не е свободна!

Усмиввам й се леко.

— Не е за вярване. Но не искам да се омъжа за Чарлс заради парите му.

— Разбира се — веднага се съгласява Ванна. — Срећнала си истинската любов. Сигурно ще ми се смееш, но на онази вечеря си помислих, че не си допадате.

— Така беше — лицето ми пламва. — Но постепенно започна да ме привлича — няма как да не излъжа. — Освен това е свестен, като го опознае човек.

— И се държи страхотно с теб, нали? Не се скъпи за нищо!

— Много е щедър — потвърждавам, поглеждам огромния искрящ рубин и си спомням за всички превъзходни ястия, за такситата и цветята.

— Кара ли те да се чувстваш добре?

— Да.

— Подкрепя ли те в кариерата?

— Така е — казвам. — Въпреки че попарих надеждите му за книгата.

С мъка преглъщам при мисълта колко съкрушен изглеждаше тогава и дори пророни няколко сълзи в градината в Честър Хаус. Почувствах се толкова засрамена. Дали Чарлс изпитва негодувание сега, когато аз се опитвам да пиша? Ни най-малко. Готов е да ме подкрепи, докато работя върху диалозите и комичните ситуации от третата част.

— Значи е идеалният партньор — тържествувайки заключава Ванна.

— Предполагам.

Тя поклаща глава.

— Би трябвало да подскачаш от радост, Анна. Не разбираш ли? Ти спечели голямата награда от лотарията! — явно се чувства длъжна да добави: — Както и той, разбира се.

— Да, зная. Поласкана съм — изведнъж усещам умора и я прикривам с прозявка.

— Прибери се у дома и поспи, за хубост — предлага приятелката ми и оставя банкнота на масата. — Имаш нужда от сили. Предстои ни

планиране на голям годеж. Чарлс иска да бъде запомнящо се събитие.

Усмиввам се.

Ванна ме оставя и тръгва към дома си, бързайки да съобщи сензационната новина на Рупърт (представям си го на годежа — с румено лице и безброй ръкомахалия тръби каква късметлийка съм, че няма да остана стара мома), а аз поемам към къщи. Рано е, а вече едва се държа на краката си, затова от време на време поглеждам рубина, за да ми вдъхне сила.

Нося годежен пръстен. При това невероятно скъп. Бляскавият скъпоценен камък, обаче, не може да заличи факта, че очаквах някой ден да се омъжа за неудачник, и то ако имам късмет. Макар да не изгарям от нетърпение да чуя как Рупърт Кебът го разгласява, вече няма опасност да остана стара мома. Докато минавам покрай няколко пияни студенти, тръгнали за ретро парти в „Астория“, и заобикалям някакъв алкохолик пред магазина за спиртни напитки, осъзнавам, че скоро вече няма да се налага да правя това. Имам предвид, да се прибирам пеша при Лили и Джанет. Ще се ширя в разкошната спалня с персийски килим в апартамента на Чарлс до Итън Скуеър. И няма да вечерям претоплена китайска храна. Ще живея като в „Риц“...

Изведнъж ми се приисква просто да прекарам една спокойна вечер в малкото ни жилище, на удобния диван, целият в петна от кафе, с убийствено красивите си съквартирантки, от които не мога да се вредя за банята. Забързвам, почти тичам и въздъхвам с облекчение, когато най-после стигам тясната уличка до книжарницата, влизам във входа и се качвам в стария асансьор с размери на ковчег.

Това е просто безпокойство, нали? Страх от промените, който е ужасно глупав, защото досега единственото, от което се боях, бе да не прекарам така целия си живот.

С широка лъчезарна усмивка на лицето, рязко отварям вратата. И двете са там. Джанет прелиства списание със слушалки на ушите, а Лили бърби по телефона. Няколко пъти чувам „скъпи“ и „миличко“, но това не означава непременно, че разговаря с мъж.

— Здравейте! — казвам въодушевено. — Имам страхотна новина!

Не ми обръщат внимание.

— Страхотна новина! — скандирам като американска мажоретка.

— Ако обичаш... — процежда Лили през зъби.

С пръсти на слушалките, Джанет се обръща към мен. Запява фалшиво заедно със записа.

— Ти също млъкни! — изръмжава Лили. — Извинявай, скъпи — гука в телефона. — Нямам миг спокойствие...

Енергично ръкомахам и въртя пръсти като зайчето на „Плейбой“, но все още не забелязват.

— Сгодих се! — крещя.

Номерът се оказва сполучлив. Лили никога не е разбирала от намеци. Казва бързо:

— Ще звънна пак, скъпи, чао — затваря. — Какво?

Джанет сваля слушалките си.

— Какво?

— Сгодих се!

Протягам ръката си към тях, раздвижвам я. Един от последните лъчи на залязващото слънце пада върху рубина и разпръсва червени отблясъци из цялата стая.

— Боже мой — изумена е Джанет.

— Не. Не е възможно — отсича Лили.

— Но е истина — заявявам гордо. — Чарлс ми направи предложение. Приех.

— Ааа! Ааа! — разкрещява се Джанет. Скача от стола и се втурва към мен като подивяла красива маймунка. — Ааа!

— Шшт — шъткам й изплашена, че съседите ще се обадят в полицията.

— Не вярвам — мърмори Лили. — Честър Хаус. Итън Скуеър — изглежда преbledняла. — Честър Хаус — повтаря. После леко се отърсва. — Поздравления — успява да изрече, макар и с усилие. Сякаш сме били конкурентки във финалния кръг на „Поп идол“ и по някакво чудо съм спечелила аз. — Покажи ми пръстена — настоява с фалшива усмивка.

Трябва да призная, че поне се старае. Протягам ръка към нея.

— Господи — развълнувано бърби Джанет. — Супер!

— Хубав е — Лили втрещва поглед в пръстена. Придърпва ръката ми по-близо.

— Правоъгълен рубин, около четири карата, прозрачен, два стъпаловидно изсечени диаманта, по два карата всеки, съвършена

изработка, степен на яркост D, прозрачност... хм. S11-12 — рецитира тя.

— Лили разбира от бижута — обажда се Джанет. — Получавала е толкова много.

Но не и толкова скъпи. И двете го знаем. Личи си, че умът ѝ не може да побере как се е стигнало дотук. Гледа като дрогирана. Тя, най-лъчезарната, най-прелестната блондинка, най-нежният модел, да бъде надмината от една дебелана с голям нос.

— Какво означава това? — питам невинно.

Лили преглъща.

— Цената ли? Около тридесет хиляди — заключава тя.

Тридесет хиляди лири? Завива ми се свят. Чарлс скри етикета с цената от мен, когато избирахме пръстена. Искане ми се веднага да го сваля и да го заключи в сейф.

— След сватбата ще бъде твой завинаги — продължава тя. — Ценна движима собственост — добавя замечтано.

— За какво говориш? Те няма да се разведат — застъпва се за мен Джанет. — Мисля, че е чудесен. Поздравления, скъпа — целува ме по бузата.

— Благодаря, Джей-Ми — отвърщам и обвивам ръка около тънката ѝ талия.

— Е, браво — Лили отново полага усилие да се усмихне. — Бива си те — добавя тя и бързо извърща глава. Наистина е преbledняла. — Уморена съм, ще си легна. Поздравления — повтаря отново с половин уста.

Трогната съм, че поне проявява учтивост.

— Предполагам, че скоро и ти ще получиш такъв — казвам ѝ. — От Хенри.

— Да — Лили отново се опомня. — Несъмнено. Той е червив с пари — по-скоро убеждава себе си. Но не изглежда сигурна. — Лека нощ, момичета.

Влиза в стаята си и тихо затваря вратата. Джанет отново ме прегръща, сякаш е в неведение за настроението на Лили.

— Това е страхотно, Анна. Разкажи ми всичко, с подробности. На колене ли застана? Каза ли ти, че си голямата любов на живота му или нещо подобно?

„Не, не и не“.

— Беше най-обикновен разговор, но ми хареса — казвам, сякаш търся оправдание, но не мога да се сдържа. — Впрочем и аз съм доста уморена, така че също ще си легна. До утре.

— Добре — несигурно отвръща Джанет. — Фантастична новина! — провиква се зад гърба ми, докато се оттеглям.

Затварям вратата на малката си спалня и усещам как учестеният ми пулс се успокоява. Слава богу, че всичко свърши. Остана само да кажа на мама и татко. Вземам моя господин Мечо, забележително име за плюшено мече, притискам го към гърдите си и се отпускам изтощена на леглото, с дрехите. Преди да затворя очи, за последен път поглеждам искрящия камък на пръста си за кураж, но в стаята е тъмно и не мога да видя блясъка му.

„Има още един човек, на когото трябва да кажа“, мисля си, докато се унасям.

Марк Суон.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На сутринта се събуждам малко дезориентирана. Може би, защото съм заспала отвита и ми е студено, а може би, защото си легнах с дрехите, без да съм пияна. Бързо ги свалям, пъхвам ги в коша за пране и обличам захабения си хавлиен халат, за да не разберат всички каква мърла съм.

— Добро утро на бъдещата булка! — весело ме поздравява Лили, когато излизам от стаята си.

Сепвам се, но изведнъж си спомням всичко.

— Можеш да вземеш душ — добавя благосклонно. — Джанет вече тръгна. За снимки. Не зная кой би проявил интерес към нея — добавя с нотка на презрение.

— Вероятно „Вог“ — застъпвам се за приятелката си.

— Да бе — подигравателно отбелязва Лили. — Впрочем можеш да ползваш шампоана ми „Авида“, ако искаш — предлага с крайно нетипична щедрост.

Ококорвам се.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Знаеш, че нещата ми винаги са на твое разположение — подхвърля нехайно. — Всичко мое е и твое.

— Добре ли си? — питам я шеговито. Тя слага чертички на флаконите си докъде ги е използвала и все заплашва, че ще ме съди за кражба, ако ползвам дори капка от скъпите ѝ мазила. Но я надхитрявах. Изтривах белезите, а веднъж дори изсипах всичката ѝ пяна за вана и я замених с евтина, а тя не забеляза разликата.

— Разбира се — бърза да ме увери. — Познаваш ме, споделяме всичко една с друга — чаровно ми се усмихва. — Трябва да поддържаш красотата си, за да изглеждаш добре като булка.

Какво да поддържам?

— До сватбата има много време — отбелязвам. Явно Лили е поразмишлявала и се страхува, че може би това, което е мое, няма да бъде и нейно. Но няма причина за безпокойство. Ако зависи от мен, не

бих имала нищо против да поживее една година в някоя от многобройните стаи за гости в Честър Хаус. Изведнъж ми се прииска наистина да дойде там. Отчаяно бих се вкопчила във всичко познато, дори в нея.

— О, знаеш какъв е Чарлс. Сигурно скоро ще определи дата — казва Лили.

Аз също съм убедена в това.

— Каза ли на родителите си?

Не. Решавам да го направя точно в този момент. Набирам номера, нетърпелива да се отърва от този товар час по-скоро, и изпитвам облекчение, когато се свързвам с телефонния секретар.

— Здравейте, мамо и татко. Аз съм, Анна — започвам, макар и да е излишно да се представям. — Имам чудесна новина, ще се омъжвам. Той се казва Чарлс Доусън и е... — какво да кажа? — ... писател. Не исках да чуете това от секретаря — това си е опашата лъжа. — Но Чарлс настоява да публикува съобщения в пресата, така че трябваше да се погрижа да го узнаете от мен. Много е добър, ще го харесате. Ще ви се обадя отново, дочуване!

Затварям с чувството, че от плещите ми е паднал цял тон. Не бих понесла въпросите им: „Какво? За кого? Откога се виждате? Защо не си ни запознала с него? Ще може ли да ти предложи стандарта, с който си свикнала?“ Е, с последното би се справил дори Брайън. При моя стандарт сандвичите от заведения за бързо хранене са върхът на лука.

Все пак не мога да отлагам вечно. Мислено си обещавам довечера да им звънна. Иначе рискувам, когато им представя Чарлс, да заподскачат около него като кученца, щом разберат какво състояние притежава. Представям си ги. Трябва да предотвратя това, да ги предупредя, че противно на всички закони за вероятностите (освен в очите на баща ми) аз, Анна Браун, ще се омъжа за богат човек.

— Да излезем да си избереш булчинска рокля — предлага Лили. — Зная един страхотен бутик... влиза се само с покани, но щом си с мен, нямаш проблем.

Сепвам се.

— Не мога. Имам работа.

Тя нацупва устни.

— Все още ли не си напуснала?

— Нямам намерение да напускам — сецам се за комедията си. Изгарям от нетърпение отново да се заема с нея. В началото на втората част съм.

— Е, изборът си е твой — казва с неохота. — Щом държиш да се трепеш за жълти стотинки, когато не е нужно...

— Жените трябва да работят, Лили — изказвам мнението си. — Имаме нужда от независимост и собствена кариера.

— Мили боже. Защо? — недоумява тя.

Мога да ѝ изнеса дълга и пламенна реч по въпроса, но решавам, че няма смисъл, и се отправям към банята. Слава богу, че имам работа, за която да мисля, иначе бих полудяла. Да, аз съм жена с кариера.

Впрочем не е важно, но Марк Суон се връща в Англия днес. Няма да ходя в офиса, а отново ще работя с него, което е невероятна възможност за професионално развитие.

Викам си такси. Защо не? Скоро ще бъда жена със състояние.

Не собствено, естествено. Но може би, ако се постарая върху филма си, това ще се промени.

— Добро утро, Анна — хладно казва Мишел. — Радвам се да те видя отново.

Съмнявам се. Не сме се виждали често, защото почти винаги Марк ме чакаше на снимачната площадка, в някой хотел или в дома си. Едва ли съм ѝ липсвала.

Мишел е млада, със спортен стил на обличане, но това не може да ме заблуди. Усърдна, робски предана на Суон и, разбира се, доста привлекателна. Днес изглежда зашеметяващо, с впити джинси и тениска, нашарена със спрей, която подчертава малките ѝ стегнати гърди. Надписът е: „Ще нося черно, докато измислят нещо още по-тъмно“.

— Той тук ли е? — глуповато оглеждам офиса. — Добре ли е прекарал?

— Не е бил на почивка в Холивуд, а е водил битка с шефове на киностудии — отвръща Мишел с укор. — Кафе?

— Не, благодаря — осмелявам се да откажа.

— Ще трябва да почакаш — злобно излайва Мишел. — Има важна среща — кимва към затворената врата.

— Колко ще продължи?

Поглежда ме с нескрито презрение.

— Колкото трябва. Гениите не бива да бъдат принуждавани да бързат.

Изкушавам се да кажа, че той е просто режисьор, но се сдържам. Търся нещо за четене, но налице е само брой на „Варайъти“, който отдавна съм прочела.

— Какво е това? — изведнъж пита Мишел.

Сочи пръста ми.

— Годежният ми пръстен — отговарям. Защо ми се иска да го скрия? Съвършен е. — Ето, можеш да го разгледаш — казвам дръзко и го приближавам към нея. Разбира се, че няма от какво да се срамувам.

— Оо, невероятен е — възкликва тя със значително по-приятелски тон. Замълчава и красивото ѝ лице помръква за миг. — От кого... от кого е?

Давам ѝ стандартния си отговор:

— Казва се Чарлс Доусън и е много мил.

— О! — очите ѝ засияват. — Е, това е страхотно! Поздравления. Истинската любов управлява света, нали? Сигурна ли си, че не искаш кафе? Имаме също билков чай, както и плодов — предлага ми любезно.

Преставам да подозирам, че ще се изплюе в чашата ми.

— Не, благодаря.

— Ще позвъня на Марк, за да му кажа за теб.

Удостоява ме с ослепителната си усмивка. Струва ми се странно, сякаш ме е смятала за психопат-убиец, а изведнъж е разбрала, че съм Майка Тереза.

— Нали има важна среща?

— О, няма значение, щом имаш такава новина — нехайно отвръща Мишел. Връща се на бюрото си и натиска бутона на телефона, преди да я спра. — Марк?

— Какво има? — пита безплътният му глас малко раздражено.

— Анна Браун е тук.

— Така ли? — като че ли е доволен да чуе това. — Страхотно, идвам веднага.

— И се е сгодила! — почти изкрещява Мишел.

— Какво?

— Сгодила се е — повтаря тя. — Ще се омъжва. Да видиш само какъв пръстен!

Настъпва мълчание. Усещам, че се изчервявам.

— Чудесно — учтиво казва Суон. — Ще дойда да видя прекрасния пръстен веднага щом свърши срещата.

— Добре — напевно отвръща Мишел.

— И без повече прекъсвания, ако обичаш — смъмря я той и затваря.

— Не беше нужно да му се обаждаш — казвам, но тя поклаща глава.

— Добри новини като тази трябва да се разчуват бързо, редно е да я узнае пръв. Значи си лудо влюбена, а?

— О... да, разбира се.

— Той е висок, мургав и красив, нали?

— Не е висок... но ми харесва как изглежда — убеждавам я. — Ще бъдем идеална... Истински джентълмен е.

— Съвременен мъж?

— Държи винаги да плаща сметката в ресторанта — защитавам го.

— С какво се занимава? Във филмовия бизнес ли е?

Безпомощно поглеждам вратата. „Помощ!“

— Писател е.

— Талантлив писател — казва Мишел, сякаш искрено се радва за мен. — Ще си имате ли много дечица?

— Надявам се.

— Богат е, нали?

— Как позна?

Посочва пръстена.

— Е, да. Но не се омъжвам за него по сметка.

— Разбира се — промърморва момичето. — От провинцията ли е?

— И това ли си личи по пръстена?

— Знаех си — доволно казва тя. — Просто се досетих, че си падаш по този тип мъже. От богата провинциална фамилия. Писнало ти е от всичко тук и искаш да избягаш.

„Грешиш — иска ми се да изкрещя. — Не съм такава. Обичам Лондон, с претъпканото метро и с офисите с климатици, със заведенията за бързо хранене и скъпи квартири. А най-много от всичко

обичам да обикалям из Сохо и да си фантазирам, че ставам прочут сценарист и член на клуб «Граучо»^[1].“

Аз съм всичко на света за Марк Суон, но само в мечтите си. В действителност съм сгодена за собственик на провинциално имение и всички очакват да се откажа от кариерата си, да започна да нося дълги поли и да се разхождам с лабрадорите в задния двор на огромната си къща.

Мишел ми се усмихва одобрително.

— Голяма късметлийка си — казва тя.

— Мм — отвърщам.

В този миг вратата се отваря и скачам на крака. Суон подава ръка на някакъв мъж с костюм. Американец е, личи си по шоколадовия тен и широкия костюм със свободна кройка, не твърде официален и все пак невероятно скъп. Прилича на Ели Рот.

— Благодаря. Радвам се, че се видяхме, Марк. Надявам се, че ще обмислиш предложението.

— Да — отговаря Суон, но тонът му издава, че не обещава нищо.

— Приятен ден, госпожице — обръща се непознатият към Мишел.

Тя му се усмихва чаровно.

— Доскоро, господин Джало.

Почакайте. Не... не е възможно това да е Франк Джало. Господи! Наистина е той. Едва сега разпознавам лицето, което заемаше цяла страница в последния брой на „Варайъти“. Джало е новият президент на „Артемис Студиос“, който поема поста от Елинър Маршъл. Един от най-влиятелните хора в Холивуд, третият след Дейвид Гефън и Стивън Спилбърг.

А е дошъл тук да ухажва Марк Суон.

Усещам лек световъртеж. Суон среща погледа ми. Изразът на очите му е хладен. За миг се спират на пръстена ми, а когато долавя ужаса, изписан на лицето ми, тялото му се отпуска, сякаш изведнъж му е хрумнало нещо.

— Почакай, Франк — казва той. Джало спира, обръща се и го поглежда с надежда, сякаш очаква да даде одобрението си за предложението му още сега. — Искам да те запозная с един човек. Анна Браун, това е Франк Джало.

— Приятно ми е... сър — казвам с пресъхнала уста.

— Сър! — възкликва Джало, хваща ръката ми и се разсмива. — Обичам тези английски обноски. Много ми допадат. Можеш да ме наричаш Франк, скъпа. Всеки, препоръчан от Марк, ми говори на ти.

Мишел се мръщи, но мисля, че съм единствената, която го забелязва.

— Анна е талантлив продуцент, но възнамерява да започне да пише сценарии — казва Суон с широка усмивка.

— Така ли? — обръща се Джало към мен, но единственият звук, който издавам, е скимтене. — Добра ли си?

— Ако е добра — намесва се Суон, — ще ти предоставя сценариите ѝ, за да ги прегледаш.

— А ти би ли ги разработил, Марк? — лукаво пита Джало.

— Но няма да ги даваш на никого от проклетите вицепрезиденти — добавя Суон, сякаш не е чул въпроса му.

— О, не се безпокойте — обаждам се с пламнали страни, които навярно вече са в тон с рубина. — Не е нужно да си правите труда, господин... Франк.

— Господин Франк! — казва Джало с насмешка. — Слушай, скъпа, ще ти дам един съвет. Щом имаш влиятелни приятели, които могат да задействат връзките си за теб, не отказвай помощта им. Така се действа в Холивуд. Престани с тази британска резервираност. Ще прочета първия сценарий, който ми даде Марк Суон, защото той те препоръча. Щом си впечатлила него — свива рамене, — ще впечатлиш и мен. Разбра ли?

— Да — едва успявам да отговоря.

— Не можеш да получиш по-мощен тласък от неговата дума — уверява ме.

Не смея дори да погледна Суон.

— Е, какво ще кажеш сега? — пита Джало.

— Ами... благодаря.

Мъжът се усмихва.

— Бързо се учи, Марк. Радвам се, че се запознахме, Анна — казва, за да ми покаже, че е запомнил името ми. Пожелава ни приятен ден, излиза в коридора и виждам как асансьорът го поглъща.

Оставам с Марк и Мишел, загледана след него със зяпнала уста, шокирана от изненада.

— Не мога да повярвам, че направи това — казвам.

— Защо не? — нехайно пита Суон. Посяга към сакото си, окачено на облегалката на един стол. — Готова ли си? Имаме среща с Триш тази сутрин.

— О! — преглъщам с мъка. Все още ми е трудно да се опомня. — Да.

Цяла сутрин не обръща никакво внимание нито на пръстена, нито на прическата ми. Триш непрекъснато мърмори за промените, за които настоява, но той не отстъпва, а продължава да ѝ обяснява какво иска от нея. Най-сетне тя се предава. Аз водя записки за Кити и Ели, но го правя на автопилот. Съзнанието ми е на километри разстояние. Опитвам се да проумея случилото се.

Знаех, че е гениален. И популярен. Но толкова влиятелен... досега не предполагах, че притежава такава власт. И че може да се застъпи за мен на високо ниво. Мислех, че просто ме насърчава, вдъхва ми увереност. Не очаквах да направи нещо подобно за мен.

За тридесет секунди преобърна целия ми живот. Писането на сценарии стана нещо повече от мечта. Вече наистина имам шанс. Шеф на киностудия ще прочете творението ми. Някои хора правят опити да пробият в Холивуд по десет-петнайсет години без успех.

Марк Суон успя да ми осигури този пробив за десет секунди.

Опитвам се да се съсредоточа върху професионалната страна, но е безсмислено. Не мога да престана да се вирам в него. Закача се с Триш, което е смешно. Тя е дребничка, крехка блондинка със светла кожа. Губи се до него. Представям си как биха изглеждали, ако я целуне. Питам се...

— Анна.

— Да? — откликвам виновно.

— Имаш ли да добавиш нещо? — пита Суон.

— Не, не. Мисля, че си напълно прав — казвам.

За щастие само кимва и не задава повече въпроси.

— Добра работа — усмивката на Триш разцъфва като цвете, огряно от слънцето. — Какво ще кажеш да обядваме заедно?

— Не мога — отвърща тя. — Ще обядвам с Питър.

— Кой е Питър?

— Приятелят ми — обяснява му весело. — Той е адвокат. Но не е пълен задръстеняк.

— Това определено е добра препоръка — отбелязва Суон с усмивка.

— О, стига — Триш махва с ръка. — Честно казано, по-добре да излизам с него, отколкото с грозен великан като теб.

— Разбирам те — казва Суон. — Е, добре.

— Върви с Анна, приятен обяд.

— Анна. Да — Суон се обръща към мен не особено въодушевено. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш? — пита я отново, малко по-настойчиво.

— Не. Благодаря — отказва Триш. — Доскоро.

— Чао, Триш — отвръщам аз, преди да се отдалечи.

Суон втренчва поглед в мен и бавно свеждам очи към пода.

— Хайде — подканва ме след кратко мълчание. — Да вървим да обядваме.

— Добре — чувствам се гузна. Копнеех да го видя отново, за да му разкажа за сценария си и да му благодаря за подаръка, а сега ми се иска да избягам.

Не желая да разговарям с него за връзката си с Чарлс.

— Какво ще кажеш за „Едгардос“?

— Не ми е познато.

— Малко испанско ресторантче до Холънд Парк. Не твърде луксозно — добавя Суон. — Предполагам, че напоследък се храниш само в най-изисканите заведения.

Кимва към пръстена ми.

— Кой, аз? — поклащам глава. — Представата ми за лукс е „Макдоналдс“. Познаваш ме.

— Явно не много добре — възразява. Какво ли иска да каже? — Ще отидем в „Едгардос“.

— Чудесно — отвръщам. — Стига да не забраниш да ми носят меню — добавям с част от предишната си духовитост. — Защо мъжете си мислят, че това е секси? Не е. Аз се дразня.

Суон ме поглежда и крайчецът на устните му трепва.

— Обещавам, че сама ще си поръчаш каквото искаш.

— Добре тогава. Да тръгваме.

Колкото по-скоро отидем, толкова по-скоро мъчението ще свърши. Жалко, че Триш не пожела да дойде. Никак не искам да обядвам насаме с него.

Чувствам се като на тръни.

Наистина „Едгардос“ не е луксозен ресторант. Има малки маси с карирани покривки от промазан плат, бели стени и избледнели менюта. Масите са твърде близо една до друга, сервитьорите изглеждат изнервени и е претъпкано. Веднага ми харесва.

Носят се приятни аромати на испански ястия, звънят стъклени чаши с евтино червено и бяло вино, всички се тъпчат и се забавляват, от време на време разговорите са прекъсвани от смях и никой не зяпа Суон.

Внимателно си проправяме път покрай столовете с праметнатите през облегалките върхни дрехи до една от последните свободни маси.

— Тук никой ли не те познава? — питам, когато сядаме.

— Само сервитьорите — казва той. — Никой друг. Не обичам да ме безпокоят, докато се храня. Или някой фотограф да ме снима през стъклото и на другия ден да се появя във вестниците.

— Как успяваш да го избегнеш?

— Проста логика — обяснява той. — Папараците не висят край претъпкани евтини заведения с надеждата да щракнат Марк Суон. Висят пред „Куалинос“ в петък вечер, където ще се появят поне четири-пет известни личности. Хората хленчат за липсата на личен живот, но никой не прави нищо, за да се защити. Освен ако не си Мадона, не е нужно непрекъснато да бъдеш в светлината на прожекторите, без да го желаш.

— Хората мислят, че съзнателно си създаваш имидж на загадъчна личност — казвам. — Марк Суон, великият режисьор-отшелник. Марк Суон, потайната холивудска звезда. Марк Суон... — Замълчавам, осъзнала, че думите ми започват да звучат малко лирично, и се изчервявам. — Нали се сещаш...

— Не — отвръща ми суховато.

— Мнозина смятат, че това е твоя стратегия.

— Да ставам все по-известен, като избягвам публичните изяви? — изсумтява. — Много хитро. Но единствената ми цел е да не бъда безпокоен по всяко време.

Пристига усмихнат сервитьор с поднос с четири-пет горещи вкусоти.

— Сеньор Марк — казва той. — Много се радвам да ви видя! Заповядайте.

Подрежда пред нас чиниите с димящи сардини на грил, залята с ароматен сос, мариновани маслини и пържени чушки „халапено“, пълнени със сирене.

Намръщено поглеждам Суон.

— Gracias — казва той.

— Ще донеса и останалото. Ето виното ви, сеньорита — кимва сервитьорът към мен. С всяка секунда ставам все по-напрегната.

— Нали ти казах, че мразя някой друг да поръчва вместо мен — сопвам се. — Ти си ужасен егоманиак, Марк Суон!

Взема една маслина и с възхищение оглежда лъскавата ѝ черна повърхност, преди да я хапне.

— Няма ли поне да ми отговориш? — питам гневно.

— Тези неща не са за теб, сладурано — казва. — За мен са.

Ах. Отпускам се на стола, чувствайки се като кръгла идиотка.

— Паелята ви, сеньор — съобщава сервитьорът, когато донася още ястия. — Студената шунка... пърженият артишок...

Слага чинийките на масата в безкрайна редица.

— А за вас, госпожице? — пита той.

Поклащам глава.

— Ще си взема от неговите.

— Много добре — сервитьорът оставя голяма кана с червено вино и се оттегля.

— Извинявай.

— Кой е казал, че можеш да си вземеш от моите порции? — шеговито пита Суон, набожда една сардина и я схрусква. Налива си чаша вино. — Не искам да ти се бъркам, когато вземаш решения по кулинарни въпроси.

— Харесва ти да ме караш да се чувствам неловко, а?

— Толкова е лесно — намига ми.

Очарователен е. Мургав, едър и самоуверен. И се подиграва с мен с такава лекота...

Трудно ми е да овладеея разтърсващата вълна на желание, която преминава през мен. „Не бъди глупава, по дяволите, Анна“, окопитвам се. Протягам ръка към чинийките, хапвам и пийвам вино с единствената цел да се разсея.

— Ето това обичам да виждам — казва Суон. — Момиче с добър апетит.

Свеждам поглед. Чинията пред мен е пълна с колбаси, палачинки, ориз, маслини, риба, сирене... сякаш съм изгладняла бежанка, попаднала на шведска маса. Представям си момичетата, с които Суон е излизал в Ел Ей. Всичките до една блондинки, клонинги на Хедър Локлиър, чиято представа за обяд са две листа маруля без олио и сол. Сигурно, докато ме гледа сега, си казва: „Нищо чудно, че е толкова дебела“. Унивам при тази мисъл.

Е, твърде късно е.

— Благодаря ти за това, което направи — казвам. — Днес, в офиса. Както и за „Файнъл Драфт“.

Учтиво кимва в отговор.

— Винаги се радвам да помогна на приятел.

— Няма да те разочаровам — уверявам го.

— Значи все още възнамеряваш да го използваш?

Примигвам.

— Какво имаш предвид?

— Наистина ли ще се опиташ да пишеш? Няма ли да напуснеш работа?

— По дяволите! Защо всички ми задават този въпрос? Дори и ти?

— Хей — протяга ръце напред. — Просто искам да се уверя, че не се чувстваш задължена да правиш нещо, което вече не желаяш.

— Защо да не желая да пиша? Нали каза, че имам талант. Вече съм по средата на първото си творение — заявявам гордо. — А и ти ме препоръча на Франк Джало. Той се съгласи да прочете сценария ми.

— Не бъди толкова сигурна — предупреждава ме Суон, докато унищожава поредната пълнена гъба.

— Какво искаш да кажеш? — питам. — Нали обеща?

— Нима не знаеш, че в Холивуд никой не казва „не“? Отговорът е „да“ дори когато се подразбира „не“. Джало беше готов да приеме всичко, за да спечели благоразположението ми — свива рамене. — Най-вероятно само след пет минути напълно е забравил за теб.

— Ясно.

Засрамено навеждам глава. Този човек е така добър с мен. Толкова ми помага, а аз се държа враждебно и раздразнително.

— Можеш ли наистина да го направиш? Да напишеш добър сценарий?

— О, разбира се — усмихвам му се, възвърнала спокойствието си. Киното. Моята кариера. — Имам ценен сюжет.

— Разкажи ми — подканва ме той. Не го изрича като молба. Тъмните му очи изпитателно се взират в моите. Сякаш се опитва да претегли таланта ми на весни. Без усилие може да ме издигне или унищожи.

Осъзнавам, че бъдещето ми е в неговите ръце.

— Не е много претенциозен филм — започвам. — Просто лека комедия и...

Протяга ръка напред.

— Спри. Не се прави така.

— Кое?

— Не бива да започваш с оправдания. Щом имаш история, давай смело. Не започвай, като казваш колко е лоша. Или колко е добра. Просто я разкажи.

— Добре — устоявам на изкушението да кажа: тъй вярно. Наставническият му тон ме влудява.

— Най-вече — добавя с усмивка — не започвай, като го наречеш кръстоска между еди-какво си и еди-какво си.

— Каква кръстоска?

— Например нещо средно между „Умирай трудно“ и „Рамбо“ — цитира някого той. — „Нещо средно между «Гладиатор» и «Хубава жена».“

— Последното не звучи зле.

— Права си. Бих се заел с подобна продукция.

Споглеждаме се усмихнати и изпитвам облекчение.

Въпреки закачките и голямата подкрепа, досега се държеше малко студено. А аз бях неблагоприятна и дръпната. Харесвам усмивката му. Отпуска ме. Наистина ценя приятелството му.

— Продължавай — нарежда той.

— Добре — неспокойно преглъщам, но няма къде да побягна. — Казва се „Госпожа Уоткинс“.

— Скапано заглавие.

— Зная, трябва да измисля нещо по-приемливо. Както и да е, става дума за двама търговци на антики, които мамят възрастни дами и

домакини и плащат жълти стотинки за ценните им вещи. Купуват някакъв бюфет от една старица, но когато го откарват, той се оказва обитаван от дух. Духът прави живота им черен и затова те се опитват да върнат бюфета. Но старицата се е преместила, а не могат да го продадат или зарежат, така че се налага да обикалят из страната да я търсят...

Не смея да го погледна. Взирам се в една от апетитните миниатюрни палачинки, но съм твърде напрегната, за да ям.

— И следва поредица от комични ситуации? — строго пита той.

Въздъхвам. Не му харесва. Трябваше да очаквам това.

— Да, поредица от комични ситуации — признавам. В момента ми е до смях колкото на Йори в потискащ мрачен ден.

Суон мълчи, а аз вяло побутвам парчетата в чинията си.

Той повдига брадичката ми със задебелия си пръст, за да срещне очите ми.

— Не е зле, Анна!

Засилвам.

— Наистина ли?

Кимва.

— Старомоден тип комедия, но свежа, забавна... поне като сюжет. Трябва доста да се потрудиш, докато някой се съгласи да го разработи, но аз бих проявил интерес.

— Благодаря...

— Не ми благодари — смъмря ме той и отпива глътка вино. — Довърши сценария и ме накарай да се гордея с теб.

Гърлото ми пресъхва. Отчаяно искам да се гордее с мен.

— Ще се постарая.

— Ако имаш време, разбира се.

— Какво?

— Е! — плъзга поглед по тялото ми. — Нали все още трябва да ме шпионираш и да докладваш на „Уининг“.

— „Ред Крест“.

— Да де. А и със сигурност ще бъдеш доста заета с новите си интереси.

— С новите си какво? — питам примигвайки.

Суон повдига буйните си вежди.

— Годеникът ти. Не ми казвай, че си забравила за него.

— О — сепвам се, — не, разбира се.

— Много красив пръстен — казва той с топлота.

— Благодаря.

— Кога щеше да ми кажеш?

— Случи се едва миналата седмица — оправдавам се. — Щях да ти кажа днес. Но Мишел ме изпревари.

— Да.

Настъпва дълго мълчание. Изяждам голяма маслина, за да запълня паузата. Чудесна е, но в устата ми остава вкус на пепел. Не искам да обсъждам Чарлс с него. „Защото темата е твърде лична“, самоубеждавам се.

— Надявам се, че ще бъдете щастливи.

— Не искаш ли да знаеш кой е годеникът ми?

— Вече зная — отвърща. — Чарлс Доусън.

Примигвам.

— Откъде знаеш името му?

— Имам си източници.

Отново мълчание. „Не одобрява годежа ми“, мисля си тревожно. Може би също като Лили и Кити смята, че ще се откаже от кариерата си.

— Значи знаеш за Честър Хаус и всичко останало? — пелтеча. — За мен нищо няма да се промени.

— Разбира се, че ще се промени.

— Ще продължа да работя. Искам да пиша сценарии — възразявам. Защо изведнъж ми се доплаква? Гневно стискам клепачи, за да спра сълзите. — Имам мечти.

— Радвам се да го чуя.

— Няма ли да ме поздравяваш? — питам, като се надявам гласът ми да не звучи твърде пискливо.

— Не — отвърща Суон. — Ще ти пожелаю радост. Както в една адаптация на Джейн Остин, която режисирах в колежа. В миналото на жените пожелавали радост. Поздравления поднасяли само на мъжете, които са имали късмета да спечелят ръката на някоя дама.

Старая се да не го зяпам.

— Много... благородно.

— Старомоден съм в доста отношения — Суон извърща глава.

— Много... — продължавам, сякаш човъркам болен зъб. — Много хора ме поздравяват, защото Чарлс е заможен.

— Доста повече от заможен, доколкото разбрах.

— Така е — признавам.

— Какво значение има това? — пита той и ме поглежда с присвити очи.

— Никакво — отвърщам припряно. — Точно това се опитвам да ти кажа. Никакво. Няма да стана богата провинциална дама и да се откажа от писането на сценарии.

— Значи не се омъжваш за него заради парите му?

— Никога не бих направила такова нещо! — изкрещявам гневно. Този път наистина съм ядосана. Очите ми святкат. Не мога да търпя да ми говори така. Не ме е грижа, когато другите хора отправят подобни намеци, но той? За нищо на света!

Отново настъпва изнервящо мълчание, след което го чувам да казва:

— Вярвам ти, Анна.

Махва на сервитьора, който след по-малко от пет секунди се появява до масата ни със сметката. Суон дори не го поглежда, докато му подава две банкноти от петдесет лири, които той прибира в джоба си и изчезва светкавично. Нищо в менюто не струва повече от четири лири.

Суон става и грабва сакото си.

— Вече разбирам защо те обслужват толкова любезно — отбелязвам шеговито.

Усмивва ми се, но някак вяло. Изглежда тъжен и замислен.

— Трябва да отида в хотела — казва той, когато излизаме от ресторанта. — Да те оставя ли до „Ред Крест“?

— Няма нужда. Ще повървя пеша. Съвсем близо е.

Кимва и махва на такси. Не се обръща.

Когато се връщам в офиса, веднага се залавям за работа. Тоест да напечатам няколко бележки за „работния обяд“. Остава ми час-два време да продължа сценария си. Това е единственият начин да се освободя от стреса. Втората част върви гладко. Пръстите ми чаткат по

клавишите и когато най-сетне изваждам дискетата, въздъхвам. Поне успях да свърша нещо полезно днес.

След това събирам кураж да се обадя на родителите си. Безкрайно щастливи са. Татко не престава да повтаря какъв късметлия е Чарлс, а мама го превъзнася заради парите му. Честно казано, полоша е и от Лили. Уговарям се с тях да заведе Чарлс на вечеря. Най-добре е да се отърва от този ангажимент час по-скоро.

— Анна.

Клер се надвесва над мен.

— Ето го! — въздъхвам и ѝ показвам пръстена.

— Да, наистина е страхотен — казва тя някак плахо. — Всъщност дойдох да ти кажа, че трябва да се качиш горе.

— Горе?! — втренчвам поглед в нея. — За какво? Имам работа — отвърщам строго и затварям програмата, преди да е успяла да зърне екрана.

— Ели Рот те вика — отвърща Клер като оправдание.

Изведнъж ме обзема мрачно предчувствие.

— Защо?

Горката Клер, буквално подскача от крак на крак. Изглежда, отчаяно иска да ми каже нещо, но не смее да отвори уста. После виждам Кити, застанала на прага на офиса си, със зловна самодоволна усмивка.

Сърцето ми запрепуска.

— Клер, какво има? — прошепвам.

Смутено поклаща глава. Явно се страхува да каже каквото и да било, докато Кити ни гледа. Не е на добро.

— Добре — казвам раздражено. — Отивам.

Дали има нещо, което трябва да изтрия от компютъра си? „Слава богу, че записах сценария на дискета“, мисля си, докато я пъхам в джоба си. Какво друго? Съобщения за изпращане по електронна поща, в които наричам Джон префърцунен идиот, а Майк „гадняр“ или...

— Толкова съжалявам — шушне Клер. — Трябва да те придружа до горе, защото иначе...

Посочва с глава двама охранители в коридора, които ме наблюдават. Оглеждам се и забелязвам, че всички в офиса са прекъснали работата си и ме зяпат.

Не е нужно човек да е завършил курс по офис политика, за да се досети какво става.

— Уволнена ли съм?

— Моля те, Анна — жално мънка Клер.

— Уволнена съм — отговарям си сама. Изведнъж изпитвам странно облекчение, което е изненадващо. Би трябвало да изплача море от сълзи и на колене да умолявам шефовете да ме оставят на работа.

— Тръгваш ли? — пита Клер.

— Не, не мисля — отговарям. Ставам и изваждам чантата си изпод бюрото.

— Но трябва! — почти проплаква Клер.

— Не съм длъжна — възразявам. — Намерили са повод да ме уволнят. Какъвто и да е, не е честно. Аз съм единственият човек тук, който върши нещо смислено. Едва ли ще променя решението им. Не мога да сторя повече от това. Открих страхотен сценарий и гениален режисьор. Щом това не е достатъчно, каквото и да направя, би било безсмислено.

— Но какво да кажа на господин Рот? — хленчи Клер.

— Кажи му да завре конското си отзад — предлагам. — Имаш домашния ми телефон. Разделяме се без лоши чувства, нали?

— Разбира се — прошепва тя и ме поглежда с възхищение. Както, забелязвам, и всички останали в офиса. Но никой не казва: „Браво“ или „Не им се давай“, или дори „Довиждане, Анна“. Всеки трепери за мястото си. Вземам дамската си чанта и се отправям към асансьорите. Няма нищо, което държа да взема със себе си, слава богу, а ако компютърните специалисти изровят онова дълго съобщение за увлечението ми по Руфъс Сюъл, е, ще се позабавляват за моя сметка.

— Накъде тръгна, по дяволите?

Кити се е промъкнала като вампир — светкавично и безшумно, и препречва пътя ми към асансьорите. Очите ѝ буквално святкат от злоба. А уж бях дясната ѝ ръка, човекът, на когото разчита. Но кой знае защо, не съм изненадана, ни най-малко.

— Отивам си — отвързвам спокойно. — Чао!

— Не можеш да се измъкнеш, Анна! — Подчертава всяка дума така, че всички да я чуят. — И да се преструваш на болна, договорът ти ще бъде прекратен.

— Изобщо не съм болна. Просто си тръгвам.

— Винаги бягаш, когато стане напечено — просъсква вече бившата ми шефка. — Не си ли поне любопитна да узнаеш защо си уволнена?

— Не, не ме интересува. Двамата с Ели сте скалпипили нещо, за да си припишете заслугите за „Майката на булката“.

— Проектът е мой. Аз намерих сценария — казва Кити. — Ти потвърди това публично — напомня ми.

— Защото ме принуди.

— О, голяма фантазьорка си — подмята с презрение и добавя високо: — Причината за уволнението ти са изфабрикуваните вчера доклади за огледи на места за снимки. Не си ходила там!

Предполагам, че има шпионин, който ме е видял с Чарлс.

— Истина е. Изфабрикувах ги — признавам. — Но половин ден отсъствие от работа не е основание да уволниш единствения човек в офиса, който е предложил добър проект от шест месеца насам.

— Не си свършила почти нищо. Всъщност нищо.

— Аз намерих сценария и режисьора — казвам ѝ в очите.

— Написа една рецензия, а Марк Суон щеше да се съгласи и без това. Прие заради сценария, не заради теб. Вече беше в списъка ни от режисьори, с които възнамерявахме да се свържем. А и начинът, по който си подходила към него, е ужасно непрофесионален — ръмжи Кити. — Що се отнася до останалия ти така наречен „принос“, не си ни предоставила никаква информация за предснимачния процес. С Ели сме много разочаровани от теб.

— Ти просто завиждаш — казвам ѝ. — Завиждаш ми, че мога да откривам добри сценарии, че Марк Суон ме харесвала сега и за това, че ще се омъжвам — добавям, внезапно осъзнала истината. — Жените би трябвало да си помагат в бизнеса, но ти си една от онези жалки стари чанти, които не търпят конкуренция. Харесваше ме, докато бях незабележима твоя подчинена. Веднага щом започнах да се изявявам, искаш да ме разкараш.

— Не си въобразявай, че Марк Суон ще те защити! — сопва се Кити. — Той има договор с нас. Държим го в ръцете си — изтъква подло. — Не може просто да се откаже, за да спаси кожата на някакво двуметрово женище. Да, точно така, изчезвай — изкрещява, когато

натискам бутона и влизам в асансьора. — Бързай да опустошиш Токио или някой друг град.

— Имаш нужда от още няколко пластични операции — отвръщам ѝ. — Тези бръчки няма да изчезнат от само себе си. Чао, Кити. Радвай се на живота на стара мома! — извиквам гръмогласно и с най-голямо задоволство забелязвам изражението ѝ, преди вратите милостиво да се затворят и да поема надолу към фойето.

Минавам по слънчевите улици на Сохо и ми се струва, че всеки момент ще рухна. Главно защото разочарованието ми е примесено със срам. Отправих към Кити обиди като онези, които сама понасям заради външността си и липсата на мъж в живота си, а би трябвало да заклеймя само себичния ѝ, отмъстителен нрав. Но инстинктивно знаех, че ще я засегна дълбоко, и успях. Защо не? Аз бих се почувствала наранена от подобна обида.

Атаката на двуметровата жена — доста оригинален филм, опитвам се да се надсмея над случилото се и да се отърся от горчилката.

Решавам да се прибера с метрото, защото по обяд ще бъде претъпкано и няма да си позволя да заплача пред толкова хора.

Когато се прибирам, Лили седи на дивана и с една ръка разресва водопада от платиненоруси коси, а с другата държи телефона до ухото си.

— Да — смее се тя. — Разбира се, скъпи! — разочаровано поглежда към мен. — Всъщност току-що влезе. Искаш ли да поговориш с нея? Така ли? О, тогава трябва да ви оставя — примирява се и се засмива глезено. След това ми подава слушалката и смехът ѝ секва, сякаш някой е натиснал бутон. — За теб е — казва сърдито: — Чарлс.

Каква работа има да очарова точно него? Подозрително я поглеждам, но тя просто навежда глава и продължава усилено да разресва косите си.

— Здравей, скъпа — казва той. — Добре ли мина денят ти?

— Никак — отвръщам. — Току-що ме уволниха.

Четката застива в ръката на Лили. Заслушва се с ококорени очи.

— Не! — извиква гневно Чарлс. — Какви са тия хора, идиоти?

„Напълно ме подкрепя“, мисля си. Трябва да му бъде благодарна. Всъщност наистина съм му благодарна.

— Много мило — казвам. — Ако си свободен, ще вечеряме у родителите ми.

— Свободен ли? Разбира се! — потвърждава радостно. — В колко часа?

— В осем.

— Ще те взема в шест. Не, в пет и половина, щом вече не си на работа, за да избегнем пиковия час.

— Не искам да ходя при тях — проплаквам. — Искам да си остана у дома и да се напия.

— Би ти се отразило зле, скъпа.

— На кого му пука? — изкрещявам и веднага съжалявам за избухването си. Той няма никаква вина, нали? — Искам да кажа... прав си — поправам се глуповато.

— Това означава ли, че няма повече да работиш с онзи твой приятел Марк Суон? — пита Чарлс.

О!

— Хей, там ли си?

— Да, да — продумвам едва-едва. Разбира се, че означава това, нали? Трябва да му позвъня. Веднага. Но се сещам, че не е в офиса си, а в хотелската стая, наета за съвещания.

Но не означава, че никога вече няма да го видя. Опитвам се да се отърся от прокрадващата се паника. Той твърди, че сме приятели. Разбира се, че няма да престанем да се виждаме.

— Трябва да запазиш връзките си с него — мъдро казва Чарлс. — Защо не го поканиш на годежа ни, скъпа?

— Хм...

— Бих се радвал да се запозная с него.

Преглъщам. Не се и съмнявам, че би се радвал. Всъщност защо не? Рано или късно, и аз ще се запозная с всички негови приятели.

— Разбира се — казвам. — Ще го поканя.

— На твое място не бих се тревожил — успокоява ме той. — Много скоро ще си намериш друга работа. А дори и да не намериш, честно казано, не ти е нужна — добавя с известна гордост.

— Благодаря... скъпи.

— Е, тогава ще те взема в пет и половина — весело казва Чарлс.

Затваряме.

— Уволнили са те? — пита Лили, повдигайки изписаните си вежди във фалшив израз на загриженост.

— Да — промърморвам.

— За какво? Злоупотреба със служебно положение? Интимна връзка с шефа? Наркотици? — развълнувано пита тя. — Е, вече няма значение, нали?

— Разбира се, че има — възразявам, готова да заплача. — Искам да мога сама да плащам сметките си.

— Не разбираш ли, Анна? Не е нужно да работиш. Ти спечели. Той е луд по теб — добавя с тон, който издава, че последното ѝ се струва непонятно. — Проблемът ти е, че искаш и работа. Икаш да имаш всичко — изрича последната дума с раздражение. — А вече получи единственото, което е важно.

Едва ли говори за любов.

— Когато се съберем с Хенри, може би ще се откажа от кариерата си на модел — продължава замислено. — Не че ще бъде принудена. Просто няма да имам желание повече да се занимавам с това. Ще се посветя на брака си.

— Трябва да взема душ — казвам. — Да се подготвя за семейната вечеря.

— Да, да. Нали не се безпокоиш, че Чарлс няма да хареса родителите ти?

— Не.

— Ама не можеш да отречеш, че не са от най-изтънчените. Но може би си права — добавя с въздишка. — За него няма значение какви са. Щом смята, че вече е открил идеалната жена. Теб!

Оглежда ме критично, но не мога да ѝ помогна да намери обяснение. Самата аз нямам такова.

Чарлс пристига с ролса си точно на секундата и потегляме към Съри. Не ме разпитва за уволнението ми, което е страхотно, защото нямам желание да говоря на тази тема. Иска да обсъждаме само плановете за сватбата.

— Познавам и един невероятен човек, който може да достави портокалови цветчета по всяко време на годината. Трябва да имаш венец от портокалови цветчета, скъпа, както всяка булка през викторианската епоха. Ухаят божествено... А тортата... дано не искаш

нещо екзотично... мисля си за традиционна, може би на шест етажа, с бяла глазура и много украси. Могат да включат семейния герб като елемент. И два вида крем, да се редуват етажи с бял шоколад и конфитюр от пресни малини и етажи с лимонов крем и ягодово пюре. Какво ще кажеш за сладолед? Обожавам лимонов. Намира се толкова рядко. С подсладен лимонов концентрат се получава страхотен сладолед... Църквата е „Сейнт Марк“, сред природата на Грийнхемптън. Построена е през шестнайсети век, много е красива, а и викарият ще ти хареса. Добър човек е и проповедите му са кратки...

Не престава да говори. Аз от време на време казвам „добре“ или „аха“. Иска ми се да проявявам интерес. Зная, че по-нататък ще проявя. Просто подготовката за една сватба е доста сложно нещо. Човек не се замисля, но щом се залови с организацията, изникват адски много неща за уреждане.

— Слушай, скъпи — проговарям най-сетне, когато навлизаме в селото на родителите ми. — Може би е по-добре всичко да бъде малко по-просто.

Поглежда ме ужасено.

— Какво? По-просто? Защо? Защо наистина?

— Ами днес ме уволниха и трябва да си търся нова работа — увъртам, — а това ще продължи цяла вечност. Трябва да довърша сценария и не зная дали ще имам време за подготовка за толкова пищна сватба.

— Аха — въздъхва с облекчение. — Значи по принцип нямаш нищо против хубава сватба.

Представата ми за хубава сватба е венчавка на плажа в присъствието само на най-близките роднини, но зная какъв отговор очаква той и казвам весело:

— Разбира се, че нямам! Просто едва ли ще се справя с подготовката.

— Не се тревожи, скъпа — успокоява ме Чарлс. — Бинки и Криспин ангажираха страхотна организаторка на сватбени тържества. Ще ѝ се обадя. Флора Макстън.

Флора Макстън? Чела съм за нея в „Татлър“. Тя е най-търсеният консултант по планиране на големи светски сватби. Иска в аванс процент от бюджета, който да е минимум седемдесет и пет хиляди.

— Но Чарлс! — възразявам поразена. — Колко мислиш да похарчиш?

— Струва си да дам пари за малко показност — казва той. — Жения се само веднъж. Искам всичко да бъде съвършено. Да започнем съвместния си живот със стил. Тази ли е улицата?

— Да. Третата къща вляво.

— Ти няма да имаш грижата за нищо — заявява. — Можеш да оставиш всичко на мен.

— Ами... добре.

— Щом кариерата ти е важна за теб, важна е и за мен — уверява ме Чарлс. — Това ли е домът на родителите ти?

Поглеждам къщата. Не е голяма, с пътека, посипана с чакъл, с малка морава отпред и статуя на гном с гол задник. Често съм се срамувала заради него, а сега настойчиво гледам Чарлс и със злорадство очаквам и той да се почувства засрамен.

— Ето ни у дома — казвам предизвикателно.

Лицето му не трепва. Дори не подсмърква смутено.

— Чудесно е — отбелязва смело.

Родителите ми реагират както очаквах. Татко е висок и едър и леко смръщва вежди заради ръста на Чарлс, но му хвърлям гневен поглед и той се опомня. А мама се разтапя от любезност още преди да е узнала за цялото му финансово състояние. На лицата и на двамата се изписва облекчение. Явно си казват: „Истина е, Анна най-сетне си намери мъж!“. Много съм поласкана.

Ангелски нежната красота на мама не е намерила израз в готвенето ѝ. Сервира ни печено агнешко с традиционните за английската кухня преварени зеленчуци, станали почти на каша — явно напълно е пропуснала британската кулинарна революция. Чарлс води учтив разговор. Прави комплименти за вечерята, за градината и дори за гнома с гол задник. После иска допълнително от разкашканите броколи. Несъмнено усеща, че се е превърнал в звезда.

— Мислим сватбата да бъде в Честър Хаус, ако не възразявате, разбира се — казва тактично. — Обикновено булката тръгва от дома на родителите си и това е чудесно, но ще имаме толкова много гости и ще е най-разумно...

— Какво е Честър Хаус? — пита татко.

— Къщата на Чарлс в провинцията — отговарям.

— Семейното убежище — скромно вметва той. — Много е подходящо за сватба.

Майка ми замълчава с леко притворени от задоволство очи като котка, която почесват зад ушите.

— Мислех, че живееш в Лондон, Чарлс? — пита тя може би твърде нетърпеливо.

— Там имам апартамент. По-удобно е — отбелязва Чарлс.

— До Итън Скуеър е, мамо — казвам, преди да е попитала.

— Оо! — възкликва майка ми, почти разтреперана от вълнение. Дори татко енергично кима, сякаш едва сега е разбрал колко богат е Чарлс.

След като предупредително я смущавам в ребрата, мама си трае, докато Чарлс се извинява и отива до тоалетната (където ще се натъкне на поставката за хартия във формата на испанка с кастанети в ръце). Емоциите мигом се отрицват и следва порой от прегръдки с насълзени очи, поздравления на висок глас и дежурната реплика на татко, че Чарлс е извадил голям късмет с мен, въпреки че дълбоко в себе си и той споделя облекчението на мама.

Едва когато успяваме да се измъкнем и да тръгнем обратно към Лондон в тъмнината, осъзнавам каква радост съм донесла на скъпите си родители. А Чарлс не подхвърля нито една хаплива реплика за това, че са обикновени хора от средната класа. Заявява, че са страхотни, и обещава да изпрати лимузина, която да ги докара на партито по случай годиша...

Мама каза:

— Ти си най-голямата късметлийка на света!

Зная, че е права. Няма спор. Наистина съм късметлийка.

Определено.

[1] Частен клуб в Лондон, в който членуват популярни личности от медиите и развлекателната индустрия. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуждам се късно. Изключила съм будилника си и когато отворям очи, вече е девет и половина. През прашните прозорци и отворената врата на стаята нахлува светлина. Примигвам сънena, с неясна представа къде се намирам. У Чарлс? Не. Вкъщи съм. Хвърлям поглед към часовника и ужасено скачам. „По дяволите, вече съм закъсняла за...“

Изведнъж си спомням...

Нямам работа. Уволнена съм. Заради някакви скалъпени доклади за огледи.

С жален стон се влача към кухнята да си направя кафе. Има няколко тестени закуски (мои) и опаковки „Слимфаст“ (техни), но не ми се яде. Навън е хладно, така че просто обгръщам с длани димящата чаша и се чудя какво да правя.

— Добро утро.

Джанет изскача от спалнята си. Изглежда великолепно по боксерки и тънка камизола, прозява се, а косите ѝ са секси разрошени. По дяволите. Не бих могла да изглеждам така дори ако отделя три часа за професионално разкрасяване.

— Здравей — казва тя. Леко поклаща глава и вперва поглед в мен. — Анна?

— Аз съм — потвърждавам мрачно.

— Лили ми каза. Толкова съжалявам!

— Няма проблем — уверявам я, въпреки че не е така. — Предполагам, че ще си намеря друга работа.

С мъка преглъщам буцата, заседнала на гърлото ми. Нямам представа дали ще намеря работа. Изведнъж ме залива вълна от страх. Аз открих сценария и привлякох Суон, но не мога да го докажа, нали? Не се и съмнявам, че Кити се е постарала да окаля името ми. Освен това не съм на двайсет и три, нали? На трийсет и две съм. Твърде късно е да започна отново от дъното. Ако ме назначат за секретарка, ще си остана такава завинаги.

— Със сигурност ще намериш. Имаш страхотна кариера — учтиво ме лъготи тя. — А и си близка с онзи режисьор. Той ще ти помогне.

Поглеждам я.

— Джанет, това е супер! Разбира се, че ще ми помогне.

Бързо отпивам нова глътка кафе и набирам номера му.

— Офисът на Марк Суон — казва Мишел.

Поглеждам Джанет, която стиска палци.

— Здравей, Мишел, обажда се Анна.

— Здравей — отвърща с половин уста. — Как мина обядът?

Обяд? А, да. С Марк.

— О, добре.

— А как е годеникът ти? — пита с лек укор.

— И той е добре. Слушай, там ли е Марк?

— Задръж — казва Мишел с досада.

Следва кратка пауза и чувам гласа на Суон. Задъхан, нетърпелив.

— Анна? Какво става?

— Вчера ме уволниха — отвърщам.

— Така ли? Защо?

— За нищо. Заради няколко скалъпени доклада, които написах за Кити. Всъщност обикалях... — не довършвам.

— Да?

— ... бижутерските магазини за пръстена.

— Ясно.

— Все пак не е честно — изхленчвам с насълзени очи. — И Кити много добре го знае. Аз намерих сценария, аз намерих теб... никой друг не върши никаква работа в онази скапана компания.

— Тогава защо не се оплачеш на шефа?

— Ели Рот? Те са комбина. Той е поискал уволнението ми — замълчавам. — Като се замисля, не зная защо. Кити ми завиждаше, но Ели...

— Ели не го е грижа за теб — кратко отсича Суон. — Но аз съм трън в очите му. Подписах договор за филма, не мога да се откажа, без да навредя на репутацията си, вероятно не и без съдебно дело. Настоях да работиш с мен и затова е решил, че сега е моментът да ми покаже колко е силен. Да размаха камшика срещу вироглавия режисьор.

— Какво ще направиш по въпроса? — питам го, опомняйки се от моментната си разсеяност.

— Все още не съм измислил. Но ще си плати скъпо.

— Можеш ли да уредиш връщането ми на работа?

— Наистина ли съчини онези доклади?

— Да.

— Тогава едва ли ще успея. Явно просто са търсили повод, а ти си им го дала.

Страните ми пламват.

— Ти имаш влияние — изтъквам.

— Така е, но го използвам само когато е нужно.

— Мнооого смешно! — поемам си дъх. — Но аз нямам нужда от работа, нали?

— Доколкото разбирам, не.

— Нямам предвид Чарлс — изчервявам се. — Сценарият ми е почти готов. Нали ще го прочетеш и ще ми помогнеш да го лансирам?

— Ще го прочета — уверява ме Марк. — Но искрено се съмнявам, че е готов за представяне.

— Защо? Нали самият ти каза, че имам талант за сценарист?

— Може би. Но това е само първа чернова, Анна. Необходима е много работа, за да добие завършен вид. Не, няма да ти помогна да го лансираш.

— Защо? — усещам, че гласът ми става все по-писклив. Едва сдържам сълзите си. — Защо отказваш да ми помогнеш? Всеки би се вслушал в препоръките ти!

— Защото трябва да постигнеш успех сама — отвърща ми. — Мислех, че познаваш филмовия бизнес достатъчно добре. Не си въобразявай, че първият ти опит ще даде идеален резултат.

— Но аз мислех, че ще ме подкрепиш! — сопвам се.

— Не съм престанал да те подкрепям — заявява. — Просто не го разбираш.

Преглъщам с мъка.

— Е, добре — изричам сломена. — Добре. Все пак благодаря за помощта досега и за всичко.

— Трябва да затварям — разсеяно казва Суон. — Очаквам важно обаждане от киностудията. Ще се чуем отново, нали?

— Да — отговарям, но вече звучи сигнал „свободно“.

Джанет ме гледа от дивана.

— Е, не ти помогна много, а?

Избухвам в плач. Тя идва при мен и ме прегръща.

— Толкова е влиятелен — ридая на рамото ѝ. — Може да ми помогне... но отказа. Каза, че не съм достатъчно добра... щом вече не работя там, сякаш е загубил вяра в мен...

— Сигурна съм, че си добра — уверява ме Джанет като вярна приятелка. — Обзалагам се, че сценарият ти е просто фантастичен.

— Няма да ми помогне да си намеря импресарио. А ми е нужен, за да продам сценария си. Не искам да разчитам на Чарлс, нали разбираш?

— Разбирам — казва тя със съчувствие.

— Край на кариерата ми. Никога няма да си намеря импресарио. Никой няма да се застъпи за мен.

— Защо? Нима сценарият ти не е добър?

— Не разбираш — хленча. — Сценарият е страхотен, но вече съм на трийсет и две, а често ме вземат за още по-стара. Сега се търсят млади сценаристи, които изглеждат шик. Стилно. Като теб — казвам отчаяно. — Нямам представителна външност. Дори с тази чудесна прическа.

Джанет се отдръпва назад и ми подава кърпичка. Послушно издухвам носа си.

— Имам план — думите ѝ прозвучават като закана.

Поглеждам я скептично.

— Какво, мислиш, че жена с моята външност несъмнено е глупава? — пита раздразнително. — Ти също не си справедлива, знаеш ли!

— Зная. Извинявай.

— И моята кариера не върви идеално — признава, — затова действам. Обаждам се на агенции и редакции на списания, изпращам снимки. Зная в кои клубове да ходя, старая се да покажа на всички, че където е Джей-Ми, там е купонът!

— И какво постигаш?

Намръщва се леко.

— Е... това е само началото. Както и да е, и ти трябва да действаш. Кандидатствай за работа. Пиши писма. И трябва да изглеждаш подходящо.

— За последното нямам шанс — казвам мрачно.

— Напротив — възразява ми тържествувайки. — Имаш голям шанс. Забрави ли как те издокарах за партито?

— Беше много мило от твоя страна — признавам. — Но това е реалният живот. Не можеш да скриеш всичко в голям облак от тафта, докато крачиш по Дийн Стрийт в търсене на импресарио.

— Ха! — тросва се Джанет с презрение. — Нима мислиш, че се получава само с вечерен тоалет? Мога да ти намеря подходящи дрехи за всякакъв случай.

Изсумтявам.

— Наистина ли?

— Ти просто се обличаш неподходящо. Мога да ти помогна да изглеждаш шик — уверява ме тя. Щраква с пръсти. — Вече имаш хубава прическа.

Вярно е. Косата ми е запазила страхотната форма, която ѝ придаде Паоло. Спомням си колко доволна се чувствах вечерта в Честър Хаус. Наистина бях почти хубава.

— Но дрехите са толкова скъпи — казвам аз. Искан ми се да вярвам в думите ѝ, но... — Влизала ли си в „Мис Сиксти“? — магазинът се казва така, защото най-евтините тоалети в него струват шейсет лири.

Джанет повдига изписаните си вежди.

— Анна — казва търпеливо, — колко имаш в банковата си сметка?

Замислям се.

— Около хиляда и петстотин.

— Тогава да ги похарчим.

Зяпвам срещу нея.

— Полудяла ли си?

— А ти? — отвръща. — Може би си забравила, че ще се омъжваш за един от най-богатите мъже в Англия.

И двете поглеждаме пръстена ми.

— Нали искаш да си намериш нова работа? — направо ме притиска. — Искаш да имаш подобаващ вид за личност от филмовия бизнес!

Кимвам.

— Тогава не спори с Джей-Ми. Тръгвай с мен!

Мамка му. Защо не? Нямам по-добра идея.

Хващаме такси до Бонд Стрийт, личната Мека на Джанет. Пълно е със страхотни бутици за маркови дрехи и обувки, както и с онези кокетни магазинчета за скъпи сувенири, в които една ароматизирана свещ струва десет лири. Развълнувана е като дете в Дисниленд, подскача, вика „ох“ и „ах“ навсякъде и говори сякаш на себе си:

— Това ще ти стои чудесно... идеално е за покриване на раменете... кашмирена блуза с V-образно деколте, идеално... кожени поли, еластичен памук, ниска талия... червеното стои много елегантно в съчетание с кремаво. А това ново тъмносиньо...

— Но, Джанет — хленча аз, — погледни цените — вземам малко кашмирено парцалче, претендиращо да се нарича пуловер. За кого? За куклата Барби? — Това струва триста и осемдесет. А тези обувки са петстотин деветдесет и пет.

— „Армани“ са — изтъква тя.

— Но отгук мога да си позволя най-много три неща.

— Хм — промърморва Джанет. — Нямах ли съпругеска кредитна карта?

— Не — отвърщам ѝ троснато. — А и не искам да харча парите на Чарлс.

— Луда ли си?

— Не искам да бъда държанка.

— Не си такава, ти си бъдеща булка. Толкова е романтично — въздъхва Джанет. — Имаш право да се радваш на цялата божия благодат.

Упорито поклащам глава.

— По дяволите — сърди се тя. — Нито „Воаяж“ нито „Армани“, нито „Донна“ — въздъхва. — Нито „Клое“.

— Разбирам — отново ме обзема мрачно настроение. — Значи няма да стане?

— Не съм казала това! — разпалено възразява Джанет. — Навсякъде могат да се намерят два прилични тоалета. Може би от „Ейч енд Ем“, „Зара“ или „Банана Рипъблик“. Просто трябва да знаеш какво търсиш.

— А какво търсим всъщност? — питам.

Джанет поглежда любимите ми джинси и удобния черен пуловер от „Маркс енд Спенсър“, който съвършено прикрива огромните ми гърди.

— Не подобни неща — отсича решително. — Ето, първа спирка „Банана Рипъблик“. Сега... — спира пред въртящите се врати. — ... трябва да се оставиш изцяло в мои ръце.

— Както кажеш — съгласявам се.

Джанет мята лъскавите си черни коси.

— Готова ли си?

Може би вече съм споменавала, че ужасно мразя да си купувам дрехи. Старая се да убедя себе си, че безкрайната смяна на тоалети пред огледалото, от което напразно се опитвам да се скрия, не е пълна загуба на време. Този път трябва да понасям и срама пред Джанет, която стои до мен в пробната и ме гледа. Зная, че е моя приятелка, но е и невероятна красавица със съвършена кожа, бляскави очи и стройна фигура.

Не поглеждам в огледалата. Нямам и възможност, защото веднага щом облека нещо, Джанет отсича: „Да, добре“ или: „Не, ужас!“, и го изнася от пробната. Безброй пъти се навеждам, за да обувам и събувам панталони, сякаш правя гимнастика. Влачи ме от магазин на магазин и лицето ми става все по-румено, а косите все по-разрошени, докато решавам, че просто не мога повече.

— Да, добре — казва Джанет за милионен път. — Ще вземем тези.

Разтварям ципа на поредния еластичен бежов панталон и уморено ѝ го подавам. Стоим в пробната на „Зара“, вече е един и петнайсет и ми е писнало да загърбвам огледалата.

— Моля те! Стига за днес, а?

Джанет се замисля.

— Вода — казвам с пресипнал глас. — Жадна съм.

— Е, добре — отстъпва. — Предполагам, че чантите вече са доста тежки.

Тежки? Дори Арнолд Шварценегер би се затруднил да ги влачи. Просто е невъзможно Джанет да ги носи. Така че моя милост — като яко момиче, ще трябва да се напъва и да пъшка до всеки следващ магазин като магаре, впрегнато в каруца, пълна с въглища.

— Ще отида да платя — казва тя и чака да ѝ дам картата си „Виза“. — Ще се срещнем отпред. Трябва да хванем такси — добавя разумно.

Спирам едно. Вече не мога да си го позволя. Кой знае колко се е стопила банковата ми сметка. Но, от друга страна, не мога да си проправя път до метрото. Изчаквам Джанет и гледам как шофьорът товари претъпканите чанти. Сгънати, дрехите изглеждат простовати и невзрачни. А тежат тонове. Надеждата, с която бях изпълнена сутринта, започва да се изпарява. Не зная кой дявол ме накара да се съглася на това.

— Готово.

Джанет се качва и затваря вратата.

— Накъде, скъпа? — пита шофьорът и я оглежда с възхищение. Въпреки че вече съм му казала адреса. Толкова ми се иска да можех поне за пет минути да изглеждам като Джанет.

Поглеждам пръстена си, за да ми вдъхне самочувствие, но напразно. Чарлс ми предлага спасение, но всъщност не изпитва никаква страст към мен.

Зная, че съм претенциозна егоистка, но искам мъж, който истински ме желае. Не просто да ме харесва. Как ли бих се чувствала? Нямам представа...

— Какво има? — загрижено пита Джанет. — Защо плачеш?

— Не плача — възразявам упорито и изтривам една сълза. — Влезе ми пращинка в окото.

— Заради работата ти, нали? — предполага тя.

О, да. Работата ми. Напълно бях забравила.

— Не се безпокой толкова — успокоява ме Джанет, когато вижда изражението ми. — Ще се приберем у дома, ще извадим новите дрешки и ще видиш резултата.

— Няма ли да обядваме някъде? — питам с умоляващ тон. Стомахът ми смущаващо къркори и се покашлям, за да прикрия звука, но напразно.

— Ще отскоча за по един сандвич — решително казва тя. — Няма време за дълъг обяд.

Двайсет минути по-късно вече сме у дома. Унило седя на леглото си, загърната в захабения хавлиен халат. Взех си душ и измих косите си и сега Джанет ги издухва със сешоар. Новите ми дрехи са

старателно подредени из стаята, а чантичката ми с тоалетни принадлежности вече е пред нея.

— Щом ще се опитваш да оправяш настроението ми, като ме гримираш, защо не използваш своя козметика? Имаш чудесни неща.

— Няма просто да те гримирам — авторитетно заявява тя. — Ще променя живота ти. Трябва да използваме това, което имаш, за да можеш после да се справяш сама.

— Не ме разбирай погрешно, оценявам всичко, което правиш — леко докосвам ръката ѝ, за да ѝ покажа, че съм искрена. — Хубаво е човек да си направи прическа и грим и да си купи няколко нови дрешки, но това не може да промени живота му.

— Слушай — Джанет оставя сешоара. — Зная, че не съм умна като теб, Анна. Нито амбициозна. Не съм и упорита като Лили. Затова вие двете постигате успех, а аз не.

Гласът ѝ затреперва.

— Джанет, ти си успяла. Фотомодел си!

— Да, като хиляди други момичета — казва тя. — Както и да е, не става дума за мен — поклаща глава, сякаш да пропъди нежелани мисли. — А за теб. Опитвам се да ти кажа, че съм експерт в някои отношения и едно от тях са дрехите.

— Зная — отвърщам смирено. — Не исках да те засегна.

— Но го направи — изтъква Джанет, — защото не разбираш. Зная какво мислиш за външността си, но то е само в главата ти. Да можеше да проумееш...

— Моля те, не ме убеждавай, че човек е красив, когато се чувства такъв — въздъхвам. — Едва ли ако имах малко повече самочувствие, някой би могъл да ме вземе за Бритни Спийърс.

— Не съм казала това. Никога няма да станеш по-крехка или... нали се досещаш, красива. Имам предвид според традиционните представи — добавя припряно.

Въздъхвам.

— Страшно ме успокояваш.

— Но не е нужно една жена да бъде красавица, за да изглежда секси, Анна. У теб има огън. Имаш страхотна кожа, висока си, а косата и очите ти са изключителни.

— Но носът ми е като на Гонзо.

— Носът ти е уникален.

— Ще си направя пластична операция — въодушевено заговарям. — Веднага щом се омъжа. Казах, че не искам да харча неговите пари, но за това ще направя компромис.

— Недей! — ужасено извиква Джанет. — Ще заличиш една от най-характерните си черти.

— Не искам уникални черти. Искам да бъда хубава.

— Защо? — пита Джанет. Стрелвам я с поглед, но явно не се шегува. — Защо искаш това? Всички други момичета са такива. Ти си различна.

— Но в лошия смисъл.

— Само ти мислиш така.

— Приличам на мъж. Огромна, висока и яка.

Джанет се смее.

— Не приличаш на мъж. По-женствена си, отколкото предполагаш. Нека ти покажа.

Продължава да издухва косите ми, а аз просто седя неподвижно. Искане ми се да си налея чаша чай, да пусна шоуто на Опра и да прекратя цялата тази глупост, но сърце не ми дава. Джанет е толкова добра. Трябва да изтърпя всичко.

— Готова си — заявява тя.

Седя пред огледалото в спалнята й. Има извита тоалетка, със снимка на Джей-Ло в рамка и безмилостно осветено огледало, цялото обградено с крушки като в театрална гримборна. Потръпвам, когато виждам кожата си. Откроява се всяка бръчка, всяка широка пора.

— Не се тревожи, всички изглеждат така, преди да сложат фон дьо тен — успокоява ме Джанет. — Добре. Погледни. Гледаш ли?

— Гледам, гледам.

Подрежда съдържанието на чантичката ми с козметични принадлежности пред себе си, сякаш е хирург и това са инструментите й.

— Тампони.

— Налице.

— Фон дьо тен.

— Налице.

— Престани да казваш „налице“ и внимавай.

— Извинявай — казвам смирено. — Много съм ти благодарна, наистина.

— Златистокафява пудра. Къде е ружът ти?

— Ползвам това.

— Добро е, но през зимата ще имаш нужда от руж. Розов. Зарежи тези златистокафяви нюанси. Не подхождат на естествения цвят на кожата ти. Ето — изважда малка квадратна кутийка с яркорозов руж, какъвто никога не бих се осмелила да сложа, и ми го подава. — Можеш да го задържиш.

— „Мейбъли“? Не ползваш ли само елитни марки?

— Продуктите на „Мейбъли“ са отлични — казва Джанет. — Чета книги. „Не заставайте пред щанд с козметика без мен“. Можеш да си я поръчаш от Америка. Описва химическия състав на повечето гримове.

— Аха.

Не знаех, че гледа толкова сериозно на това.

— Значи руж, спирала, гланц за устни, очна линия. Зарежи черното, твърде тежко е за теб. Повече ти подхожда светлокафяво. Подчертава сините ти очи.

— Не е ли по-добре със синьо.

— Синьо? Не, за бога — строго ме смъмря Джанет. — Да не би да искаш да приличаш на „Банана рама“ от осемдесетте?

— Не.

— Ще започнем с овлажняващ крем. Трябва да бъде антикомедонен и да съдържа слънцезащитен фактор.

— Какви ги говориш?

— Да не предизвиква поява на пъпки — обяснява Джанет и внимателно нанася крем. — „Ойл ъв Олей“ е чудесен. Е, да изчакаме, докато попие. Добре.

Добре? Лицето ми лъщи като носа на елена Рудолф.

— След това коректор. Поставя се под фон дьо тена, не върху него. Така кожата изглежда по-гладка. Ето така — внимателно намазва областта под очите ми с моя дълготраен коректор „Макс Фактор“. Изведнъж признаците на умора по лицето ми почти изчезват. — После постепенно нанасяш фон дьо тен, чак до самата коса.

Прави практическа демонстрация. Наблюдавам действията ѝ в огледалото. Е, добре, забелязвам, че лицето ми започва да изглежда по-

гладко. Не мога да отрека.

— Следва руж — замисля се. — Има няколко техники, но тъй като си начинаеща, предлагам да ти покажа най-лесната. Слагаш на скулите, тук, леко докосваш брадичката и добавяш малко под нея. Съвсем леко ще сложа и на челото ти. Ето — казва тя със задоволство. — Внимава ли?

— Да, внимавам.

Наистина е доста впечатляващо. Завъртам глава и поглеждам лицето си от различен ъгъл. Скулите ми се открояват по-ясно, бузите ми не изглеждат толкова пълни, розовите оттенъци придават свежест, а от торбичките под очите ми няма и следа.

— Не прекалявай. Дневният грим трябва да бъде лек. Разбра ли? Колкото по-малко, толкова по-добре — продължава. — Имаш страхотни очи, не ги очертавай твърде силно. Светлокафяви сенки, неутрални, в един нюанс, само върху клепача. Ето така, съвсем просто е. Имаш доста тъмни мигли. Най-добре е да не слагаш спирала през деня, а вечер лек пласт на горните, така... — докосва ги с четчицата. — Изглеждат още по-дълги. Виждаш ли?

— Да. Господи, наистина си добра — отбелязвам.

— Няма да имаш нужда от очна линия, ако използваш спирала. Би изглеждало твърде претрупано. Остават само устните. Твоите са много секси — добавя. Наистина ли долавям нотка на завист в гласа й? — Много чувствени. През деня слагай само по малко вазелин или прозрачен гланц. Разбрано?

Показва как. Изведнъж започвам да забелязвам устните си. Изглеждат издължени и нежни. Кой би предположил? Блестят от прозрачния гланц, сякаш съм ги облизала.

— За вечерта можеш да използваш неутрален цвят, по-близък до розово, отколкото до кафяво. И никакво очертаване с молив. Няма по-грозна гледка от момиче, чийто грим се е изтрил и е останала само тънка ивица около устните й. Като порнозвезда — казва Джанет.

— Ще го запомня.

— Следва парфюмът. Трябва да имаш аромат, който да бъде твоя запазена марка. Моят е специално създаден за Джей-Ло. Искаш ли малко? Имам един, който е абсолютният връх — въодушевява се.

— Хм, сигурно е така — казвам колебливо, — но не съм от момичетата, които си падат по парфюми.

— Глупости — прекъсва ме Джанет. Промъква се зад мен, преди да я спра, и ме напръсква с нещо от бял флакон с причудлива форма.

— Разкарай се, какво е това? — изсумтявам. Всъщност не ухае толкова зле. Има лек аромат на цветя.

— „Анаис“ — казва тя.

— Това ли? — възразявам. — Толкова неизискано.

— Парфюмът е страхотен. Съчетание от ухания на цветя. Много женствен. И е подходящ за теб, Анна, ти си много женствена. Не бъди такава снобка — упреква ме тя. — Нима мислиш, че Чарлс ще познае марката? Не. Само ще си помисли: „Анна ухае като прекрасен букет цветя“.

— Добре — отстъпвам. Не преставам да се вирам в отражението си. Това аз ли съм? Наистина? Сякаш съм нов човек. А дори не съм сложила тъмен руж около носа си. Имам големи очи, румени бузи и лъскави секси устни. Е, не съм красавица, но не се смятам и за грозна. Изглеждам... как да се изразя... впечатляващо.

Да. Впечатляващо. Извъръщам глава.

— Не е зле, а? — пита Джанет с известна доза гордост.

— Наистина е страхотно — отзовавам се. — Благодаря.

— Все още не си видяла дрехите — развълнувано ми напомня тя. — Хайде!

Ставам и тръгвам с нея. Казвам си, че не бива да унивам, въпреки че се налага да погледна тялото си в огледалото. Не мога да го избегна, но поне няма неонова лампа като в пробните, а и вече съм добре гримирана. Мога да се разсейвам, като отмествам поглед към лицето си! Джанет е невероятна, за нищо на света не бих помрачила празника ѝ.

— Добре — примирявам се. Старая се да изглеждам въодушевена. — Да вървим!

Джанет ме измерва с присвити очи.

— Непоправима си!

— Защо? — питам виновно.

— Два пъти те преобразявам и двата пъти изглеждаш невероятно, а все още ми нямаш доверие. Като че ли се съмняваш в мен.

— Сигурна съм, че си знаеш работата.

— Тогава защо все още си с увесен нос?

— Не можеш да превърнеш плашило в красавица.

— Господи! Явно наистина имаш проблеми. Ти не си плашило. Как можеш да мислиш така за себе си?

— Хората ме смятат за такава.

— Кои хора?

— Момчетата. Мъжете. Всъщност всички.

— О, моля те! — изрича Джанет саркастично. — Ти си момичето, което ще се омъжва за един от най-желаните ергени в Англия.

Иска ми се да излея душата си пред нея. Чарлс не ме харесва. Никой не ме харесва. Но си замълчавам. Зная, че не би било честно спрямо него, ако споделя това с някого. Но зная какво е истинското му мнение, нали? Онова, което каза за диетите ми и джогинга. С две думи, според него няма смисъл. Сигурна съм, че би сметнал това, което правим в момента, за безсмислено. Познавам Чарлс. Той е от мъжете, които са доволни, ако жената до тях е скромна и порядъчна. Навярно си ме представя с пола от вълнен плат и груби кафяви обувки. Като жена на средна възраст.

— Така е — потвърждавам. — Но нали знаеш, любовта е сляпа.

Джанет нацупва устни.

— Всъщност сляпата си ти. Хайде, пробвай първо това — подава ми един от панталоните, купени от „Зара“. — И това.

Семпъл пуловер от „Ейч енд Ем“. С неохота свалям халата и нахлузвам панталона. Точно по мярка ми е и поне е удобен. Но пуловерът...

— Не мога — поглеждам го жално. — Защо избра този? Прилепнал е и е с V-образно деколте.

— Точно затова.

— Ще подчертава гърдите ми.

— Именно — тържествува Джанет. — Хайде, облечи го!

Нахлузвам го. Все още не ми разрешава да се погледна в огледалото, явно не бърза да ми разкрие целия ужас.

— А сега аксесоарите — заявява Джанет. — Сложи това! — подава ми часовника с груба кожена каишка, който ми купи като подарък. — И това — (страхотната безбожно скъпа чанта „Коуч“). — Обуй тези.

Втренчвам поглед надолу.

— Какво е това?

— Обувки. Носят се на краката. Купих ти ги за подарък.

— Но... — боря се със себе си. — Джанет, всичко, което правиш, е чудесно, но просто не мога да ги обуя. Пазиш ли касовата бележка? Ще ги сменя за нещо хубаво, обещавам.

— Ще ги носиш! — настоява Джанет.

— Но те са с ток. С тънък ток!

— Е, и?

— Хм. Ами аз съм метър и седемдесет и осем, ако не си забелязала.

— И какво от това? Аз съм метър и шейсет и пет.

— Има доста голяма разлика.

— Анна — търпеливо ме увещава Джанет, — няма да се научиш да се харесваш, ако се опитваш да бъдеш като Лили.

Преглъщам с мъка.

— Знаеш, че не можеш да се смалиш. Няма смисъл винаги да носиш равни обувки и да ходиш приведена, за да изглеждаш по-ниска. О, не, не започвай да плачеш! — Джанет се втурва към мен с хартиена кърпичка в ръка. — Ако развалиш грима си и трудът ми отиде на вятъра, ще те убия.

— Съжалявам — хленча и подсмърчам.

— Токът е само три сантиметра, може би дори по-малко, но краката ти изглеждат... — отдръпва се и ме оглежда със задоволство. — Обърни се и погледни в огледалото. Ще видиш.

Обръщам се. И поглеждам. И примигвам.

Коя е тази жена? Зная, че съм аз, разбира се. Но сякаш е някаква непозната. Стойката ми не е изправена и самоуверена, нямам стройни бедра, красиви ръце и нежни пръсти... но в сравнение с часовника, силните ми закръглени китки изглеждат малки. Панталонът с ниска талия ми стои чудесно, смъква цели сантиметри от обиколката на ханша ми. А токетата... принуждават ме да стоя по-изправена, а така изглеждам с около пет килограма по-слаба. Блузата прилепва към тялото ми. Гърдите ми са подчертани, но тя е плътна и не изглежда неприлично, а придава... женственост. Е, не би могла да ме направи нежна, но поне изглеждам женствена. И елегантна.

Затаявам дъх от радост.

— Не мога да повярвам. Харесвам се.

— Зная, че не можеш да повярваш — казва Джанет. — Винаги това е бил проблемът ти, Анна.

Отново се оглеждам. Истина е. Думите ѝ са самата истина. Все още приличам на себе си, но вместо груба, изглеждам атлетична, вместо с гигантски ръст — просто висока, а вместо пълна — с пищни форми. Дори имам талия. Еластичният панталон прикрива корема ми. Гърдите ми са впечатляващо съблазнителни, а не безформени като на повлекана. Съразмерни са с тялото ми. Всичко се съчетава... съвършено.

— Стига си се перчила с този тоалет — тържествувайки, казва Джанет. — Свали го. Имаш толкова други неща за пробване.

Невероятно е. Почти всичко, което е купила, адски ми харесва. Скучните на пръв поглед дрехи сякаш оживяват, когато ги облека. Неутралните цветове са нежни, красиви и в чудесни съчетания. Представяват есенна фантазия от черно, кремаво, червено и бежово.

— Не си готова за шарки — отсича тя. — Старая се всичко да бъде семпло.

— Както кажеш — съгласявам се развълнувано.

— Възможни са безброй комбинации. Пробвай виненочервената пола с ботушите до коленете. И мрежестия чорапогащник.

— Не мога да нося... Добре, ще ги пробвам.

— А после черния кашмирен пуловер. Онзи белият, памучният, също става. А блузата с V-образно деколте си отива с кафявото яке.

Много е забавно. Когато ми показва мрежест чорапогащник, помислих, че е откачила, но за мое удивление се оказа, че ако се виждат само няколко сантиметра между горната част на прасеца и подгъва на полата, не е безвкусно, а изискано и дори малко в манхатънски стил. Разкриват краката ми, които не са лоши, и изглеждам секси. Имам вид на дама от филмовия бизнес.

Бих могла да застана пред всеки импресарио. Да вляза при Уилям Морис и...

Е, да не се увличаме. Но не мога да повярвам, че се чувствам така. Дрехите не са ефирни, екстравагантни и изрисувани със спрей като тези на Лили и все пак са женствени. Усещам прилив на увереност. Нима е възможно?

— Казах ти — напомня ми Джанет, сякаш прочела мислите ми. — Казах ти, че мога да променя живота ти. Зная, че за теб дрехите не

са важни и смяташ хората, които им отдават прекалено голямо значение, за повърхностни, но винаги е от полза да изглеждаш добре. Много помага.

— Благодаря ти, Джанет! — прегръщам я. — Благодаря ти много. Нямах представа какво означава това за мен.

— Винаги на твоите услуги — отвръща Джанет и мята прелестните си коси.

— Понякога имаш... хм... щури идеи — подхвърлям и я разсмивам.

Прекарвам целия следобед в пробване на новите си дрехи. Налага се Джанет да отскочи до агенцията си, а аз оставам в апартамента, свалям един тоалет и обличам друг, правя различни комбинации, сменям новите си евтини аксесоари. Всичко изглежда страхотно.

Зная, че не съм красавица, но се харесвам. Може би все пак има известна истина в теориите за характера. Както и да е, в страхотно настроение съм.

Слагам последната риза (бяла, копринена) обратно на закачалката в малката си стая (няма място за гардероб) и изваждам бележника си с адреси. Избирам няколко номера на продуцентски къщи, за които съм чувала, големи и с доста персонал, с надеждата да се намери някое свободно място. Отново поглеждам отражението си в огледалото, но нищо не се е променило. Все още изглеждам добре. Достатъчно добре, за да не се срамувам да ги посетя, казвам си.

Решително се отправям към бюрото, включвам лаптопа си и започвам да пиша. Сценарият сякаш се лее. Чувствам се толкова уверена, че нищо не може да ме спре. Пиша ли, пиша, докато пръстите ми се схващат, и най-сетне завършвам развързката. Готова съм.

Кити и Ели да вървят по дяволите. „Както и Марк Суон“, добавям мислено в пристъп на гняв. Нямам нужда от никого от тях. Вече съм сценарист. Мога да се справя!

Вдигам слушалката. Поколебавам се само миг, преди да набера първия номер.

Телефонът звънва точно когато тръгвам към вратата.

— Браун — казвам троснато. Господи, това аз ли съм? Не е за вярване как малка промяна във външния вид може изцяло да преобрази човека.

— Анна? Ти ли си?

— Здравей, Чарлс, скъпи — добавям.

— Скъпа! — долавям задоволството в гласа му. — Сигурна ли си, че няма да каниш други гости?

— Какви гости?

— За годеща — отговаря ми търпеливо. — Тази вечер е, не помниш ли? У Ванна.

— О, да, да — направо бях забравила. — Зная. Няма други. Само Джанет и Лили.

— Не ми даде адреса на приятеля си Марк Суон.

Изпитвам първерзно облекчение.

— О, отказах се да го каня — казвам. — Вече не работим заедно.

— Но аз го открих — продължава Чарлс. — И го поканих.

Замълчавам.

— Какво ще кажеш?

— Добре — отвръщам, — но едва ли ще дойде.

— О, напротив, не се тревожи. Веднага прие поканата.

Нима?

— Това е чудесно — превъзнасям се престорено. — Нямам търпение да ви запозная. В колко часа започва тържеството?

— В седем — седем и половина, но ние трябва да бъдем там порано. Какво ще кажеш за шест и половина?

— Устройваме.

Ще бъда със зелената рокля, която си купих при първото излизане с Джанет, но на партито в Честър Хаус не облякох. „Кого го е грижа какво ще направи Марк Суон?“, си мисля. Имам хубава рокля. Ще изглеждам фантастично.

Поглеждам часовника си. Първото ми интервю е след двайсет минути, а половин час по-късно имам друго. Утре сутринта още едно. Удивително е с каква лекота успявам да убедя хората да ме приемат. Обадох се само в няколко големи продуцентски агенции, споменах, че съм написала сценарий и че съм работила с Марк Суон, и веднага ме поканиха!

Лесно е. От какво съм се притеснявала досега? Най-късно утре ще си намеря представител и ще започнат да ми звънят от Холивуд за сценария. Питам се колко ли ще получа за него?

— Трябва да затварям. Не искам да закъснея. Ще се видим довечера, скъпи — казвам.

„Няма да мисля за Марк Суон. Няма да мисля за Марк Суон“, повтарям си мислено като мантра, докато свивам към Сохо Скуеър. Разбира се, този метод непрекъснато ми напомня за него, така че се получава обратен ефект. Опитвам се да пречистя съзнанието си. И от това няма полза.

Той не ме смята за достатъчно добра. Отказа да лансира сценария ми. Насърчаваше ме, подхранваше мечтите и надеждите ми, а сега...

Не долових да съжاليا заради уволнението ми. Всъщност не ми се стори никак разстроен.

Боли. Наистина. Повече, отколкото би трябвало. „Всяко зло за добро“, казвам си. Беше адски глупаво да изпитвам леко влечение към него. Щом ще се омъжвам, по-добре е, че вече няма да работя с него. Дори няма да се налага да се виждаме, а тази вечер ще бъда в безопасност, нали? Годеникът ми ще бъде до мен.

Добре. Агенция „Грифън Инкорпорейтид“. Стигнах. Побутвам въртящата се врата и влизам с пъргава походка, репетирайки наум представянето на сценария си. Фоайето е разкошно или страховито, в зависимост от гледната точка, с шоколадовокафява тапицерия и множество огледала с масивни рамки. В мен се взират стотици Анни Браун, но слава богу, изглеждат шик. Избрала съм ботушите с висок ток, черен еластичен панталон с ниска талия и вишневочервена блуза с голи рамене, допълненията са часовникът, обици и голям кехлибарен пръстен, който свих от кутията с бижута на Джанет. След като направи толкова много за мен, едва ли би се разсърдила, че съм взела едно от бижутата ѝ назаем за час. Слагам го на дясната си ръка, в съчетание с часовника, а на другата остава само годежният ми пръстен, незасенчван от нищо. Чантата ми е новата черна „Коуч“, нехайно метната на рамо, сякаш съм свикнала да изглеждам стилно.

Администраторката е чернокожо момиче с черна рокля, което седи на извито бюро от матово стъкло. Прелестна е, но този път не се срамувам да застана пред нея.

— Добър ден — усмихвам ѝ се приветливо. — Анна Браун. Тук съм за интервю при Пол Фалън.

Поглежда в графика си.

— Да, очаква ви. Можете да влезете — казва тя.

Уау. Това е страхотно. Предполагах, че ще ми каже да седна, и най-малко половин час ще се вирам в лакираните си нокти. Обикновено преди интервю се чака цяла вечност. Единственото място, където ценят времето ви по-малко, е пред кабинета на личния ви лекар.

— Благодаря — казвам ѝ и влизам в офиса.

„Кой е този Фалън? Сигурно е чувал за мен — мисля си. — Узнал е колко добра бях при участията си в предснимачните обсъждания за «Майката на булката». Няма търпение да прочете сценария ми“.

— Тук ли е Пол? — питам един от облечените в черно двойници на Джон Ленън, които ми се струват безброй. Лениво посочва с палец към дъното на офиса. Отправлям се натам и почуквам на вратата.

— Влез!

Отварям и прекрачвам прага. Интериорът е футуристичен, с много хром, стъкло и още огледала. Стените са отрупани с плакати от „Блейд Рънър“ и „Специален доклад“.

— Анна Браун — казва с топлота и става от стола зад бюрото, за да ме поздрави. Има вид на бийт поет от Манхатън: черно поло, очила с метални рамки, широки маркови джинси. Но малко поети биха могли да си позволят ролекс. — Радвам се най-сетне да се запозная с вас.

— Аз също — отвърщам. — Голяма ваша почитателка съм — куртоазнича.

Разменяме чаровни усмивки и той ме кани да седна. Супер! Толкова е лесно. До края на деня ще успея да го убедя да ме представлява.

— Чух за чудесната ви работа по „Майката на булката“ — започва любезно.

— Наистина ли? — засилвам.

— Разбира се. В цял Лондон се говори за това.

— Е — казвам уверено, въздъхвам и изпъвам крака. — Сценарият беше страхотен. Веднага щом го открих, разбрах, че мога...

— Как успяхте да привлечете Марк Суон? — прекъсва ме той и втренчва поглед в мен.

— Намерих го и го убедих да прочете сценария.

— Просто така? — пита разочаровано. — Не сте ли имали поспециална връзка с него?

— Не, уверявам ви. Просто се сблъсках с него в магазина и отначало дори не го познах. Беше смешно, защото малко по-рано се бях опитала да се добера до снимачната площадка, като...

— Значи не се познавате от преди? От филмовата академия?

— Не съм учила там.

— И не сте били приятели?

— Не — отговарям. — Но се съгласи да прочете сценария. Мисля, че намерих интересна история — уверено се усмихвам и изваждам творението си от чантата. — Всъщност, господин Фалън, това ме накара самата аз да се насоча към писане. Разбирам от сюжети. Марк го забеляза. Първият ми опит е комедия. Става дума за...

— Анна, ще бъда откровен — припряно ме прекъсва Фалън. — Сигурно си добра, но не ни липсват сценарии, имаме достатъчно постоянни сътрудници. Освен ако не предложиш нещо изключително.

Поглежда ме, сякаш очаква нещо. Какво иска да направя — някакъв фокус, оригвайки се?

— Но моята комедия е наистина забавна. Не смятате ли това за изключително?

Засмива се.

— Подхождаш малко наивно, скъпа. В този бизнес трябва да използваш козовете, с които разполагаш.

Примигвам. Нима новите дрехи са ме направили толкова неотразима, че ми прави неприлично предложение? Какво е това, финален кръг на кастинг?

— Марк Суон — обяснява ми нетърпеливо. — Трябва да залагаш на познанството си с него. Говори се, че сте близки.

— Кой го казва?

— Често са ви виждали заедно. Тук, в „Грифън“, обожаваме филмите му и се възхищаваме на стила му. Имаш ли влияние върху него? Можеш ли да го привлечеш за този филм?

Посочва новоподвързания ми сценарий с показалеца си с безупречен маникюр, но не посяга да го вземе.

Въздъхвам.

— Не, Марк не приема чуждо мнение.

— Ако имаш някакво влияние върху него и можеш да го използваш — настоява Фалън, — бихме ти предложили сделка.

— Но самият сценарий е достатъчно добър! — упорствам. — Трябва поне да го прочетете.

— С Марк Суон, разбира се. Без него... — Фалън разперва ръце. — Радвам се, че се запознахме.

Ставам и излизам от стаята. Не зная как съм събрала кураж да го направя, честна дума. Предишната Анна би се разплакала, би го умолявала на колене. Да, разстроена съм, но проклета да бъда, ако се издам пред това копеле.

Когато излизам на улицата, почти треперя от ярост и болка. „Е, добре“, мисля си. Бузите ми горят, но няма да изпадна в отчаяние, ще го преживея. Все пак ми предстои и друго интервю. Те не са единствените, склонили да ме приемат.

Изведнъж ме връхлита ужасна мисъл. Сядам на една пейка в малкия парк на Сохо Скуеър до красива студентка, която се препича на слънце, и изваждам мобилния си телефон. Името на другата агенция е „Уестин“, намира се в Уест Кенсингтън.

— Здравейте. Мога ли да разговарям с... — как се казваше? — Ричард Хедърли, ако обичате. Обажда се Анна Браун, имам уговорка с него за четири часа. Да, благодаря.

Веднага го свързват.

— Анна — казва той, — надявам се, не си решила да отмениш срещата?

— Не — отговарям, — просто искам да бъда сигурна, че сме наясно относно целта. Ще говорим за сценария ми, нали?

— Разбира се — въодушевено ме уверява той. — Точно от това се интересуваме, Анна. Нямам търпение да го прочета.

Издавам дълга въздишка на облекчение.

— Пфу! — извиквам. — За миг се изплаших, че може би проявявате интерес към мен само защото предполагате, че имам някакво влияние върху Марк Суон.

Следва дълго мълчание.

— Искаш да кажеш, че нямаш влияние?

Сърцето ми се свива.

— Не, никакво. Всъщност... скарах се с него.

— Скарала си се? Как е възможно човек да се скара с един от най-великите режисьори? — недоумява Хедърли. — Познанството ти с него е единствената причина да те повикаме за интервю. Как можа да се скараш с такъв човек?

Ласкавият му, бащински тон е изчезнал, сега говори, сякаш ме хока. Страшно ми напомня за Кити.

— Много просто — отвърщам гневно. — Казах му да върви на майната си. Ето така: Върви на майната си! — изкрещявам и натискам бутона за край на разговора. Не е същото, като да затръшнеш слушалката, нали?

Вече съм сигурна, че няма да прочете сценария ми.

Разговорите в парка стихват за миг и всички ме зяпват. Вдигам глава с пламнали страни и прибирам телефона в чантата си. Бавно се изнизвам, тръгвам по Грийк Стрийт, опитвайки се да игнорирам всичко примамливо наоколо, но не се получава. Минавам покрай входове на продуцентски къщи, уютни бистра, частни клубове, звукозаписни компании и лондонските офиси на най-големите киностудии. Казано накратко, всичко, което съм искала в кариерата си. А сега, след единствения малък успех, който постигнах, какво имам?

Нищо.

Когато бях в колежа, изпълнена с мечти, знаете ли какво исках? Преди да стана на трийсет, да притежавам милиони и да бъда вицепрезидент на холивудска киностудия.

Реалността обаче е, че съм на трийсет и две, безработна, с опит само като асистент по подбор на сценарии.

Онзи, който сама написах, вече ми се струва жалък. Бях възложила всичките си надежди на него. Но Марк отказа да ми помогне, а без негово участие агенциите не проявяват интерес.

Мислех, че имат желание да прочетат сценария ми. А се оказа, че единствената им цел е да се доберат до Суон.

Въпреки новите ми стилни дрехи, очите ми се изпълват със сълзи. Откъсвам малко от рулото тоалетна хартия в новата си шикозна чанта, за да ги попия. Не мога да си позволя да плача точно сега. Първо, ще разваля съвършения си грим. Второ, трябва да отида у Ванна за годежа. Чарлс не бива да ме вижда разстроена.

Трето, там ще бъде и Марк Суон.

Потръпвам. За нищо на света не бива да му позволявам да
изпитва съжаление към мен. Плаче ми се, но ще го отложa за утре.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато пристигам, къщата на Ванна вече е пълна. Надявах се да поговоря насаме с нея, може би дори да пийнем по чаша вино, преди да дойде Чарлс, но очевидно няма шанс. Колите едва се побират на красивата чакълена алея, навън се суетят хора, които окачват празнични светлини по дърветата и храстите, а доставчиците влизат и излизат с кашони шампанско и подноси с апетитна на вид храна.

Разминавам се с тях във фоайето.

— Ванна? Ванна?

Рупърт идва да ме посрещне, следван от Уинстън. Посягам да почеша кучето зад ушите — предпазна мярка, за да не развали грима ми.

— Гор е, слага бойните си краски — казва той. — Коя сте вие? Не се познаваме.

— Рупърт — нервно размахвам ръце. — Аз съм, Анна.

— Анна. Анна? — повтаря учудено. Приближава се и внимателно се вглежда в мен. — Анна! Мили боже, наистина си ти. Не те познах.

— Аха — казвам със задоволство.

— Изглеждаш страхотно — явно е смаян. — Направила си пластична операция на носа си?

Стискам зъби.

— Не, Рупърт, не съм.

— Защото ми се струва по-малък — чаровно отбелязва той. — Но отблизо се убеждавам, че е просто оптическа измама. Освен това изглеждаш по-слаба! Имаш вид на нормална жена — добавя тактично.

— Благодаря, Рупърт — въздъхвам.

Сарказмът му секва.

— Чакай да те огледам! — кара ме да се завъртя. — Господи, този тоалет страшно те вталява. Винаги съм харесвал жените с рокли. Трябва по-често да носиш рокля, Анна!

— Ще запомня това.

— Така няма да те вземат за лесбийка.

— Много ценен съвет, Рупърт. Благодаря — отчаяно се оглеждам за Чарлс, но все още не е пристигнал. Зрял човек би се справил с цялата тази ситуация с хладнокръвие, основано на вътрешна увереност. А аз ще разчитам на алкохола. — Би ли ми донесъл шампанско, ако обичаш?

Вече отпивам първата глътка, когато Ванна се появява на стълбите. Застива на прага на кухнята и примигва.

— Анна? Това ти ли си?

— Здравей, скъпа.

Пристъпвам към нея и посягам да я прегърна, но ме спира на крачка разстояние, за да ме огледа.

— Не мога да повярвам, направо не мога да повярвам!

Не зная дали да се чувствам поласкана, или обидена от удивлението ѝ.

— Толкова зле ли изглеждах преди? — промърморвам.

— О, не, нищо подобно! — лъже ме безсрамно. — Но сега си неустоима, скъпа!

— Да не преувеличаваме — намесва се Рупърт.

Тя го стрелва с поглед, от който дори казак би затреперил, и той забързва към приемната.

— Голям гадняр е! — удостоява го тя с необичайна откровеност. — Наистина изглеждаш великолепно. Да не би да си се подложила на... — замълчава. Повдигам вежди. — ... на пластична операция? — прошепва.

— Не.

— Инжектирала си колаген в устните си?

Поклащам глава.

— О, не! Страхотна си наистина! — казва Ванна с топлота. — Ето как трябва да изглеждаш. Трябваше да направиш това още преди години. Ползвала си услугите на стилист, а?

— Би могло да се каже — разказвам ѝ за Джанет.

— Тя е една от съквартирантките ти, с които ме запозна, нали? Брюнетката или блондинката?

— Брюнетката.

— Знаеш какво мисля за моделите, скъпа.

— Те са мои приятелки. Моля те, бъди любезна с тях...

— Винаги съм любезна, дори с онези, които не мога да понасям — изтъква Ванна. — Умея да запазвам добрия тон. Но май ще променя мнението си за тази Джанет. Свършила е забележителна работа.

— Така е.

Не мога да го отрека. При цялото ми разочарование след интервютата за работа и ужаса от предстоящата среща със Суон, нямам търпение да видя и неговата реакция. Никога не ме е виждал облечена с друго, освен широки джинси и размъкната тениска. Хей, поне ще изглеждам добре, когато заста на срещу него. Питам се дали ще каже нещо или...

— Чарлс! Ангелче — провиква се Ванна. Обръщам се и го съзирам — безкрайно доволен, едва големи букета рози в ръце. — Скъпа, годеникът ти е тук.

— Да — смънкавам виновно. — Здравей, Чарлс.

— Дами — усмихва се той. Издокаран е с обувките с висок ток и тъмен костюм, а козята му брадичка е старателно подрязана. — Заповядай, Ванна, в знак на благодарност, че организира тържеството. Боя се, че после цялата ти къща ще бъде в безпорядък — подава й огромен букет от жълти и розови рози, украсен със сухи клонки и висок почти колкото него. — А тези, скъпа Анна, са за теб — поднася ми пищни пурпурночервени рози. — За да ти благодаря отново, че се съгласи да станеш моя съпруга.

— Аз не съм ти донесла нищо — казвам му, когато Ванна дава знак на домашната помощница да отнесе цветята и да ги натопи. — Извинявай... скъпи.

— Ти ми поднесе най-скъпия дар — покланя се сковано Чарлс. — Ръката си.

Прегръщам го и отново вземам чашата си с шампанско. Сервитьорите са облекли униформите си, вече влизат първите гости и тържеството ще започне всеки момент.

— Да застанем до Ванна и да ги посрещаме заедно — предлагам. Чарлс ми се усмихва с благодарност. Уверено го хващам под ръка. Милият, толкова е добър. Заричам се, че няма да се срамувам да стоя до него. — Харесва ли ти новата ми рокля? — питам го. — А гримът ми? Помогнаха ми да се издокарам специално за тази вечер.

— О, да — оглежда ме бегло. — Изглеждаш много добре, скъпа.

Казвам си, че няма значение. Мъжете нямат око за тези неща, всеки го знае.

Марк Суон не се появява.

Тържеството е страхотно. Ванна е надминала себе си. На всички им е адски забавно. Има три вида шампанско, включително и розе (обожавам шампанско розе, макар и да е твърде обикновено), миниатюрни красиво оформени хапки, чипс в малки хартиени фунийки, китайска храна, най-различни дребни сладки, тънки резени телешко филе, нанизани на клечки за зъби (това навярно е изтънчената версия на наденица на клечка). И какво ли още не. В градината свири струнен квартет, по клоните на дърветата светят разноцветни крушки, а на стратегически места сред моравата са поставени стъклени фенери със свещи. Ванна е поръчала голяма шведска маса с всевъзможни вкусотии. Въпреки това, нямам особен апетит. Седим с Чарлс и нашите домакини на централната маса, побутвам парчетата пушено пилешко в чинията си и се опитвам да се смея на всички шеги на Рупърт. Казано накратко, гледам как всички други се забавляват.

Само аз ли мисля така, или наистина е голяма глупост на всеки пет секунди да показваш на някого годещия си пръстен? Сякаш кандидатстваш в университет и безброй пъти трябва да отговаряш на въпроса с какви оценки си взел зрелостните си изпити. Писва ми да протягам ръката си и да любезнича. Да, зная, че съм ужасна мърморана. Иска ми се да се чувствам по-доволна. По-щастлива. Нямам представа какво не е наред у мен.

Все пак се радвам за Лили и Джанет. Пристигнаха с приятелите си. Вниманието на Джанет е изцяло погълнато от Ед, докато Лили кокетничи като принцеса пред Хенри. Ед, доста скромно облечен, изглежда готов да изпълни всяка прищявка на дамите. Непрекъснато снове да носи чаши шампанско, салфетки и резени пъпеш, главно за Лили, защото Хенри не е от типа мъже, които биха попитали „колко високо?“, когато тя каже: „скачай!“. Джанет гледа Ед с блеснали очи, а Лили често мята русите си коси и се преструва на студена и безразлична, но всъщност е безкрайно щастлива. Не съм я виждала такава от цяла вечност, може би откакто се познаваме.

— Скъпи — обръщам се към Чарлс, — би ли ме извинил за момент? Искам да разменя няколко думи с Лили и Джанет.

— Разбира се, кукличке — отвръща ми и се заслушва в поредния глупав виц на Рупърт.

Измъквам се.

Поздравявам съквартирантките си и кавалерите им.

— Поздравления, Анна — казва Хенри и стиска ръката ми с топлота.

— Чарлс е късметлия — отбелязва Ед. — Може ли да видя пръстена? Хм, да. Красив е.

— Аз не бих искала толкова голям — изтърсва Джанет.

Потръпвам и я поглеждам с укор, но Ед не ми обръща внимание.

— Аз също предпочитам по-малки — казва той.

— Не се и съмнявам — промърморва Лили и хвърля предупредителен поглед към Джанет, но тя не забелязва.

— Познаваш Чарлс — шеговито подема Хенри. — Винаги е готов да похарчи десет лири, когато би могъл да плати една.

Лили въздъхва, но бърза кокетно да прикрие това с леко покашляне.

— Доусън, хайде да отидем при него и да оставим момичетата да си побъбрят — предлага Хенри.

— Добре — съгласява се Ед. — Връщаме се след малко.

— Не се бавете — замърква Джанет.

— За бога, Анна — възкликва Лили веднага щом се отдалечават, — всичко тук е безумно скъпо! Колко се е охарчил?

— Ванна едва ли му е позволила да поеме разходите, но съм сигурна, че е предложил.

— Свестен мъж — изтъква Джанет. — А ти изглеждаш зашеметяващо — добавя, тържествувайки. — Анна Би ще ви разбие! Ще ви разкаже играта!

Прави характерното хип-хоп движение с ръка.

— О, престани, Джанет — срязва я Лили.

— Не бъди злобна — обидено ѝ отвръща Джанет.

— Наистина изглеждам чудесно благодарение на теб.

— Накара ли го да си глътне езика?

— Хм, да, разбира се.

— Знаех си! — тържествува Джанет.

— Стига толкова за мен — бързам да сменя темата. — А вие, момичета? И двете изглеждате влюбени.

Джанет издава въздишка на блаженство.

— Аз съм хлътнала до уши.

— И целият свят трябва да узнае — укорява я Лили. — Така няма да се добереш до евтиния пръстен, който Ед може да си позволи.

— Твърде явно ли го показвам? — засрамено пита тя.

— Държиш се като досадна лепка — закопава я Лили. — Но ако провалиш шансовете си с Ед, няма да бъде болка за умирање, защото и без това не бих те посъветвала да излизаш с него. Твърде беден е.

— Не е! — двете с Джанет възразяваме в един глас.

Кроткото, добродушно момиче настръхва, сякаш всеки момент ще се превърне в яростния гигант Хълк и ще откъсне русата ѝ глава.

— Кажи ми как вървят нещата между теб и Хенри — подканвам Лили, за да разсея напрежението.

Свива рамене.

— Ами добре.

— Май доста си падаш по него.

— Не аз си падам по който и да било мъж. Те си падат по мен.

— Но не можеш да отречеш, че изглежда добре.

Поуспокоена, Лили въздъхва.

— Много е чаровен — признава.

— Приятно ли ти е да разговаряш с него?

— Харесва ми. Въпреки че е арогантен. Отказа да ми донесе питие — добавя нацупено.

— Защото промени решението си три пъти. Хенри ти донесе уиски, а ти поиска водка. После ти донесе водка, но му заяви, че ще пиеш коняк.

— Една жена има право да променя решенията си — упорства Лили и мята коси. — Както и да е, Ед ми го донесе.

— О, той е голям кавалер — в гласа на Джанет звучи обожание. — Бърза да изпълни желанието на дамата, нали?

— Партието е фантастично — отново ме поздравява Лили. — Имаш невероятен късмет.

— Да, зная.

Гледам как Джанет съзерцава Ед и изведнъж железен обръч стяга сърцето ми. Зная, че трябва да се отърся от това чувство. Чарлс е добър

човек, готов да се грижи за мен до края на живота ми и ако се откажа от него заради наивните си, романтични блянове за истинска любов...

Просто се харесвам с новите си дрехи. Мисля, че изглеждам страхотно, и ми се иска мъжът до мен да бъде на същото мнение.

Чарлс ми махва с ръка и аз му отвърщам.

— Истинска любов! — побутва ме Лили. — Нали ти казах, Анна, да се влюбиш в богат мъж е също толкова лесно, колкото и в бедняк. Радвам се, че направи верния избор.

— Повтарям ти отново, нещата не стоят така.

— О, не се безпокой — отвърща Лили с изнервящо спокойствие. — Няма да те издам.

В този миг го виждам. Стои на прага на кухнята и гледа към градината. Държи в ръка голям пакет, очевидно подарък. Търси някого с поглед. Мен.

— Ще поговоря с другите гости — казвам. — Кавалерите ви идват.

Щом съзират Ед и Хенри, момичетата напълно забравят за мен и дори не ме поглеждат, докато вървя към кухнята, чаткайки с токчетата си по чакъла.

Дойде. С три часа закъснение, но все пак дойде.

Суон стои и се озърта смутен, забелязвам със злорадство. Изправям гръб и тръсвам коси. Зелената ми рокля е със стегнат корсаж и дълга пола с пищни дипли, а гримът ми е същият като следобед, само леко освежен. Ухая на „Анаис“ и притискам под мишница малка чантичка от бяла коприна...

Но няма той ще забележи? Чарлс остана равнодушен.

Дълбоко си поемам дъх. „Отивам само да приема подаръка му, от любезност“, казвам си. След тази вечер може би никога повече няма да се видим.

— Здравей, Марк — надявам се поздравът ми да прозвучи хладно и надменно. — Много мило, че дойде.

— Анна! — стиска подаръка и ме оглежда от главата до петите. — Анна...

— Все още не съм си сменила името — правя опит да се пошегувам.

— Изглеждаш изумително.

За миг изпитвам топлота, но бързо възвръщам хладнокръвието си. Самият той изглежда впечатляващо. Облякъл е костюм за случая. Крайно нетипично за него, но му стои добре. Тъмносив е, с бледосиня риза. Кройката съвършено подхожда на фигурата му.

— Благодаря — едва продумвам. Виждам отраженията ни в стъклената врата на кухнята. Колкото и да съм висока, той стърчи над мен.

— Това е за теб.

Припряно пъхва подаръка в ръцете ми. Доста е тежък.

— Благодаря, нямаше нужда — правя се на равнодушна. „Вместо това можеше да си направиш труда да ми помогнеш за сценария“, остава да виси във въздуха неизказаният ми упрек.

— Личи си, че изгаряш от любопитство да разбереш какво е. Няма да те държа в напрежение — „Сони Вайо“.

— Прехваленият лаптоп?

Кимва.

— Можеш да инсталираш „Файнъл Драфт“ и да започнеш да преработваш сценария си.

— Откъде знаеш, че се нуждае от преработка?

— А ти откъде знаеш, че не се нуждае?

Събирам кураж.

— Много мило от твоя страна — промърморвам с раздражение. — Не беше нужно. Твърде щедър подарък.

Суон свива рамене.

— Имам предостатъчно пари. Както и ти, предполагам.

— Аз нямам нищо — казвам. — Наскоро ме уволниха, не помниш ли?

Той мълчаливо кимва към градината, където разточителното парти е в разгара си.

— Къщата е на моя приятелка — осведомявам го. — Да, Чарлс е богат, но какво от това? Парите му не са мои.

Усмива се.

— Всички съпруги говорят така, преди да се стигне до бракоразводно дело.

О, толкова е арогантен! Да стои тук и да ме гледа с укор. Неудобството му е изчезнало и отново се държи самонадеяно. Спомням си за интервюто днес. „Ако можеш да привлечеш Марк

Суон...“ Представям си лукавия поглед на Франк Джало, когато го попита: „А ти би ли ги разработил“?

Все този Суон. Всичко се върти около него, нали?

— От опит ли го знаеш? — сопвам се сърдито. — Озлобен си, защото трябва да й плащаш издръжка?

— Нищо подобно — тонът му е спокоен, но леко притворя очи. — Бях готов да дам на Мериан всичко, което поиска. Дадох й дори повече.

— Разбира се, господин Съвършенство — не мога да озаптя сарказма си. — Защото ако се бе държал като скъперник, това би се отразило зле на имиджа ти. Може би ти се струва налудничавата идея, но някои от нас искат сами да печелят.

— Не се и съмнявам — снизходителността му е изнервяща.

Връщам му пакета.

— Най-добре е да си го вземеш обратно.

— Защо? Да не би да се цупиш, защото отказах да лансирам сценария ти?

— Никога няма да си намеря импресарио — започвам да хленча. — Всички се интересуват само от големия режисьор, търсят начин да се доберат до теб! — гневно се взирам в него. — По-зле е, отколкото преди. Загубих работата си и никога няма да намеря друга. Никой не желае да погледне сценария ми. Не мога да успея сама, всички се надяват да ме използват, за да се докопат до теб. А ти отказваш да ми помогнеш.

Той ме поглежда.

— Анна, просто помисли. Не ставай жалка.

— Жалка?

Обезумявам от ярост. Как смее?

Нещо щраква в мен. Марк Суон стои насреща ми неотразим, а аз изпитвам дълбока ненавист към него. Замахвам да му ударя плесница, но той внезапно сграбчва китката ми. Ръката ми изглежда дребна в сравнение с неговата. Застива във въздуха, сякаш се е натъкнала на невидима стена.

— Не бива да прибегваш до физическо насилие — ласкаво казва той и ме поглежда, сякаш... сякаш...

Толкова сме близо един до друг, само сантиметри ме разделят от гърдите му, от задебелялото му лице с мъжествени черти, от тези

чувствени, усмихнати устни...

Неволно разтварям своите. Сърцето ми препуска. Очите му плъзгат поглед по лицето ми...

— Не ме гледай така — едва успявам да промълвя.

— Искам да те гледам — отвръща със същия ласкав тон.

Сърцето ми подскача. Леко се олюлявам и ми се струва, че ще припадна. Пуска ме и се отдръпвам назад. Не е възможно това да означава каквото си мисля, нали?

— Скъпа.

Издавам тих вик и се обръщам.

— Чарлс! Изплаши ме.

— Извинявай, кукличке! Липсваше ми. Но разбирам, че е длъжна да поговори с всеки гост — учтиво се обръща той към Суон.

Поглежда ме с очакване.

— Чарлс, това е Марк Суон — представям го. — Мой бивш... колега. Марк, това е годеникът ми, Чарлс Доусън.

— Поздравления — равнодушно казва Суон.

Забелязвам как го изпива с поглед. Чарлс е вдигнал очи към лицето му и се взира в него доста враждебно.

— Благодаря. Навярно ви е много мъчно, че Анна беше уволнена, след като сте имали късмета да работите с нея.

Милият Чарлс! Опитва се да ме защити. Закрилнически обгръща талията ми с тънката си ръка.

— Мисля, че Анна може да постигне далеч повече — учтиво казва Суон. Замълчава за миг и пита: — Откога се познавате?

Чарлс се усмихва.

— Страстта пламна внезапно, нали, скъпа?

— Да — потвърждавам отчаяно.

— Беше преди около два месеца — отговаря той на въпроса.

— Страхотно е човек да изживее такава бурна страст — Суон ме поглежда право в очите.

Завива ми се свят. Преглъщам.

„Не бъди глупава — шепти тънко гласче в съзнанието ми. — Това не е Брайън, а Марк Суон. Би могъл да има всяка жена, която пожелае“.

— Така е — съгласява се Чарлс и ми се усмихва с безкрайно доверие. — Анна е моята търсена половинка, нали, скъпа?

И двамата ме поглеждат.

— О, да... Разбира се.

Настъпва мълчание и добавям припряно:

— Както и ти моята.

Чарлс ми се усмихва с облекчение.

— Радвам се, че се запознахме, Чарлс — казва Суон. —
Късметлия си. Трябва да тръгвам. Довиждане, Анна.

Оставя кутията с подаръка си на масата в кухнята, обръща се и
излиза.

Чарлс ме притегля до себе си.

— Партието скоро ще свърши — прошепва. — Искаш ли да
отидем у дома?

О, не! Не!

— Да — отговарям, обръщам се към него и вяло му се усмихвам,
— няма проблем.

По-късно, докато лежим в леглото, Чарлс слага костеливата си
ръка на рамото ми.

— Мисля, че беше чудесна вечер. А ти? — пита той. — Всички
дойдоха. И толкова се радват за нас, скъпа. Ванна преливаше от
вълнение, а Рупърт каза... — изчервява се леко. — Е, просто смята, че
си подходдаме. А и приятелките ти се разбират толкова добре с Ед и
Хенри. Аз ги събрах! — заявява гордо. — Запознаха се на моето парти!
Чарлс Доусън, великият сватовник — добавя, имитирайки
американски акцент.

Усмихвам се фалшиво.

— Мина много добре.

— Трябва да се заемем с плановете за сватбата.

— Зная, но нали ти казах, твърде съм заета да търся нова работа
и...

— Ела с мен утре! — погледът му е умоляващ. — Ще загубиш
само една сутрин. Искам да ти покажа някои неща. Ако одобриш
идеите ми, сам ще се заловя с подготовката, точно както обещах. Ванна
ще ми помогне.

— Ами...

— Свърших малко работа, но има неща, които държа да видиш — настоява с надежда. — Изрязвам реклами, съставям примерни менюта и прочие.

Този жален поглед на кутре, не мога да му откажа.

— Добре — казвам с престолено въодушевление. — Мисля, че ще бъде забавно.

Както винаги, държи на думата си. Старомодният му будилник ни събужда в седем, закусваме набързо в кухнята препечени филийки с мармалад и превъзходно кафе, приготвено на модерната машина, а после той взема душ и ме откарва до квартирата ми.

— Няма да се бавим тук, нали? — неспокойно поглежда часовника си, когато тръгваме към входа. — Искам да излезем на магистралата, преди пиковия час.

— Обещавам да побързам — уверявам го. — Само ще взема душ и ще се облека.

Лили седи на дивана, сгушена като грациозно русо коте. Раздвижва се и съблазнително се протяга, когато влизаме с Чарлс.

— Здравейте, вие двамата — замърква. — Прибираш се след любовна нощ, а? Завиждам ти, Анна.

Усмива се. Зная, че ми завижда.

— Ела да поседнеш до мен, Чарлс — предлага и потупва по дивана. — Анна ще дойде след малко.

Той ме поглежда уплашено, но кимвам с усмивка.

— Влизам под душа!

Лили сякаш не ме чува, съсредоточена да омайва годеника ми с целия си чар.

— Каж ми нещо повече за Хенри — настоява тя. — Семейството му е много богато, нали? Прочутите Марш?

— О, да — потвърждава Чарлс и виждам как лицето ѝ засиява от задоволство. — Хариет и Фред Марш имат завидно състояние, но синът им не е разглезен.

— О, не — задъхано казва Лили, когато грабвам дрехите и кърпата си, — това не ме безпокои. Не бих имала нищо против...

„Би трябвало да се ядосам — мисля си, докато бързо се насапунивам и изплаквам само за да се почувствам чиста и да се

освободя от неприятните спомени от снощи. Но не изпитвам раздразнение. Само въздишам: Горката Лили.“

След малко ще бъда обградена от вниманието на Чарлс и няма да имам време да размишлявам за нея и психичните ѝ проблеми. Избърсвам се, влизам в стаята си с размери на килер и избирам друг тоалет, одобрен от Джанет. Бяла пола в комбинация с кремава памучна блуза на червени фигури с къси ръкави и заоблено деколте, бежови чехли и чанта. Много стилно. Бързо слагам грим и съм готова. Въпреки мокрите си коси, изглеждам чудесно.

— Ето ме — излизам от спалнята и се завъртам пред Чарлс, но той продължава да седи като хипнотизиран и да зяпа Лили.

— О! Добре — казва, когато най-сетне откъсва поглед от нея. Не обръща особено внимание на тоалета ми. — Щом си готова, да тръгваме.

Доволна съм, когато най-сетне свиваме по дългата, стръмна алея към Честър Хаус. Първо, защото ми се ходи до тоалетната и чувствам болезнена нужда да изпъна краката си. Второ, защото през целия път Чарлс не престана да прави задълбочен анализ на отминалия тържествен годеж и педантично да обмисля подробностите около предстоящата сватба. Списъци на гостите, разпределение на местата по масите, различни стилове музика... Умело прикривам отегчения си израз зад големи слънчеви очила „Рей-Бан“. От време на време кимам и промърморвам: „Ммм“, или задавам достатъчно въпроси, за да покажа, че слушам. Но истината е, че просто съзерцавам великолепия английски пейзаж край нас. И се опитвам да не мисля за Марк Суон.

Чувствам се като обречена.

Сцената се разиграва отново и отново в съзнанието ми, сякаш пренавивам кинолента. Ръката, обхванала китката ми. Строгите му черти, неустоимите устни и очите, които ме гледаха напрегнато. Враждебността му към Чарлс.

Но не. Няма начин да е това. Ако имаше да ми казва нещо, възможностите бяха достатъчно...

Впрочем какво би искал да ми каже?

„Опомни се, Анна — казвам си решително, когато Чарлс паркира колата. — Безсмислено е да се надяваш“.

— Стигнахме — обявява той.

Поглеждам великолепните старинни каменни зидове на Честър Хаус. Къщата на мечтите. Винаги съм си казвала, че ще си купя точно такава, ако спечеля от лотарията. Два пъти. Една печалба не би била достатъчна.

— Не е лошо място за сватба — гордо изтъква Чарлс, — нали?

С възхищение оглеждам наоколо.

— Никак не е зле — отговарям.

Достолепната домашна помощница госпожа Милчън ни сервира чай и вкусни кифлички, приготвени от самата нея.

— Радвам се да видя младата дама тук, господин Чарлс — казва с топлота. — Много ми е приятно, госпожице.

— Наричайте ме Анна, ако обичате — казвам, ужасно смутена.

— Добре, госпожице Анна — засиява. — Отдавна говоря, че е крайно време господин Чарлс да си намери подходяща дама, нали, господин Чарлс?

— Да, госпожо Милчън — весело потвърждава той.

Тя го прегръща сърдечно, а аз ѝ се усмихвам леко. Икономът и прословутият камериер-бандит с вид на човек, който би схрускнал някое кученце сурово за закуска, изглеждат също толкова доволни. Чарлс се държи непринудено с тях и те явно го харесват.

„Голям добряк е“, мисля си. Вече напълно разбирам причината за ужасното му държане първата вечер у Ванна. Често е бил използван от жените. Липсва му самоуважение. Хей, не го упреквам. Истина е, че понякога постъпваме жестоко с мъжете. Въобразяваме си, че можем да ги разиграваме, защото се интересуват само от едно, нали? Но макар да се твърди обратното, и те имат чувства. А чувствата на Чарлс неведнъж са били наранявани.

Стиска ръката ми, отново ме гледа с обич и благодарност, а около сърцето ми сякаш се затяга обръч. „Опомни се, Анна“.

— Да отидем в синята приемна, част от нещата са там.

— Синята приемна? — питам шеговито. — Да не би да има и друга?

— Три са — отвръща ми сериозно. — И две всекидневни.

— Добре.

— И зимна градина.

— Чудесно.

— И музикален салон.

— Великолепно.

— Мога да ти покажа двете библиотеки, ако искаш, а после и кабинетите. Все още не си разгледала цялата къща, нали, скъпа? Нека те разведа из нея.

— Не, не — поклащам глава. — Да прегледаме нещата за сватбата. Нямам търпение да ги видя — какво друго да кажа?

— Добре — засиява той.

Оттегляме се в споменатата приемна, която наистина е боядисана в нежно небесносиньо, завесите са кремави, както и персийските килими. На старинната дъбова масичка са разтворени десетина папки. Виждам диаграми и списъци, снимки от списания, гланцирани брошури.

— Чарлс! — възкликвам. — Колко време си отделил?

— О, по малко, когато съм свободен — отвръща скромно. — Какво ще кажеш да започнем с идеите за менюто? Или с цветята? Или да изберем шатра. Изрязях шест реклами. Да видим на кой модел ще се спреш. Ето ги.

Подава ми брошура, богато илюстрирана с големи снимки на приказни копринени палатки.

Сядам до него на дивана с небесносиня дамаска и се опитвам да направя избор. Честно казано, объркана съм. Той ми предлага всичко на света, като в приказка. Каляска с коне. Навсякъде купища бели и жълти цветя. Реки от шампанско. Шатра, на която би се възхитила дори Шехерезада, дансинг с чамов паркет. Диджей, група за популярни песни и струнен квартет. Сватбена рокля каквато си пожелаеш, тиара от „Баша Заржицка“, ръчно изработени копринени обувки, избродирани със златна нишка...

Всичко това би конкурирало по разточителство сватбата на принц Чарлс и лейди Ди или поне тази на Мадона и Гай Ричи. Всичко е като в мечтите ми.

Освен младоженецът.

Опитвам се да се измъкна, но той настоява да остана поне за обяд. Изтърпявам радостното суетене и цъкане с език на госпожа Милчън и упреците ѝ, че не ядем достатъчно, и най-сетне успявам да убедя Чарлс да ме изпрати до гарата.

— Мога да те откарам обратно, скъпа, не би ме затруднило — уверява ме за милионен път.

— Няма нужда, обичам да пътувам с влак. А и не бива да губя ценното ти време за планиране.

— Права си — отстъпва накрая. — Трябва да свърша още толкова неща!

— Зная.

— Нали ще ми се обадиш скоро?

— Разбира се — целувам го по бузата и бързам към перона. Трябва да се отърва от него. Да поразмишлявам на спокойствие.

На гарата си купувам няколко списания. „Козмо“, „Къмпани“ и... „Хийт“. Грабвам и последното и...

Неизбежно си спомням за Марк Суон в магазина, когато хвана списанието, което се изплъзна от ръцете ми. Моята лекция за цигарите. Изражението, с което прие сценария.

После вълнението, което ме обзе, когато ми се обади в офиса на Кити.

И как го гледах на Парк Стрийт 47. Не можех да се съсредоточа върху това, което казваше, а зяпах устните му.

Кръчмата. Когато докосна ръката ми така... нежно.

Партито по случай годежа ми, когато единственото, което исках, бе... да ме целуне.

— Скъпа.

Примигвам. Касиерката ме гледа намръщено, а хората зад мен на опашката нервно тътрят крака.

— Извинявайте, отнесох се — изравям няколко банкноти от чантата си и търся убежище във влака.

„Безсмислено е да отричам — казвам си. — Влюбена съм в Марк Суон“. Трябва да се видя с него, да му разкрия чувствата си и... да кажа на Чарлс.

Потръпвам при тази мисъл. Иска ми се да заплача. Горкият Чарлс. Бих предпочела да отхапя ръката си, отколкото да му причиня това, но трябва да го направя. Не мога да се омъжа за него. Зная, че постъпих разумно и практично, като се съгласих. Зная, че той иска да се ожени за мен повече от всичко на света, че е чудесен човек и не заслужава да бъде наранен...

Но се налага да го направя.

Още днес. Не мога да се омъжа за него, защото искам да се омъжа за Марк Суон. И единствено това е от значение. Да, вероятно друга жена би се вслушала в гласа на разума, би се омъжила за подходящия човек, забравяйки за страстта, и би била щастлива. Всеки, който е учил история, знае как са се женили почти всички богати хора в Англия преди този век, нали?

Но аз не съм от разумните. Може би съм пълна откачалка. „Но това няма значение, няма значение“, мисля си на ръба на истерията. Обичам Марк, желая Марк.

Скачам в такси и давам на шофьора адреса на офиса му. Въпреки че съм ходила там само веднъж, помня точно къде се намира. Сърцето ми бие неудържимо, докато се придвижваме изнервящо бавно сред потока от коли. Сто пъти поглеждам лицето си в огледалото за обратно виждане и накрая шофьорът ми отправя забележка да не му преча. Говори ми като на луда. Всъщност може би наистина съм. Но поне съм луда с безупречен грим и вече напълно суха коса.

Не зная как да се изразя. Не зная какво е редно да направя, как да действам. Зная само, че го желая, и ще рискувам всичко, като му го кажа.

Уверено влизам през отворените врати на „Суон Лейк Фийчърс“. Едрият мъж на рецепцията се опитва да ме спре, но го обезоръжавам с поглед.

— Аз съм Анна Браун, от продуцентите на „Майката на булката“ — представям се важно. — Искам да се срещна с Марк.

— Имате ли уговорка? — пита администраторът.

— Не. Да! — поправам се бързо, когато виждам изражението му. — Отворена покана, Марк каза да намина, когато мога.

Разпервам леко пръсти и се подпирам на бюрото му. За да успокоя треперещите си колене.

— Почакайте секунда — нарежда строго мъжът, обръща се с гръб към мен и набира някого по телефона.

— Мишел каза да се качите — промърморва, явно разочарован.

За разлика от мен. Втурвам се в асансьора и докато се издигам към главния етаж, дълбоко си поемам дъх за кураж. Там е персоналът му, може би има среща с някого, там е и Мишел. Не искам да го изложя, като нахълтам и прекъсна работата му, сякаш съм обезумяла влюбена истеричка.

Вратите на асансьора изсъскват и се отварят.

Мишел седи там, облечена в черно както винаги, този път с доста секси блуза с овално деколте.

— Анна — посреща ме хладно, — изненадана съм да те видя. Каква е тази работа с „Майката на булката“, да не би отново да са те назначили?

— О, това ли? Беше просто номер, за да накарам охраната да ме пусне.

— Какво търсиш тук? — любопитства тя.

— Трябва да се видя с Марк — очите ми искрят. — Просто... трябва да се видя с него.

Мишел мълчи известно време.

— По работа ли?

— Не, няма нищо общо с работата — признавам. — Трябва да му кажа нещо, нещо лично. Тук ли е?

Присвива очи и подозрително се вглежда в мен.

— Не, няма го, но скоро трябва да се върне. Ще го почакаш ли?

— О, разбира се. Благодаря ти — заявявам прочувствено. Сядам и вземам списание.

— Нещо във връзка с... любовния ти живот ли? — нехайно пита Мишел.

Усмиввам ѝ се, опитвайки се да я предразположа.

— Да, позна.

— Е... — заглежда ноктите на ръцете си, а после отвърща на усмивката ми, но изразът на очите ѝ остава хладен. — ... сигурно ще се зарадва да чуе, че всичко между теб и годеникът ти върви по вода.

— Всъщност...

— Защото и ние сме много щастливи — добавя, като ме гледа право в очите.

— Какво?

— И ние сме много щастливи, откакто започнахме да излизаме заедно.

Зяпвам.

— Какво? Ти и Марк?

— Да — тържествувайки потвърждава Мишел. — Аз и Марк.

— Това явно е отскоро...

— Веднъж ме покани и открихме, че имаме много общи неща. Аз също искам да стана режисьор. Работим заедно. Марк харесва красиви жени — намекът е недвусмислен. — Стройни и стегнати. Покани ме, докато тренирахме във фитнес залата. Мислех, че ме чака само защото сме колеги. Нали го знаеш Марк... — подчертава многозначително. — Обича жените, винаги се сближава с тези, с които работи.

Оставям списанието. Цялата треперя. Опитвам се да се овладее. Но не смея да проговоря, защото гласът ми ще затрепти, и това няма да й убегне.

— Той каза, че те харесва, Анна, истински те харесва — не спира Мишел. — Трябва да излезем заедно някога. Да се опознаем. Може би да обменим идеи за сватбите си.

— Предложил ти е... да се омъжиш за него?

— Все още не, но мисля, че ще го направи. Да стискаме палци, а?

„О, да, да стискаме палци“.

— Знаеш ли — едва успявам да промълвя, — най-добре е да тръгвам. Само... предай му много поздрави и... да ми съобщи адрес, на който да му изпратя покана за сватбата.

— Можеш да я изпратиш в Нотинг Хил — казва Мишел с крокодилска усмивка. — Много мило от твоя страна. С радост ще дойдем.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не зная как намирам сили да се прибера у дома, но все пак успявам. Качвам се в метрото като зомби. Чувствам се ограбена, измамена като пълна глупачка. Разбира се, че съм се самозаблуждавала за него. Какво съм си мислила? Естествено, че Марк Суон би предпочел момиче като Мишел, толкова е стройна, симпатична, млада и стегната, а и споделя интереса му към скапаната кинорежисура.

„Поне нищо не губя“, мисля си. Не съм казала нито на Чарлс, нито на Марк. Все още мога да се омъжа, да не бъда сама в живота, да живея в Честър Хаус...

Отварям вратата. И застивам.

Джанет лежи на дивана и се тресе от ридания. До нея се мъдри голяма бутилка джин. Изглежда така, сякаш вече е изпила четвърт от съдържанието ѝ. Миризмата на алкохол ме удря като юмрук в лицето и в съчетание с моя махмурлук ме кара да чувствам световъртеж, но не обръщам внимание на това. Втурвам се към нея и я сграбчвам в прегръдка.

— Какво се е случило?

— Обадиха шше от агеншшията — отговаря. — Вече не ме ишшкат.

Избухва в нова серия ридания.

— Стой тук — вземам бутилката и изливам останалия джин в мивката.

Излизам и купувам от магазин „Буутс“ отсрещна толкова шишета пресен портокалов сок, колкото мога да нося. Джанет го обожава. Взимам и сандвичи „Шейпърс“, газирана напитка от бъз, минерална вода и масло за вана (лавандулово, за успокояване на нервите). Хуквам обратно към апартамента. Докато се качвам по стълбите, осъзнавам, че вземам по две стъпала наведнъж, а дори не съм задъхана. Може би съм станала по-издръжлива? Но защо мисля за себе си?

Откривам Джанет точно там, където я оставих. Слагам малко лед във висока чаша и наливам от газираното.

— Изпий това — настоявам.

Отпива глътка и побутва чашата.

— Шшладко е, не мога да го пия — хленчи тя. — Дебела шшъм! Жжатова ме уволниха. Дебела и шштара, никой не ме ишшка!

— Диетично е — уверявам я. — Няма никакви калории. Погледни! — побутвам бутилката под носа ѝ. — А сега пий!

Покорно изгълтва всичко. Карам я да изпие четири големи чаши вода, докато накрая започва да мърмори, че не може повече.

— Тогава портокалов сок — умолявам я, развъртам капачката на едно пластмасово шише и го завирам под носа ѝ, за да усети примамливия аромат.

— Тука има дошшта калории — заявява компетентно.

— Само няколко и много витамин С.? От него кожата става гладка, а очите заблестяват. Научно доказано е.

— Такааа ли? — провлачено пита Джанет.

— Да, освен това премахва бръчки и... лунички — измислям си. Джанет мрази ситните петънца, които понякога се появяват по носа ѝ.

Успявам да я накарам да изпие почти цялата бутилка сок, аз изгълтвам останалия. Изяжда два нискокалорични сандвича със скариди и най-сетне се поуспокоява. Водата помага, вече не е толкова пияна. Но все още изглежда ужасно съкрушена.

— Е — подканвам я, — разкажи ми какво стана.

— Обадох се на Марсел за онези снимки — подхваща с насълзени очи. — Рано сутринта. Бях съвсем готова. Никога не закъснявам, винаги съм била сериозна, нали знаеш? За разлика от някои други.

— За кого щяха да бъдат?

— „Харпърс енд Куийн“. Първата ми значима изява от доста време насам. Но когато позвъних, Марсел каза, че са предпочели друго момиче — Лора Бойнтън. Знаеш ли коя е? — пита отчаяно. — Онази със стройното атлетично тяло и късо подстриганите кестеняви коси. На деветнайсет е. В момента е много нашумяла.

— Все пак става дума само за една фотосесия — изтъквам със съчувствие.

— И аз си казах същото — да гледам положително на нещата — разказва Джанет с тъга. — „Всяко зло за добро“. Подражавах на идола си, Джей-Ло. Не я познавам лично, но чувствам духовна близост с нея. Как би постъпила Джей-Ло? Това е мотото на Джей-Ми.

— Хм, да.

— Но Марсел каза: „Трябва да поговорим сериозно, Джей-Ми“ — продължава, хлипайки. — Увери ме, че съм много красива, но точно сега нуждите на пазара били... различни... търсели се друг тип модели... и не можел повече да ми урежда ангажименти.

— Какво му отговори?

— Че може би някой друг от агенцията ще ме поеме. Но той каза, че говори от името на цялата агенция. Имали нова политика и щели да представляват момичета над двайсет и три години само ако са изключителни.

— О, Джанет... — прегръщам я.

— Каза, че досега ме държали на доизживяване. Било време да помисля за край на кариерата си. Или да се обърна към специализираните агенции за по-възрастни модели — проплаква тя. — Беше толкова унижително.

— Но... защо не направиш точно това? Има агенции, които работят с жени над трийсетте, нали? А ти дори нямаш толкова.

— Скоро ще ги навърша — мрачно казва Джанет. — Трийсет. Представяш ли си?

— Не са осемдесет.

— Все едно. Ако се свържа с някоя от онези агенции, ще се снимам с бабешки поли и блузи с високи яки за каталозите на „Ю Кей Фешънс“!

Избухва в плач.

Подавам ѝ пакет носни кърпички.

— Стига — настоявам в една от десетсекундните паузи между риданията ѝ. — Погледни се в огледалото, Джанет, толкова си красива!

— Не съм.

— Напротив — уверявам я. — Невероятно красива си. Какво от това, че вече не те приемат за модел?

— Ще остана на улицата. Ще гладувам. Няма благотворителни организации за подпомагане на застаряващи модели — добавя жално.

— Не мисля, че на двайсет и осем години човек трябва да се обърне към „Помощ за възрастните“.

— Бих могла да се омъжа. Мислиш ли, че Ед ще продължи да се интересува от мен? — пита с надежда. — Когато узнае, че вече не съм модел?

— Разбира се, но на твое място не бих настоявала за брак — казвам припряно.

— Защо? — недоумява тя.

— Ами, защото се познавате едва от месец.

— О, да, така е — признава отчаяно и отново се прегърбва.

— Но защо това да е единственият ти избор? — питам я. — Ти си умно момиче. Имаш характер. Защо мислиш, че не би могла да се занимаваш с нищо друго?

Джанет въздъхва.

— Защото никога не съм вършила друго.

— Имаш ли някаква специалност?

— А... — сякаш извиква далечен спомен в паметта си. — Имам диплома за средно образование с девет оценки и две матури.

— Това е чудесно! — заявявам въодушевено. — По какво бяха матурите?

— Керамика и история на изкуството.

— Добре — започвам предпазливо. Очевидно не може да става въпрос за кариера като преподавател по английски език или служител в международна търговска банка. — Добра ли си по керамика?

— Не — отговаря Джанет и от очите ѝ отново потичат сълзи. — Получих четворка. Провалих се на практическия изпит, съдовете ми станаха криви. Опитах се да излъжа, че имам концепция, но заключението бе, че не съм се справила.

— Не се безпокой, все ще измислим нещо. Можеш да започнеш съвсем нова кариера. Обзалагам се, че ще постигнеш успех и ще спечелиш много пари.

— Наистина ли мислиш така?

— Убедена съм — уверявам я пряко това, което мисля наистина. — Колко пари имаш в момента?

— Не обичам да чета известията от банката.

— Може би трябва да започнеш. Донеси последните.

Джанет става малко неуверено, отива в стаята си и се връща с куп неотворени писма от „Барклис“.

— Кое е най-новото?

— Това.

— Добре, отвори го, за да видим какво пише.

Трескаво разкъсва плика.

— О, не е зле — казва изненадано. — Пет хиляди триста и осем лири и шейсет и два пенса.

Отдъхвам си.

— Е, ще изкараш, докато ти намерим нова работа.

— Какво означават буквите ОД до тази сума?

— Овърдрафт — отговарям. — Това ли пише?

— Да — отвръща уплашено.

— В такъв случай ти имаш пет хиляди дълг — обяснявам ѝ внимателно. — Не се тревожи. Ще решим проблема.

— Как? — пита Джанет.

Нямам представа! Как би могла да погаси пет хиляди лири овърдрафт без работа и без перспективи? Но големите ѝ кафяви очи ме гледат с надежда. Трябва да направя нещо...

— Да се обадим в банката — предлагам. — Поискай план за разсрочване на задължението. Мога да ти дам малък заем. За начало.

— Стига глупости, Анна — казва Джанет със съжаление. — Ти нямаш пари. Похарчи спестяванията си за онези дрехи.

— Не помниш ли, че бях получила увеличение? Останали са ми малко.

— Следващата седмица трябва да платим наема — напомня ми Джанет все така отчаяно. — Хрумна ми, че има нещо нередно, когато банкоматът изяде картата ми миналата седмица.

— Какво направи? — питам я ужасено. — Как живееш оттогава?

— С тези! — отвръща спокойно. Изважда от чантата си цяло тесте златни и платинени кредитни карти. — Страхотни са!

— Джанет! Имаш... най-малко петнайсет.

— О, да, но постъпвам отговорно — уверява ме. — Отварям писмата от банките.

— Това е добро начало — насърчавам я.

— Не съм изостанала с плащанията по никоя от тях — заявява гордо. — Ще ти покажа.

Отново отскача до стаята си и донася нова купчина писма. Наистина старателно е отворила всичките. Прочитам няколко известия.

— Повечето са на минимум — изтъквам.

— Тези трите са нови — показва златна „Виза“ и две платинени „Мастъркард“. — Дълго мога да разчитам на тях.

— Но по тази дължиш три хиляди и петстотин — посочвам клубна карта на „Арсенал“, а Джанет мрази футбола.

— Трябва да платя само двайсет и девет лири — казва весело. — Виждаш ли? Лесно е. Плащаш малка част.

Главоболието ми се връща.

— Значи правиш минимални вноски по всички карти и когато изчерпиш някоя, просто изваждаш нова?

— Изпращат ми нови, защото не изоставям — гордо отговаря Джанет.

— А плащаш минимума от... банката?

— Е, машината изяде картата ми — нацупва се тя. — Затова сега ще трябва да вземам аванси от новите карти, за да поддържам старите! Мога да карам така дълго време! Лимитът ми по тази е шест хиляди.

Когато проумявам какво означава това, в един миг на лудост изпитвам злорадство. Ужасно е, нали? Но доскоро се самосъжалявах, защото Джанет и Лили ходеха при най-добрите фризьори, в най-скъпите ресторанти и бутици, а аз не можех да си позволя тези неща. Сега разбирам, че не съм била единствена.

Чувствам се ужасно гузна заради тази мисъл. Горката Джанет, няма представа в какво положение е изпаднала.

— Би ли ми донесла калкулатора? — подава ми го и започвам да пресмятам. — Добре — казвам. — А сега ми дай портмонето си.

Пъхва го в ръката ми.

— Какво ще правиш?

Отнасям го в кухнята.

— Нищо — отвръщам и тършувам в чекмеджетата за ножици. — Ето ги.

— Нее! — изпищява Джанет.

Втурва се към мен, щом вижда, че започвам да нарязвам картите й. Но я отблъзвам.

— Какво правиш? — крещи тя. — Имам нужда от тях!

— Ще ти оставя тази — казвам. Подавам ѝ златната „Виза“ с шест хиляди лимит.

— Защо го направи, по дяволите? — развиква се бясно. — Превъртяла ли си?

— Джанет — обяснявам ѝ, — дължиш на кредитните компании общо двайсет и една хиляди лири.

Примигва.

— Минималните ти месечни погасителни вноски възлизат едва на около осемстотин.

— Значи след две години ще съм ги изплатила — възразява Джанет.

— Не. Толкова е лихвата. Главницата няма да намалее. Можеш да плащаш по осемстотин на месец цял живот и отново да дължиш същата сума.

— Но... но това е обир — плахо казва Джанет. — Тези хора са крадци.

— С дълга ти към банката стават двайсет и шест хиляди. Имаш седемстотин лири наем, така че всеки месец трябва да намираш по хиляда и петстотин след облагане с данъци, без разходите за сметки и храна.

— Но аз... не мога — едва продумва тя. Очите ѝ са пълни със сълзи. — Не мога да повярвам, че това се случва точно на мен. За бога, Анна. Какво ще правя?

— Все още не зная — казвам. — Но ще измисля нещо.

По дяволите. Това поне ще отклони мислите ми от моето собствено страдание. Обвивам ръка около стройното ѝ тяло и я притискам към себе си.

Правя каквото мога. Обаждам се в службата за подпомагане на хора с дългове, уреждам прехвърляне на паричните ѝ задължения и план за погасяване. Обаждам се и в банката ѝ. Няма да ѝ отпускат повече овърдрафт, но поне няма да предявят съдебен иск.

— Все пак е някакво начало — опитвам се да я обнадеждено.

— Не, не е — готова е да рухне.

— Начало е — настоявам.

— А наемът? — пита нещастно. — Не мога да го плащам! Знаеш каква е Лили.

Да, зная.

— Можеш да се изнесеш от тук — предлагам. — Да си намериш по-евтина квартира.

— Но няма да живея с вас двете — изтъква Джанет. — Вие сте мои приятелки. А и тук е Зона 1.

— Мисля, че не можеш повече да живееш в Зона 1 — казвам тактично аз. — Трябва да се преместиш някъде, където наемите са пониски. Може би в стая от апартамент в Зона 4. Ще прегледаме обявите и...

— Господи — отново зарива Джанет. — Гаджето ми ме заряза, защото съм твърде стара и дебела, а сега никога вече няма да печеля пари и ще трябва да живея в някаква дупка!

— Ще ти намерим работа — уверявам я. — Нека помисля. Можем да поискаме заем от родителите ти. За няколко месеца.

— Скарах се с мама — споделя. — Не харесваше Джино.

— Виждаш ли? Майка ти е страхотен човек. Защо не ѝ се обадиш?

— Ще изглеждам като провалила се глупачка — казва Джанет. — Татко не одобряваше идеята да стана модел. Сега ще се окаже прав.

— Просто им се обади — подканвам я. — И не се тревожи за нищо. Ще се справим.

— Знаеш ли, Анна, ти си невероятна — гледа ме замислено. — Искане ми се да бях като теб.

На нея ѝ се искало да бъде като мен? Ще умра от смях.

— Но ти си толкова хубава — напомням ѝ с тъга.

— Напоследък и ти изглеждаш доста добре — изтъква тя. — Освен това си толкова умна и забавна, всички те харесват.

— Теб също. Зная, че направи чудеса с мен. Затова сега изглеждам така — казвам с благодарност. — Но винаги съм мечтала да приличам на теб.

— Не разбираш — възразява Джанет. — Всяка умна жена, която изкарва пари, може да стане красива. Но ако си красива, без да си умна, не можеш да постигнеш нищо.

Лили се прибира в три следобед след успешна фотосесия за „Къмпани“, в добро настроение е, защото от цялата група са се спрели именно на нея за самостоятелни снимки. Ще ми се да можех да кажа, че проявява съчувствие. Но ми се иска и да можех да правя шпагат. Точно сега и двете неща ми се струват еднакво невъзможни.

— Не разбирам — заявява с гримаса на преторена загриженост. — Защо Марсел е казал, че причината е само възрастта ти? Не спомена ли за проблемите ти с излишните килограми? Би могла да пробваш в агенциите за по-възрастни модели. Но и там има голяма конкуренция, нали? На твое място не бих хранила надежди да ме приемат. Може би, ако минеш на строг пост за две седмици... Мислила ли си за пластична операция?

— Лили, престани — казвам ѝ тихо.

— О, ти не знаеш нищо за света на моделите. Нали, Джанет? Единственото важно нещо в него е красотата. Типът красота, който се търси — продължава безмилостно и поглежда порцеланово гладкото си лице в огледалото в хола. — Необходими са големи усилия, за да поддържаш свежестта си. Джанет си позволи да се отпусне, така че това се очакваше.

— Предупреждавам те — намесвам се отново.

— И ти имаш известна вина, Анна — укорително се обръща към мен тя. — Влияеш зле на Джанет. Караш я да яде чипс и шоколад. Хващала съм ви да пиете алкохол. Ти я дръпна надолу.

— Ти си откачалка — прекъсвам я.

— О, нима? А мъжете? Насърчаваш я да излиза с онзи неудачник Ед.

— Не е неудачник! — яростно го защитава Джанет.

— Той няма пари! — не спира Лили. — А сега, след като загуби работата си, кой ще се грижи за теб? Кажи де!

— Може и сама да се грижи за себе си.

— Някоя агенция няма да ѝ предложи работа, Анна — натъртва умишлено. — Твърде късно е за нея. Позволи ми да ѝ намеря някого, който ще я измъкне. Вече ходя с Хари, така че какво ще кажеш да те запозная с Клод Рание? Може би ще прояви интерес.

Джанет пребледнява.

— Но тя не проявява — заявявам троснато.

— Няма голям избор — настоява Лили. — Няма твоя късмет да се омъжи за милионер. Всичко струва пари — наемът, поддържането на външния вид. Човек не може винаги да изглежда добре без някои неща — добавя тя, загледана в маникюра си. — Красивото момиче е като расов състезателен кон. Добрата форма изисква пари.

— Така е — съгласява се Джанет и ме поглежда виновно. — Затова трябваше да си купувам всички онези неща, да се появявам на подходящите места... Нали разбираш?

— Имиджът е всичко — отчетливо произнася Лили.

— Джанет ще се изнесе от тук — уведомявам я. — Има финансови проблеми и не може повече да плаща наема.

— Какво? — сопва се Лили. — Не можеш да направиш това! Датата за плащане е следващата седмица. Трябва да дадеш предизвестие.

— Не знаех — плахо признава Джанет. — Веднага ще си потърся друга квартира.

— Не е достатъчно! — изкрещява Лили. — Дължиш ми тези пари!

— Ще ти ги върна — жално проплаква Джанет. — Ще... ще се обадя на родителите си.

— Не мога да те чакам — злобно ѝ отвърща другата. — Сама си се забъркала в тази каша, така че трябва да ми платиш!

— Не мога, нямам пари. Машината изяде картата ми.

Щом чува това, Лили замълчава за миг пребледняла. После присвива очи.

— Е — казва, — можеш да ми платиш в натура, нали?

— Какво?! — изумявам се.

— Точно така — нахлува с трясък в спалнята на Джанет и отваря гардероба ѝ. — Погледни всички тези дрехи! Имаш „Долче“, „Клое“, „Воаяж“ и „Армани“.

— Не ги докосвай! — ужасено вика Джанет.

— Лили, бъди разумна — умолявам я. — Приятелки сме. Прояви разбиране...

— Разбиране? — крещи тя. — Какво е това? — съска и изважда най-изящните бледозелени сандали с висок ток и тънки тъмозелени каишки. — „Патрик Кокс“ са, по дяволите. Имаш и осем чифта „Манолос“! Защо аз да затъвам в дългове?

— Не са твоя номер — напомням ѝ припряно.

— Права си — намръщено се съгласява Лили. — Кой номер носиш?

— Трийсет и седми — отговаря Джанет.

Онази мята коси.

— Не мога да обуя тези лопатари. Аз нося трийсет и шести. Тесни — добавя.

Джанет въздъхва с облекчение.

— Но те не са единственото, което имаш — продължава Лили. — А аксесоарите? Да разгледаме чантите ти. „Дуй Вутон“. Не е лоша. Цилиндрична „Фенди“. Толкова старомодно. „Шанел“... „Шанел“... нямаш. Е, ще взема тази „Коуч“, „Луи Вутон“, тази „Гучи“, „Дун“, „Бърк“... и тези „Кейт Спейд“ — тържествувайки заявява, натоварена с дамските чанти.

Джанет отново заплаква.

— Стига си циврила — смърря я Лили. — Оставих ти една „Фенди“, въпреки че лично аз бих предпочела да умра, отколкото да ме видят с нея. Ще взема и тази „Дона Карън“, с която излизаш напоследък.

Посяга към нея. Не се сдържам и я удрям през ръката.

— Ох! — изскимтява тя.

— Остави ги! — нареждам. — Върни всичко на мястото му.

— Вземам ги вместо наем — сопва се. — Тя ми дължи едномесечно предизвестие.

— Добре — казвам. — Ще платя и нейния дял от наема за следващия месец, а предизвестиято тече от този момент.

— Анна, недей! — обажда се Джанет с треперещ глас. — Може да вземе „Кейт Спейдс“.

— Очаквам наема на първи — хладно заявява Лили.

— Няма да се наложи да чакаш дотогава — вземам якето си. — Ще изведа Джанет на вечеря, а после ще ти донеса парите. Имаш едномесечно предизвестие и от мен. Аз също напускам.

— Да не мислиш, че ми пука? — струпва чантите на Джанет на куп обратно в гардероба. — И двете сте неудачници, от които нямам търпение да се отърва. Е, на теб ти провървя, Анна, но не се заблуждавай, че историята с Чарлс ще трае дълго — просъсква. — Някой ден той ще се събуди и ще се вразуми!

Отиваме с Джанет в „Белла Паста“.

— Не мога — възразява тя. — Толкова много въглехидрати! Спагетите...

— Щом вече няма да бъдеш модел, можеш да ядеш каквото поискаш.

Джанет ме поглежда с надежда.

— Мислиш ли? Няма ли опасност да се пръсна?

— Не и от една порция — успокоявам я.

— Обичам спагети — признава.

— Отсега нататък ще се храниш почти като нормален човек — казвам ѝ. — Ще носиш най-много с два номера по-големи дрехи. Пак ще бъдеш слаба. Колкото и да се лишаваш, никога няма да станеш като Лили.

— Защо тя се държа така ужасно?

— Не зная — поръчвам си две диетични коли и салата с пиле на грил. — Но това е шанс за теб. Шанс за ново начало. Може би не е зле да прегледаш гардероба си. Ако продадеш част от него, ще припечелиш нещо. Обзалагам се, че чантата „Фенди“ би струвала най-малко двеста лири.

— Толкова е старомодна — казва със сериозен тон. — Бих могла да я продам.

— Може би и някои обувки от миналия сезон. И без това повече няма да ги носиш.

— Да — съгласява се замислено. — Добра идея.

— И ще се обадиш на родителите си — настоявам. — Ще ти намерим работа — изведнъж ми хрумва гениална мисъл. — Джанет, нали каза, че разбираш от история и керамика?

— Да. Но не ми се удава да правя съдове.

— А как си по история на изкуството?

— Имам отлична оценка — отвръща ми гордо. — Отличен на матурата. Аз! Представяш ли си?

— Добре. Може би нямаш талант да твориш, но е възможно работата ти да е свързана с изкуството. Какво ще кажеш за уредник в музей или нещо подобно?

— Мисля, че за това човек трябва да е завършил университет.

— Права си. Е, значи в областта на изкуството. След като говориш с родителите си, трябва да се обадиш и на Ед.

— Но не искам да му казвам. Ще загуби интерес към мен.

— Разбира се, че няма да стане така — уверявам я.

— Мислиш ли, че Лили е права? — пита тревожно. — Искам да кажа, той май наистина няма пари.

— Нали твърдеше, че парите не те интересуват?

— Така е, държа на него, не на парите му, много.

— Не е нужно мъжът да се грижи за теб — изтъквам предпазливо. — Можеш да се издържаш сама.

— На теб харесва ли ти да работиш? — пита ме подозрително.

— Харесваше ми — въздъхвам.

Когато се прибираме, Лили е излетяла някъде за вечерта. Оставила е на масата голяма купчина сметки, на които е написала с големи червени букви какво дължим ние. Написвам чек и го слагам на леглото ѝ. В графата за забележки отбелязвам: „Последният наем на Джанет и Анна“, в случай че ѝ хрумне да скрои някой номер.

Наистина не я разбирам. Защо е такава гаднярка? Сякаш с Джанет сме я зашлевили през лицето. Но само още месец и никога вече няма да я видим.

— Ще си легна рано — уведомява ме Джанет. — Ако нямаш нищо против.

За миг изпадам в паника. Искане ми се да я спра. Докато се грижа за нея, не ми остава време да мисля за себе си. Но не го правя.

— Добре. Почини си.

Сядам сама на дивана и се опитвам да си дам ясна сметка за положението.

Уволнена съм. Похарчих всичките си спестени пари. След дрехите чекът за наем ме довърши. Не мога да си намеря друга работа, защото където и да отида, сянката на Марк Суон тегне над мен. Освен това съм влюбена в мъж, който си има приятелка, много по-млада и по-хубава от мен.

А съм сгодена за милионер, готов да ми се посвети изцяло.

Поглеждам пръстена си. Красиво проблясва в здрача. Вдигам слушалката на телефона и намирам номера на Честър Хаус.

— Госпожице Анна, толкова се радвам да ви чуя — обажда се госпожа Милчън. — Но господин Чарлс не е тук. Днес следобед замина за Лондон. Може би е в апартамента си.

— Благодаря, госпожо Милчън.

Грабвам чантата си, слизам с асансьора, подобен на ковчег, и спирам такси. Когато се настанявам удобно на седалката, изведнъж се запитвам какво правя. Нямам работа, нито жилище, а сега ще остана и без мъж? Трябва да ме освидетелстват.

Не, не съм луда. Наясно съм какво трябва да направя. Разбира се, че Суон не ме желае, как съм могла да си въобразя подобно нещо дори за миг? А Чарлс има почти всичко, за което една жена би могла да мечтае: богат е, щедър, внимателен...

Но не го обичам. Сега, когато зная, че мога истински да обичам някого с цялото си сърце, предпочитам да бъда сама, отколкото да се задоволя с живот без любов.

Все пак е трудно. Усещам напирани сълзи и напразно се опитвам да ги сдържа. На път съм изведнъж да сложа край на досегашния си начин на живот. Преди две седмици работех във филмовия бизнес, бях сгодена за милионер и живеях в апартамент с две приятелки. А сега ще се прибера при родителите си, останала без мъж, без работа и без пари. Какво имам? Нов грим, прическа и куп дрехи.

Интересното е, че колкото и повърхностно да звучи, много харесвам новата си външност. Не се чувствам груба и невзрачна. Може би благодарение на това събирам сили да отида при Чарлс, осъзнала, че нямам избор. Длъжна съм да го спра, преди да похарчи още пари за мен.

Искрено се надявам да го открия в дома му.

Плащам на шофьора и слизам на тротоара. Натискам бутона на домофона в хладната есенна вечер. Потръпвам, но не от студа.

— Да? — чувам гласа му.

— Здравей, аз съм — зъбите ми тракат. — Мога ли да се кача?

Настъпва мълчание и изведнъж осъзнавам, че той се досеща защо съм тук.

— Разбира се. Ела.

— Предполагам, че не мога да те разубедя — казва сковано, когато свършвам. Седи до мен на прекрасното канапе от деветнайсети век, без сълзи в очите или нещо подобно, но болката е изписана на лицето му.

Чувствам се ужасно. Свикнала съм мен да ме карат да страдам, а не аз да причинявам болка на някого. Особено на човек, който никога не ме е наранявал, а само се е опитвал да ми помага.

— Толкова съжалявам.

— Знаеш ли, той не е свободен.

Кимвам.

— Възможно е да останеш сама.

— Зная.

— И очевидно предпочиташ да нямаш никого до себе си, отколкото да живееш с мен — в очите му се появяват сълзи, но полага усилие да се държи като мъж и да ги потисне, а аз се преструвам, че не съм ги забелязала.

— Не е така — възразявам отчаяно. — Просто се заблуждавах, че мога да споделя живота си с човек, в когото не съм влюбена. Но не мога.

— Разбирам.

Явно нищо не разбира.

— Чарлс, жените винаги са те използвали. А ти си чудесен човек. Не заслужаваш да бъдеш използван заради парите и добротата ти. А точно това щеше да се получи, ако бях останала.

— Имаш пълното право да търсиш нещо по-добро — отвърща ми смело.

— Не по-добро, а просто различно. Слушай, не ти ли е хрумвало, че ти също заслужаваш нещо повече?

— Не искам друга, искам теб — заявява тихо.

— Не е така и това е проблемът. Дори не ме намираш за привлекателна. Не забеляза, когато си купих нови дрехи и се подстригах.

— Значи според теб проблемът е, че не ти обръщам достатъчно внимание? — пита ужасено.

— Не. Но ако ме харесваше, щеше да забележиш.

— Какво значение има това, когато те обичам заради характера ти?

— Чарлс, никога не си ме обичал — казвам отчаяно. — Допадаше ти идеята да се ожениш, да имаш съпруга, която не те преследва заради парите ти, да създадеш семейство. Ние нямаме нищо общо. Знаеш ли кой беше най-големият ти комплимент към мен? Че съм добър слушател. Просто беше самотен. Но един ден ще срещнеш жена, която ще те обича истински. За разлика от мен.

Разбира ме, но за миг остава мълчалив.

— Какво ще правиш тогава? — пита най-сетне.

Свивам рамене.

— Нямам представа. Ще се върна при мама и татко за известно време. Налага се, нямам пари.

— Мога да ти дам назаем.

Стискам ръката му.

— Благодаря ти, но не. Все пак много мило предложение.

— „Мило“ — казва с огорчение. — Не искам да бъда мил, по дяволите.

— Мога да ти намеря подходящо момиче...

— ... което ще ме преследва заради парите ми.

— Не и ако е подходящата жена за теб. Просто... ще го разбереш.

— А ти, Анна? Къде ще търсиш подходящия мъж?

Въздъхвам.

— Вече го открих, но е зает.

— Ще донеса по едно питие — след малко се връща с две изящни ръчно гравирани стъклени чаши. Подава ми голямо уиски. Предпочитам го с кока-кола, но в момент като този не мога да имам претенции, нали?

— Съжалявам — казвам след първата глътка. Мисля си за Джанет, за злобата на Лили, за Кити и интервютата ми за работа, за големите идеи на Чарлс за сватбено тържество и очите ми се изпълват със сълзи. — Искрено съжалявам.

— Трябва да му кажеш — тихо се обажда Чарлс.

— Какво?

— На онзи приятел Суон. Трябва да му кажеш.

— Стига глупости, няма да му кажа нищо. Той си има Мишел. Много по-хубава е от мен.

— Това няма значение — възразява той. — Ти също изглеждаш добре.

— Никога не си ме харесвал — изтъквам.

— Не и по този начин — признава. — Но той те харесва. Видях го в очите му. Нима мислиш, че не забелязвам, когато друг мъж проявява интерес към дамата ми?

Това ме кара отново да се почувствам ужасно.

— Толкова...

— Зная, зная — прекъсва ме. Все още страда, но полага усилия да се съвземе. — Ти нямаш вина. Не искаше да бъдеш с мен, а аз те склоних. Не съжалявам, знаеш ли — споделя разпалено. — Все още вярвам, че бихме могли да бъдем щастливи. Длъжен бях да опитам.

— Разбирам.

— Точно затова трябва да се видиш с него — настоява. — Би ли приела съвет от мен? Като приятел.

— Наистина те смятам за приятел — уверявам го. — Скъп, добър приятел.

— Надявам се да е така. Поемаш малък риск... — замълчава за миг. — Може би ще изживееш известен срам, ако му предложиш. Но поне ще си удовлетворена, че си опитала. Аз трябваше да опитам с теб, Анна.

Не мога да се сдържа и заплаквам.

— Бъди смела — насърчава ме той. — Кажи му.

Следващата сутрин се събуждам късно. Най-сетне събирам сили да се довлека до хола и виждам Джанет в доста по-добра форма. Преглежда обявите за апартаменти, измила е косата си и е облякла най-хубавите си бели джинси, с които изглежда великолепно.

По-важното е, че изглежда щастлива.

— Обадох се на родителите си — осведомява ме тя. — В момента имат известни затруднения, но казаха, че могат да ми дадат назаем хиляда лири. Това е добро начало, нали? Позвъних и на няколко от онези агенции.

— Кои?

— За по-възрастни модели. За каталози. Не казвай на Лили — добавя засрамено. — Ще ми се смее. Но занесох най-представителните

си снимки в „Елеганс“ и казаха, че мога да започна работа при тях още утре. Смятат, че имам „идеална външност“ и ще печеля добре.

— Чудесно — въздъхвам с облекчение. — Това е чудесно, Джанет.

— Все пак е някаква работа, нали?

— Разбира се.

— Ед се държа страхотно, когато узна, че съм уволнена. Казах му дори това, че ще се снимам за каталози, и той не ми се смя. Очаквам го да намине. Ще обядваме заедно.

— Виждаш ли? Знаех си, че е свестен — казвам й.

— Анна — започва плахо, — можеш ли да ми дадеш назаем още една петдесетачка? Да платя за обяда. Нали той няма пари... Ще ти ги върна веднага щом пристигне чекът от мама.

— Да — отвърщам колебливо, въпреки че потръпвам при мисълта с колко ще остана. „Но ще стигнат, за да се прибера при мама и татко, така че всичко е наред“, мисля си.

Вратата се отваря с трясък и влиза Лили.

— Все още сте тук, значи — подхвърля ехидно. — Какво правиш, Джанет? Търсиш си квартира в Бърмондси?

— Ти получи чека си за наем — напомням й.

Мята коси.

— Да. Това означава, че вече мога да започна да показвам стаите ви.

Домофонът позвънява, Джанет бърза да се обади.

— Качи се — казва тя. — Ед е — обръща се към нас.

— Аха — промърморва Лили. — Гаджето без пари.

— Не можеш ли да бъдеш по-учтива поне десет минути? — питам я. — Ако възнамеряваш да продължиш със саркастичните си забележки, Джанет просто ще си тръгне.

— Не се безпокой — отвърща ми нацупено. — Не бих накарала никого да се срамува заради мен дори ако е забил нож в гърба ми.

Джанет я поглежда със съмнение, но няма време да реагира, защото се почуква тихо на вратата и той влиза.

— Здравей — посреща го тя с широка усмивка. — Заповядай.

Ед прекрачва прага и смутено прокарва пръсти през разрошения си перчем а ла Хю Грант. Облечен е с раирани панталони и тъмносиня риза, която изглежда поизбеляла и старомодна. Гардеробът му се

нуждае от обновяване, както и прическата. Но има чаровна усмивка, към която никоя жена не би останала равнодушна. Освен Лили, разбира се.

— Изглеждаш страхотно, бебчо! — пламенно целува Джанет по бузата. — Донесох ти цветя — добавя и ѝ подава няколко поувехнали хризантеми, увити в ярка оранжева хартия и целофан. Вероятно са му стрували три лири в близкия цветарски магазин.

— Прекрасни са — приема ги Джанет с усмивка. — Много благодаря.

— Здравей, Анна — обръща се към мен. — Ти също изглеждаш чудесно. Радвам се да те видя. И теб... Лили — добавя той, втренчил поглед в нея. Изчервява се.

Лили е облечена с копринена блуза с висулки, подобни на синджири, с която прилича на робиня в окови, и най-тесните и впити къси панталони, заради които заслужава да бъде арестувана за неприлично излагане на интимните си части на показ. Буйните ѝ руси коси са разпуснати по гърба ѝ, а кожата ѝ има съвършен загар като коричка топъл хляб. Обула е бели чехли с висок ток, а на глезена си е закачила изящна гривна със звънче.

— Здравей — казва тя с безразличие.

— Ще излизате ли с Хенри? — пита Ед. — Свястно момче е.

— Много — съгласява се Лили.

Ед сухо преглъща и поглежда Джанет. Личи си, че трудно се съдържа да не зяпа атрактивната блондинка.

— Откъде познаваш Хенри? — пита го Джанет.

— Чарлс ни запозна. Той е много смел. Две години е служил във флота. Носят се легенди за подвизите му в Босна. Истински герой.

— Да — отбелязва Лили със задоволство. — Страхотен е! — поглежда ме многозначително. — Всъщност ще се отбие тази вечер.

— Супер — казва Ед. — Можем да го почакаме и да излезем всички заедно.

— Знаеш ли какво, Ед, не мисля, че ние с Хенри ще можем да се съобразяваме с теб.

— Да го отложим за друг път — припряно се намесва Джанет. — Тази вечер ще излезем само двамата. Какво ще кажеш?

— Добре — смутено се съгласява той. — Както желаш.

— В района има доста добри ресторанти с разумни цени — подема Джанет без заобикалки. — „Сън Фън Пелъс“, „Пица Нейшън“, „Фредис Фрайд Чикън“. Анна ми даде петдесет лири назаем, така че можем да отидем където поискаш, наистина!

Лили изсумтява. Ед гледа Джанет, сякаш е започнала да говори на суахили.

— Хм, добре — казва той. — Щом толкова държиш.

— Или да намерим някое по-евтино заведение — отчаяно предлага тя. — Все ми е едно.

Лили тананика нещо под носа си. Разпознавам мелодията на песента „Хей, баровец“. За щастие Ед не забелязва.

— Е, забавлявайте се! — казвам им весело и ги побутвам към вратата. — Ще натопя цветята ти.

Изчаквам да чуя скърцането на асансьора и заставам срещу Лили.

— Защо си толкова зловна?

Широко отваря теменуженосините си очи.

— Зловна? Просто се опитвам да помогна на Джанет. Въпреки че вече не е в първа младост и има проблеми с теглото, заслужава нещо по-добро.

— По дяволите...

Домофонът звънва отново.

— Може би вече го е зарязала. Така е най-добре за всички — вмята Лили със задоволство. — Ало? Да, здравей, скъпи — замърква с няколко октави по-ниско. — Готова съм. Качи се — затваря и ме поглежда. — Не можеш ли да се скриеш, Анна? Честно казано, ще загрозяваш стила ми.

— О, да — отвръщам любезно. — Ще се скрия, точно както ти, когато Брайън идваше при мен.

— Глупава гъска — просъсква малката зловарка. — Всъщност няма значение. След малко излизаме. Ще отидем в „Клариджес“, „Нобу“ или „Риц“ предполагам. А после най-вероятно ще пийнем по нещо в „Мет Бар“. Така че не ни чакай.

— Нямам и намерение.

Почукване на вратата и Хенри се появява. Когато влиза, Лили ме поглежда тържествуващо. Облечен е с безупречно елегантен костюм и носи букет тъмночервени рози.

— Здравей, красавице — поздравява я.

— Здравей, Хенри — мърка тя. — Цветя? За мен? Великолепни са — заравя малкото си носле сред лъскавите тъмнозелени листа и ми хвърля многозначителен поглед. — Ще отида да ги натопя.

Хенри се приближава към мен и ме целува по бузата.

— Анна, радвам се да те видя. Годежът ви беше чудесен. Чарлс не престава да те превъзнася.

— Да, той е страхотен човек.

— Скъпи! — Лили се връща от кухнята. — Дай ми пет минути да оправя грима си. Целувки!

Тръгва към банята, а Хенри сяда на дивана.

— Чай? Кафе?

— Нищо, благодаря — отвърща. — След секунда излизаме. Къде е другата ви приятелка? Джанет, нали?

— Точно така. Току-що излезе. С Ед.

— И той е чудесно момче — казва Хенри. — Трябваше да дойдат с нас.

Премълчавам категоричната забрана на Лили.

— Добра идея.

— Но скромните ресторанти тук не биха допаднали на Ед.

— Не обича ли екзотична храна?

— Имам предвид от финансова гледна точка. Зная доста свестни заведения в района, но не са супер луксозни, в каквито е свикнал да ходи Ед Доусън.

— Какво?

Наострям уши и сядам почти на ръба на дивана. Водата в банята все още шурти.

— Той рядко влиза в ресторант, където в менюто за дамата има цени — усмихва се Хенри. — Този приятел има повече пари, отколкото почти всяка държава от Третия свят.

— Ед? — питам, за да бъде напълно сигурна. — Но нали е от по-млада издънка на рода? И живее под наем?

— Е, няма семейно богатство — пояснява Хенри, — но е брокер на борсата. Страхотен е. Спечелил е първия си милион още преди да завърши училище. На трийсет се оттегли в пенсия, купи си ферма и се занимава с нея само за да не скучае. Нае онзи апартамент, защото в момента прекарват нова електрическа инсталация в къщата му.

Отново проверявам дали не се шегува.

— Но дрехите му... — възразявам.

— О, да — усмихва се Хенри. — Има вид на мърльо, а? Вече не се изненадвам. Няма представа как да се облича. Мисля, че просто не го интересува как изглежда. Ед е запален колекционер на произведения на изкуството, но явно не знае името на нито един добър шивач. Може би Джанет ще го промени. Малко помощ не би му била излишна.

— Разбира се — едва сдържам усмивката си. — Колко интересно.

— Аз имам по-добър вкус — хвали се Хенри. — Намирам сносни костюми от разпродажби, нося ги на поправка и не ги свалям, докато не се разпаднат. Този ми е от три години — добавя и потупва сакото си.

— Значи не си богат колкото Ед? — питам и веднага се изчервявам. — Извинявай, не е моя работа.

— Не, за бога — отвръща Хенри. — Беден съм като пословичната църковна мишка. Ако не и повече. Мишките поне не изостават с месечните си плащания.

— Не работиш ли в агенцията за недвижими имоти на семейството си?

— Работя. Но не съм особено добър. Не печеля почти нищо. Мисля да се захвана с нещо друго. Но трябва да остана там, докато покрия задълженията по кредитните си карти — въздъхва. — Това означава доста време.

— Но близките ти...

— Те са ми само братовчеди — признава. — Баща ми беше в армията. След като напусна, получаваше мизерна пенсия. Всичките му спестявания отидоха за разходите по следването ми. Така че ще се наложи да си намеря по-добра работа. Не мога да продължавам така на моята възраст.

— С какво обичаш да се занимаваш?

— С музика — отговаря и леко се изчервява. — Преди време свирех на виолончело. Разбира се, и с това не мога да се издържам. Честно казано, приятно изненадан съм, че момиче като Лили започна да излиза с мен.

— Хм. Да.

— Повечето като нея търсят някого с по-добри финансови възможности.

Лили подава глава от банята.

— Готова съм! — подвиква радостно. — Къде ще ходим?

— Харесва ли ти мароканската кухня? — пита Хенри.

— Много! — тя влиза и прави пирует, очаквайки одобрението му. — Кой ресторант имаш предвид? „Момос“?

— По-скоро „Делириъс“. Малка кокетна гостилница до Ърлс Корт. Страхотна атмосфера, страхотна храна, няма забрана за внасяне на алкохол. Можем да се отбием в някой магазин, да изберем нещо яко и да се наливаме цяла нощ.

— Малка гостилница? — пита тя с пресипнал глас. След това прави еротично движение с ханш и засиява срещу него. — Много авантюристично! Голям авантюрист е, нали, Анна?

— Определено — отговарям. — Всъщност цялата вечер ще бъде една голяма авантюра за теб, Лили.

— Да тръгваме — подканя я Хенри.

— Без проблем ще намерим такси, нали?

— С метрото е по-бързо.

— С метрото?! — изумена е! — Колко вълнуващо! Не съм ползвала обществен транспорт от години.

— Чао! — весело им махвам с ръка. — Забавлявайте се.

Докато излизат, Хенри леко поставя ръка на талията ѝ и тя трепва при допира на пръстите му. Доста различен е от всички богати стари козли, с които е излизала досега. Представям си какви фойерверки ще последват, когато разбере точно колко е различен.

Обаждам се на родителите си. Супер, още един шамар в лицето, заминали са на почивка за седмица. Как можах да забравя за ежегодното им пътуване до Гърция? Наемат кокетна малка вила с покрита тераса и не стават от шезлонгите си, освен за да отидат на плаж. Винаги се връщат изгорели, с обелена кожа и стомашно разстройство. Мога да взема резервния ключ от съседката госпожа Уотли, но тогава би се наложило дълго да седя в нейната „главна приемна“ и целият ми живот да бъде разнищен за четирийсет и пет минути. Ще се въздържа от подобно „удоволствие“. Налага се да поживея тук още седмица. Какво толкова, по дяволите, платила съм проклетия наем.

Сама съм в апартамента. Приготвям си кафе и се опитвам да обмисля спокойно какво да правя. Първо уреждам сметките си с чистачката. После се обаждам на Ванна, обяснявам ѝ, че не мога да се омъжа за Чарлс, но без да споменавам за Суон. Излишно е да се излагам повече. Проявява искрено съчувствие, предлага да намине (не, благодаря) и да върне всички подаръци по случай годежа (да, ако обичаш).

— Не се тревожи за нищо, скъпа — успокоява ме. — Ще имам грижата.

— Толкова съм ти благодарна. Съжалявам за парите, които похарчи.

— Няма за какво! Беше страхотно тържество, а и ги имам в излишък. Като стана дума за пари, имаш ли нужда от малка сума? Само за да стъпиш на крака.

Господи, отново ще заплача. Вземам кърпичка и издухвам носа си.

— Благодаря, но ще се справя.

— Какво ще кажеш да започнеш работа при мен? Още един асистент няма да ми бъде излишен. Добра заплата, няма да приготвяш кафе. Ще те въведа в бизнеса, ще ти давам книги за четене, ще те повиша — предлага Ванна.

— Уау. Това е... страхотен жест.

— Значи си съгласна? Не си загубила всичко, Анна. Имаш приятели.

Преглъщам буцата в гърлото си.

— Скъпата ми Ванна... Но не мога да приема, поне засега.

— Защо? Нека гордостта не те възпира.

— Не е това. Просто не желая да работя в книгоиздаването. Искам... да бъда сценарист.

— Е, ако промениш решението си...

Затварям с чувство за искрена благодарност. Да, може да нямам жилище, работа и мъж до себе си, но поне имам приятели. Ванна и Джанет. И Чарлс.

Помня какво ми каза снощи, но не съм съгласна.

Не мога да кажа на Марк Суон. Не мога да застана лице в лице с него. Никога вече не искам да го виждам. „Престани! Мисли за нещо друго! За несъществуващата си кариера.“

Време е да проверя дали мога да постигна нещо или не.

Сама.

Може би е наивно да се надявам. „Кого заблуждавам“, казвам си, но не допускам това да ме разколебае. Влизам в банята, измивам косите си, подсушавам ги със сешоар и се гримирам. Обличам един от най-удобните тоалети, избрани от Джанет — черен панталон „Зара“, бяло поло и елегантни черни обувки с ток. Въпреки че днес няма да излизам и да се срещам с никого, искам да изглеждам добре — заради себе си.

Сърцето ми е разбито и нямам нито пари, нито перспективи, но не съм загубила онази искрица.

Имам приятели. И вярвам в себе си.

Отварям стария си лаптоп, включвам го и пъхвам дискетата. Няколко щраквания и на екрана се отваря програмата за писане на сценарии. Дълбоко си поемам дъх и зареждам файла.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Напоследък атмосферата в апартамента е доста нажежена. Джанет се изнася, а откакто Лили узна, че Ед е червив с пари, дори не ѝ говори от завист. Непрекъснато идват нови кандидат-съквартирантки, за щастие всичките зловни, а аз се опитвам да преработя сценария си и да не мисля за Марк (като че ли е възможно). Когато Хенри и Лили влизат с гръм, трясък и във вихъра на скандала, опитите ми да се съсредоточа стават напълно безсмислени.

Лили крещи. Облечена е с оскъдна червена рокля с тънки презрамки, сандали с висок ток в същия цвят и ефирен шифонов шал. Наистина изглежда красива, когато е ядосана.

— Кажи ми, за бога — ръмжи, — защо излизам с шибаняк като теб?

Опитвам се да се скрия зад „Ивнинг стандарт“.

Хенри я настига и затваря вратата.

— Нямам представа — отвърща ѝ напълно спокойно, — но не се чувствай длъжна да продължаваш.

Хвърля му изпепеляващ поглед.

— Извини ни — поглежда ме той.

— О, не ми обръщайте внимание — казвам, преструвайки се, че чета вестника с интерес. За нищо на света не бих пропуснала тази сцена.

— Кой ти обръща внимание? Този тук не го е грижа дори за мен — просъсква Лили. — Пристигам в проклетия ресторант, а той си тръгнал!

— Закъсна с трийсет и пет минути.

— Натоварено движение — сопва се тя. — Никога ли не си чувал за това?

Хенри въздъхва.

— Казах ти да позвъниш на мобилния ми телефон, ако ще закъснееш. Не го направи.

— Забравих! — мята коси.

— Можем да го отложим за друг път — предлага Хенри.

— Трябваше да ме чакаш! — изпищява Лили и тропва с крак. — Долен сексист!

— О, така ли? — отвръща ѝ хладно. — За трети път тази седмица закъсняваш за среща. Да не би да ти е навик?

Определено.

— Не, разбира се — процежда тя през зъби. — Въпреки че заслужавам да ме чакат.

— Не и според мен, скъпа — казва Хенри. — Довиждане.

Остава закована на място, когато ѝ обръща гръб и тръгва към вратата. След миг изведнъж скача като котка, хвърля се на гърба му и го дърпа да се обърне.

— Нима си въобразяваш, че можеш да се държиш така с мен? Аз съм Лили Вийнъс! За кого се мислиш?

— За мъж, който не си пада по малки глезли, които разиграват гаджетата си, при това доста неумело — заявява Хенри. Оглежда я от главата до петите, но не по обичайния начин, по който я зяпат мъжете, а по-скоро със съжаление. — Жалко. Защото може би зад всичката злоба и детински капризи се крие интересна личност. Все пак не бих търпял истерични изблици само за да разбере дали е така.

— Не мога да повярвам, че легнах с теб! — изкрещява Лили. — Знаеш ли колко мъже биха убили за този шанс?

— Едва ли са много — сухо отвръща Хенри. — Поне онези, които биха повторили. Почти фригидна си. Няма да изпиташ наслада, докато не разрушиш жалките стени, които си издигнала.

— Не си имал гадже, което може да се сравнява с мен!

— Ти не си дори след първите петдесет в класацията. Всъщност е истинско чудо, че издържах толкова дълго с теб. Никак не си падам по истериите и капризите.

Лили остава мълчалива, докато се опитва да намери остроумен отговор. Сякаш виждам как в ума ѝ се завърта колело — като въртележката на хамстер.

— Ти си беден — излайва накрая с убийствена злоба. Това е най-коварната обида, която може да измисли. — Идваш тук с елегантни костюми и ме водиш в малки уютни ресторантчета, а не печелиш нищо. Не можеш да си позволиш дори една вечеря в „Риц“!

— Разбира се, че не мога — не крие Хенри. — Кога за последен път си поглеждала цените там?

— Нямах никакви пари! — крещи тя, като че ли го заклеява. — Ед има повече от теб!

— Ед има повече и от националната банка — осведомява я Хенри. — Какво от това?

— Голтак като теб не може да си позволи момиче като мен!

— Лили — поклаща глава той, — никога няма да си намериш сериозен приятел, ако не престанеш да говориш като скъпа проститутка.

— Мога да имам всеки мъж, когото пожелае! Още утре! — сопва се милата ми съквартирантка.

Хенри се приближава и я целува леко по устните. Тя е така смаяна, че не може да стори нищо. Честно казано, намирам това за много секси.

— Е — той иронично облизва вкуса на устните ѝ от своите. — Успех, скъпа.

Обръща се и излиза.

И двете с Лили оставаме неподвижни, заслушани в заглъхващите му стъпки по стълбите.

— Ще се върне — заявява тя.

— Знаеш, че няма да се върне — обаждам се. — Може би трябва да го настигнеш.

— Аз? Да тичам след един бедняк с пробити обувки? — Лили избухва в неистов смях. — Не мисля, скъпа.

— Но изглеждаш доста разстроена — изтъквам.

— Не съм — рязко възразява. — Е, може би малко, но само заради ужасното му отношение. Мъж без пукната пара да си позволява това. Пълна загуба на време.

Гневно закрачва към кухнята. Чувам я да отваря хладилника. Изважда тапата на бутилка шампанско. Според нея един истински модел не бива никога да остава поне без една бутилка в хладилника и трябва да признае, че е доста удобно при извънредни случаи.

— Искаш ли? — пита ме. — Празнувам, че се отървах от този неудачник.

— Хенри не е неудачник само защото не желае да те търпи повече.

— Да ме търпи? — запелтечва и пъхва в ръката ми чаша „Болингър“. — Моля те! Закъснявам само няколко минути, в рамките на допустимото, и... нали се досещаш...

— Не. Какво още?

— Връщам поръчани ястия, искам други, такива неща — казва Лили и отново мята коси. — Не знае как да се държи с една дива. Честно казано, беше голям компромис от моя страна отново да изляза с него, след като разбрах, че не притежава нищо — засмива се насила. — Кой би повярвал? Да бъда зарязана от един бедняк, аз!

— „Дива“ е по-прилична дума за „разглезена кучка“, Лили. Очевидно беше, че го харесваш. Защо не му се обадиш и не го помолиш да започнете отначало?

— Да излизам с този долен сексист? Той ме нарече „проститутка“!

— Заслужи си го. Сама каза, че не можел да си позволи момиче като теб.

— Господи, явно не разбираш от шеги, Анна — изсумтява сърдито. — Ясно беше какво имам предвид. Възнамерявам да се омъжа за човек с пари, а не за разорен нещастник.

— И каква е разликата между това и проституцията?

— Ще бъда с един мъж. Ще сключа законен брак. Така правят жените от... откакто свят светува — намира си извинение тя.

— Ако питаш мен, съпругите украшения са проститутки с по един редовен клиент.

— Е, не съм те питала — тросва ми се. — Не е ли редно да подкрепиш решението ми?

— Мисля, че решението беше негово.

— И без това щях да скъсам с него след няколко дни — заявява уверено. — Не мога да излизам с мъж, който ме води в евтини гостилници.

— Слушай — подемам, — какво си постигнала, като преследваш богати мъже? Често ги сменяш, не си задържала дори един повече от месец и никой от тях не ти е направил предложение. Освен това все още живееш в този апартамент. Намери най-сетне един, който истински те харесва и не угажда на капризите ти, точно какъвто ти е нужен...

— Нужен ми е мъж, който да ми дава лична свобода и да се съобразява с начина ми на живот.

— Покорен слуга?

Лили свива рамене.

— Аз съм принцеса. Трябва или да ме приеме такава, каквато съм, или да се откаже.

— Той се отказа.

— И какво от това? Единствената причина все още да не съм се обвързала сериозно с някого е, че не съм готова. Веднага щом взема решение... — щраква с тънките си пръсти с ярък червен маникюр — ... ще заживея с този, когото избира. Няма да го оставя да ми се изплъзне, както ти направи с Чарлс. След три месеца ще бъда омъжена.

— Действай.

Странно е, че докато я гледам — красива, ядосана и намръщена, изпитвам само съжаление.

— Ще гледам „Биг Брадър“ — включва телевизора. — Не желая повече да обсъждам този въпрос с теб.

— Добре — отпивам още глътка шампанско.

Джанет се прибира на следващата сутрин след снимки за каталог и ѝ разказвам цялата история с Хенри.

— Дано не е твърде разстроен — казва тя.

— Държа се, сякаш не дава пет пари.

— На Ед ще му стане мъчно. Много харесва Хенри.

— Как вървят нещата между вас двамата?

— О... — изчервява се. — Всъщност чудесно. Представяш ли си? Покани ме да се запозная с родителите му следващата седмица.

— Това е фантастично! — засилвам. — Мислиш ли, че връзката ви е сериозна?

— Не бих имала нищо против — усмихва се срамежливо. — Предложи да плати всичките ми дългове. Бях толкова изненадана, когато разбрах, че е богат.

— Какво му отговори?

— Не се съгласих — поглежда ме. — Глупаво ли постъпих? Според Лили съм идиотка.

— Не. Заслужаваш похвала.

— Имам достатъчно ангажименти с тези каталози. Плащат добре — изражението ѝ издава решителност. — Ед е много настоятелен, но искам да се справя сама. Каквото и да говори Лили, работата ми допада.

— Чудесно.

— Но няма вечно да се снимам за каталози. Не защото смятам, че е под достойнството ми, просто си спомних какво ми каза за изкуството.

— Не се отказвай от работа, която носи пари, заради една трудно осъществима мечта — тревожно започвам да я разубеждавам. Тъкмо е започнала да плаща дълговете си.

— О, не — кима в съгласие. — Не бих го направила. Но не е само мечта. Ед предложи да ми помогне да започна работа в галерия и да продавам творби на изкуството. За един от най-влиятелните търговци — отново се изчервява. — Толкова съм била красива, че всеки щял да пожелае да купи нещо от мен.

Втренчвам поглед в нея.

— Това е върхът.

— Така ли мислиш?

— Ще бъдеш страхотна — уверявам я. — Прав е! Кой богат колекционер би ти устоял?

— Ед познава някои хора. Ще ми уреди интервюта.

— При него ли се местиш?

Джанет свенливо поклаща глава.

— Намерих си друга квартира. В Кембъруел. Предпочитам да имам свое местенце, докато се оженим. Евтина стая е. Не е хубава колкото тази тук, но си е моя — смутено ме поглежда. — Мислиш ли, че съм откачалка, както казва Лили?

— Не я слушай, просто ти завижда — прегръщам я. — Истински се гордея с теб.

Записва новия си телефонен номер на лист хартия.

— А ти? Къде ще отидеш?

Въздъхвам.

— Ще се върна при родителите си. Докато си намеря нова работа. Или...

Поглежда ме озадачено.

— ... докато някой одобри сценария ми — довършвам. Чувствам се като пълна глупачка, но все пак го казах.

Джанет ме прегръща на свой ред.

— Убедена съм, че ще станеш страхотен сценарист.

— Благодаря. Винаги си вярвала в мен — колкото и да е невероятно, се разплаквам. Заради раздяла със съквартирантка-модел!

— Всеки, който те познава, вярва в теб, Анна — окуражава ме тя.
— Трябваше само ти да повярваш в себе си.

След два дни напускам апартамента. Мама изминава целия път до Лондон със своя форд „Фиеста“, за да ме вземе.

— Няма да пътуваш с влак — заявява ми решително, когато се опитвам да отхвърля предложението ѝ. — С толкова багаж, скъпа. А и някой трябва да се погрижи за теб.

Жалкото е, че багажът ми се побира в два малки куфара. Един с купените наскоро тоалети, втория с книги, сценарии и лаптопа ми. Не е много за трийсет и две годишна жена. Останалите ми вещи са само документи, разпечатки, старите ми дрехи, които ми хрумва да даря на „Оксфам“^[1] и други подобни боклуци.

Лили седи на дивана, загледана в маникюра си, ослепително красива и ужасно отегчена.

— Ще се справиш ли? — питам я в последния момент, защото явно не си пада по сантименталните сбогувания. Като Джанет, която сутринта се яви на интервю в галерия „Арнсдейл“. Тръгна зачервена от плач и след трийсет минути последваха прегръдки със сълзи на очи.

— О, не се ласкай — злобно промърморва Лили и прелиства новия брой на „Ин Стайл“. — Вече има цяла опашка кандидатки за стаята ти. Впрочем и аз няма да остана тук още дълго. Реших да се омъжа.

— О, значи с Хенри сте се сдобрили? Това е чудесно.

— Пари да ми дават, не бих излязла отново с онзи нещастник — сопва се тя. — Ще си намеря някой голям късметлия, който може да се грижи за мен както подобава, и ще се омъжа. Омръзна ми да бъда сама и да делея квартири с разни... хора.

Изрича последната дума така, че да прозвучи обидно.

— Е, аз тръгвам — казвам след кратка пауза.

— Чао — дори не си прави труда да стане. — Все пак можеш да оставиш телефонния си номер.

Изкушавам се да попитам защо.

— В случай че ти потрябва нещо, което си забравила — добавя, сякаш прочела мислите ми. Надрасквам го в жълтия бележник до телефона, вземам куфарите си и тръгвам надолу по стълбите, защото нямам доверие на асансьора.

Мама проявява благоразумието да не каже нищо, докато се придвижваме сред потока коли в Сохо. Дава си вид, че е съсредоточена върху пътя, а аз опирам чело в стъклото и по бузата ми се стича голяма сълза. Струва ми се, че това е край на всичко. На жалкия ми опит за кариера, на приятелствата ми и особено на любовния ми живот. Но няма може да се каже, че нещо е свършило, когато изобщо не е започвало?

Когато стигаме у дома, скъпият ми татко ми е приготвил чай и филийка с мармалад. Старата ми стая е почистена, а в буркан от мляко до леглото ми са натопени свежи цветя. Уверява ме, че съм постъпила правилно, въпреки че мама изглежда малко разочарована и трябва да mine известно време, докато напълно ги убедя в това. Поне големият товар падна от плещите ми и не се държаха чак толкова сурово, колкото очаквах. Изпитвам облекчение (макар сърцето ми да е разбито), но не желая да ги разстройвам повече, така че се държа смело, доколкото мога. Разопаковам всичките си хубави тоалети, слагам сценариите си на етажерката за книги и изваждам лаптопа. Имам избор. Или да започна да преработвам творението си, както предложи Марк Суон, или да търпя опитите на мама да ме сватоса с Кевин Нийли, наскоро освободен под гаранция недодялан тип („Толкова мило момче е, Анна, това, което се говори за него, не е истина“), който преди време живееше в съседство, а сега си идва рядко, и то само за да донесе мръсните си дрехи за пране и да изпроси още пари за дрога.

Залавям се със сценария. В края на краищата, няма какво друго да правя.

Постепенно установявам начина си на живот. Всеки ден пиша и за да прояснявам ума си, излизам на разходка из селото със старото ни

куче Роувър (крайно неподходящо име, защото е дебел като бъчва и преди да се завърна да ближа множеството си рани, едва ли е бил извеждан повече от четири пъти в годината). Разходките би трябвало да ми помагат. Но странно защо, мислите ми стават все по-объркани и обвити в плътен воал, изтъкан от болка. Струва ми се, че няма какво да кажа. Да, пиша и не върви зле, но това не е истинска работа, нали? А се нуждая от такава. Вече нямам Чарлс. Мислите за Марк са толкова мъчителни, че ми се иска да умра. Слънцето ще изгрява всяка сутрин и ако не сторя нещо драстично, на четирийсет все още ще живея в старата си стаичка.

Кроя планове да се върна в Лондон. Ще се вслушам в съвета, който сама дадох на Джанет, и ще взема пари назаем от родителите си. Ще платя депозит за евтина квартира близо до станция на метрото.

Не мога повече да преследвам мечтата си. Нуждая се от работа, която наистина носи пари. Иначе никога няма да имам собствено жилище. При старата си заплата за петдесет години бих спестила достатъчно за начална вноска за гарсонiera в Зона 4. Хей, може би не е лоша идея да стана агент на недвижими имоти...

Всички тези мисли са ужасно потискащи и единственият лек срещу тях е работата върху сценария ми. Вече проумях истината. След като се опарих. Зная, че не мога да разчитам на помощта на Марк Суон, зная, че Франк Джало не изгаря от нетърпение да го прочете. Всъщност доста вероятно е никой да не му обърне внимание, но все пак продължавам да пиша.

Това е единствената мечта, която ми остана.

— Анна — посреща ме мама, когато се връщам от обедната разходка в парка с пъхтияния Роувър, който ме гледа укорително, докато свалям каишката му, — търсили са те по телефона. Има съобщение за теб на секретаря от някого на име Джейми, но гласът е женски.

— Джей-Ми! — възкликвам весело. Господи, толкова се радвам, че Джанет се е обадила! Може би с Ед вече са определили дата. Моят живот е скапан, но съм истински доволна, че на нея ѝ потръгна. Тя е добра приятелка, няма вина, че е красива, нали?

— Стори ми се малко разстроена — добавя мама.

Сърцето ми се преобръща. Когато майка ми твърди, че някой е „малко разстроен“, очаквам писъци и хленчене, които биха се чули чак

в Шотландия. Втурвам се към телефона и натискам бутона за секретаря.

— Анна — ридае безпътният глас на Джанет. — Ед... изостави ме... Лили... ааах... ааах...

Плаче така неудържимо, че не мога да разбера какво говори. Втурвам се към горния етаж и грабвам мобилния си телефон. Попадам на гласовата ѝ поща. Обаждам се в апартамента ни.

— Ало? Лили е.

— Здравей. Какво става? Добре ли е Джанет? Трябва да поговоря с нея. Обадила ми се е, явно ѝ се е случило нещо лошо.

— А, Джанет... — ледената нотка в гласа ѝ става още по-натрапчива от обикновено. — Изнесе се. Вече не живее тук. Търси я на мобилния.

— Вече? Но месецът не е изтекъл.

— Искаше да се махне час по-скоро и мисля, че така беше най-добре — отбелязва злобно бившата ми съквартирантка. — Получи депозита си обратно, така че няма от какво да се оплаква.

Обзема ме мъчително предчувствие.

— Лили — казвам бавно, — какво е станало?

— О, нищо — сякаш я виждам да мята коси. — Джанет просто си въобразява, че притежава хората.

— Кажки какво става! — настоявам.

— Мисли, че Ед е нейна собственост след четири срещи — сопва се Лили. — Нямаха истинска връзка. Не се бяха вrekli във вечна любов.

— Ед е скъсал с нея?

— Точно така — потвърждава. — Срецна друго момиче и Джанет не може да се примири с това. Толкова е незряла.

Горката Джанет, о, горката Джанет! Зная, че истински обичаше Ед, смяташе го идеалния мъж. Нейният спасител. Точно когато започна да възвръща самочувствието си след провала си като модел. Ед бе толкова внимателен с нея, а сега просто я е зарязал?

— Имаш ли представа кое е другото момиче?

— О, разбира се — самодоволно отвръща Лили. — Аз.

Примигвам.

— Какво?

— Чу ме.

— Но ти ходеше с Хенри — изръсвам глупаво. — Харесваше го. Мислех, че искаш да се сдобриш с него.

— Хенри не е подходящ за мен — отвърща отегчено. — Казах ти, Анна, той няма пукната пара. Не мога да се обвържа с мъж като него. Освен това е студен и властен.

— Искаш да кажеш, че не търпи прищевките ти — хладно казвам, когато започвам да проумявам.

— Ед е различен — тържествува Лили. — Разбира ме и се съобразява с графика ми. Знае как да се отнася с една дама. Впрочем, далеч по-богат е от Чарлс — добавя със злоба.

По дяволите. Всичко ми е ясно. Ед, толкова кротък и отстъпчив, тъкмо започваше истински да харесва Джанет. Но от самото начало изпитваше влечение към Лили. Зяпаше я като гладно куче, което се облизва при вида на пържолата. Явно е забравил за пълното ѝ безразличие, докато мислеше, че е беден. Или е толкова заслепен от страст, че отказва да го осъзнае.

— А Хенри?

— Ще го преживее.

— Какво каза той?

— На мен нищо. След като излетя от тук онази вечер, престана да се обажда. Така е най-добре за всички засегнати — хладно казва Лили. Не долавям и следа от разкаяние. — Но тормози Ед.

— За това, че се е хванал с теб?

Тя се засмива.

— Твърдял, че не го е грижа какво ще правя аз, но Ед не бивало да изоставя Джанет. Казал му, че е паднал твърде ниско и че ще бъде нещастен... че и двамата ще бъдем нещастни. Това не вярно, отношенията ни са идеални!

— Ти дори не намираш Ед за привлекателен, Лили. Желалаше Хенри.

— Той получи шанс и го проигра — заявява, без да ѝ мигне окото.

— Как можа да причиниш това на Джанет?

— О, моля те, не ми чети конско — сопва ми се Лили. — Тя няма право да пречи на щастието ни. Познават се по-малко от месец, не е нейна собственост...

— Слушай — прекъсвам я. — Ти явно имаш проблеми. Трябва да затварям.

— Кога ще се изнесеш окончателно? — пита настойчиво. — Искам да вземеш останалите си вещи преди края на месеца. Може би Ед ще се пренесе при мен, докато заедно изберем ново жилище. Има няколко чудесни къщи в Мейфеър, за които видях обяви в интернет...

— Друг път — тросвам се. — Чао.

Затварям и отново намирам номера на мобилния телефон на Джанет, но все още е изключен. Може би така е по-добре.

Поглеждам часовника на нощното си шкафче. Два следобед. Не желая да мисля за всички трагедии, сполетели Джанет, мен и Хенри. Но се налага. Не мога да оставя нещата така. Бързо грабвам един малък сак.

— Ще ми дадеш ли петдесет лири назаем? — питам мама. — Трябва да отида в Лондон.

Хващам бързия влак до Падингтън и после такси до апартамента. Хрумва ми, че Лили може да е сменила ключалките, но явно не е. Навярно все още не е намерила време. Слава богу, няма никого. Влизам с ключа, който забравих да ѝ върна, и вземам душ, но не си правя труда да разопаковам багажа си. Няма да стоя толкова дълго.

Позвънявам на Джанет на новия ѝ номер.

— Здравей, как е у вас? — пита ме без ентузиазъм. Господи, толкова е потисната. Сякаш говори през дебела завеса от мъгла.

— Няма значение. Искам да се видим.

— За бога, Анна, просто не мога... все още нямам сили. Да изживея всичко отново...

— Не е това. Трябва да отседна някъде. Само за седмица, докато се устроя.

— Но нали живееш при родителите си?

— Вече не — обяснявам. — Мястото ми е в Лондон. Трябва да си потърся работа. Отчаяна съм. Моля те.

За миг изтръгвам Джанет от депресията ѝ. Зная, че не е очаквала зов за помощ.

— Разбира се — отговаря. — Тук е малко мизерно — предупреждава ме. — Само едно легло, но има спален чувал.

— Истински лукс — успокоявам я.

Надрасквам адреса, повиквам друго такси и след половин час почуквам на вратата на апартамент 2 В в един от онези бивши общински блокове.

Джанет отваря. Изглежда ужасно. Красивата ѝ матова кожа е загубила свежестта си, очите ѝ са зачервени и подпухнали от плач, а под тях има сенки колкото резени диня. Облечена е с любимите си бели джинси и тениска, но висят на тялото ѝ като на закачалка. Като че ли не е яла от седмица.

— Какво стана? — пита тя.

— Не издържам повече у дома — отвърщам. Но това е част от истината.

— Защо не отидеш у Чарлс? — пита Джанет. — Все още сте приятели, нали? Не че тук не си добре дошла, но в сравнение с Итън Скуеър, нали разбираш...

— Да — въздъхвам. — Там е чудесно. Но не мога да отида сега. Каня се да вдигна адски скандал на Лили и имам нужда от твоята помощ.

— Защо ще вдигаш скандал на Лили?

— Защото е откраднала част от парите ми! — лъжа с лекота. Ставам все по-добра. — Отказа да ми върне моя дял от депозита. Трябва да ме подкрепиш.

— Няма да стане — дърпа се Джанет. — Не мога да застана лице в лице с нея. Никога вече. А и нищо чудно той също да е там.

— Ед?

— Да, Ед — отново започва да подсмърча. — Обади се няколко пъти... на мобилния ми телефон.

— Така ли? — подскачам. — Какво каза?

— Не прослушвам съобщенията му — отговаря Джанет, изправя гръб и се преструва на горда. — Не желая да чувам неща от сорта... „ти не си за мен, съжалявам, и двамата трябва да продължим напред“. Може би иска да си останем приятели — добавя с огорчение. — Но аз не искам, така че какъв смисъл има?

— Не можеш да позволиш на Лили да отмъкне парите ми — умолявам я. — Трябва да получи обратно депозита си. Можеш да ме защитиш, че не съм съсипала всичко в стаята си.

— Това ли твърди? — пита Джанет с искрица интерес. — Каква гъска.

— А Ед не е в Лондон — лъжа я. — Заминал е при родителите си. За седмица. Лили ми каза. Моля те, нека ѝ се обадя да си уговорим среща.

— Добре — съгласява се с неохота.

— Наистина се нуждая от тези пари — казвам. — Нали ще ми помогнеш?

— Честно казано, не искам — признава мрачно.

— На нулата съм — хленча.

— Сигурна ли си, че той не е там?

— Абсолютно. Слушай, само ти беше там, когато се нанесох. Ти си единственият човек, който може да потвърди в какво състояние заварих стаята.

Джанет се поколебава.

— Е, добре, ще отида да взема душ и да облека нещо.

Обаждам се на Лили, докато Джанет е в банята и няма опасност да чуе.

— Здравей, аз съм.

— Какво искаш? — пита злобно.

— И аз се радвам да те чуя.

— Стига детински остроумия, Анна.

— Трябва да намина, за да ти върна резервния ключ. Взех го по погрешка.

— Аха. Няма проблем.

— При теб ли е Ед? — питам.

— Да. Защо?

Хвърлям поглед към вратата на банята, но Джанет все още е вътре и ми е косата си. Слава богу. Не би понесла мисълта Лили да я види в това окаяно състояние.

— Е, трябва да се видя и с двама ви. Щом сте двойка.

— Защо? — пита подозрително.

Преструвам се на невинна.

— Лили, Ед и Чарлс са братовчеди. Близки са. Ако нещата между вас потръгнат, ще се виждаме често. С Чарлс мислим да се съберем отново — импровизирам. — Искаш да бъдеш приета в семейството, нали?

Поколебава се.

— Е, разбира се. Естествено. Значи сте решили да се съберете отново, а? Много хубаво.

— Ще бъдете ли там след около половин час? Ще намина. Може и Чарлс да дойде с мен. Не съм сигурна.

— Да. Чарлс е такъв сладур — подмазва се Лили. — Елате на всяка цена. Мисля, че ще се получи чудесно семейно събиране.

— Доусън и бъдещите Доусън — казвам.

— Бъдещите Доусън — повтаря тя със задоволство. — О, да! Ще ви чакаме. Чао.

Джанет изсушава косите си и не слага много грим, но е достатъчно. Ползва коректор и руж така умело, че успява да изглежда свежа и секси почти без нищо. Тъмните кръгове са напълно изчезнали, малко синя спирала и готово! Сякаш е нов човек.

Не мога да твърдя същото за себе си, но това вече няма значение.

Отиваме с метрото до Тотнъм Корт Роуд и продължаваме пеша. Джанет се дърпа, но продължавам да твърдя, че е единственият ми свидетел и имам нужда от нея, за да получа парите си.

— Няма ли да позвъниш по домофона? — пита, когато минаваме покрай феминистката книжарница и влизаме в тясното фоайе на сградата.

Поклащам глава.

— Все още имам ключове.

Не мога да рискувам Ед да отговори. Джанет веднага би побягнала.

Излизаме от асансьора и почуквам.

Отваря Лили. Побутвам Джанет през вратата.

— Какво правиш ти тук? — озъбва се Лили срещу нея. Облечена е с къса тясна черна рокля в комплект с шифонова жилетка, вероятно модел на „Джоус“, и е силно гримирана. Ед седи като на тръни на облегалката на дивана, с костюм „Хюго Бос“, любимата марка на Ели Рот. Стои му ужасно. Виждала съм стреснати състезателни коне, далеч по-спокойни от него сега.

Когато вижда Джанет, ми е трудно да преценя кой от двамата е по-уплашен. Тя изпищява, сякаш я душат, и се втурва към вратата. Но бързо препречвам пътя ѝ. Няма начин да мине покрай мен.

— Какво е това? — крещи Лили. — Какво става тук, по дяволите?

— Скроила си ми номер — виква и Джанет. — Пусни ме!

— Никой никъде няма да ходи — повишавам тон. — Ед — продължавам, — какво правиш, за бога? Скъса с Джанет, за да излизаш с жена, която не изпитва нищо към теб и се интересува само от парите ти?

— Моля те, недей! — Джанет започва да плаче. Очаквах го и все пак ме подлудява. Но не отстъпвам. И без това вече стигнах толкова далеч.

— Как смееш? — изпищява Лили. — Обичам Ед заради това, което е! Разкарай се!

— Лъже — обръщам се към Ед. — Тя не желаше да има нищо общо с теб, когато мислеше, че си беден, и убеждаваше Джанет да те зареже, защото нямаш пари. Но Джанет остана с теб...

— Глупости! — скимти Лили. — Това са пълни... — кани се да каже „простотии“, но се спира на „безсмислици“ навярно защото смята думата за по-подобаваща на една дама.

— Как можа да изоставиш момиче, което толкова държи на теб, Ед? Как можа?

Джанет вече плаче неудържимо. Ед скача на крака. Изглежда така, сякаш се гърчи в агония от нерешителност, но когато я чува да ридае, не може да се сдържи. Втурва се към нея и сграбчва ръцете ѝ.

— Джанет — говори отчаяно, — моля те, недей, не...

— Това е скапан номер — ръмжи Лили. — Пусни я.

— Не мога — жално продумва Ед. — Съжалявам, Лили, не мога. Аз... аз я обичам.

— Моля? — тонът ѝ е смразяващ.

— Опитах се да ти се обадя — обръща се Ед към хленчещата Джанет. — Търсих те. Веднага съжалих... беше просто момент на лудост... когато ни хвана да се целуваме...

— Лудост? — проплаква Джанет.

— Да — потвърждава той. — Лили... жилетката падна от раменете ѝ и...

— Паднала, сама, а? Друг път — промърморвам.

— Значи наистина се хващаш на това? — вресци Лили. — Не мога да повярвам!

— Не съм искал да излизам с теб — обръща се Ед към нея. — Аз... само те целунах. Не се сдържах... почувствах се... задължен. С теб не си подхождаме особено — тактично казва той. — Искам да кажа, предпочитам старите си пуловери.

— И на мен ми харесват повече — подсмърча Джанет.

— Онези дрипи! — насълзените очи на Лили изглеждат още по-яркосини. — С тях изглеждаше изпаднал. Имаш нужда от мен, Ед! Ти ме желаеш!

— Желаех те — признава той. — Но имах нужда от теб... — обръща се и обсипва с целувки обляното в сълзи лице на Джанет. Проследява с устни струйките, които се стичат по бузите ѝ.

— Е? — от очите на Лили също текат сълзи, но те са от ярост. — Дано си доволна, след като съсипа живота ми, Анна!

— Не съм съсипала ничий живот — казвам. — Ти си влюбена в Хенри.

— Той не означава нищо за мен!

— Това са глупости и ти го знаеш. Влюбена си в него, Лили. Просто се страхуваш. Затова излизаш само с богати мъже. Затова се държи така ужасно с Джанет, когато кариерата ѝ като модел бе на път да приключи. Защото се боиш, че скоро и теб ще те сполети същото.

— Няма! — изпищява тя. — Млъкни!

— Мислиш, че не те бива за нищо друго — продължавам безмилостно. — Не вярваш, че можеш да постигнеш нещо с ума си. Страхуваш се, че когато красотата ти повехне, с теб ще бъде свършено. Затова толкова отчаяно си търсиш богати гаджета, към които не изпитваш нищо. Мислиш, че външността е единственото ценно нещо у теб.

— Лъжкия! — гласът ѝ избива във фалцет и тя избухва в плач с разтърсващи ридания и стонове, пред които пороят от очите на Джанет бледнее. Джанет се приближава да я прегърне и ужасена, Лили се вкопчва в нея, така заслепена от сълзи, че явно не вижда кой е. Подавам ѝ пакет кърпички.

— Извинете ме — тихо казва Ед и излиза в коридора. Дано не се кани да офейка.

— Ти... не знаеш какво е — заговаря Лили с треперещ глас и ме поглежда със зачервени очи и нос. — Нямах представа какво е всеки божи ден да се безпокоиш за външния си вид.

Усмиввам се леко.

— Всъщност ще те изненадам.

— Всяко петънце — продължава, — всеки косъм, всяка малка бръчица... — потръпва от страх. — Използвам всякакви козметични средства, но няма голяма полза. Лицето ми все пак се променя, броя месеците до следващия си рожден ден — заривава. — На теб ти е лесно, имаш университетска диплома. А аз дори не съм собственичка на този апартамент, изплащам го, като давам стаи под наем.

— Умна си — казвам ѝ.

— Дори не направих опит да кандидатствам в университет, бях твърде заета с работата си като модел — отново се разхленчва. — Но нямах особен успех. Не достигнах... до големите агенции и големите пари. Можех да си купя апартамент и кола...

— Все още можеш да направиш всичко това — уверявам я.

— С какво? Нямам никаква квалификация — признава си. — Диплома за средно образование с матури по английски и френски и това е. Разбирам само от мода и снимки.

— Ето, заеми се с това. Като бизнес. Създай агенция за фотомодели — предлагам. — Знаеш какво е нужно, познаваш фотографите и шефовете на рекламни агенции. Визитникът ти е пълен. Използвай го — спечели си бъдещи клиенти.

Риданията на Лили леко затихват.

— Мислиш ли... че мога да се справя?

— Ще бъдеш страхотна — насърчава я Джанет. — Винаги преценяваш кое момиче има шанс и кое не. Знаеше, че аз няма да успея.

Лили свежда поглед към обувките си.

— Съжалявам. Бях такава кучка — прошепва едва доловимо, но все пак е нещо.

— Няма за какво — отговаря Джанет и я прегръща.

Такава сладурана е. Дано се омъжи за Ед и да си имат шестнайсет бебета. Ще бъде чудесна майка.

Ед се връща в стаята и ни осведомява:

— Обадох се на Хенри, идва насам.

— Господи! — Лили изпада в паника. — Не мога да застана срещу него. Не. Какво да му кажа?

— Например „извинявай“ — предлага Ед. — Аз му казах това. Прие го спокойно. Той е добро момче.

— Знаеш ли — обръщам се към Лили, — можеш да сложиш ново начало, като проявиш смелост. Трябва да се видиш с него и да му кажеш истината. Просто се извини и му обясни защо си го направила.

— Мислиш ли, че ще ме приеме отново? — пита плахо.

— Честно казано, нямам представа. Но ще се почувстваш по-добре.

— Ще го направя — съгласява се тя.

— Добре. Аз тръгвам.

— Толкова съм ти благодарна — обажда се Джанет. — Не зная как да ти се отплатя.

Лили стиска ръката ми.

— Да, и аз ти благодаря, Анна. Накара ме да осъзная някои неща — заплаква отново.

— Всичко ще бъде наред — уверявам я съвсем искрено.

Ед и Джанет излизат, но Лили настоява да остана, просто да поседя до нея, докато лежи сгушена на дивана и плаче.

— Хенри не бива да ме вижда така — не престава да повтаря. — Изглеждам ужасно...

— Това няма значение, ако те обича. А ако не е така, не ти е нужен.

— А ти?

— Какво?

— Какво ще правиш? — пита ме и шумно издухва носа си в кърпичка.

— Не разбирам.

— О, напротив, разбираш — присвива зачервените си, но все така красиви очи. — Скъса с Чарлс заради Марк Суон, а той няма никаква представа, че искаш да бъдеш с него.

— Това е коренно различно. Той има приятелка, а Хенри не.

— Женен ли е?

— Все още не.

— Тогава все пак трябва да му кажеш.

Поклащам глава.

— Лил, явно не разбираш. Не мога просто да му кажа: „Моля те, зарежи онова момиче, хлътнала съм по теб“.

— Защо? — пита тя. — Даваш страхотни съвети на другите, а самата ти не се вслушваш в тях.

— Трябва да видиш приятелката му.

— Не зная дали си забелязала, Анна — търпеливо ме увещава тя, — но откакто Джанет те преобрази, си различна, изглеждаш по-добре. Много мъже биха те харесали.

Опитва се да ми вдъхне кураж. Не мога да ѝ се сърдя. Не е възможно за пет минути изцяло да промени нрава си, а и сега е добронамерена.

— Както сама каза, ако е влюбен, не е от голямо значение дали си красива.

— Е, до известна степен. Но имам нос като на Гонзо.

— Ти го твърдиш. Аз бих го нарекла „характерен римски нос“.

— Де да беше така... — мънкам унило.

— Сигурна съм, че и Марк Суон е на същото мнение и е проявявал интерес към теб — продължава Лили, сякаш не ме е чула. — Дълбоко в себе си знаеш това, иначе не би страдала. Жената винаги усеща.

Поглеждам я с нови очи.

— Не съм толкова глупава, колкото изглеждам — добавя тя.

— Не си глупава, ти си... хитруша. Но ако той искаше да ми каже нещо, имаше достатъчно възможности. А не го направи.

— През цялото време е мислил, че ходиш с Чарлс — изтъква Лили.

Това е истина.

— Не ти ли хрумва, че както ти не се осмеляваш да му кажеш, защото смяташ, че не си достатъчно хубава, може би и той си мълчи, защото не се смята за достатъчно богат?

— Аз...

— Просто му се обади — подава ми телефона. — Знаеш, че трябва да го направиш.

— Защо? Не съм длъжна да правя каквото и да било.

— Трябва. Иначе ще прекараш целия си живот в съмнения и терзания.

На вратата се чука.

— Хенри! — Лили скача на крака.

— Трябва да тръгвам.

— Остани — умолява ме.

— Ще се сдобрите. Здравей, Хенри — отварям вратата, преди Лили да проговори. Очите му гледат уплашено и той отместват поглед от мен към нея. — Тъкмо излизах — успокоявам го. — Чао.

— Анна — обажда се Лили. — Благодаря ти.

— Няма за какво.

— Обади му се — напомня ми.

Замълчавам. Просто излизам и затварям вратата, когато Хенри се приближава към Лили и я притиска в прегръдката си, а тя започва отново да плаче.

Права е. Разбира се, че е права. Искам да кажа, какво мога да загубя? Нищо важно. Надежда. Самоуважение. Достойнство. Може би след това няма да мога да погледна хората в очите.

И все пак, ако не го направя, наистина цял живот ще се чудя.

Тръгвам по улицата. Нямам представа къде отивам. Не мога да се върна в апартамента, а не искам да се настанявам и при Джанет. Поне тази нощ трябва да бъде насаме с Ед. Не желая да им преча.

Бих могла да отида у Чарлс. Зная, че ще ме приеме, но не ми се ще отново да разчовърквам раната.

Продължавам по Тотнъм Корт Роуд, покрай „Бордърс“ към Лестър Скуеър. Неусетно свивам надясно и навлизам в Сохо.

Сърцето ми се разтуптява, но продължавам.

Вървя към „Суон Лейк Фийчърс“. Щом съм събрала смелост да го сторя, нека бъде както трябва. Не по телефона. Каквото и да каже Марк, най-добре е да се видя с него. Дори в присъствието на Мишел. Всъщност... особено ако тя е там. Не желая да действам зад гърба ѝ, ще ѝ кажа право в очите, че съм влюбена в годеника ѝ, че той трябва да знае и да направи избор.

Почти ми се иска да се усмихна. Ако се изложя, ще бъде най-ужасният, най-срамният момент в живота ми. По-лош и от онзи на скапаната училищна забава.

Но, кой знае защо, не ме е грижа. Чувствам такава лекота и свобода. Това ще бъде краят, добър или лош.

Влизам в „Суон Лейк“. Пазачът хърка в кабината си, така че една от пречките, за които се безпокоях, отпада. Тихо се промъквам в

асансьора, качвам се на етаж на Марк, дланите ми са запотени и сърцето ми се свива. „Успокой се“, казвам си. Може би спящият пазач е добро предзнаменование и дори Мишел не е тук! Може би никой няма да застане на пътя ми.

Вратите на асансьора се отварят със съскане.

— Какво търсиш тук, мамка му? — сопва се Мишел. — Нямах уговорка. Значи онзи слабоумник на входа отново те е пуснал? Ще поискам да го уволнят.

Облечена е със семпла тениска и джинси и дори с внимателно избрания си тоалет (рокля с копчета, дънково яке, обувки с тънък ток и кехлибарена огърлица), убийствената си прическа и професионалния грим не мога да се меря с нея.

— Промъкнах се вътре — казвам така плахо, че гласът ми прозвучава като далечно ехо. Има нещо общо с ужаса, който изпитвам. — Искам да се видя с Марк.

— Не и без уговорена среща — отказва ми Мишел.

— Искам да се видя с него, защото го обичам и държа да узнае това — изтърсвам неочаквано.

Тя избухва в гръмогласен, ехиден смях.

— Знаех си — казва. — Знаех си, че си точно като всички останали. А уж беше сгодена!

Показвам лявата си ръка, на която няма пръстен.

— Скъсах с него.

— Заради Марк? Не ти е дал и най-малък повод — злобно отбелязва Мишел. — Не би останало скрито от мен. Той ми се доверява за всичко.

— Откровена съм с теб. Трябва да му кажа. Зная, че ходиш с него. Но се надявам да те зареже и да излиза с мен.

Тръсва глава.

— Не можеш, няма го. Върви си.

Не помръдвам от мястото си.

— Чувам гласа му в офиса. Говори по телефона. Ще намеря начин да му кажа. Все още имам номера на мобилния му телефон, знам къде живее, мога да използвам и електронния му адрес. Не можеш да ме спреш.

— Осъзнаваш ли какви глупости говориш? Върви си! Просто си върви! Не ме принуждавай да повикам охраната. Няма да му кажа как

си се изложила, много жени около Марк се държат така.

Приковавам поглед в нея и дълго не го отмествам. Нещо в гласа ѝ... издава паника. Уплашено поглежда към вратата на вътрешния офис.

Изведнъж проумявам какво означава това и усещам бурен прилив на радост.

— Ти също си една от тях, нали? — не я поглеждам. — И ти си една от тези жени, Мишел. Никога не е излизал с теб. Трябваше да се досетя.

— Какво разбираш ти? — младото ѝ лице се сбръчква. Очите ѝ се насълзяват. — Можеше да ме покани! Все някога щеше да го направи. Ако не се бе появила ти — просъсква.

— За какво говориш?

— Защо не се разкараш? — заплаква открито. — Не знаеш какво е да стоиш тук ден след ден. Да му запазваш маси за обяд с всички онези малки глупачки. Изведнъж среща теб, а ти дори не го искаш, ходиш с друг!

Изваждам кърпичка от чантата си.

— Съжалявам!

— Трябва да имаш и двамата — хленчи тя. — Не можеш да оставиш единия дори на жена, която го обича и никога не би се сгодила за друг...

Колебливо пристъпвам към нея и леко докосвам рамото ѝ. За каква ме смята — за нещо като фатална жена?

— Обичам го истински — казвам убедително. — Може би ще остане равнодушен, но трябва да знае. Съжалявам.

— Зная — промълвява тя.

Вратата се отваря и Суон застава на прага, вижда ме да успокоявам Мишел и възкликва изненадано:

— Анна! Какво става тук, по дяволите?

Мишел ме поглежда уплашено.

— Току-що ѝ съобщиха, че... леля ѝ е починала — изръсвам първата глупост, която попада на езика ми.

— Да... — потвърждава тя.

Суон не откъсва поглед от нас.

— Мишел, почини си следобед — предлага ѝ той. — Аз ще вдигам телефона.

Момичето кимва, взема чантата си и излиза, без да погледне назад. Горкото създание! Зная как се чувства.

— Влез — кани ме Марк в офиса си.

Тръгвам след него и сядам на един от диваните. Така е по-добре, вече нямам чувството, че всеки момент ще припадна.

Суон се настанява срещу мен. Очаквам да каже нещо, но той не продумва. Поглеждам към бюрото му и виждам нещо познато — лаптопа „Сони Вайо“, който ми бе купил за сватбен подарък. Стои там, все още неразопакован.

— Получил си го обратно — констатирам на глас.

Кимва.

— Скъсах с Чарлс — опитвам се да започна разговор.

— Вече чух — осведомява ме сухо — от приятелката ти Ванна.

— Нищо ли няма да кажеш? — питам отчаяно, когато отново настъпва мълчание. — Няма ли да ме попиташ...

— Защо да питам? — недоумява. — Нима си въобразяваш, че като нахълташ тук отново, ще ти се радвам като кученце? Защо да ме е грижа какво ще правиш с живота си?

Ставам.

— Да... прав си. Съжалявам, направих голяма грешка.

Е, това беше. Завъртам се на токчетата си. Не желая да плача пред него.

Тежката му ръка се стоварва върху рамото ми. Обръща ме към себе си. Вдигам глава, усещам близостта му и сякаш се губя в сянката му.

— Накъде си тръгнала? — говори спокойно и тихо. — Няма отново да избягаш от мен, Анна Браун.

— Марк... — отронвам, останала почти без дъх.

— Щеше да се омъжиш за друг — сякаш не ме чува. — За човек, когото дори не обичаш. После изведнъж скъсваш с него и дори не се обаждаш. Какво става, Анна? Все още се цупиш, защото не ти помогнах да провалиш собствената си кариера? Сценарият ти не беше готов.

— Помислих, че не се интересуваш от мен — прошепвам.

— Че не се интересувам? Господи, ти ме уби — поклаща едрата си глава. — Аз те насърчих да пишеш. Насочих те към нещо, с което истински желаеш да се занимаваш. Мислех, че ми имаш доверие, но

не. Не ти позволих да се представиш с нещо полузавършено и ти изведнъж си решила, че не те ценя.

Поглеждам го с плаха надежда, но веднага се опитвам да се отърся от нея, за да не изживея разочарование.

— Виждаш само това, което искаш да видиш — казва той с огорчение и ме пуска. — А когато скъсваш с годеника си и мисля, че може би...

— Може би какво?

— Но ти не се обаждаш. Дори не ме удостояваш с едно телефонно позвъняване. Нищо. Разбирам колко малко съм означавал за теб. Веднага щом отказах да ти помогна в кариерата, загуби интерес към мен.

— Това не е вярно! — възразявам.

— Напротив.

Сецам се за Мишел. Горкото момиче. Не мога да му кажа истината.

— Боях се, че ще ме отхвърлиш — едва признавам.

Той стаява дъх.

— Какво?

— Боях се, че ще ме отхвърлиш.

Суон примигва. Гневът е изчезнал от лицето му. Изглежда... изумен.

— Какво? — недоумява. — Как можа да ти хрумне?

Посочвам лицето си, носа си.

— Мъжете не ме харесват.

— Да бе — казва той.

— Но носят ми...

— Прекрасен е. Както и всичко останало в теб.

Сега аз го зяпвам изумено.

— Какво говориш... Аз съм толкова висока, грубовата и...

— Висока ли? Не и за мен. Впрочем какво лошо има човек да е висок? Аз също съм висок. Трябва ли да се срамувам? — в гласа му се прокрадва насмешка. — Престани да си просиш комплименти.

— Какво?

— О, ти много добре знаеш колко си хубава. Тези гърди...

Изчервявам се.

— ... тези крака, тези очи. Косата ти. Изглеждаш още по-красива, откакто започна да се киприш.

— Мислех, че не си забелязал.

— Забелязвам всичко.

— Но не съм слаба...

— Какво от това? Не понасям анорексички. Ти си прелестна.

— Може би, ако си направя пластична операция на носа...

— Само през трупа ми — заявява категорично. — Имаш интересно лице, не като на онези кукли, отляти по един калъп!

— Наистина ме харесваш? — не мога да повярвам. Зная, че съм жалка, но не мога да спра. — Значи не се шегуваш?

— В каква заблуда живееш! — приближава се и съсредоточено ме оглежда от главата до петите. — Мразя думата „харесвам“ — споделя. — Желая те.

Завладява ме странно чувство — сякаш се разтапям.

— Но не за пет минути — продължава. — Веднага ме привлече, и не само с външността си. Допадна ми... не зная какво. Чувството ти за хумор. Смелостта ти. Интелектът ти.

— Наистина ли? — прошепвам недоумяващо.

— Просто защото си Анна — продължава той. — Не приличаш на никоя друга. Ти си... Анна.

— Влюбена съм в теб — събирам смелост да му кажа.

— Зная. Но мислех, че ти не го знаеш. Или го знаеш, но ти е все едно. Затова ли дойде днес?

Кимвам.

— А не за да ме молиш за помощ в кариерата?

Поклащам глава.

— Не искам помощта ти. Преработвам сценария си. Искам да успея сама.

Засмива се.

— Нямах шанс, скъпа. Ще задействам такива връзки, че свят да ти се завие.

Свежда поглед към мен и ме целува по устата, съвсем леко, но много възбуждащо. Устните му докосват моите като перце и потръпвам. Връхлита ме вълна на желание.

— Ще излезеш ли с мен? — прошепвам с надежда.

Той ме сграбчва в прегръдката си и ме притегля. Сякаш не усеща тежестта ми.

— Предпочитам да останем у дома. Какви са плановете ти?

— За кога?

— За следващите шейсет години — казва той. — Можем да започнем с това.

Целува ме отново.

[1] Международна организация за борба с глада и бедността по света. — Б.пр. ↑

Издание:

Луиз Бегшоу. Родена в понеделник

ИК „Хермес“, Пловдив, 2005

Американска. Първо издание

Редактор: Петя Димитрова

Коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 954-26-0262-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.